

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

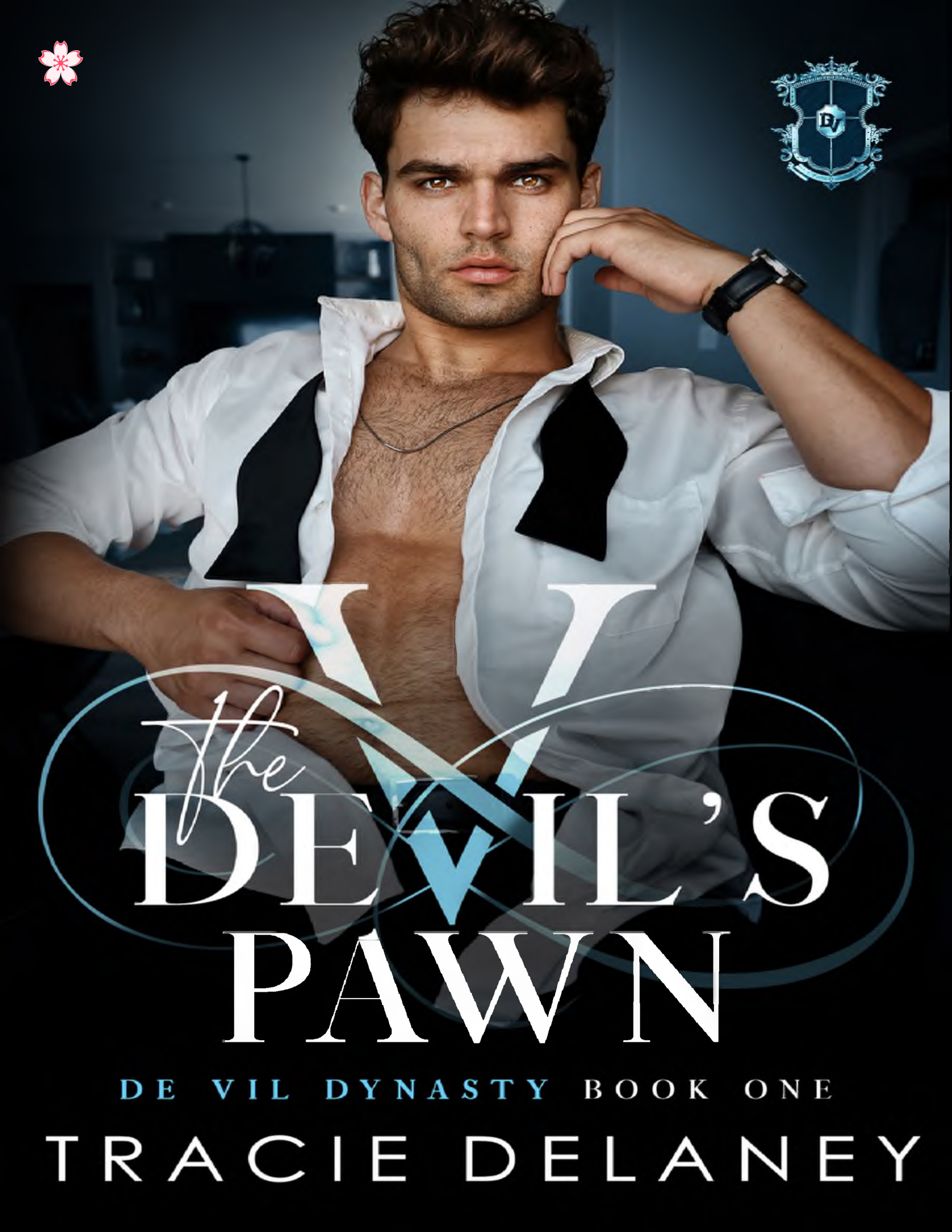
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a photograph of a man with dark, wavy hair and light-colored eyes. He is wearing a white button-down shirt that is open at the collar, revealing a black vest underneath. He is resting his chin on his left hand and looking directly at the camera. A black watch is visible on his left wrist. The overall lighting is soft and moody.

The DEVIL'S PAWN

DE VIL DYNASTY BOOK ONE

TRACIE DELANEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*Ahlaki açıdan gri kahramanların kınanacak şeyler yapması sizi
heyecanlandırıyorsa, bu kitap tam size göre.*

İçerik Uyarısı

Bu kitabın sizin için keyifli bir deneyim olması benim için çok önemli. Ancak, kitabın bazı bölümleri bazı kişiler için rahatsız edici olabilir.

Hikayenin gelişmesini keşfetmek isteyenler için spoiler vermemek amacıyla, bu durumdan etkilenebileceğinizi düşünüyorsanız, lütfen yazarın web sitesini ziyaret ederek içerik uyarılarının tam listesine göz atın.

www.authortraciedelaney.com/books/the-devils-pawn

Kısa bir yazar notu

Yepyeni bir serinin ilk kitabını seçtiğiniz için teşekkür ederim. Heyecanlı olduğumu söylemek yetersiz kalır. *The Devil's Pawn* üzerinde bir yıldan fazla çalıştım ve şimdi bebeğimin yuvadan uçma zamanı geldi.

Zor. Düşündüğümde çok daha zor. Ama bu dünyayı kendime saklayamam. Bu, Alexander ve Imogen'a ve De Vil ailesinin geri kalanına haksızlık olur.

İşte burada. Benim cesur yeni dünyam. Umarım her sayfasını beğenirsiniz.

Oh, son bir şey daha. *The Devil's Pawn* Amerikan İngilizcesi ile yazılmıştır, ancak Alexander ve ailesi İngilizdir ve bu nedenle ana dillerine uygun bir dil kullanırlar. Bunlar yazım hataları veya gramer tutarsızlıkları değil, karakterlerin hayatlarına sadık kalınarak yazılmıştır.

Okuduğunuz için içtenlikle teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Tracie

The DEVIL'S PAWN

Telif hakkı © 2024 Tracie Delaney

Gelişimsel düzenleme: HEA Author Services'ten Editör Jess

Satır düzenleme: The Indie Hub'dan Vicki James

Katie Schmahl ve Jacqueline Beard tarafından düzeltme okuma

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*

Fotoğrafçı: *Wander Aguiar* Kapak

modeli: *Ethan*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilmez.

kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, ya da ölü, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

İçerik Uyarısı

Kısa yazar notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Teşekkürler Haber](#)

[Bülteni Kaydı](#) -

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Tracie Delaney Hakkında](#)

Ben doğmadan önce, babam beni güçlü De Vil ailesine sattı. Ben henüz nefes almaya başlamadan, babam Mont Blanc kalemimi küçümseyici bir hareketle hayatımı satmıştı.

Kendi çıkarları için benim özgürlüğümü feda etti ve beni erken tahliye imkanı olmayan bir hapishaneye hapsetti.

Dört gün sonra, ona ait olacağım. Alexander De Vil, İngiltere'nin en etkili adamlarından biri.

Yerimi biliyorum. Ailem bana gelecekteki rolümü iyice aşıladı. Sadık bir eş, mükemmel bir ev sahibi olmak, De Vil Hanedanlığı için bir varis ve yedek üretmek.

Ağzımı kapalı, bacaklarımı açık tut. Acımasız bir adamın oyununda bir piyonumdan biraz daha fazlası.

Ama ben kimsenin
piyonuyum. Şeytanın bile.

Birinci Bölüm

IMOGEN

Oakleigh Hall, önümde devasa ve heybetli bir şekilde yükseliyor. Çoğu insan bu binayı etkileyici bulabilir, ama ben sadece bir hapisane görüyorum, başımın üzerinde asılı duran bir müebbet hapis cezası, iyi halden erken tahliye imkanı olmayan bir ceza.

Kötüye işaret eden gri bulutlar gökyüzünde alçalmış, yağmurla şişmiş durumda. Haziran olmasına rağmen, omuzlarımı keskin bir rüzgar esiyor. Belki de annemin dediğine göre, İngiliz Kanalı'ndan sadece on mil uzakta olduğumuz içindir. Şimdiden Kaliforniya güneşinin sıcaklığını özlüyorum. Evdeymiş gibi yüzümü gökyüzüne çeviriyorum. İlk yağmur damlası yanağıma düşüyor. Onu silip, önümdeki kasvetli malikaneye bakışlarımı geri çeviriyorum.

Güçlü De Vil ailesinin konağı benim için asla bir yuva olmayacak.

Asla.

Ancak, o ağır ahşap kapılardan bir kez içeri girdiğimde, geri dönüş yok.

Ama yine de, yirmi bir yaşında ilk kez İngiliz topraklarına ayak basmadan çok önce geri dönüş yoktu. Babam ben doğmadan önce beni De Vil ailesine sattı ve Avrupa ve ötesindeki iş anlaşmaları için tedarik zincirlerini açacak bir sözleşme imzaladı.

daha ötesine açacak bir sözleşme imzaladı. En büyük oğulla evlenmeyi reddedip bu anlaşmayı bozmak söz konusu bile olamaz.

Ailem için risk çok büyük.

De Vils ailesi, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir etkiye sahip, dünyanın en güçlü ailelerinden biridir. Bu evliliği reddedersem, babam bana De Vil ailesinin onun iş bağlantılarını keseceğini ve her şeyini kaybedeceğini söyledi. Babam ve ailesinin ne kadar zengin olduğu önemli değil. De Vil ailesine kıyasla onlar önemsiz insanlar. Bu, benim alamayacağım ve almayacağım bir risk.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, ailem bu takasın benim için ne anlama geldiğini başından beri açıkça söylemişti. Bu, kendi hayallerimi kurmamı engellemedi ve zaman geçtikçe De Vils'in en büyük oğlu beni almaya gelmedi, ben de onun asla gelmeyeceğini ummaya başladım.

Ne kadar yanılmışım. Şeytan her zaman ödülünü almaz mı?

Geçen Cuma, değerli mimarlık diplomamı alarak üniversiteden mezun oldum. Normalde dört yıllık bir programdır, ancak ailem üç yılda bitirmem için ekstra ders ücretlerini ödedi. Aldığım notlar, Amerika'nın en iyi şirketlerinden birinde işe girmeme yetecek kadar iyiydi. Bu şirket, üniversite yıllarımda birkaç staj yaptığım bir firmaydı. Amacım, değerli iş deneyimi kazanırken, akredite bir mimar olarak eğitim almaktı. Ancak o gece, ailem bana daha önce hiç söylemedikleri bir şey söyledi.

İmzaladıkları sözleşmede, mezuniyetimin hemen ardından düğünün yapılacağına dair bir anlaşma vardı.

Hala şokun ve her şeyin bu kadar hızlı gelişmesinin etkisinden kurtulamadım. Her şey o kadar hızlı geliyor ki, en yakın arkadaşım Emma, baş nedimem olarak bana destek olmak için burada olamıyor. Diğer üniversite arkadaşlarım da gelemiyor. Hepsi üniversite kampüsünden ayrıldıktan sonra yeni hayatlarına dalmış durumda, ya bir yıl ara verip seyahate çıkmışlar ya da kariyerlerine başlamışlar. Annemin bahanesi, benim de yaşıtlarım gibi üniversite hayatımın tadını çıkarmamı, evlilik beklentisiyle boğulmadan yaşamamı istediğiydi. Bu asil bir neden, ama ailemin benden bu kadar önemli bir ayrıntıyı saklamış olması beni daha da öfkeliyor.

Hayatımın artık arkadaşlarıminkinden ne kadar farklı olacağını düşününce midem bulanıyor. Onları ne kadar kıskanıyorum. Bu kıskançlık midemde birikip ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Kendime acımayı seven biri değilim, ama cuma gecesinden beri aklımdan geçen tek bir düşünce var: neden ben?

Babama bakıyorum. O da benim ona baktığımı fark ediyor ve sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi elimi okşuyor. Düzelmeyecek. Düzelmiyor. Ama şu anda, hiçbir isteğim yok. Yine de gülümsüyorum. Onun için bu evlilik iyi bir şey. Alexander De Vil ile benim evliliğim, babam için daha da fazla kapı açacak ve bana ayrıcalıklı ve lüks bir hayat sağlayacak. Karşılığında, De Vil mirasını sürdürmek için bir varis ve yedek bir varis doğurmam bekleniyor.

Bu onların planı.

Benim değil.

Düğünü gerçekleştirmekten başka seçeneğim olmayabilir, ama bunun son olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Ölünceye kadar hayatımın böyle olacağını kabul etmeyi reddediyorum. Son beş gündür beynim aşırı hızda çalışıyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor, korktuğum kadar güçsüz olmadığımı kanıtlamaya çalışıyor.

Babam, ben daha nefes almadan geleceğimi belirlemişti, ama gelecekler değişir. *Benimki* de değişecek. Değişmek zorunda. Çalışmak istediğim şirket Zenith, işi kabul etmem için bana üç ay süre verdi, yoksa işi başkasına teklif etmek zorunda kalacaklar.

Bu evlilikten kurtulmamın tek bir yolu var: Alexander De Vil'in bunu sonlandırması.

Ve bitirecek.

Bundan emin
olacağım. Bir şekilde.

Sorun şu ki, bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ve kısa sürede bir çözüm bulamazsam, benim için önemli olan her şeyi kaybedeceğim. Anlamlı bir kariyerde bağımsız bir hayat kurma şansı. Bu dünyada bir fark yaratma şansı.

Biz hala birkaç metre uzaktayken, şık, koyu gri takım elbise, beyaz gömlek ve yeşil kravat giymiş bir adam heybetli ön kapıyı açar. Saçları dökülmüş ama bu ona yakışıyor. Çok daha genç bir adam onun yanından hızla geçip arabamıza doğru koşar. Bagajdan valizleri bir

Ben hafif seyahat ettim. Eşyalarımın çoğu gelecek hafta gelecek. Alexander'ın aileme verdiği talimatlar açıldı: De Vil ailesi, gelinlik de dahil olmak üzere, önümüzdeki cumartesi için her şeyi ayarlamış.

"Bay ve Bayan Salinger." Yaşlı adam başını eğip geri çekildi. "Bayan Imogen, lütfen içeri girin. Bay De Vil sizi doğrudan oturma odasına götürmemi söyledi."

Sanki biri beni *Downton Abbey'nin* ortasına bırakmış gibi hissediyorum. Herkes bu kadar resmi mi olacak, yoksa sadece bu adam mı? Bir titreme geçiyor içimden. Bir yabancı, bir yabancıyım. Personel soğuk ve mesafeli mi olacak? Yoksa beni kollarını açarak mı karşılayacaklar?

Panik içimde yükselir, ciğerlerimi sıkıştırır. Kusmak üzereyken ortaya çıkan türden soğuk terler dökerim. Olan oluyor. Her zaman arka planda, söylenemez bir sır gibi dolaşan şey.

Sen iyisin, Imogen. Sen bir savaşçısın. Bunu atlatacaksın. Bu sonsuza kadar sürmeyecek.

Sonsuza kadar sürmeyecek.

Kaçmak ve babamı De Vils'lerin gözünde iyi tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sonuçta, bu sahte evliliği sona erdiren Alexander olursa, kötü adam o olacak ve ben de güçlü, milyarder kocası tarafından terk edilmiş zavallı küçük kurban gibi görüneceğim.

Görkemli giriş holü, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu yer. Tavan en az otuz metre yüksekliğinde ve belirli aralıklarla kristal avizeler asılı. İleride, sola ve sağa uzanan geniş bir merdiven var. Eski meşe şevron döşeme, sanki biri günlerce ellerinin ve dizlerinin üzerinde durup cilalamış gibi görünüyor. Bir tarafta bir kuyruklu piyano duruyor ve üzerinde beyaz çiçekler ve yeşil yapraklarla dolu kristal bir vazo gururla duruyor.

"Lütfen beni takip edin."

Bizi karşılayan kişi – uşak mı? – büyük merdivene doğru uzun adımlarla yürüdü ve ikinci kata çıktı. Annem ve babam onu takip ederek Oakleigh'in iç mekanının ne kadar güzel olduğunu övüp dururken, salonun mirası hakkında sorular sordular.

Ben arkada kalarak etrafımı inceliyorum. Burası bir ev değil. Çok büyük, çok kişisel olmayan, çok *soğuk*.

Bir anlık vatan hasreti duyuyorum ve karnımı kucaklıyorum.

O kadar çok kapıdan geçip o kadar çok dönüş yapıyoruz ki, biri bana bir milyar dolar verip kaçmamı söylese bile çıkışı bulamayacağımı biliyorum. Belki de stratejileri budur. Bir kez buraya girerseniz, çıkışı bulmak imkansızdır.

Sonunda, adam – ona uşak diyeceğim – koyu renkli ahşaptan yapılmış panelli çift kapının önünde durur. Siyah ceviz ağacı olabilir. Kapıyı iki kez çalar, sonra iki kapıyı da geniş bir hareketle açar ve içeri girer.

"Bay De Vil. Bay ve Bayan Salinger ile Bayan Imogen geldiler."

Tamam, bu Bayan Imogen saçmalığı çok çabuk eskiyecek.

"Sadece Imogen," diye mırıldanıyorum, odada kimlerin olduğunu görmeden önce.

Ailemle birlikte ilerlerken, içeriye bir göz atıyorum. İki adam, devasa bir şöminenin iki yanına yerleştirilmiş aynı yüksek sırtlı sandalyelerden ayağa kalkıyor. Yaz olmasına rağmen, şöminede gerçek bir ateş yanıyor ve odaya sıcaklık katıyor. Resmi ve soğuk giriş holünün aksine, bu oda çok hoş. Gökyüzünü kaplayan gri bulutlara rağmen, birkaç büyük kanatlı pencereden ışık içeri doluyor ve mobilyalar daha önce gördüklerim kadar sade ve geleneksel değil. Dumanlı camdan bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş, parlak renkli yastıklarla süslenmiş yumuşak kanepelerle oda çok rahat. Sehpanın ortasında açık bir puro kutusu var, ancak iki adam da sigara içmiyor.

Alexander De Vil'in neye benzediğini ilk kez görmüyorum, ama internette ara sıra gördüğüm resmi fotoğraflar, bu adamla yüz yüze görüşmeye beni hiç hazırlamıyor.

Uzun boylu, heybetli figürü ve yakışıklı yüzü odadaki tüm oksijeni emiyor. Açık yakalı, açık mavi bir gömlek ve koyu renk pantolon giymiş, ayakkabıları o kadar parlak ki, eminim ki kendi yansımamı görebilirim.

Babasına bir bakışta, Alexander'ın bu görünüşünü kimden aldığını anlamak kolay. Charles De Vil, zamanın izlerini neredeyse hiç taşımayan, tuz-biber saçlı ve yakışıklı bir adam. Bu ya iyi genlere bağlı ya da Botox'u hızlı aramada kayıtlı.

"Jessica, Scott, evimize hoş geldiniz." Charles gülümseyerek elini uzatıyor. Önce babamın, sonra annemin elini sıkıyor. "Sizi buraya getirmek için bir düğün gerektiğine inanamıyorum." Gülüyor.

Bildiğim kadarıyla, daha önce hiç davet almamıştık, ama bunu gündeme getirmemeyi tercih ettim, çünkü ailemi utandırmak istemedim. Babam, benden nasıl davranmamı beklediğini defalarca bana telkin etmişti.

"Ve Imogen... Tanrım, ne kadar da güzelleşmişsin."

"Teşekkür ederim, Bay De Vil," diye cevap veriyorum, ailemi memnun edecek şekilde.

"Charles, lütfen. Sonuçta, dört gün sonra benim gelinim olacaksın."

Midem bulanır. Dört gün. Doksan altı saat... ve dünyadaki her şeyden daha çok istediğim tek şey benden alınmadan önce kocama boşanma talebinde bulunmak için üç ay.

Gözlerim Alexander'a kayıyor. Babasının aksine, ayağa kalktığından beri kıpırdamadı. Elleri arkasında, muhtemelen birbirine bağlı, ve o boş ifadeyle ne düşündüğünü anlayamıyorum. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları delici.

Omurgamdan bir titreme geçer. Kendimi ikna etmek için ne kadar cesur davranmaya çalışsam da, müstakbel kocamın sert bakışıyla kaçma isteği duyuyorum. Babamın canı cehenneme, Alexander De Vil'in canı cehenneme, babamın yirmi iki yıl önce imzaladığı aptal sözleşmenin de canı cehenneme.

Ama yapamam. Bildiğim kadarıyla babam işini kaybetmekle kalmayabilir. Hayatını da kaybedebilir. Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında pek bilgim yok, ama yaptığım küçük araştırmalardan anladığım kadarıyla, De Vil ailesi, dünyanın dört bir yanından gelen dokuz aileyle birlikte The Consortium adlı bir gruba üye. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bildiğim tek şey, onların gücünün çok geniş bir alana yayıldığı. Eğer direnip bu düğünü yapmayı reddedersem, Lord

babama ne yapacaklarını sadece onlar bilir. Bu aile kanunların sınırları içinde hareket etmez. Kanunlar *onların* sınırları içinde hareket eder.

Ne kadar endişeli olsam da, plana sadık kalacağım. Dügün bittiğinde ve ailem Kaliforniya'daki evlerine döndüğünde, doğru hareket tarzını belirleyeceğim ve yavaş ama emin adımlarla, benim onun için zahmete değmeyeceğimi anlamasını sağlayacağım. Otuz beş yaşında olan Alexander benden çok daha büyük. Belki yaş farkını kullanabilirim; çocukça davranışlarla onu kızdırıp, onun zevkine göre benim çok olgunlaşmamış olduğuma inandırabilirim. Tabii ki bu bir yalan olacak. Arkadaşlarım sık sık benim yaşımdan önce yaşlandığımı söylerler, ama bu evlilikten daha çabuk kurtulmama yardımcı olacaksa, çocukça davranan bir velet rolünü oynayacağım.

Charles elini belimin altına koyar ve beni Alexander'ın yönüne doğru iter. Tanışma biraz gariptir, Alexander elimi sıkarken eli soğuktur. Düşünsenize, birkaç gün sonra bu yabancıyla yatmam bekleniyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Ailem de onun elini sıkıyor ve benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum, bu durum onları duraksatabilir mi acaba? Ama onların parıldayan gülümsemelerine bir bakış attığımda, o umut ipliği kırılğan bir dal gibi kolayca kopuyor.

"Neden hepimiz oturmayalım?" Charles, koltuğuna en yakın kanepeye işaret eder. "Ne içmek istersiniz? Çay? Kahve? Belki bir viski?"

Her şey o kadar... normal ki. Herkes, babamın kendi çıkarları için benim hayatımı takas etmekten başka bir şey yapmadığımızı düşünmez, sıradan bir iş toplantısı için burada olduğumuzu düşünür. Belki de bu benim kaderim olduğunu hep bildiğim için sert bir ifade, ama olayı olduğu gibi adlandıralım.

"Kahve harika olur," diyor annem. "Ama eminim Scott biraz daha sert bir şeye hayır demez."

Babamın kolay gülüşü kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Bu gün geldiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve sanırım bir parçam onun biraz daha... çekingen olmasını umuyordu. Bunun yerine, Charles De Vil'in kışına neredeyse yapışmış durumda.

Annem de pek farklı değil, Charles'a kirpiklerini kırptıştırıyor ve kırk dört yaşında değil de on sekiz yaşında gibi kıkırdıyor.

Ama ne yapmış olurlarsa olsunlar, ben anne babamı seviyorum. Bu anlaşmadan faydalanmış olabilirler, ama bu evliliği gerçekleştirerek benim için harika bir gelecek sağladıklarına içtenlikle inanıyorlar.

Charles, adı Alan olduğunu öğrendiğim uşağa içkileri getirmesini emrediyor. Bu arada ben sessizce oturmuş, diz boyu, mavi unutma beni çiçekleriyle süslenmiş parlak sarı elbisemin dizindeki gevşek ipliği koparıyorum. Bana sorsalardı, asla giymek istemeyeceğim bir elbise. Ruh halime hiç uymayan, çok parlak bir renk. Gri daha iyi olurdu. Ya da yas için siyah.

Gözlerimi kaldırdığımda, Alexander'ın gözleri üzerimde, yüzü boş bir tuval gibi. Uzun vadeli bir oyun oynayacağıma dair verdiğim sözü rağmen, ona kızgın bir bakış atıyorum. Ağzının bir tarafı neredeyse gülümsemeye dönüşüyor.

Ya da gaz olabilir. Kim bilir?

Onun sürekli sessizliği beni sinirlendiriyor, saygılı ve uysal bir nişanlı olacağıma dair verdiğim sözler havadaki toz zerrecikleri gibi dağılıyor.

"Ee..." Gelecekteki kocama keskin bir bakış attım. "Heyecan verici sohbet sanatını mı öğrendin, yoksa bu performans sadece benim için özel bir sürpriz mi?"

İkinci Bölüm

ALEXANDER

Müstakbel eşim, sağ ayağını sol ayak bileğinin arkasına koymuş, dizlerini birbirine bastırmış, şüphesiz ailesi tarafından öğretildiği gibi, ağırbaşlı bir şekilde oturuyor. Ellerini kucağında tutuyor ve dikkat etmeyenler için, De Vil Hanedanlığı'nın varisi olan bana yakışan, mükemmel, itaatkar, yakında gelin olacak bir kadının tam örneği gibi görünüyor. Yani bana.

Onu ele veren şey gözleri.

Parlak yeşil gözlerinin arkasında, bana bakarken çelik gibi bir meydan okuma var. Bayan Imogen Salinger, babamın bana inandırdığı gibi çekingen bir ruh değil.

Tanrıya şükür.

Eşim bir paspas değilse, bu sahte evlilik çok daha ilginç hale gelir. Aslanın fareyle oynaması pek eğlenceli değildir. Av çok çabuk biter. Hayır, rakibimin bir dişi aslan olması çok daha iyi, muhtemelen ailesinin hatırı için aksini iddia etse bile.

Mavi unutma beni çiçekleriyle kaplı parlak sarı elbisesi hiç yakışmamış. Çok masum. Ailesi babama onun hala bakire olduğunu garanti etse de, masum olan tek şeyi erdemidir.

Onun bekaretini almakla ilgilendiğimden değil. Bu evliliği kabul etmemin tek nedeni, benden beklenenin bu olması. Ailemde görücü usulü evlilikler norm olmakla kalmıyor, evin reisine itaatsizlik etmek ve onun emirlerine uymamak, Konsorsiyum'daki konumumuzu kaybetmemize neden olabilir.

Bu daha önce de oldu. Babam sık sık, varisi babasının emirlerine uymayı reddettiği için Konsorsiyum'dan atılan Fransız Baudelaire ailesinin hikâyesini anlatır. O durumda, bu evlilikle ilgili değildi, ama onun itaatsizliği, evin reisinin kontrolü kaybettiğini gösterdi ve ayrıcalıkları iptal edildi. Kısa süre sonra, başka bir aile onların zayıflığını fark etti, harekete geçti ve Baudelaire'ler her şeylerini kaybetti.

Konsorsiyum'daki tüm aileler görücü usulü evlilik geleneğini takip etmez, ama benim ailemde bin yıldan fazladır bu gelenek sürmektedir. Benim görevim, evli kalmak niyetinde olmasam bile, bu eski geleneğe uymaktır.

Uzun vadeli planlarımın önündeki en büyük engel, babamın bana asla boşanma izni vermemesi. Görünüşe göre, bu talihsiz evlilikten kurtulmamın tek yolu, Bayan Salinger'ın bunu sonlandırması. Ve ben de bunun gerçekleşmesini sağlayacağım. Oyunu oynayacağım, satranç taşlarını tam istediğim yere getirene kadar hareket ettireceğim, sonra da istediğimi elde edene kadar sabırla bekleyeceğim.

Ve elde edeceğim.

Hiç şüphem yok. Gözümü diktiğim her mücadelede galip gelirim. Kolay olmayacak, ama bu anlamsız birliktelikten galip çıkacağım. O zaman kendim için tasarladığım hayatı özgürce yaşayabileceğim — yalnızlık içinde, kederimi huzur içinde yaşayabileceğim bir hayat.

Tabii ki bunları ilginç Bayan Salinger ile paylaşmayı düşünmüyorum. Onu o kadar mutsuz etmek istiyorum ki, boşanmak isteyecek. Onu tanıdığım kadarıyla, oldukça sosyal biridir. Onu izole edersem, çok daha çabuk teslim olacaktır.

Ve hız çok önemli. Bir varis olmadan zaman geçtikçe, babamın araştırıp karımın bakire olduğunu keşfetme ve bunun nedenini sorgulama ihtimali artıyor. Bunun aylarca sürmesine izin veremem, ne de

kız kardeşime olanlardan sonra, çocuk sahibi olma, onları giderek daha tehlikeli hale gelen bir dünyada riske atma fikri, benim yapmaya istekli olduğum bir şey değil.

O benim ailemi ve beni kalpsiz olarak görse de, Imogen'in durumuna biraz sempati duyuyorum. Yirmi bir yaşındaki bir kızın evinden koparılıp, hiç tanımadığı, kendisinden çok daha yaşlı ve çok daha fazla yaşam tecrübesi olan bir adamla evlenmek için yabancı bir ülkeye getirilmesi kolay bir şey olamaz. Düşünümüzde benim kadar söz hakkı yok ve durum farklı olsaydı, bu ortak nokta bize eşit şartlarda tanışma fırsatı verebilirdi. Ama onu boşanma talebinde bulunmaya zorlamak için yapmam gerekenleri düşünürsek, bu tartışmalı bir konu.

Onun bakışlarını yakalıyorum, yeşil irislerinde yüzleşme yüzüyor. Kasıklarımda hissettiğim sıcaklık o kadar şaşırtıcı ki, koltuğumda yer değiştiriyorum. Bir tipim var ve yeşil gözlü, kızıl saçlı, kıvrımlı kadınlar tam da bu tipte. Scott Salinger, kızının doğmadan önce onun geleceğini bana devrettiğinde, babam Imogen'ın böyle olacağını bilemezdi, ama tek düşünebildiğim şey: *Bravo, baba. Bravo.*

Dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Bir başka sürpriz. Genelde, somurtmak bana çok daha kolay geliyor. Imogen bana öfkeyle bakıyor, sanki bir hançer alıp kalbimi delmek isteyen bir kadının bakışıyla. Onun bunu deneyeceği düşüncesi beni biraz tahrik ediyor.

Onu boyun eğdirme fırsatını yakalamak isterim.

"Ee," diyor, gözlerinden ateş saçarak. "Heyecan verici sohbet sanatını mı öğrendin, yoksa bu performans sadece benim için özel bir ikram mı?"

Babam viskisini boğazına kaçırır. Imogen'in annesi Jessica bayılacakmış gibi görünür ve Scott'ın yüzü kızarır.

"Imogen! Alexander'dan özür dile. Hemen şimdi."

Dikkatimi ona yöneltiyorum, bu durumu nasıl halledeceğini merak ediyorum. Özür dilemesi beni ilgilendirmiyor, ama babasının talebine vereceği tepki ilgilendiriyor.

Hayal kırıklığına uğratacak şekilde, çenesini göğsüne indirir ve beni büyüleyen ateş, Scott'ın azarlamasıyla söner.

"Özür dilerim." Gözlerime bakmayı reddediyor. "Bu kaba ve gereksiz bir davranıştı."

Hiçbir şey söylemiyorum. Gömleğimin manşetiyle oynarken, kumaşın üzerine işlenmiş aile arması ve baş harflerimi başparmağımla okşuyorum, gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan, bana bakmasını bekliyorum.

O bakmayınca, araya giriyorum. "Imogen ile konuşmak istiyorum." Gözlerimi ondan ayırıp dikkatimi babama veriyorum. "Yalnız."

Babam isteğimden memnun olarak gülümser. "Elbette." Ayağa kalkar ve Jessica ile Scott'a da aynısını yapmalarını işaret eder. "Onları bizim gözetimimiz olmadan tanışmaları için yalnız bırakmak iyi fikir."

Imogen'in annesi yanağına öpücük kondurur, babası ise omzunu sıkıca tutar. Bu, destekleyici bir jestten çok bir uyarıya benziyor. Onun izinsiz patlamasından sonra, buna şaşırmadım. Bahse girerim, son beş gün içinde ilk buluşmamızda nasıl davranması gerektiğini ona yüzlerce kez çalıştırmıştır.

Kapı kapanır kapanmaz Imogen bakışlarını bana çevirir.

Alt dudağımy parmağımla okşayarak, onun beni değerlendirdiği gibi ben de onu değerlendiriyorum. İkimiz de konuşmuyoruz, ama onun önce pes edeceğini biliyorum. Sessizlik sanatında uzmanım.

Kızın hakkını vermeliyim, yaklaşık altmış saniye dayanıyor. Bu, benim yanımda çoğu insanın dayanabildiğinden daha fazla.

"Neden daha önce benimle buluşmak istemedin?" Onun ilk hamlesi beklediğim soru değildi, ama ilk beşe koyardım.

"Ne anlamı vardı ki?" Bana göre, sanki bu normal bir ilişkiymiş gibi, planlanandan önce buluşma maskaralığına girmek anlamsız geliyordu. Zaman kaybı diyebiliriz. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek anlamsız bir çaba.

Gözleri parladı, alını kırıştı. "Vay canına. Ne kadar da çekici."

"Çekicilik arıyorsan, yanlış yere geldin." "Açıkça," diye mırıldandı.

Sandalyemden kalkıp kendime bir konyak dolduruyorum. Bir yudum aldıktan sonra, yakıcı tadı boğazımdan aşağı kaymasına izin verip, bacaklarımı çaprazlayarak koltuğuma geri dönüyorum. "Bayan Salinger, açık konuşayım. Ailem benim evlenmemi istiyor

evlenmemi bekliyor ve babam sizi gelinim olarak seçti. Ama eğer bir masal arıyorsanız..." Sözümü yarım bırakıyorum.

"Ben masal aramıyorum," diye tersler. Ayağa kalkar, içki dolabına gider ve bir şişe cin alır. "Bir beyefendi de beklemiyorum. Senin davranışlarına bakılırsa, bu da iyi oluyor." Bana sırtını dönerek kendine bir G&T hazırlar.

Etkilendim. Hayatımda kendi görüşünü savunmaya cesaret eden pek fazla insan yok. De Vil gibi güçlü bir isim genellikle saygı ve bazı durumlarda korku uyandırır. En azından, dikkatli davranma isteği uyandırır.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Konyakımı bir dikişte içip bardağı sehpaoya koydum. Parmaklarımı birbirine geçirdim ve onun bir sonraki cevabını bekledim. Bu sohbetten oldukça keyif alıyordum.

Derin bir nefes alır. "Tamam, birkaç şey var. Birincisi, bana Bayan Salinger deme. Evlendikten sonra bunu yaparsan, tam bir ucube gibi görünürsün. İkincisi, senin için ne kadar zor olursa olsun, en azından benim açımdan bakmaya çalış. Evimi terk etmek zorunda kalan benim. Hayalleri çöpe atılan benim. Tüm fedakarlıkları yapmak zorunda olan benim. Ben burada yalnızım, oysa senin için hiçbir şey değişmedi. En azından nazik olmaya çalışabilirsin."

Bu evliliği hızlı bir şekilde sona erdirmek için izolasyonun doğru yaklaşım olduğuna dair bir başka kanıt. "Kibar davrandığımı sanıyordum."

Beni öldürecekmiş gibi bakıyor. Kasıklarım yine ısınır ve pozisyonumu düzeltirim.

"Aman Tanrım. Sen gerçekten buna inanıyorsun, değil mi?" Yaklaşan bir baş ağrısını önlemek istercesine şakaklarını ovuşturuyor. "En azından düğünden önce birbirimizi biraz tanımaya çalışmalıyız."

"Neden?"

Bana karşı sabırsızlığı, gözünü kırpma süresi içinde üçten yüze çıkıyor. "Tanrım."

Dudaklarını büzüyor ve ellerini ovuşturuyor. Gerçi, tahmin etmek gerekirse, daha çok benim boynumu ovuşturmak isterdi. Bu ilk görüşme düşündüğüm gibi gitmiyor ve bundan daha mutlu olamazdım. Bu kadar hırçın olduğunu bilseydim, fikrimi değiştirip onunla

daha önce görüşmüş olurdum. İnsanların yalakalık yapması, dalkavukluk etmesi ve yağ çekmesi çok sıkıcı. Onu boşanmaya zorlamak, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey olacak, özellikle de eğlence benim pek aşına olduğum bir kavram olmadığı için.

"Kahve mi, çay mı istersiniz?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "İkisi de değil."

Gözlerini yavaşça kapatır ve iki kez derin nefes alır. "Ne içmek istersiniz?"

"Su. Konyak." Çenemi masadaki boş konyak kadehine doğru çeviriyorum.

Sanki aynı soruyu sormamı bekliyormuş gibi duraksıyor. Sormuyorum. Birkaç saniye sonra, başını hafifçe sallayarak, bir sonraki ilginç sorusuyla bana saldırıyor.

"Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?" "Boş zamanım yok."

Her iki kaşını da aynı anda düzelterek, parmak uçlarını tekrar şakaklarına bastırdı. "Bana yardımcı ol."

"Yardım ediyorum. Bana sorular soruyorsun, ben de cevaplıyorum." "Tam bir aptal gibi davrandığının farkındasın, değil mi?"

Tekrar ayağa kalkıp masadan boş bardağımı alıyorum. Ona sırtımı dönerek bir içki daha dolduruyorum. Şişeyi kapattıktan sonra bardağı dudaklarıma götürüp yavaşça dönerek, alaycı bir soru ile cevap veriyorum.

"Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın... *Imogen*?"

Sorumu dikkatlice tartıyormuş gibi, cevap vermek için bir an durur. "Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi severim, ancak son olaylar nedeniyle bu biraz kısıtlandı."

Yüzünde bir hüznün dalgası geçer, ama bir saniye sonra kendini toplar. Onun melankolisi, izolasyonun doğru yaklaşım olduğu kararımı daha da pekiştirir.

"Çizim yapmayı da severim. Mimari eğitimi aldım."

"Evet, biliyorum."

Merakımın sonunda galip geldiğini ve geçen hafta mezuniyet törenine katılarak onu salonun arkasından izlediğimi, ardından da ailesini ziyaret edip

sözleşmedeki ilgili maddeyi yürürlüğe koymadan önce. Mezun olmuştu, üstelik onur derecesiyle, ve bu da onu benim malım yapıyordu. Şimdilik.

Bir başka hüzün dalgası omuzlarını eğdi. "Amerika'nın en büyük mimarlık firmalarından birinde işe başlayacaktım. Sonra sen geldin ve hayallerimi benden çaldın. Ailem, *evli* bir *kadın* olarak çalışmak için çok meşgul olacağımı söylüyor." *Evli kadın* kelimesini neredeyse tükürüyordu.

İfademi kayıtsızlık gibi göstermeye çalışıyorum, ama onun itirafını ileride kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazıyorum. Bu şirkette çalışmak onun hayaliyse, ona kaybettiği şeyi düzenli olarak hatırlatırsam, belki de beni terk etmek zorunda kalır.

Koltuğuma geri dönerek, gelecekteki karımı bir süre inceledim. Uzun vadeli bir ilişki arıyor olsaydım ve ideal kadınının özelliklerini yazsaydım, o tam da öyle olurdu. Akıllı, korkusuz, sonbahar yaprakları renginde saçları, canlı yeşil gözleri ve bir erkeğin ellerinin keşfetmesi için yaratılmış bir vücudu var. Onu değerli bir rakip yapan inatçı çenesinden bahsetmiyorum bile.

"Başka ne bilmek istersiniz?" diye soruyorum ona.

Hafifçe başını sallayarak teslim olduğunu belirtir. "Hiçbir şey. Senin de dediğin gibi, ne anlamı var ki?" Ayağa kalkarak dudaklarını birbirine sürter. "Gidip ailemi bulacağım. Senin için sorun olmaz, değil mi?" Benden izin istemiyor. Beni sınıyor.

"Benim tam olarak söylediğim şey 'ne anlamı var'dı, 'neden uğraşayım' değildi," diye hatırlatıyorum ona.

Yanakları kızarır ve elleri yumruk olur. "Aptal," diye tıslar ve topuklarını döndürerek odanın diğer ucuna doğru yürür.

Onun için bir artı puan ve benim için bir sürpriz olarak, kapıyı çarpmadı.

Üçüncü Bölüm

IMOGEN

Telefonum aynı anda titreyerek yanıyor. Telefonuma uzanıyorum, ekranda Emma'nın adını görünce içimi bir özlem duygusu kaplıyor. Yukarı kaydırarak mesajını okuyorum.

Emma: İyi vardığını haber vermedin. SMH, Salinger.

Moralim bozuk olmasına rağmen gülümsüyorum. Emma ile üniversitenin ilk yılında tanıştık ve ilk günden itibaren çok iyi arkadaş olduk. Ailem bana düşünüyü haber verdikten sonra ilk aradığım kişi oydu. Aslında onun şoku benimkinden daha büyüktü. Ne ona ne de diğer üniversite arkadaşlarıma gelecek planlarımdan hiç bahsetmemiştim, çünkü bunun gerçekleşmeyeceğine kendimi ikna etmiştim.

Sonra oldu.

Ben: Sorunsuz vardım.

Emma: Sen tam bir pisliksin.

Emma: Nasılsın? O nasıl biri?

Ben: İyiyim. O... bir ahmak.

Emma: *Üzgün yüz emoji* Çok üzıldüm, Immy. Keşke yardım edebilseydim.

Ben: Sorun değil. Bir planım var. Sayılır. Üzerinde çalışıyorum.

Emma: Eğer fikre ihtiyacın olursa, ben buradayım.

Ben: Belki de teklifini kabul ederim.

Ben: Zenith'in teklifini kabul etmem için bana üç ay süre verdiğini söylemiş miydin?

Emma: Hayır, söylemedin. Neden son tarih var?

Ben: Proje o zaman başlıyor ve o zamana kadar tüm ekibin hazır olmasını istiyorlar.

Ben: Yani onu benden boşatmak için üç ayım var.

Emma: O kadar çabuk boşanabilir misin ki?

Ben: Bu aile, yeterince isterse her şeyi gerçekleştirebilir.
. Ayrılık da olur. Sadece bana gitmemi söylemesi gerekiyor, on saniye içinde bavullarımı toplayıp

Emma: Her zaman yanıdayım, Immy. Seni seviyorum.

Ben: Seni seviyorum.

Telefonumu sehpayaya atıp tavana bakıyorum. Saat geç olmasına rağmen hiç yorgun değilim. Beynim bir türlü susmak bilmiyor. Kanepeden kalkıp ayakkabılarımı giyiyorum ve De Vils'lerin annemle babama ve bana ayırdıkları odaların dışındaki loş koridora çıkıyorum.

Oakleigh'in kutsal koridorlarında sessizce ilerlerken, kalbim cilalı parke zeminde tap dansı ayakkabıları giymiş bir örümcek gibi hızla atıyor. Gözlerimi dört açıp kulaklarımı dikip ayak sesleri için dikkatle dinliyorum, ama tek duyduğum kulaklarımda çınlayan kanın sesi. Duvarlarda asılı duran, muhtemelen De Vil'in ataları olan uğursuz resimler bana tepeden bakıyor, gözleri beni takip ediyor, *yargılıyor*.

Alexander, çünkü gergin konuşmamızdan beri gözle görülür şekilde ortalarda yok. Dün akşam yemeğine gelmeyince, babası işiyle ilgili bir bahane uydurdu. Bana uyar. Adam çok yakışıklı ama tam bir pislik. Ayrıca bahar yağmuru kadar soğuk ve onu kızdırma girişimlerime tamamen kayıtsız. Bu boşanmanın umduğum kadar kolay olmayacağına dair içimde kötü bir his var. Ne kadar zor olursa olsun, bunu gerçekleştirmeliyim. Başarısızlık düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Hayatımın, güçlü bir adamın kolundaki bir süs eşyası ve damızlık kısrağ olmaktan başka bir amacı olmadığını düşünmeye dayanamıyorum.

Çocuk istemediğimden değil; istiyorum. Bir gün. Ama böyle değil. Onunla değil.

Merdivenleri çıkıp en üst kata ulaştığımda sağa dönüyorum. Burası bana biraz tanıdık geliyor ve en sondaki kapıya ulaştığımda nedenini hatırlıyorum. Charles dün akşam yemeğinden sonra bana ve aileme malikaneyi gezdirmiş ve her katta bir panik odası olduğunu söylemişti. Ancak bunları kullanmak için hiçbir zaman bir neden olmadığını da hemen eklemişti. Bu panik odasının Alexander ve Nicholas'ın ortak kullandığı oda olduğunu, çünkü evin bu katını onların kullandığını söylemişti. Anlaşılan alarm çaldığında gitmem gereken yer burası.

Yönümü tersine çevirip merdivenleri geçerek diğer yöne doğru ilerliyorum. Erkeklerle ait derin sesler bana doğru geliyor ve ben bir davetsiz misafir gibi duvarın kenarından geçiyorum. İstediğim yere gitmeye hakkım var. Ben bir mahkum değilim ve kimse bana Oakleigh'de girilemeyecek alanlar olduğunu söylemedi. Kaybolma konusunda içimde bir endişe var, ama kaybolursam, bu evin sayısız odalarından birinde kanepeye kıvrılıp, sabah personel uyanana kadar bekleyeceğim.

Ayaklarımın ucunda, sesin kaynağına doğru sessizce yaklaşıyorum, merak beni sanki varlığımın bir parçasıymış gibi çekiyor. Puro dumanının kokusu burnumu gıcıklıyor ve birkaç metre ileride soldaki odadan gelen üçgen şeklinde bir ışık parçası duvara yansıyor. Kenarda durup içeriye bakıyorum.

Alexander, içecekler ve atıştırmalıklarla dolu alçak bir masanın bir ucundaki kanepede tek başına oturmuş, boş bir bardağı elinde tutuyor. Kardeşleri iki yan yana kanepede uzanmış, içlerinden biri puro içiyor.

Nefesimi tutuyorum, konuşmalarını dinlemek niyetindeyim, ama bunu yapmamam gerek. Annem eskiden kulak misafiri olanların kendileri hakkında iyi şeyler duymadıklarını söylerdi, ama at yarışında kazanılan bir bahis hakkında konuşuyor gibi göründükleri için, sanırım bir sorun yok.

Ta ki kendi adımı duyana kadar.

"Imogen ile iyi bir evlilik yaptın." Sanırım bu Christian, üçüncü en büyük kardeş. Bu açıdan anlamak zor. Onlarla dün gece sadece kısa bir süre görüştüm ve Alexander'a hala çok kızgındım, fazla dikkatimi veremedim.

"O zaman onunla evlen," diyor Alexander, her zamanki soğuk ve sıkılmış tavrıyla.

"Kesinlikle olmaz." Christian gülüyor. "Yakın zamanda evlenmeyi düşünmüyorum. Biraz şanslıysak, sen ve Nicholas vatandaşlık görevini yerine getirdiğinde, babamın Amosu takım elbisesine kusmuş bir sürü torunu olacak ve biz üçümüz kurtulmuş olacağız."

"Amin," diyor Tobias. Onun olduğunu biliyorum. Bana çok nazik gözleri olduğu için izlenim bırakmıştı ve nasıl olduğumu sormaya zahmet etmişti.

Alexander'ın bakışları duvarlardaki boyayı bile sıyrabilirdi, ama kardeşleri onun yumruklarını sıkmış elleri veya alnındaki şişkin damarları hiç umursamıyor gibiydiler

. Tek kadın olan ve gördüğüm kadarıyla tek arkadaş umudum olan Saskia, öne eğilip masadan bir zeytin alıp ağzına atıyor.

"Evet, Xan. Bizim üzerimizdeki baskıyı azaltmak için sana ve Nicholas'a güveniyoruz."

Xan? Nedense bu takma isim beni şaşırttı. Çok... samimi. Ama sonuçta bunlar onun kardeşleri. Tek çocuk olarak, bu konuda doğrudan bir referansım yok, ama üniversitedeki birkaç arkadaşımın kardeşlerine takma isimleri vardı. Emma, ağabeyine, zekası ve üniversiteyi kolayca bitirmesi nedeniyle Einstein diyordu, oysa kendisi gazetecilikte iyi bir iş bulmak için gerekli notları almak için çok çalışmak zorunda kalmıştı.

"Yüzde kırk başarı oranı, babamın görev ve geleneklere olan takıntısını birkaç yıl tatmin eder diye düşünüyorum," diye devam ediyor Saskia, bir zeytin daha almak için uzanırken.

"Yeterli olmayacak." Alexander ayağa kalkar ve odanın köşesindeki içki dolabına doğru yürür. Kadehini doldurur ve yerine geri döner, ama bu sırada bakışları saklandığım kapıya takılır. Hızla gözden kaybolurum, nefesim boğazımı tıkar, ensemden tüylerim diken diken olur.

Beni görmedi. Görmedi. Göremezdi...

"Imogen." Her zamanki gibi kayıtsız görünüyor, ama beni yakaladı ve onların özel konuşmalarını dinlediğimi fark etmediğini iddia etmenin bir anlamı yok.

Kapının arkasından içeriye bakıyorum. Beş çift gözle karşılaşınca, yarı yüz buruşturup yarı gülümsüyorum. "Merhaba. Parti mi veriyorsunuz?"

"Evet," kardeşleri konuşmaya fırsat bulamadan Alexander cevap verdi. "Özel bir parti."

"Oh, Xan, bu kadar pislik olma." Saskia bana işaret eder, sonra yanındaki kanepede boş olan yeri okşar. "Gel bize katıl, Imogen. Testosteronu biraz seyreltmek için başka bir kızın olması iyi olur. Gelecekteki baldızımızı tanımamız önemli."

Alexander'ın soğuk bakışları beni reddetmeye zorlamaya yönelik. Çok yazık. Aslında, onun istediğinin tersini yapmak onu kızdırmak ve istediğim yöne itmek için iyi bir yoldur. Yani boşanma mahkemelerine. Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirir,

sweaterimin kollarını aşığı çektim ve buraya aitmişim gibi odaya girdim.

"Teşekkürler, Saskia." Onun yanına oturuyorum. "Partiyi bozduğum için üzgünüm. Uyuyamadım ve sonra sesler duydum."

"Senin süitin buraya yakın değil." Alexander gözlerini kısarak sandalyesine geri döndü.

"Farkındayım," diye karşılık verdim, gözlerimi de kısarak.

Karşımda oturan, puro içen kardeş, alçak bir kahkaha attı. "Vay be, Xan." Bana kadehini kaldırdı. "Bunu izlemek çok eğlenceli olacak."

"Siktir git, Nicholas."

Saskia tısladı. "Tanrı aşkına, bu bir spor değil. Bu bir düşün. Kutlama sebebi." Vücudunu çevirerek Alexander'a sırtını döndü. "Kardeşlerimi takma. Onlar Neandertallerden biraz daha iyiler."

"Hey!" Tobias sesini yükseltir. "Hepimiz değil. Sadece o üçü."

Saskia, sanki konuşmamış gibi onu görmezden gelir. "Erkeklerin genlerinde, yaşları bilmeleri gereken yaşa gelmiş olsalar bile çocuk gibi davranmalarına neden olan bir şey olmalı." Elini havada sallayarak ekler, "İçinizden biri Imogen'a bir içki getirir mi? Ne alırsın?"

"Oh, hayır, ben almayayım. Saat geç oldu ve zaten çok içki içen biri değilim."

"Dün o cin toniki oldukça hızlı içtin," diye mırıldanır Alexander.

Ağzımın ucuna kadar gelen sert bir cevap vermek üzereydim, ama Saskia benden önce davrandı.

"Kapa çenenı, Xan. Senin neyin var? Sorunun neyse, unut gitsin. Senin sorunların Imogen'la alakası yok."

Yüzünde somurtkan bir ifade belirir ve ayağı kalkar. "Yatmaya gidiyorum."

Akşamlarını mahvettiğim için özür dileme isteğı dilimin ucunda ama onu yutuyorum. Akşamlarını mahveden ben değilim. Alexander. Bu evliliğı benim kadar onun da istemediğı açık. İkimiz de kapana kısılmış durumdayız. O, sanırım, görevinden dolayı. Ben ise babamın uzun zaman önce imzaladığı bir sözleşmeden dolayı. Başka koşullar altında bu tür

bir ortak nokta, geleceğe yönelik bir yapı taşı görevi görürdü, ama ben bu adamla geleceğimi geçirme niyetinde değilim.

Alexander öfkeyle uzaklaştıktan sonra, "Ben de gitmeliyim," diyorum. "Davetsiz gelmemeliydim."

"Saçma," diyor Saskia. "Seni bize katılmaya ben davet ettim."

Tobias öne eğilip dizime hafifçe vurur. "Aynen öyle. Onun kötü ruh hali seni etkilemesine izin verme."

"Eğer yardımı olacaksa," diyor Christian, "duyduğuma göre kendini fazlasıyla savunmuşsun. Sadece şimdi değil, dün de. Xan ile tartışan pek çok kişi bunu söyleyemez."

Omuzlarımı silkiyorum. "Sorun değil. Kaliforniya'da bizi sert yapıyorlar."

Çevremde, benim anlamadığım şakalar ve iş konuşmalarıyla dolu bir sohbet dönüyor, ama buna rağmen, bu sohbet bir şekilde rahatlatıcı, bu yüzden kalıyorum. Elime geçen her türlü sosyal etkileşimi kabul ediyorum. De Vil kardeşler tek tek ayrılıyorlar, sonunda sadece Saskia ve ben kalıyoruz. Kardeşlerine herhangi bir işaret verdiğini görmedim, ama onun bunu planladığını hissediyorum. Onlar gider gitmez, pozisyonunu değiştiriyor, bir dizini kanepeye kaldırıyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

"Nasılsın?" Onun nezaketi hem beklenmedik hem de çok hoş bir sürpriz. Yanaklarımdan akmak üzere olan gözyaşlarını zorlukla geri tutuyorum, oysa ben pek ağlayan biri değilim. Şoktan dolayı, hepsi bu. Her şey çok hızlı oldu ve hazırlanacak vaktim olmadı.

"Ben... iyiyim." Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun olacağını bilmiyordum sanki." Sadece mezuniyet günümde olacağını bilmiyordum.

"Soyut olarak bir şeyi bilmek," elini havada daireler çizerek, "ve bunun gerçekten başına gelmesi tamamen farklı iki şeydir. Kızgın, üzgün, kafası karışık, sinirli veya içinde kabaran başka herhangi bir duygu hissetmene izin var." Bir zeytin daha ağzına atıp kokteyl çubuğunu sehpaye attı. "Kahretsin, zamanım geldiğinde tüm bu duyguları ve daha fazlasını hissedeceğimi biliyorum."

"Öyle mi olacak? Yani, senin için mi gelecek? Az önce sizin konuşmanızı duydum ve sanki ağabeylerin kılıçlarına atlayacaklarmış gibi geldi,

sanki kılıçlarına atlayacaklarmış gibi konuşuyorlardı."

"Oh, gelecek. Ailece görücü usulü evlilikler sadece bizim ailede yaygın değil, hepimizin evlenebilmesinin tek yolu bu. İşler böyle yürüyor. Babam kimi seçerse seçsin, benim için sorun yok."

Dudaklarını bir tarafa kıvrıyor, kabulü hayranlık uyandırıcı, benim benimsemek istediğim bir şey olmasa da. Boş boş oturup kaderimi kabullenmeye niyetim yok. Üç ay. Hedefim bu. O zamana kadar boşanmak istemezse... Ne yaparım bilmiyorum. Zenith'ten süre uzatımı mı isteyeyim? Ya da birçok şirketin yapmaya kararlı olduğu gibi dünyayı yok etmek yerine, onu iyileştirmeyi amaçlayan benzer değerlere ve proje portföyüne sahip bir şirket mi arayayım?

"Benim tavsiyem, ne kadar işe yararsa, burada Alexander'ın karısı olmaktan daha fazlasını yapman. Kırsalda yürüyüşler yap, kuşları izle, okçuluk öğren, fotoğrafçılık öğren, ata bin."

Sosyal bir çevre oluşturma işini söylememesi gerçeğini görmezden gelmek zor, ama bunu şimdilik bir kenara bırakıp, geldiğimden beri duyduğum ilk iyi habere odaklanacağım. "Atlarınız mı var?" Mimariye ve çizime olan sevgimin yanı sıra, atlar da benim tutkumdur. Gençken çok binnerdim, ama bir süredir binmiyorum. Üniversite işleri ve sosyal hayatım beni oldukça meşgul ediyor.

"Oh, evet. Çok. Babamın birkaç yarış atı var, ama normal atlarımız da var. Hepimiz binmeyi seviyoruz. İlk kez ata bindiğimde..." — burnunu kırıştırıyor — "iki ya da üç yaşındaydım galiba. Annem öğretti." Yüzünde acı bir ifade belirliyor, gözlerini kaçırıyor, birkaç saniye kendini toparlamak için zaman ayırıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sen biniyor musun?"

Annesinden bahsetmenin acı verici ve konuşmak istemediği bir konu olduğunu anlayarak, başımı sallarım. "Uzun zamandır binmedim ve İngiliz tarzı binemiyorum, ama atları her zaman sevmişimdir, onlar da beni sever."

"Alexander'a öğretmesini istemelisin."

Boğazıma yükselen kahkahayı tutamıyorum. "Önce onunla konuşmam gerek."

Kafasını sallar. "Kardeşim..."

"Karmaşık deme. Bu, pisliklerin hapisten kurtulmak için kullandıkları bir bahane."

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Henüz farkında olmasan da, kardeşim Imogen için çok uygun bir eş olacaksın. Hayır, demek istediğim, o da çoğumuz gibi kendi sorunları var. Ona gerçek yüzünü gösterme şansı ver." Sessiz kalırım ve o gülümser. "Buraya geldiğinden beri davranışlarını düşünürsek, haklısın."

"Ben hiçbir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Sessizliğin her şeyi anlatıyordu." Esneyerek kollarını başının üzerine uzatır. "Sanırım yatma vaktim geldi." Beklenmedik bir şekilde yanağıma bir öpücük kondurur ve bana kısa bir süre sarılır. "Aileye hoş geldin, Imogen."

Yalnız kaldığımda, uzaklara bakıyorum. Belki de burada olmak o kadar da kötü olmayacak. De Vil ailesinin geri kalanı hoş görünüyor, ancak erkekler biraz gergin. Tobias hariç belki. O... farklı. Ve Saskia çok sevimli.

Baş ağrısının başlaması sonunda beni yataktan kaldırıyor. Uyumam lazım, ama bütün gece burada yatarak uyuyamam. Umarım süitimize geri dönebilirim. Koridorlar loş ışıklı ama nereye gittiğimi görebilmem için yeterli aydınlatma var. Hatırladığım kadarıyla, buraya gelmek için sola, sonra sağa döndüm ve bir kat merdiven çıktım, yani tersini yaparsam sorun olmaz. En azından bu beni doğru kata götürür. Oradan odalarımızı bulabilirim.

Ancak merdivenlere ulaşmadan önce, başka bir ışık ve aralık bir kapı ilgimi çekiyor. İçeriye bakıyorum, bir ofis gibi görünüyor. Alexander heybetli bir masanın arkasında oturmuş, başı eğik, sol elinde bir kalemle sayfaların üzerinde uçuyor. Birkaç saniye sonra kalemi bırakıp sandalyesine yaslanıyor. Düzenli bir şekilde nefes vererek kitabı kapatıyor, eline alıyor ve arkasında, aynı kitapların sıralandığı rafa koyuyor. Dolabı kilitleyip yerine dönüyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor.

Bu... O... *Günlük mü tutuyor?*

Ben de günlük tutmayı denedim, ama bu işe kendimi adadığımı söyleyemem. Ancak Alexander, aynı

Tanrım, o kadar sayfayı doldurmak için yıllardır günlük yazıyor olmalı. Belki de bu adamın güzel bir yüz ve soğuk bir tavırdan daha fazlası vardır. Günlük yazıyorsa, bazı duyguları olmalı ve belki de bunları ifade etme şekli budur. "Röntgencilik senin bir fetişin mi, Imogen?" Beklenmedik sorusu beni şaşırttı. Saklanmak için çok geç olsa da, geri adım atıp görüş alanından çıktım. Nefesimi tutarak, onun konuşmasını bekledim.

"Röntgencilik senin bir sapıklığın mı, Imogen?" Beklenmedik sorusu beni şaşırttı. Saklanmak için çok geç olmasına rağmen, geri çekilip görüş alanından çıktım. Nefesimi tutarak, başka bir şey söylemesini bekledim, ama o sessiz kaldı. Yine yavaşça öne doğru sürünerek kapının arkasından bakındım. Kafasını kaldırdı, bir kaşını kaldırdı. "Ee?"

"Hayır... Yani... Öyle demek istemedim. Yatmaya gidiyordum."

"O zaman, devam etmeni öneririm." Dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verir.

İç çekip kapıyı tamamen açtım. "Bak, Alexander. Bu düğünden açıkça memnun değilsin, ben de öyle. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, değil mi? Öyleyse, bir tür ateşkes yapmaya ne dersin?"

"Savaşta olduğumuzun farkında değildim," diye cevaplar o keskin İngiliz aksanıyla.

O aksanda beni azarlanıyormuşum gibi hissettiren bir şey var ve bu beni o kadar sinirlendiriyor ki yumruklarımı sıkıyorum. Omuzlarımı dikleştirip, 173 santimetrelilik boyumu sonuna kadar uzatıyorum.

"Eh, füze ateşleme konusunda oldukça başarılısın."

Yanağında bir kas seğiriyor ve kehribar rengi gözleri birkaç saniye bana bakıyor. O kadar büyüleyici ki, ben de ona bakıyorum. Ailesinde bu göz rengine sahip tek kişi o. Diğerlerinin gözleri babası gibi kahverengi tonlarında. Alexander göz rengini annesinden almış olmalı.

Sonunda gözlerini kırptırır. "Yatağına git Imogen. Cumartesi görüşürüz."

Bana sırtını döndü, soğuk ve gereksiz yere acımasız bir şekilde veda etti. Ben de aynı derecede korkunç bir şey söylemek için kafamı yordum ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Dönüp koridora geri dönüyorum, onu yalnız bırakıyorum.

Dördüncü Bölüm

IMOGEN

Birçok kız mükemmel bir düğün günü hayal eder: gelinlik, çiçekler, zarif bir kilise ve atlı araba. Gözlerinde kalplerle, sizi yeni hayatınıza götürmek için bekleyen mükemmel damat. Annelerinin ayakkabılarını giyip etrafta zıplayarak hayallerini yaşayan çocuklar.

Ben de aynısını yaptım. Gelecekteki kocamın benim seçtiğim biri olmayacağını her zaman bilmeme rağmen, onun benimle evlenmek için benim kadar heyecanlı olan beyaz bir şövalye olduğunu hayal ettim. Ailem nadiren Alexander'dan bahsettiğinde, sanki o bir tür tanrıymış gibi saygıyla ondan söz ederlerdi.

Alexander De Vil bir tanrı değil. O, şık bir takım elbise giymiş şeytan. takım elbise giymiş şeytandır.

Onun Soğuk reddi tarafından konuşmamı onun onu onun çalışmasını çalışma çalışmasında

Perşembe gecesi aklımdan çıkmıyor. Kendimi savunmadan onun beni bu kadar kolay reddetmesine izin verdiğim için kızgıyım, özellikle de onun benden kurtulmak isteyecek kadar beni nefret etmesini sağlamam gerektiğini düşünürsek. Yine de sözünü tuttu. O günden beri onu görmedim ve yakında, benim kadar bu evliliğe isteksiz olan bir yabancıyla evlenmek için mihraba yürüyeceğim.

Buraya bu evlilikten bir an önce kurtulmak için bir planla gelmiş olabilirim, ama kocamla sürekli mücadele etmek çok fazla zaman ve enerji gerektirecek.

Belki bir hafta sonra pes eder.

Kahkahayı bastım. Nedense, bunu pek sanmıyorum.

"Neye gülüyorsun?" Annem, kollarında gelinliğimle giyinme odasından çıkıyor — yine benim seçmediğim bir şey daha. De Vils ailesi, benim hiçbir katkım olmadan her şeyi organize etmiş. Bu sürece dahil olamamam, beni bu sahte evlilikten çok uzaklaştırdı ve tanıdık her şeyden olduğu kadar, bu yeni hayattan da izole etti. Alexander ile evlenmek istemememe rağmen, bir parçam hala muhteşem bir düğün hayal eden o küçük kız.

"Müstakbel kocam." Bu dürüst bir cevap.

"O burada değil, değil mi?" Annem başını sağa sola çeviriyor. "Çünkü düğünden önce seni göremez. Uğursuzluk getirir."

Yine gülüyorum, bu sefer acıdan çok mizahla. "Anne, beni sevmeyen bir adamla evleniyorum. Beni gelinliğimle görmesinin pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Dudaklarını sıkıştırır ve gözlerini kısar. "Imogen, o seni tanımıyor." Omzumdan bir tutam saçımı alır ve yere bırakır. "Ben de babanla evlendiğimde aynı durumdaydım. Neye bulaştığımı bilmiyordum, ama onunla yirmi dört harika yıl geçirdim. Tek pişmanlığım, daha fazla çocuğumuz olmaması. Yine de yakında torunlarımız olacak, değil mi?"

O bunu bir soru olarak ifade ediyor, ama aslında bir soru değil. Bu bir beklenti, ancak Alexander'ın benimle korunmadan seks yapmasını nasıl engelleyeceğim konusunda henüz bir çözüm bulamadım. Belki ona frengi veya klamidy gibi bir hastalığım olduğunu söylerim. Ya da adet döneminde olduğumu söylerim ve mümkün olan en kısa sürede bir doktora gidip doğum kontrol hapı alırdım. Tabii o adet dönemi oyunlarından hoşlanmıyorsa. Bu tür şeyleri seven erkeklerin olduğu romantik kitaplar okudum.

Kes şunu Imogen. Fazla düşünüyorsun.

"Evlendiğinde her şey değişecek," diyor annem. "Bana güven bana."

Evet, her şey değişecek. Umarım Ağustos'ta yirmi iki yaşına geldiğimde boşanmış olacağım.

"řimdi," diye devam ediyor, ben hiřbir řey söylemeyince. "Hadi bu elbiseyi giyip, dűđün törenine gidelim."

Elbisenin güzel olduđunu ve iřinde güzel görűndűđűmű inkar edemem. İnce omuz askıları ve kapűřonlu yakası olan lűks ipek elbise, kıvrımlarımın űzerinden sűzűlerek yere kadar uzanıyor. Sofistike, řık ve muhtemelen kendi gelinliđimi seřme řansım olsaydı benim de seřeceđim bir elbise.

"Oh, Imogen." Annem geri çekilip elini göđsűne bastırıyor, gözleri buđulanarak bana bakıyor. "Bir melek gibi görűnűyorsun. Öyle deđil mi, Maisie?"

Maisie, De Vils'in bana atadığı hizmetçi. Tatlı bir kız, ama biraz fazla resmi. Onu biraz rahatlatabileceğimi umuyorum.

Maisie başını sallar. "Gerçek bir melek, Bayan Imogen."

Bir melek bir şeytanla evleniyor. Gerçek olmasaydı komik olurdu.

Saç ve makyaj sanatçım Briony, bir kutu saç spreyi ile bana yaklaşıyor. "Yola çıkmadan önce bir kez daha sıkayım mı?" Onayımı beklemeden, beni mide bulandırıcı kokulu saç spreyi ile kaplıyor.

Omuzlarıma minik damlacıklar dűřerken gözlerimi kapatıyorum. Kızıl sařlarım bařımın űstűnde toplanmıř, buklelerim boynumu okřuyor. Solgun görűnűyorum, gözlerim parlıyor ve burası sıcak olmasına rađmen tűylerim diken diken olmuř.

Derin bir nefes alıp, Maisie'den krem ve kırmızı güllerden oluşan buketi alıyorum ve dikkatimi anneme çeviriyorum, kalbim bitiş çizgisine doğru koşan bir yarış atından daha hızlı atıyor. Hem kendim hem de onlar iřin cesur bir yüz takınıyorum, ama işimde, önűmde beni bekleyenlerden korkuyorum.

"Babama hazır olduğumu söyle."

Annem parmak uçlarını dudaklarına bastırıyor, bana bir öpűcűk gönderiyor, sonra babamı çağırarak iřin dıřarı çıkıyor. Babam annemle birlikte geri dönűyor ve beni ilk gördűđűnde olduđu yerde donup kalıyor.

"Çok güzel değil mi, Scott?" Babam tek kelime etmezken annem soruyor.

"Evet, çok güzel." Sesi bođuk ve kırık, birkaç saniye boyunca bunun görűcű usulű bir evlilik olmadıđını ve bu adamın

Şapelde beni bekleyen ruh ikizim.

"Gidelim mi?" Babam kolunu uzatıyor. "Alexander'ı bekletmek istemeyiz."

Ve işte böylece, gerçeklik hayallerimi paramparça ediyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapmak istemeyiz."

Babam benim alaycı tavrımı anlamadı. Bana gülümsedi, annemi, Maisie'yi ve Briony'yi odadan çıkardı, sonra beni koridora götürdü.

Şapel Oakleigh malikanesinde, ama ana binadan o kadar uzakta ki, bizi oraya götürmek için ön girişte iki araba bekliyor. Annem öndeki arabaya biniyor ve araba uzaklaşıyor. Babam ve ben ikinci arabaya biniyoruz. Kapı gürültüyle kapanırken, kalbim de gürültüyle atıyor.

*Bu sonsuza kadar
sürmeyecek. Bu sonsuza
kadar sürmeyecek. Plana
sadık kal.*

Babam elimi sıkıyor, ben de titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Beş dakika sonra araba şapelin önüne geliyor. Onu ilk kez görüyorum ve hayal ettiğim gibi değil. Yirmi ya da otuz kişinin oturabileceği şirin bir yer hayal etmişim.

Buraya beş yüz kişi sığabilir ve hala yer kalır diye tahmin ediyorum.

Yutkunarak, babamın beni arabadan indirmesine yardım etmesini bekliyorum. Tanrım, keşke Emma burada bana destek olsaydı. Bize daha önceden haber verselerdi, belki gelebilirlerdi, ama Emma, Bakersfield'daki yerel bir gazetede yeni işine başlamıştı bile. İzin istemek, yeni patronunun gözünde onu pek sevimli göstermezdi. Diğer arkadaşlarım da aynı durumdaydı. Beş gün önceden haber verince kimse gelemezdi.

Göğsüm sıkışıyor. Şu anda Zenith'te çalışıyor olmalıydım, yeni kariyerime atılmak için heyecanlanmalıydım. Özellikle de bana, Malavi'de düşük maliyetli, sürdürülebilir bir köy prototipi tasarlamak ve inşa etmek için çalışan proje ekibine atanacağımı söylediklerinde. Bu proje başarılı olursa, Afrika'nın her yerinde uygulanabilir. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyi amaçlayan bir şeyin parçası olmak, bir hayalin gerçekleşmesi demek.

Alexander De Vil peşimden gelene kadar bir hayalin gerçekleşmesiydi. Burada yalnızım. Tamamen yalnız. Ve annemle babam geri döndüklerinde

Kaliforniya, izolasyonum tam olacak. Bir şekilde arkadaşlar edinmeliyim.

Arkadaşlar edinmeliyim. Burada geçireceğim zamanı, bana eşlik edecek bir kız arkadaş grubu olmadan geçiremem. Belki Saskia beni bazı arkadaşlarıyla tanıştırebilir. Her halükarda, önümüzdeki üç ayı bu uçsuz bucaksız malikanede, benden ve, Tanrı yardımcım olsun, Alexander'dan başka kimsem olmadan geçireceğim düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Hazır mısın?" Babam girişe yaklaşırken soruyor.

Melankolik duygularımı bir kenara bırakıp babam için zorla gülümserim. "Evet."

İçeri girdiğimizde müzik çalmaya başlar. Sıra sıra oturan yabancılar koltuklarında dönerek, gelecekteki Bayan Alexander De Vill'i görmek için boyunlarını uzatırlar. Mekan tıklım tıklımdır ve beş yüz kişi olacağı tahminim çok yetersiz kalmıştır. Burada en az yedi ya da sekiz yüz kişi olmalı.

Babamın adımlarına ayak uydururken, herkesin bunun bir sahtekarlık olduğunu bildiğini düşünmeden edemiyorum. Bunu herkese haykırmak istiyorum, özellikle de insanlar beni tanıyormuş gibi gülümserken, sanki bu hayatımın en güzel günümüş gibi, oysa gerçekte en kötü günü olduğu halde.

İlk önce Alexander'a, sonra da onun yanında sağdııcı olarak duran Nicholas'a bakıyorum. Her ikisi de koyu mavi sabahlık giymişler — İngiliz geleneğiymiş, öyle söylendi bana — ceketlerinin etekleri dizlerinin arkasına kadar uzanıyor.

Nicholas bana doğru dönüyor, ama Alexander sırtını dönmüş durumda, sanki omurgası çelikten yapılmış gibi sert bir duruş sergiliyor. Nicholas kardeşine dirsek atıyor ve dudakları hareket ediyor, ama ne dediğini anlayamıyorum. Ne derse desin, Alexander'ın mihrap önündeki duruşu değişmiyor.

Önceki buluşmalarımızda gösterdiğim cesaretime rağmen, babamın koluna tutunurken dizlerim titriyor, tüm bu insanların ilgisi beni hayatımda hiç olmadığım kadar rahatsız ediyor.

Babam yaklaşırken elimi okşadı, sonra beni Alexander'ın yanında bırakıp bir adım geri çekildi. Gelecekteki kocama bir bakış attım, ama o bana aynı nezaketi göstermedi. Gözleri öne bakıyordu ve elleri yanlarında gevşekçe duruyordu.

"Güzel görünüyorsun." Sözleri ağzının köşesinden mırıldanıyor ve ilk başta onun konuştuğundan bile emin olamıyorum.

"Sen nereden bileceksin?" diye, sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle cevap veriyorum. "Arkan da gözün mü var?"

O zaman bana bakıyor ve ben onun bir tür duygu göstermesini bekliyorum. Sinirlilik, kızgınlık veya öfke bile olsa kabul ederim. Her şey, bana gösterdiği ilgisizlikten daha iyidir.

"Benim her yerde gözlerim var. Bunu iyi hatırlasan iyi olur."

Yeniden öne dönerek, bakana başını sallar ve bakan da işaretini alarak konuşmasına başlar.

Dinlemiyorum bile. Ne anlamı var ki? Sıra bana geldiğinde biri beni dürtecek. Gözlerim donuklaşıyor. Oyuncuymuşum gibi davranıyorum — gerçi oyunculuktan hiç anlamam — ve burası bir film setiymiş gibi. Bittiğinde, ait olduğum yere, eve gidebileceğim.

Alexander'ın soğuk parmakları benimkileri kavrayınca hayal alemimden sıyrılıyorum. Gözlerim büyür ve otomatik olarak kendimi kurtarmak için çekiyorum. O beni daha sıkı kavrar.

"Yüzükler," diye fısıldar.

Oh. Zaten o kısma mı geldik? İngiltere'de bu, "Evet" kısmından önce mi geliyor? Belki de düşün adabı gibi şeyleri okumalıydım. Daha önceden uyarı alsaydım, belki okurdum.

Papaz yeminimi okur, ben de tekrarlarım, sesim konukların oturduğu banklar kadar sert çıkar. Alyans tuhaf gelir bana, beklediğimden daha ağırdır. Gümüş renginde ve metaline birkaç elmas işlenmiş olsa da, beyaz altın ya da belki platin olduğunu hayal ederim. Nişan yüzüğü almadığım için parmağımda bir şey takmaya alışamadım.

Alexander elimi bırakıp kendi elini uzattı. Nicholas bana küçük bir yastık uzattı, üzerinde kalın gümüş bir yüzük vardı.

Onu elime aldığımda parmaklarım titriyor ve neredeyse düşürüyorum. Alexander'ın sol elinin üçüncü parmağına takarken, onun da bu yabancı nesne hakkında benimle aynı düşüncelere sahip olup olmadığını merak ediyorum.

"Sizi karı koca ilan ediyorum," diyor papaz, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "Gelini öpebilirsiniz."

Alexander bana döner ve ben çenemi kaldırarak, görünüş için küçümseyici bir şey söylemeye hazırlarım kendimi. Bunun yerine, büyük

elleri yüzümü kavrar, başparmaklarıyla yüzümü istediği pozisyona getirir. Dudakları dudaklarıma değdiğinde donakalırım. Daha önce sadece iki kez öpülmüştüm, ikisi de üniversitedeydi ve hatırladığım kadarıyla ıslak, özensiz ve pek de hoş olmayan öpücöklere benziyorlardı.

Ama Alexander'ın öpücöğü bunlara hiç benzemiyor. İlk başta nazik, neredeyse ikna edici. Dudaklarım biber sosu yemiş gibi karıncalanıyor ve karnımda bir sıcaklık hissediyorum, bu sıcaklık aşağıya doğru yayılıyor ve tüm vücudumun alt kısmı parılıyor. Onun kokusu beni sarıyor, bahar yağmuru gibi temiz ve canlandırıcı. Ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum, ta ki dili alt dudağımın üzerinde kayana kadar. Dudaklarımı onun dudaklarının altında açtığımda, karnımdaki sıcaklık bir cehenneme dönüşüyor.

Midem eğiliyor, solumdan ve sağımdan tanıdık olmayan hisler saldırıyor, vücudumdaki her sinir ucu aynı anda canlanıyor. Bu adamı sevmiyor olabilirim, ama vücudum kesinlikle seviyor.

Saçımı kavrar ve boğazından düşük bir homurtu çıkarır. Tanrım. Bu ses. Çok... erkeksi. Çok baskın. Kelebekler karnımda uçuşur, kanatlarını çırparak içimde bir duygu fırtınası yaratırlar.

Sersemlemi

Ş
durumdayı
m.

Şaşkınım.

İçgüdüsel tepkime şaşırmış ve şok olmuşum.

Alexander De Vil duygusuz bir robot değil; tutkulu bir adam. Öpüşme sanatında ustalaşmış bir adam.

Beni bıraktığında, düşmemek için koluna tutunarak sendeledim. Kalabalık alkışladı. Düşüncelerim dağınık haldeyken, yeni kocama bir bakış attım. Böyle bir öpücökten sonra, o da benim kadar şaşkın olacaktı.

O, şaşkın bakışlarıma boş bir bakışla karşılık verir ve içimden bir parça kopar. Hiç etkilenmemiştir. Onu öpmemin etkisi, sanki bir mankenmişim gibi.

Sözlerimi geri alıyorum. O, duygusuz bir robottan daha kötü. O, usta bir manipölatör.

"Ağzını kapat, Imogen," diye mırıldanarak, geleneklere uygun olarak koluna kolumu geçirmemi bekleyerek kolunu uzattı. "Bir

Öpücük bekleniyordu, ama seni bir daha öyle öpmek niyetinde olmadığım için, orada durup bir öpücük daha beklemene pek anlam yok."

Çenem düşüyor, bu sefer öfkeden, ama o elimi tutup kolunun içine koyduğunda ve net, keskin bir sesle "Yürü, yoksa seni omzuma atıp buradan çıkaracağım ve üstüne bir de iyi bir şaplak atacağım" dediğinde, dilime dolanan tüm öfkeli sözler solup gidiyor.

Hızlı adımlarla yürümeye başlar ve ben de, özellikle kolu elimi mengene gibi sıkıştırdığı için, ona ayak uydurmaktan başka seçeneğim kalmaz.

"Buna cesaret edemezsin."

Alexander'ın ilk kez tam anlamıyla gülümsediğini görüyorum. Ve gülümsediğinde, yüzü ışıltı ışıltı parlıyor.

"Deneyin bakalım."

Beşinci Bölüm

ALEXANDER

Ne halt ettin sen, seni aptal herif?

Imogen'ı öpmeme gerek yoktu. Kimse benden bunu beklemiyordu. Çoğu İngiliz düğününde, dudaklara hafif bir öpücük bile bazen davetliler tarafından fazla bulunurken, yeni karıma verdiğim tutkulu öpücük ne kadar fazla bulunurdu.

Bu benim niyetim de değildi. "Şimdi gelini öpebilirsiniz" şeklindeki geleneksel talimatı görmezden gelmeyi planlamıştım. Kötü düşünülmüş eylemlerimi lanetliyorum. Imogen bana küstahça davranmamış, bu kadar güzel kokmamış ya da tüm fantezilerimin birleşimi gibi görünmemiş olsaydı, bunu yapmazdım.

Başlangıçta babamın iyi bir seçim yaptığını düşünmüştüm, ama benim için Imogen bir felaket. O, gümüş tepside sunulan *tatlı bir zehir*.

Tadına bakmaya cesaret edemediğim bir zehir.

Sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi her yerim karıncalanıyor. Saçlarım diken diken olsa bile şaşırmam. Penisim kesinlikle öyle, ve bu sabah ceketim ereksiyonu gizlemek için tasarlanmamış. Konuklardan herhangi biri gözlerini aşağıya indirirse, beklediklerinden fazlasını görecekler.

En azından artık bitti. Görevimi yerine getirdim, ya da en azından yarısını. İkinci yarısı, yani çocuk sahibi olmak, benim

yürütmeye niyetli olduğum bir şey değil. Yeni karımı izole etme, onu mutsuz etme planıma devam edeceğim ve şansım yaver giderse, yaz bitmeden Amerika'ya geri dönecek ve boşanma işlemleri başlayacak.

Şapelin dışında, bizi ve birkaç yüz konuğu Oakleigh'e geri götürmek için sıra sıra dizilmiş arabalar bekliyor. Imogen'ı ilk arabaya götürüp binmesini işaret ediyorum, şoförüm kapıyı kapatırken ben arabanın arkasına dolaşıp yeni karımın yanına oturuyorum.

Aramızdaki sessizlik neredeyse fiziksel bir şey gibidir, ama bunun beni en ufak bir şekilde rahatsız edeceğini düşünüyorsa, sessizliği bir silah olarak kullanmanın benim en iyi olduğum şey olduğunu çok geçmeden anlayacaktır. Sessizlikten beslenirim, *ona açım*. Bu, işimde ve diğer faaliyetlerimde kullandığım bir taktiktir.

Imogen'e hakkını verelim, şapelden ana eve dönerken kısa yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Ben arabadan indiğimde, o çoktan inmiş ve ana kapıya doğru yarı yolu katetmişti. Orada ev personelimizin çoğu bizi karşılamak için toplanmıştı. Onu yakalamak için aceleyle koştum, dirseğinden tuttum ve hiç de nazik davranmadım.

"Canımı acıtıyorsun." Kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Yaramazlık yapmayı bırak," diye mırıldanıyorum, iki sıra halinde dizilmiş personelin arasından geçerken alkışlar patladığında somurtarak. "Bu görücü usulü bir evlilik olabilir, ama bu, personele gülümsemeyebileceğin anlamına gelmez. Seni karşılamak için zahmet edip buraya gelmişler. En azından biraz nezaket gösterebilirsin."

O burun kıvrır ve bu ani şeref kıtasını olabildiğince çabuk geçmek için adımlarını hızlandırır. "Sen gülümsediğinde ben de gülümseyeceğim, ama ikimiz de senin bunu yapamayacağını biliyoruz."

"Yanlış. Gülümseyecek bir şey olduğunda gülümserim, örneğin sana iyi bir şaplak atma fikri gibi."

Göğsünden bir hırıltı yükselir ve benim aletim seğirir. Imogen'ın karşılık vermesini bu kadar seveceğimi kim tahmin edebilirdi? Bu, Oakleigh'e gelmeden önce tahmin ettiğimden çok daha ilginç bir birkaç ay geçirmemi sağlayacak.

Büyük balo salonuna vardığımızda, bazıları tanıdık, bazıları yabancı olan daha fazla personel tarafından karşılanıyoruz. Böylesine büyük bir etkinlik için dışarıdan kaynak getiriyoruz. Uzak duvarda sıcak büfe var ve aç misafirlere hizmet etmek için personel hazır bekliyor. Oturarak yemek yeme fikrini reddetmiştim. Böylelikle görevimi yerine getirebilir, bir iki saat dolaşabilir, sonra ortadan kaybolup Imogen'ı odasına götürmesi için personelden birini görevlendirebilirim. Ben ortalıkta olmazsam, o da olmaz. Onu izole etme planımın bir parçası bu. Er ya da geç başlayacağım.

Karnım guruluyor, ama Imogen ve benim yemek yeme şansımız için biraz zaman geçmesi gerekecek. Önce yüzlerce konuğu karşılamamız gerekiyor.

"Artık beni bırakabilirsin," diyor Imogen, ilk misafirlerimiz gelmeye başlarken.

Imogen'in babasıyla el sıkışmak ve annesine yanağından öpmek için zamanında dirseğini bırakıyorum. Jessica, ona "anne" dememle ilgili bir şaka yapıyor.

Keder dalgalar halinde üzerime çöküyor, zamanın hiç hafifletemediği, her şeyi tüketen bir acı. İkiz kız kardeşimi ve kısa bir süre sonra da sevgili annemi kaybetmemin üzerinden on dokuz yıl geçti, ama acı o kadar taze ki, sanki dün olmuş gibi. Kendimi toplamaya çalışarak yumruklarımı sıkıyorum, ama öfkemi yüzümden okuduğunu anlıyorum, çünkü gözlerimin önünde gözle görülür şekilde soluyor.

"Benim zaten bir annem var," diyorum. "Onun ölmüş olması konuyla alakasız."

Jessica kiraz rengi bir kızarıklıkla yüzünü kızartır ve özürler dudaklarından dökülür. Imogen hem dehşete kapılmış hem de öfkelenmiş gibidir, sanki benim durumu düzeltmemi bekliyormuş gibi, ama ben çoktan bir sonraki konuğu selamlamaya geçtim.

Sonunda sıranın sonuna geldik ve Imogen son konuğun elini sıkıdığı anda, büfeye doğru koşar adımlarla gider ve kalabalığın içinde onu kaybederim. Onu bir sonraki gördüğümde, tabağı doludur ve Sinner Hanedanlığı'nın varisi Donovan Sinner ile sohbet etmektedir.

Kafasını geriye atıp onun söylediği bir şeye gülüyor, o da eline dokunarak onu kendine yaklaştırıyor. Dişlerimi sıkıyorum, vücudum gergin, atılmaya hazır.

Oh, hayır, yapamazsın.

Bunun bir anlaşma olması benim için önemli değil. En iyi zamanlarımda bile sahiplenici bir piçim ve Imogen'la flört eden kimseyi, Konsorsiyum'un başka bir üyesini bile tolere etmeyeceğim. Donovan Sinner tanıdığım en büyük playboy ve karıma dokunma şeklini sevmiyorum. Ya da ona bakışını.

Hiç hoşuma gitmiyor.

Oraya gidip onu ondan koparmak üzereyken, önemli bir iş ortağım beni durdurur. Kendimi kurtardığımda, Donovan kardeşim Nicholas ile sohbet etmektedir ve Imogen başka bir yere geçmiştir. Balo salonunu gözden geçiririm. Şimdi babamın kardeşi George amca ve eşi Alice ile sohbet etmektedir. Imogen ne söylerse söylesin George gülmektedir ve onu kucaklamak için kendine çeker.

Ateş karıncaları cildimde geziniyor gibi hissediyorum, en azından öyle hissediyorum. Benden yeterince hızlı uzaklaşamadı, ama diğer herkese karşı çok çekici davranıyor. Kendimi pislik gibi davrandığımı biliyorum. Ona karşı kaba davrandım ve herhangi bir ilişki kurmak istemediğimi açıkça belirttim, bu yüzden daha dostane bir arkadaşlık aradığına şaşırmadım.

Ne yazık ki, buna izin veremem. Onu izole etme planım, onu ailemden uzaklaştırmayı da içeriyor. Babamın her ay düzenlediği akşam yemekleri veya yıl boyunca ara sıra düzenlediğimiz balolar gibi belirli etkinliklere katılmamız gerekmedikçe, Imogen'ın onlarla da temasını en aza indirmeyi planlıyorum.

Bir bardak sudan bir yudum aldı, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek fazlalığı sildi. Bakışlarım, omuzlarının üst kısmına değen birkaç parlak kırmızı saç teliyle, boynunun zarif kıvrımları üzerinde dolaştı. Aniden bir sıcaklık dalgası karnımın ortasına yayıldı.

Bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil. Onu öpmek bir hataydı. Büyük bir hata ve özellikle de olumlu tepki verdiği için bir daha yapmayacağım bir hata. Beni itmiş ya da stiletto topuğuyla ayağımı bıçaklamış olsaydı, onu daha erken boşanmaya zorlamak için cinsel yaklaşımlarda bulunmak isteyebilirdim.

Ama o bundan hoşlanmıştı. Çekiciliği anlayacak kadar çok kadın öptüm ve Imogen neredeyse ellerimde hamur gibiydi, benim için şekillendirebileceğim bir oyuncak. Bunun bir kısmının onun masumiyetiyle ilgili olabileceğini düşünüyorum

masumiyetiyle ilgili olabilir, özellikle de benim deneyimli olduğum düşünülürse, ama nedeni ne olursa olsun, herhangi bir şekilde cinselliği ceza olarak kullanmak işe yaramayacaktır.

"Alexander." Babam yanıma yaklaşır, hoşnutsuzluk kaşlarını burnuna doğru çeker. "Burada ne düşünüyorsun? Git Imogen'in yanına."

"Peki, efendim." İsteksizce, düğün konuklarının arasından geçiyorum. Donovan'ın yanından geçerken kulağına eğilip fısıldıyorum. "Karımdan uzak dur yoksa seni olduğun yerde deşerim."

Shock gözlerini genişletir, sonra başını geriye atar ve tek sesli bir kahkaha atar. "Sen tam bir pisliksin. Hep öyle oldun. Ben sadece nazik davranıyordum, hepsi bu. Senin hiç aşına olmadığı bir kavram."

"Hiçbirimizin aşına olmadığı bir kavram," der Nicholas, Donovan'ı çok eğlendirir.

Onun kolunu tutup, kolunun geri kalanına kan gitmesini engelleyecek kadar sıkı sıkıyım. Bir daha karıma dokunursa kaybedeceği kolunu. "Ciddiyim, Sinner. Uzak dur, yoksa pişman olursun."

"Xan, hadi ama." Nicholas beni dörter ve ben isteksizce Donovan'ı bırakırım.

Onu tuttuğum kolunu eliyle okşayarak sırttır. "Sen her zaman sahiplenici bir piç kurusu oldun."

O haklı. Kız kardeşim Annabel öldükten sonra, sadece insanlara değil, eşyalara da aşırı derecede sahip çıkmaya başladım. Terapistim bunu, kız kardeşim ve bana, daha sonra da anneme olanlar yüzünden güçlü bir kontrol ihtiyacına bağlıyor. Sebep ne olursa olsun, eşyalarım dokunulmasından hoşlanmıyorum ve hoşuma gitse de gitmese de Imogen benim. Ta ki o benim olmaktan çıkana kadar.

"Sadece benim sözlerimi unutma, o zaman sorun yaşamayız."

Geri çekiliyorum ve birkaç saniye sonra Imogen'in yanına varıyorum. Onun birkaç santim uzaklaştığını fark etmemek mümkün değil. Onun dirseğini tutup kendime doğru çekiyorum. "George amca, Alice teyze. Yeni gelinime eşlik ediyorsunuz galiba."

"O harika bir kadın," diyor George. "Sen şanslı bir adamsın Alexander. İkinize de çok güzel bebekleriniz olsun."

Omurgamı sabitliyorum ve Imogen de aynısını yapıyor. İlginç. Belki de o da benim kadar artan nüfusa katkıda bulunmak istemiyordur. Bu hayatı kolaylaştırabilir.

"Balayına nereye gidiyorsunuz?" diye sorar Alice, her zamankinden en az beş kelime daha fazla konuşarak. Teyzem çekingen bir kadındır. George'un onunla evlendiği, hatta evli kaldığı bile beni şaşırtıyor. Annemle babam evlendikten kısa bir süre sonra Japonya'da tanışmışlar ve George orada kalmış, Annabel'i kaybettiğimizden birkaç gün önce Oakleigh'e kalıcı olarak dönmüş, iki hafta sonra da annem.

Bir başka kasvetli düşünceler dalgası beni kaplıyor, uzak tutmak için çok uğraştığım karanlık serbest kalıyor. Ailemiz kalbini kaybettiğinden bu yana geçen onca yıl, zaman sadece acımı daha da artırıyor.

Annabel kiminle evleneceği hakkında konuşur ve bu düşünce onu heyecanlandırırdı. O zamanlar ben de bu fikre daha açıktım, özellikle de anne babamın yanında büyürken en iyi örneği görmüştüm. Ama trajediler birçok konuda fikrimizi değiştirir.

Duygularımı analiz edersem, aslında evlilikten değil, çocuk sahibi olmaktan hoşlanmıyorum. Asla bu dünyaya bir çocuk getirmeyeceğim. Asla. Benden beklenen şey umurumda değil. Babamın De Vil soyadını devam ettirebilecek dört çocuğu daha var. Ailemin veya Konsorsiyumun benden beklediği görev veya beklentiler ne olursa olsun, ben onlardan biri olmayacağım.

"Değiliz," diye düz bir ses tonuyla cevap veriyorum.

Imogen yine gerginleşirken George gülüyor. "Ah, Alexander. Balayına çıkmalısın."

"Neden? Bu aşk evliliği değil. Benden beklenenleri karşılayan ve Imogen'in babasının benim babama olan borcunu ödeyen bir görücü usulü evlilik. Ayrıca, çok meşgulüm. Ajandam dolu."

Imogen ile benim aramda statik elektrik kıvılcımları çakıyor. Göz ucuyla ona bakıyorum. Sanki iğneler batıyormuş gibi ellerini sıkıp açıyor ve boynunda alacalı bir kızarıklık yayılıyor. Tahminimce, bana yumruk atmamak için tüm gücünü kullanıyor. Böyle bir şey yapmaya çalıştığını düşününce, küçük bir gülümseme kaçamıyorum.

"Bu hiç olmaz." Babamın sesi arkamdan geliyor ve o da küçük toplantımıza katılıyor. "Tabii ki balayına çıkacaksınız. Her şey ayarlandı. Yarın İskoçya'ya gidiyorsunuz."

İskoçya'yı seviyorum. Dünyada en sevdiğim yerlerden biri ve ülkenin sakin, uzak bir bölgesinde muhteşem bir mülkümüz var, ama balayı için bir anlam göremiyorum.

"Yapmam gereken işler var," diye cevap veriyorum, ses tonumda tartışmaya yer yok, babamdan bile. Önümüzdeki birkaç hafta içinde sadece De Vil'in resmi işleri yok. Eğer bağlantım ihtiyacım olan bilgileri sağlarsa, *alternatif* faaliyetlerim de ilgimi gerektirecek ve hızlı hareket etmem gerekecek.

"Evet, var. İlk torunumu dünyaya getirmek için çalış."

Imogen ayakları üzerinde sallanıyor ve ben otomatik olarak dirseğini tutup onu dengeliyorum. Kendini uzaklaştırırken gözlerinden nefret damlıyor ve bir kez daha benden birkaç adım uzaklaşıyor. Bu sefer onu rahat bırakıyorum.

"Büyük bir anlaşmanın ortasındayım. Ortasında öylece çekip gidemem."

Babam kolunu kaldırıp birine işaret eder. Dönüp baktığımda Nicholas'ın bu tarafa doğru geldiğini görürüm.

"Nicholas, Alexander'la git ve üzerinde çalıştığı bu önemli anlaşmayı devral. Bana şimdiye kadar bundan bahsetmemişti. Balayı için zamanını boşaltmamız gerekiyor."

Nicholas'ın sırtışından ellerim titriyor, ama ailemizin önemli iş bağlantılarının çoğunun önünde, Konsorsiyum'un birkaç üyesini saymıyorum bile, kardeşimi yumruklamak pek de iyi bir fikir değil. Her ne kadar bundan büyük bir tatmin duyacak olsam da.

Doğruca çalışma odama gidiyorum ve Nicholas içeri girer girmez kapıyı çarpıyorum. Benim huysuzluğumdan hiç rahatsız olmadığı kesin.

"Bu anlaşma ne peki?"

İki elimle saçlarımı tarıyorum. "Anlaşma falan yok. Babam bu lanet balayı işini bana yüklediğinde, o anda uydurdum."

Nicholas gülümser, gözleri parlar. "İşe yaradı."

Burun deliklerim genişlerken, öfkeyle nefes veririm. Nicholas kanepeye uzanır, bacaklarını açar.

"Ya yap ya da siktir git, kardeşim. Asıl sorun ne? Sevdiğin İskoçya'ya, günlerce sürecektir kıvrımları olan muhteşem bir kızıl saçlıyla gidiyorsun. Onu sikmek o kadar zor mu olacak?"

"Onunla yatmaya niyetim yok."

Ellerini birleştirip parmak uçlarını birbirine vurur. "Bunu nasıl başaracaksın?"

"Onunla yatmayarak. Birine sikimi sokmamak benim için zor bir şey değil." Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup volta atmaya başlarım.

"Ama sen ona sikini sokmak istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum."

Nicholas eliyle reddedici bir hareket yaptı. "Her neyse."

"Aptal olma. Neden çocuk istemediğimi biliyorsun. Annabel ve benim gibi kaçırılma ihtimalleri..." Titriyorum. Bugün her zamankinden çok daha fazla kız kardeşim ve annem aklıma geliyor ve her seferinde kalbim bıçaklanıyor. "Onu mahvetme riskini göze alamam. Doktoruma göründürmeden olmaz. Ve bu kararı vereceğime henüz karar vermedim."

"Evet, neden çocuk istemediğini biliyorum ve tekrar söylüyorum, bence yanılıyorsun. İkinize olanların kararlarını etkilemesine izin vermeye devam edemezsin. O olay çok uzun zaman önce oldu."

"Çocukları dünyaya, *bizim dünyamıza* getirmekten mutlu musun ve kız kardeşimizin başına gelenlerin kendi çocuklarından birinin başına gelme riskini göze alıyor musun?"

Yüzü buruşuyor. "Olmayacak."

"Olmayacağını nereden biliyorsun?" Sessiz kalınca ekliyorum, "Gördün mü?"

"Xan." Ayağa kalkar ve kollarımı tutar. "Kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Her telefon geldiğinde intikamını alıyorsun. Dünyada iyi şeyler yapıyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum."

Bana sinirlenerek iç çeker. Kafasını sallayarak kapıyı işaret eder. "Geri dönsek iyi olur. 'Sikişmeyecek' bir karın var."

' diye alaycı bir şekilde parmaklarını havada oynatır. "Ve 'keyfini çıkarmayacağın' bir balin var."

Altıncı Bölüm

IMOGEN

Alexander'ın balayımız olmayacağına dair cesur açıklaması beni gerçekten incitti. Elbette, bizim birliğimiz bir anlaşma ve evet, o da benim kadar bunu istemediğini açıkça belirtti, ama amcasına ve teyzesine beni balayına götürmeye niyetinin olmadığını öylece söylemesi beni pislik gibi hissettirdi.

Bu hissi hiç sevmedim. Ve şimdi, Daddy De Vil araya girip ona İskoçya'ya gideceğimizi söylediği için, Alexander'ın keyfi daha da bozulacak.

İskoçya'yı ziyaret etmek beni heyecanlandırmalı. Her zaman oraya gitmek istemişimdir ve hala da istiyorum.

Sadece onunla değil.

Ne yazık ki, hayallerimin yerini ilk kez ziyaretim, şimdiye kadar tanıştığım en huysuz adamla birlikte olacak gibi görünüyor.

Yabancı insanlarla dolu bu odada, ailem ortada yokken, kendimi en kötü durumda hissediyorum. Depresyon beni boğucu bir battaniye gibi sarıyor ve gözlerimin arkasında yanmaya başlayan gözyaşlarını tutmak için elimden geleni yapıyorum. Makyajımın bozulmasından korkarak gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyorum. Aslında makyajım umurumda değil, ama zayıflığımı göstermeyi umursuyorum. Eğer bunu atlatmak istiyorsam...

Alexander'ı boşanmaya zorlayana kadar evliliğimi sürdürmek için, sahip olduğumdan emin olmadığım bir gücü ortaya çıkarmam gerekecek.

İçimde, önümüzdeki günleri, haftaları ve ayları atlatmama yardımcı olacak bir cesaret kaynağı olmalı.

Umarım bir yıl veya daha uzun sürmez. O zamana kadar kaçmak için çok geç olacak. Kendimi çoktan kaybetmiş olacağım.

"Imogen, sevgili gelinim." Charles ellerini bana uzatır ve ben de ellerimi onun ellerine koyana kadar bekler. "Kocan işlerini Nicholas'a yüklerken, benimle dans etme şerefini bana verir misin?" Gözleri parlar ve bana göz kırpar.

İtiraf etmeliyim ki, Charles'ı seviyorum. Alexander'dan çok farklı görünüyor. Akraba olduklarına inanmak zor. Charles ve George ise görünüş ve kişilik olarak kardeşten çok ikiz gibi birbirlerine benziyorlar.

"Çok isterim." En azından, onun pislik oğluna dair birkaç bilgi kırıntısı toplayabileceğim bir fırsat.

Beni dans pistine, kalabalığın ortasına sürükler. İnsanlar bize yer açmak için kenara çekilir. Kimse gelinin ilk dansını kocasıyla yapması gerektiğini söylemez, Charles bile, ve bunun için minnettarım. Alexander'ın davranışları yüzünden zaten yeterince incinmişim, başkalarının da üstüme gelmesine gerek yok.

"Çok güzel bir gelinsin," diyor Charles. "Tahmin ettiğim gibi."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Güzel gelin, Alexander'ın papazın önünde "Güzel görünüyorsun" dediğinden çok daha iyi. Belki de Charles ile evlenmeliydim. Alexander'dan daha iyi bir koca olurdu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yanağını benim yanağıma dayadığı yerden hafifçe geri çekildi. "Elbette, canım. Bana her şeyi sorabilirsin."

"Alexander'ı benimle evlenmeye neden zorladın?"

Gözleri parladı, göz bebekleri genişledi, ben bunu şaşkınlık olarak yorumladım. Yanılıyor olabilirim, ama bana öyle geldi.

"Alexander'ı zorlamak mı?" Başını sallar. "Canım, kimse Alexander'ı istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamaz. Ben bile."

Kıkırdar. "Oğlum inatçı ve karmaşık biridir, evet, huysuz ve öngörülemez de. Onu evlenmeye *zorlamadım*."

Şaşkınlığım belli olmalı ki devam ediyor. "Alexander, tüm çocuklarım gibi, görevlerinin ailemizin geleceğini güvence altına almak olduğunu biliyor. De Vils ailesi bin yıldan fazla bir süredir var ve atalarımıza karşı, gelecekte de gelişmeye devam etme sorumluluğumuz var."

Ah, yani kimse onu *zorlamadı*, ama o görevine o kadar bağlı ki, reddetmenin bir seçenek olmadığını biliyordu.

Tıpkı benim için olmadığı gibi.

"Ayrıca, Alexander aşk konusunda ne istediğini gerçekten bilmiyor."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. *Aşk mı?* Alexander De Vil'in bu kelimenin anlamını bilmediğinden eminim.

"Peki görücü usulü evlilikler işe yarıyor mu?" diye mırıldanıyorum, daha çok kendime soruyorum.

"Canım, bizimki gibi aileler her zaman görücü usulü evlilikler yapmıştır ve bunlar çok güzel sonuçlar verir." Bu konudaki düşüncelerimi saklamamalıyım, çünkü gülüyor. "Katılmıyor musun?"

"*Katılmıyorum*, ama düğün gününden sadece dört gün önce tanıştığım bir adamla evlenmek yerine, biriyle tanışıp aşık olma ve onunla evlenme seçeneğim olsaydı daha iyi olurdu."

Dudaklarını büzdü. "Hmm. Evet, seninle önceden tanışmama kararını onaylamadım, ama dediğim gibi, Alexander'ı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak zor. O çocuk iradeli biridir."

Charles'ın Alexander'ı çocuk olarak tanımlaması dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Onda *çocukça* hiçbir şey yok. O *tam bir erkek*.

Aklım o öpücüğe geri döndüğünde, karnımın altındaki kaslar gerildi. *Gerçekten tam bir erkek*.

"Şöyle düşün," diyor Charles, vücudumu saran titremeyi fark etmeden. "Bir kulüpte veya barda genç bir adamla tanışıp aşık olsaydın ve evlenseydin, evliliğin beş yılı geçme şansın yüzde elli civarında olurdu. Oysa görücü usulü evliliklerin, en azından benim ailemde, yüzde doksan beş başarı oranı var."

"Evet, ama bunun nedeni boşanmayı önerirlerse kafalarının kesileceği için değil mi?"

Charles başını geriye atıp güler. "Ah, Imogen. Alexander için ne kadar iyi bir eş olacaksın. Evet, haklı olabilirsin. Uzun zaman önce, bir eşin boşanmayı önermesi muhtemelen böyle sonuçlanırdı, ama artık modern zamanlarda yaşıyoruz." Göz kırpar. "Majestelerinin hükümeti kafa kesmeyi hoş görmeyecektir, eminim."

"Bunu bilmek güzel."

Nazikçe gülümser. "Canım, bana güven, ailene güven ve sürece güven. Alexander kolay bir adam değil, ama onunla başa çıkmanın bir yolunu bulacağını biliyorum." Göz kırpar. "Yine de kafasını kesmekten kaçınmaya çalış."

Çarşamba günü geldiğimden beri ilk kez içten bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

"İstediğin kadar soru sorabilirsin. Kota yok."

"Neden ben? Neden Alexander'ın gelini olarak beni seçtiniz? Babam hayatımı feda ettiğinde ben daha doğmamıştım bile. Oğlunuz için iyi bir eş olacağımı nereden bildiniz?"

"Seni ben seçmedim, babanla bir anlaşmaya vardık. İçgüdü diyelim, ama o bu fikri önerdiği anda, bunun senin ve Alexander için doğru şey olduğunu anladım." Bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Yüzüm kızarıyor. Planımı bilseydi, bana bu kadar nazik davranmazdı. Ama stratejim umduğum gibi işe yararsa, Charles'ın hayal kırıklığıyla ve evet, muhtemelen öfkesiyle başa çıkmak zorunda kalacak olan Alexander olacaktır. Bunun için endişelenmeye izin veremem. Bencil olmalı ve kendimi öncelikli tutmalıyım.

"Elimden geleni yapacağım, efendim," diye yalan söylüyorum.

"Umarım Oakleigh'e yerleşirsiniz ve burası bizim için olduğu kadar sizin için de bir yuva olur."

Hiç şansı yok. "Teşekkür ederim, efendim."

Charles, yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle gülümser. "Burada mutlu olmanı istiyorum."

Saygısızlık etmek istemediğim için nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden gülümsemesine karşılık veriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Ah, Alexander geldi."

Midem düğümleniyor. Harika. Tam da keyifli vakit geçirirken, sevgili kocam her şeyi mahvetmek için geliyor. Charles beni bırakıp Alexander'a teslim ederken yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

"Karıyla dans et."

Sesinde emirden daha fazlası var ve Alexander'ın inatçı yapısı hakkındaki önceki yorumlarına rağmen, babasına açıkça karşı gelmeyeceği konusunda net bir hisse kapılıyorum. Alexander elimi tutarken ve diğer elini belime dolarken Charles bana selam veriyor. Dans etmek kanında varmış gibi beni odanın içinde döndüren babasının aksine, Alexander'ın vücudu sert ve daha rahatsız görünmesi imkansız.

"Benimle dans etmek zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum. "Özellikle de dans ederken o yüz ifadesini takınacaksan."

Aristokratik burnunun ucuyla bana bakar. "Ne yüzü?"

"Kabız gibi olan."

İfadesi kabızdan tiksinişmiş bir ifadeye dönüşür. "Öyle görünmüyorum."

"Benim durduğum yerden görmelisin."

Muhtemelen bu canavarı kızdırmamalıyım, ama elimde değil. Yeni kocamda, beni hala ilkokulda gibi davranmak isteyen bir şey var.

"Babam sana ne dedi?" "Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey."

"Senin bir pislik olduğunu söyledi, ama sen onun oğlu olduğun için seni sevmek zorunda olduğunu. Sanırım beni rahatlatmaya çalışıyordu."

Dans pistinin ortasında donup kalıyor ve elini kalçama o kadar sıkı bastırıyor ki, morluk bırakacağından eminim. Nefesini, cilalı İtalyan ayakkabılarından duyulacak kadar derin alıyor. "O ağzını, ailenin parasıyla okuduğun pahalı üniversitede mi açmayı öğrendin?"

Başımı bir yana eğerek, hafif bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Bu çok tuhaf, biliyor musun? Diğer herkesin yanında, ben nezaketin timsaliyim."

Bana küstahlığımı ortaya çıkaran sensin. Komik, değil mi?"

Duymak istemediğim bir cevap beklemeden, onun elinden kurtulup, içeceklerle dolu bir tepsi tutan en yakın garsona yöneldim. Düşün gecemi, elmaslarla süslü mektup açacağıyla kocama gözünü deşmeden atlatmak istiyorsam, şimdiye kadar içtiğim bir bardak sudan daha fazlasına ihtiyacım var.

Muhtemelen Fransa'nın bağlarından getirilmiş en kaliteli şampanyayla dolu bir kadehi alıp, üçte birini bir dikişte içiyorum. Alkolün etkisi, yıpranmış sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor. Çok içen biri değilim, ama bu gece buna ihtiyacım var. Babamın yirmi birinci yaş günümde bana verdiği altın saati kontrol ediyorum. Saat on. Tanrım, çok yorgunum, ama sanırım bir süre daha burada kalacağım. Muhtemelen en iyisi bu. İlk görüşte hoşlanmadığım ve benim de hoşlanmadığım bir adama bekaretimi kaybedeceğim düşüncesi sinirlerimi altüst ediyor.

Korkuyorum.

Ya acırsa? Ya sert davranırsa? Ya kendimi buna ikna edemezsem? Yine de beni alır mı?

Evet, sanırım alır.

Beni zorla tutarken bana zorla sahip olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Bir kez daha, aileme karşı öfkem yükseliyor ve tam da zirveye ulaştığında, onlar ortaya çıkıyor, yüzlerinde gülümsemeler ve gözlerinde parıltılarla.

"İşte buradasın. Nereye gittiğini merak etmiştik. Eğleniyor musun?"

Onlara kasıtlı olarak aptalca davrandıklarını sormak dilimin ucunda. Eğleniyor muyum? Bu ne biçim bir soru?

"Oh, çok eğleniyorum anne."

"Çok sevindim," diye cevaplar, alaycı tonumu fark etmeden.

"Canım, seninle biraz konuşabilir miyim? Yalnız kalalım."

Elini koluma takıp beni balo salonunun en sessiz köşesine, müzik çalan hoparlörlerden en uzak yere götürüyor.

"Bu biraz gizemli bir durum, anne. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Ben... şunu söylemek istedim... şey... muhtemelen bunu daha önce seninle konuşmalıydım, ama..." Dudaklarını ısırarak sözünü keser.

"Anne. Ben beyaz saçlı ve sakallı bir adam haline gelmeden söyle şunu."

Kıkırdar. "Ah, işte benim kızım. Çok neşeli. Tıpkı baban gibi." Yanakları kızarır ve birkaç kez arka arkaya gözlerini kırpar. "Şey... bu gece düğün gecen ve ihtiyacın olan bilgileri aldığından emin olmak istedim."

Aman Tanrım. Annem bana kuşlar ve arılar hakkında konuşmak istiyor. Lütfen yer açıl ve beni yut.

"Anne. Dur. Okulda cinsel eğitim aldık ve doğmadan önce satılmamış ve bin yıllık bir İngiliz ailesinin geleneklerini yerine getirmek için kendilerini sakınmak zorunda bırakılmış kız arkadaşlarım var. Bir erkek ve bir kadının düğün gecesinde ne olduğunu biliyorum. Benden ne beklendiğini biliyorum."

Bunu yapmak istemiyorum, ama bana başka seçenek bırakmayın.

Kaderimi her zaman biliyordum ve hiç sorgulamadım, ama Alexander sekiz gün önce bu düğünü bize dayattığından beri, aileme karşı bir parça kızgınlık duymaya başladım. Babam, Charles De Vil ile yaptığı anlaşmadan, tek çocuğunu satmaya değer ne elde etti?

"Anne, sana bir şey sormam gerek ve bana dürüst olmanı istiyorum."

"Elimden gelirse, canım."

"Sen ve babam bu anlaşmayı neden kabul ettiniz? Bundan ne kazandınız?"

Gözleri sola kaydı ve yanakları daha da kızardı. "De Vil ailesi güçlü bir aile, Imogen. Ailelerimizin birleşmesinin hepimiz için iyi olacağını biliyorduk."

"Hepimiz için mi? Ben de dahil mi?"

"Evet, sen de dahil." Elini kolumdan aşağı doğru kaydırdı. "Kızım, baban ve ben sana zarar gelmesine izin verir miyiz sence? Bu aileye gelin gelmek sadece sana değil, çocuklarına da inanılmaz fırsatlar sunacak." Beni kucaklayarak alnımı öptü. "Lütfen baban ve benim senin için doğru olanı yapacağımıza güven. Görücü usulü evliliklerin çok daha büyük bir şansı var."

Batı toplumunun tercih ettiği daha geleneksel yöntemlerden daha başarılıdır. Ve dünyanın büyük bir bölümünde bu normdur. İkinizin zamanla mutlu olacağınızı biliyorum.

Hayır, olmayacağız. Benim bir şey yapmam gerekmedikçe olmaz. Kapıları açmak mı? Kendi kapımı açabilecek kadar yetenekliyim, ama kimse bana deneme fırsatı vermedi.

"Tamam anne. Bir deneyeceğim," diye yalan söylüyorum.

"Aferin kızım. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Hayır, yapmayacağım. Bunu Alexander'a bırakacağım. Tek ihtiyacı olan şey, doğru yönde bir itme, ya da daha çok birkaç itme.

Yedinci Bölüm

IMOGEN

Maisie, banyo havlularının düzgünce dizildiğinden emin olmak için oradan oraya koşturuyor — sanki bu önemliymiş gibi — ve kral yatağının iki yanındaki ışıkları kapatıyor. Yorganın bir tarafını katlıyor, sonra bana bir bardak su dolduruyor.

On dakika önce balo salonunda yanıma gelip beni odama götüreceğini söylediğinden beri, bir heykel gibi tek bir yerde duruyorum. Burası ailemle kaldığım sütle aynı değil, ama Alexander'ın odası olacak kadar erkeksi de görünmüyor. Ancak o yatakta ve örtünün üzerine serilmiş ipek gecelikte, tüm bunları zihnimin ön plana çıkaran bir şey var.

Ve çok korkuyorum.

Alexander biraz daha nazik olsaydı, benden beklenenleri yerine getirmek çok daha kolay olurdu, ama annemin sözde moral konuşması hiç yardımcı olmadı. Sadece endişemi ve öfkemi artırdı. Yabancı bir ülkede, arkadaşlarımdan ve yakında ailemden de uzak, bu garip evde olmamalıyım. Tanımadığım ve tanımak da istemediğim bir adamla evlenmemeliyim. Zenith'te çalışmaya başlamayı ve diplomamı iyi bir şekilde kullanmayı dört gözle beklemeliyim.

En azından eşyalarım düşündüğümde çok daha erken geldi. Biri, Amerika'dan ayrılmadan önce okuduğum kitabı düşünceli bir şekilde komodinin üzerine koymuş ve cep telefonumu şarj etmek için fişe takmış.

Bir saniye. Daha yakından bakıyorum. Bu benim cep telefonum değil.

Ona doğru yürüyüp onu aldım. En son model gibi görünüyordu ve ekranı açtığımda "Merhaba, Imogen" yazısı belirdi.

Ne oluyor lan? Raflardan satın alınan telefonlar başlangıçta kişiselleştirilmez. Telefonu Maisie'ye doğru sallıyorum.

"Bu kimin telefonu?"

Gözleri cihaza kayıyor, sonra benim gözlerimle buluşuyor. "Senin. Bay De Vil bugün erken saatlerde buraya getirilmesini ve senin için burada bırakmamızı söyledi."

Derin bir nefes alıyorum, sinir bozukluğu tenimi kaplıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Hangi Bay De Vil?" Sonuçta beş tane var.

Dudaklarını birbirine sürter. "Kocanız, Bayan Imogen."

Demek "Bayan"dan "Hanımefendi"ye geçtik. Bu da daha iyi değil. Ve iğrenç. Kocam. Bu kelime tek başına midemi bulandırıyor.

"Sadece Imogen, Maisie." Bütün bu resmiyet başımı ağrıttıyor. "Cep telefonum nerede?"

"Elbette. Nasıl isterseniz. Telefonunuzun nerede olduğu konusunda, maalesef bilmiyorum."

Dişlerim birbirine sürtünüyor. Alexander'a bir soru daha. Nasıl benim telefonumu alır? İçinde tüm kişisel numaralarım var, Emma ve diğer birçok arkadaşımın paylaştığım özel mesajlar da cabası. Tüm sohbet geçmişim de orada.

"Yatmak için giyinmene yardım edebilir miyim?"

Maisie'nin sorusu ile düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi kırptırıyorum. "Hayır, yardım edemezsin."

Yüzü düşüyor ve göğsümde suçluluk duygusu kabarıyor. Hemen telafi etmek için acele ediyorum.

"Öyle demek istemedim, ama sorun değil. Ben yaparım." Onun şimdi gitmesini, bu gecenin bir an önce bitmesini istiyorum. Beklemek en kötüsü. Bittiğinde, iyi olacağım. *Olacağım.*

"Her şey için teşekkürler Maisie, ama artık gitsen iyi olur."

"Tabii ki, Bayan Im..." Çenesini göğsüne indirir ve geri çekilir. "Yani Imogen. Sabah geri geleceğim. Bu arada ihtiyacınız olan bir şey olursa..."

"Sanmıyorum." Tek istediğim eve gitmek ve Maisie bunu gerçekleştiremez. Çay ve sempatiye ihtiyacım yok.

Bana küçük bir gülümseme atıyor ve saniyeler sonra kapı kapanıyor, beni yalnız bırakıyor.

Tamamen yalnız.

Telefonun kurulumunu yapıyorum ve sonuna geldiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Tüm fotoğraflarım, rehberim, Emma, ailem, üniversite hocalarım ve diğer arkadaşlarımla yaptığım sohbetlerim hepsi orada. Tanrıya şükür. Gerçi bu, yeni bir telefon almanın ne anlamı vardı sorusunu akla getiriyor. Benimki sadece bir yıllık.

Ancak ayarları kontrol ettiğimde, numaranın yeni olduğunu görüyorum. İngiltere'de yaşıyorsam ABD numarası almanın bir anlamı yok, ama bana sorsaydı daha iyi olurdu. Ama izin istemek onun tarzı değil gibi görünüyor.

Adres defterimdeki herkese yeni numaramı bildiren bir mesaj gönderip, telefonu komodinin üzerine bırakıyorum ve geceliği elime alıp kumaşını parmaklarımla okşuyorum. İçimde bir isyan filizleniyor. Geceliği yere atıp çekmeceleri karıştırıyorum. Aha. Mükemmel. Mavi Dodgers kapüşonlu sweatshirt'ümü ve gri bir eşofman altını çıkarıyorum. Sevgili kocam, onun için lüks bir fahişe gibi giyineceğimi düşünüyorsa, oturabilir, çünkü böyle bir şey olmayacak.

Gelinliğimi çıkarıp yere bırakıyorum. Sırada fildişi rengi iç çamaşırlarım var. Sahip olduğum en büyük, en sıkıcı beyaz pamuklu külotu alıp giyiyorum, sonra seçtiğim yatak kıyafetini giyiyorum.

Yere kadar uzanan, ayaklı aynada kendimi görünce gülümsüyorum. Bu yeterli olmalı.

Yatağa oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı etraflarına doluyorum. Telefonum mesajıma yanıt olarak birkaç kez çalıyor, ama Emma'dan hiçbir şey gelmiyor.

Muhtemelen plajda voleybol oynuyor, randevuda ya da sinemaya gitmiş, peynirli nachos tabağıyla birlikte devasa bir kova patlamış mısır yiyordur.

Yine bir yalnızlık dalgası beni kaplıyor. Dün gece bana şans dileklerini ileten bir mesaj attıktan sonra bugün ondan haber almadım, ama zaten almayı beklemiyordum.

Ha! Şans. İhtiyacım olan bu değil. İhtiyacım olan bir kaçış yolu.

Dakikalar geçer, sonra bir saat, sonra iki saat. Beklerim. Ve beklerim. Ve beklerim, ama Alexander gelmez. Yatağın karşı tarafındaki saate bakarım. On iki kırk beş. Nerede bu adam? Yanlış odada mıyım? Benden ona gitmemi mi bekliyor?

Bol şans, pislik.

Merakım galip gelene kadar on beş dakika daha geçer. Yataktan atlarım, terliklerimi giyerim ve kapıyı açarım. Dışarısı sessizdir, üstümde loş bir ışık vardır. Koridordan ilerliyorum. Kapıların çoğu kapalı, ama aralık olan bir kapıdan içeri bakıyorum. Köşede tek bir lamba yanıyor ve odayı hemen tanıyorum. De Vil kardeşlerin önceki gece toplandıkları oda bu.

Bu gece boş.

Yürümeye devam ediyorum, başka bir kapalı kapının önünde duruyorum. Eminim ki geçen gece bir çocuk gibi öfkeyle çıkıp gittiğinde buraya gelmiştir. Kapıyı tıklatıp açıyorum. İçerisi karanlık ve Alexander burada değil.

Neredeyse vazgeçmek üzereyken, bir bardağa buz atılma sesi kulağıma geliyor. Sesi takip ederek ilerliyorum ve kitap severlerin hayallerini süsleyen bir kütüphaneye rastlıyorum. Ne yazık ki, bu güzel manzara, yüksek sırtlı bir sandalyede oturmuş kristal bir bardakla oturan Alexander'ın görüntüsüyle mahvoluyor. Şömineye bakıyor, kaşları çatılmış ve bu açıdan bakıldığında, geniş omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan bir adam gibi görünüyor. Kravatı eğri, üst düğmesi açık ve sabah ceketini karşısındaki sandalyenin arkasına atmış.

Açık kapıyı bir kez çaldım ve içeri girdim. Alexander beni duyduğuna dair hiçbir işaret göstermiyordu, dikkati hala sönük

ateşe
odaklanmış "Alexander?"
durumda. Cevap yok.

Kütüphanenin içine doğru ilerliyorum, eski kitapların kokusu havada asılı kalıyor. Birkaç kitabın başlığını kontrol etmek için duruyorum, ama hiçbirini tanımıyorum. Onun görüş alanına giriyorum.

"Cep telefonum nerede?" Her şeyin eskisinden yenisine aktarılmış olması umurumda değil. O telefon bana ait ve geri istiyorum.

Beni görmezden gelerek içkisini bir dikişte içip ayağa kalkar ve yarısı kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir sürahinin durduğu masaya doğru yürür. Kendine bir bardak doldururken, omzunun üzerinden bir anlığına bana bakar. Benim gündelik kıyafetime hiçbir tepki göstermez — onun düğün kıyafeti ve benim bütün gün giydiğim güzel elbiseyle ne kadar da zıt bir durum. Sanki beni görmüyor gibi, ya da o kadar önemsizim ki, çöp torbası giysem bile umurunda olmazmış gibi.

"Brendi ister misin?"

İçmemeliyim, özellikle iki kadeh şampanya içtikten sonra, ama ne fark eder ki? Sinirlerim bozulmuş durumda. Belki de sert içki, midemde hissettiğim düğümün çözümü olabilir.

"Telefonumu istiyorum."

Ceketini sandalyenin arkasından alır ve bana oturmamı işaret eder, sonra ben istememiş olmama rağmen ikinci bir içki doldurur. Oturduğumda, yanıma gelir ve De Vil ailesinin armasıyla süslenmiş bir bardak uzatır.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve yudumlamadan önce kokluyorum. İçki sert ve boğazımı yakıyor, ama ardından özlediğim bir sıcaklık geliyor. Belki de Alexander'ın yanındayken her zaman üşüdüğüm içindir.

"Telefonum, Alexander."

Koltuğuna yaslanarak, ara sıra kadehindeki brendi ile oynayarak, durmaksızın bakmaya devam ediyor. Ben onun lanet olası soruma cevap vermesini beklerken, sessizlik saniyelerden dakikalara uzanıyor. Onun sessizlik sanatında usta olduğunu çoktan anlamıştım, ama ben de bu konuda o kadar da kötü sayılmam. Bu zamanı odayı incelemek için kullanıyorum

. Alexander burada olmadığı sürece, burası takılmak için en sevdiğim yer olabilir. O zaman muhtemelen burayı es geçeceğim.

Zaman tuhaf bir olgudur. Mutluysanız ve eğleniyorsanız, uzayda bir kuyruklu yıldızın geçip gitmesinden daha hızlı geçer. Şu anki gibi rahatsız edici sessizliklerde ise her saniye bir saat gibi gelir, ama ben pes etmeyi reddediyorum. Daha önce bunu denediğinde, ilk konuşan ben olmuştum. Bu sefer, ilk pes edenin o olacağına kararlıyım. En az on beş dakika geçmesi gerektiğini hesaplıyorum, bu süre içinde ikimiz de içkilerimizi bitiririz. Bana bir tane daha ikram etmiyor, kendi içkisini doldurmak için de kalkmıyor.

İlk tanıştığımız andan itibaren bana karşı bu kadar nahoş davranmamış olsaydı, ona daha fazla acıyabilirdim. Evliliğimizden derin bir mutsuzluk duyduğu açık, ama yine de evliliği sürdürdü. Eğer gerçekten babası kadar inatçıysa, direnip reddetmiş olurdu. Onun bu boyun eğiciliğinin, nesilden nesile aktarılan bir beklentiden daha fazlası olduğuna bahse girerim.

"Biraz uyumalısın," diyor, sessizliği bozarak, *hala* bana cevap vermeden. Bilerek sinir bozucu mu davranıyor? Telefonumun nerede olduğunu söylemeyi reddetmesi, sessizlik oyununda onu yenmenin keyfini kaçırıyor.

"Neden?"

"Yarın uzun bir günümüz olacak. Uçak bizi sadece Edinburgh'a götürecek ve oradan Thistlewood'a iki saatlik bir yolculuk var."

Sanki Thistlewood'un ne olduğunu veya nerede olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyor. "Thistlewood mu?"

Dudaklarını büzerek somurtuyor. "Balayımızı geçireceğimiz yer." Daha aşağılayıcı bir ses tonu kullanmaya çalışsaydı, bunu başaramayacağını sanıyorum.

"Oh." Boş bardağı yanımdaki masaya koydum. "Nasıl bir şey?"

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Uzak."

"Yaşasın. Tam da ikimizin ihtiyacı olan şey. Yalnız kalmak."

Sarkazmım onun gözünden kaçmadı. Kaşlarını daha da çatıyor. "Birbirimizden kaçınmak için bolca yerimiz var."

"Bu açıkça senin istediğin şey." Ondan uzak durma fikrine sıcak bakıyor olsam da, ülkenin uzak ve yabancı bir köşesinde tüm o zamanı yalnız geçirme düşüncesi bana pek çekici gelmiyor. Tanrım, umarım telefonum çekiyor olur. Ya çekmezse? Bu işkence olur.

"Bana her gün benimle vakit geçirmeyi tercih ettiğini mi söylüyorsun?"

"Eğer bu" — elimle ikimizin arasını işaret ettim — "senin arkadaşlığın böyleyse, hayır."

Burun delikleri genişleyerek derin bir nefes verdi ve bardağını masaya sertçe bıraktı. "Burada ne işin var, Imogen?"

"Benimle yatmayacak mısın?"

Bu sözler beynimden ağzıma ulaşmadan önce dökülür ve onları geri alıp ateşe atmak için her şeyi verirdim, ama artık çok geç. Sandalyesinde daha dik oturur, kehribar rengi gözleri iki parlayan güneş gibidir. Sonra tek sesli bir kahkaha atar ve o kısa seste o kadar çok acı, o kadar çok öfke vardır ki, içimden bir titreme geçer.

"Buraya bunun için mi geldin?"

"Hayır. Buraya telefonumu sormaya geldim, ama bu soruya cevap vermemeye kararlı olduğunuz için, başka bir soru sormaya karar verdim."

Sandalyesinden kalkar ve arkamda dolanmaya başlar. Donakalıyorum, ciğerlerime oksijen dolmaz. Parmak uçları boynumda gezer ve tüylerim diken diken olur. Saçlarımı at kuyruğu yapar, çekerek başımı geriye doğru zorlar. Gözlerine bakarım ve orada gördüğüm şey beni ürpertir. Sıcak kehribar rengi gözleri olan biri için, buz gibi bakışlarda ustadır.

"İstiyor musun, Küçük Piyon? Masumiyetini elinden almamı, bekaretini bozmamı mı istiyorsun? Sikimi kanatana kadar sikip, sonra her damla kanını yalamamı mı istiyorsun?"

Onun açık sözlülüğü beni suskun bırakıyor. Cevap olarak söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyorum.

Ne halt ettim ben? Onunla evlenmeyi reddetmeli ve sonuçlarına katlanmalıydım. Babamı, yıllar önce yaptığı bu borcu ödemek için başka bir şey teklif etmeye zorlamalıydım.

Alexander saçımı bırakıp tekrar sürahiye doğru yürüdü. Nefesimi tuttuğum ciğerlerimden bir anda boşaldı ve neredeyse öne doğru düşecektim. Ayaklarımın gücü kesilmişti, kendimi zorla ayağa kaldırdım ve dizlerim o kadar sert çarpıştı ki, onun da duyabileceğine emindim.

Döndüğünde, gözleri artık soğuk değil. Buz gibi ve düşmanlıkla dolu. Benden nefret ettiği açık.

İyi. İyi. Çünkü ben de ondan nefret ediyorum.

"Merak etme, Küçük Piyon." Gözlerini üzerimde gezdiriyor ve bunu yapış şekli beni tekrar titretir. "Erdemin güvende. Şimdilik."

Elinde yeniden doldurulmuş brendi kadehi ile odadan çıkıyor ve beni dehşet içinde orada bırakıyor. Dizlerim titriyor ve sandalyeye çöküyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve nefesim, sanki merdivenleri çok hızlı koşmuşum gibi hızla girip çıkıyor.

Ama zihnim onun kaba sözlerini tekrar tekrar oynattığında, bacaklarımın arasında bir nabız atıyor. Beni aşağıladı ve küçük düşürdü... ve vücudum olumlu tepki verdi.

Bana ne oluyor böyle? Onun kaba davranışları beni tahrik etmiş olamaz. *Olamaz*. Bu beni ne tür bir insan yapar?

Bu, cevabını bilmek istemediğim bir soru. Ne bugün, ne yarın.

Asla.

Sekizinci Bölüm

IMOGEN

"Seni çok özleyeceğim."

Annemi bırakamıyorum. Kollarım, sekiz ya da dokuz yaşımdan beri hiç olmadığı kadar boynuna dolanmış durumda. Dün gece Alexander ile yaşadığım tartışmayı annemle ya da babamla paylaşmadım, ama kendimi hassas, üzgün ve korkmuş hissediyorum. Ondan değil, ona karşı gösterdiğim tepkiden korkuyorum.

Odama dönüp karanlıkta yatmış, uyuyamamıştım. Bacaklarımın arasında hala zonklayan bir his vardı, ta ki elimi pamuklu külotumun içine sokup bu acıyı dindirmeye çalışana kadar. Başaramadım, kavgamızdan dolayı çok gergindim. Ya da belki de orgazm olamamamın sebebi, klitorisimi kendi parmaklarımla değil de Alexander'ın parmaklarıyla okşamak istememdi.

Yemin ederim, bende bir sorun var. Olmalı. Alexander'ın dün gece söylediği şeyleri tahrik edici bulabilecek tek kişi, özgüvenini tamamen yitirmiş biri olabilir. Ama ben öyle bir kız değilim. Beni 'saf' tutma ihtiyacından kaynaklanan korumacı yetiştirilme tarzıma rağmen, ben kendine güvenen bir kadınıyım. Alexander'la birkaç kez tartıştık, ama dün gece farklıydı. Dün gece, o olayı cinsel bir hale getirdi ve ben donakaldım.

"Biz de seni özleyeceğiz, canım. Ama birkaç ay sonra, yerleştğinde, bizi ziyarete gelebilirsin. Uçakla sadece bir saat uzaklıktayız."

Birkaç ay mı? Eğer annem böyle düşünüyorsa, Alexander boşanmak istediğinde ailemi bir dahaki sefere göreceğim. Bu düşünce beni hüzünlendiriyor. Annemin, tek çocuğunu yabancı bir ülkede tanımadığı bir adamla bırakırken rahat ve mutlu görünmesi fikriyle hâlâ başa çıkamıyorum. Beni birkaç iyi seçilmiş kaba sözle suskun ve azgın hale getiren adam. Şu anda her beş saniyede bir saatine bakıp düzenli aralıklarla homurdanan, uzun vedalarımından açıkça sabırsızlanan aynı adam.

Ne yazık. Annem ve babamla vedalaşmayı aceleye getirmeyeceğim.

Bana kalsaydı, onlarla birlikte o uçağa binerdim, ama karar bana ait değil. Ailem yatağımı hazırladı, şimdi de o yatakta yatmak zorunda olan benim.

"Imogen." Alexander'ın keskin sesi, annemle üçüncü kucaklaşmamı kesintiye uğrattıyor. "Geç kalacağız ve ben geç kalmayı sevmem."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir dakika."

Annem beni son bir kez kucaklar ve babamın kollarına bırakır. Babam da beni kısa bir süre kucaklar, sonra Alexander'a doğru iter. "Git. Balayının tadını çıkar."

"Aynen öyle," diyor annem. "Kocan seni tamamen kendine ait yapmak için sabırsızlanıyor." Göz kırparak gülümsüyor. "Onu suçlamıyorum, güzel kızım."

Tanrım. Bütün gece bunu yaptığımızı ve Alexander'ın sabırsızlığının ve evet, kabalığının, bana dokunmak için sabırsızlanmasından kaynaklandığını düşünüyor.

Midemi bulandırıyor.

Ebeveynler çocuklarının cinsel hayatını kafalarına takmamalı. Bu... iğrenç bir şey ve annem şimdiye kadar hiç bahsetmemiştir.

İsteksizce kocama doğru yürüdüm. O geri çekildi ve arabaya binmeye izin verdi. Kapıyı çarparak kapattı ve anne babama söylediği her şeyi bastırdı. Konuşmalarını duymaya çalıştım ama imkansızdı. Belki de bu araç ses geçirmezdi ya da başka bir şeydi.

Yaklaşık otuz saniye sonra, yanıma oturur ve şoföre gitmeye hazır olduğumuzu söyler. Araba hareket edene kadar aileme el sallarım.

uzaklaşıyorlar ve artık onları göremiyorum. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ve birkaç tanesi damlıyor. Alexander'dan uzaklaşarak gözyaşlarımı siliyorum. Bir de bakıyorum ki, bana beyaz bir mendil uzatıyor, kumaşın üzerine lacivert renkte baş harfleri ve De Vil ailesinin arması işlenmiş. Bu insanlar her yere o lanet armaları ve baş harflerini koyuyorlar. Sanki kendi bölgelerine işeyen köpekler gibiler.

Mendili ondan alıyorum. "Umarım burnunu bununla silmemişsindir," diye mırıldanıyorum, mendili gözlerimin altındaki gözyaşlarını silerek.

"Sildim." Cevabında en ufak bir eğlence belirtisi bile yok. "İyi."

"Dün gece içine mastürbasyon yaptım."

Mendili sanki alev almış gibi onun kucağına atıyorum. "İğrençsin."

Gözlerini devirerek mendili mükemmel bir kare şeklinde katlar ve cebine koyar. "Şaka yapıyorum, Imogen."

"Bu kelimenin anlamını bildiğini sanmıyordum."

"Beni tanımadığın için, bu oldukça büyük bir varsayım."

"Sadece tanıştığımızdan beri topladığım kanıtlara dayanarak konuşuyorum. Ayrıca, seni nereden tanıyayım ki? Düşünümüzden dört gün öncesine kadar tanışmamamızda ısrar eden sendin."

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alarak göğsünü kaldırıp indirir. "Bunu sürekli gündeme getirecek misin?"

"Muhtemelen."

"Bunu bilmek iyi oldu." İç cebine uzanıp bir çift kulaklık çıkarır. Kulaklıklarını taktıktan sonra telefonunun ekranına dokunur ve parmaklarıyla uyluğuna vurur.

Müzik dinliyor.

Tüm kaba, kibirli... pislikler!

En yakınımıdaki kulaklığı kulağından çıkarıyorum. "Telefonlardan bahsetmişken, tekrar soracağım. Benimki nerede?"

Kulaklığı benden kapar ve bana o mükemmel bakışını atar. "Öncelikle, telefonlardan bahsettiğimizi bilmiyordum. İkincisi, onu geri dönüşüme verdim."

Kulaklığı kulağına takmaya çalışır, ama ben onun ön kolunu tutup onu durdururum. "Geri döndüştürdün mü? Nasıl... nasıl cüret edersin?"

Sinirli bir nefes aldı. "Yeni bir telefona ihtiyacın vardı. Ben de sana yeni bir telefon verdim."

"Yeni bir telefon *istemiyorum*. *Benim* telefonumu istiyorum."

"*İstemek* değil, *ihtiyacın var* dedim." Dudakları inceler ve yanağında bir kas seğirir. "Evlendiğin aile hakkında bir şey biliyor musun, Imogen?"

"Yeterince biliyorum."

"Bence bilmiyorsun. Örneğin, içinde iki silahlı koruma bulunan bir aracın bizi takip ettiğini biliyor musun? Onlar bizim güvenliğimizi sağlamak için oradalar."

Kaşlarım alnıma kadar yükselir. "Öyle mi?" Arka camdan dışarı bakmak için dönüp bakarım. Tabii ki, bizi takip eden kötü görünümlü, siyah bir SUV vardır.

"Evet. Ve bu arabayı süren Douglas da, yolcu koltuğunda oturan Steven gibi silahlı. Hepsi yakın dövüş eğitimi almış ve hedef alınırsak bizi korumak için hayatlarını feda etmeye hazırlar. Evet, benim küçük piyonum, sana yeni bir telefon verdim, karıma yakışan gerekli güvenlik özelliklerine sahip bir telefon."

"Ben düşündüm ki... Yani... Anlamıyorum. Bu biraz abartılı gibi."

"Bizim seviyedeki zenginlik her zaman dikkat çeker, ama hepsi iyi anlamda değil."

Dudaklarımı ovuşturarak, geldiğimiz günün ertesi günü Oakleigh'i gezdiğimizizi hatırladım. "Bu yüzden mi panik odaları var?"

"Aynen öyle. Hiç kullanılmadılar, ama her türlü olasılığa hazırlıklı olmak mantıklı. Tüm mülklerimizde en az bir panik odası var."

Kulaklığını tekrar kulağına takar ve sinir bozucu tıklamalarına devam eder, bizim kısa sohbetimiz onun için bitmiştir. Yeni telefonumu çıkarır ve elimde çeviririm. Normal bir telefonla aynı görünüyor, ama İngiltere numarası dışında farklı bir yanı olmalı, yoksa onu değiştirmekle uğraşmazdı.

Mesajlarımı açtığımda, Emma'dan gelen bir mesaj görünce moralim düzelir.

Emma: Anladım. Ama neden yeni numara?

Ben: Sorma *göz deviren emoji*

Emma: LOL. Ee, nasıl gitti? Seni desteklemek için orada olamadığım için çok üzgünüm.

Ben: Oldu. Hayatta kaldım. İşte elbiseyle çekilmiş bir fotoğrafım.

Emma: Oh, canım! Harika görünüyorsun.

Ben: Ve şimdi balayına çıkıyoruz. İskoçya'ya.

Emma: Kiskandım.

Ben: Kiskanma. Burada olsaydın durum farklı olurdu, ama o benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Çoğu zaman beni görmezden geliyorsa, onu nasıl boşanma talebinde bulunmaya zorlayabilirim?

Mesajı gönderir göndermez kalbim bir an durdu. Ya Alexander mesajlarımı takip ederse? Ona her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Bunu önceden düşünmeliydim. Kahretsin. Artık çok geç. Eğer özel mesajlarımı okuyorsa, yakında öğrenirim herhalde.

Emma: Bunu halledeceğiz, bebeğim. Söz veriyorum. Dayan ve elinden geldiğince keyfini çıkarmaya çalış.

Ben: Seni özledim.

Emma: Ben de seni özledim. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.

Bir izolasyon dalgası beni sarıyor. Birkaç dakika kendimi bu duruma kaptırıyorum, sonra olumsuz duyguları silkeliyorum. Kendime acımak bu durumu hiç de iyileştirmeyecek. Çarşamba günü Oakleigh'e geldiğimizden beri ilk kez dışarı çıkıyorum. Bu fırsatı değerlendirip çevrenin tadını çıkarmalıyım.

İngiltere çok güzel bir ülke. Çok yeşil. Ancak yollar çok dar, özellikle de iki arabanın zar zor geçebileceği bu virajlı köy yolları. Hatta bir veya iki noktada, yollar sadece bir araba genişliğinde ve arabaların birbirlerini geçebilmesi için birkaç yüz metre aralıklarla kesik alanlar var.

Küçük bir havaalanına varmamız yaklaşık kırk beş dakika sürüyor. Nerede olduğumuzu bilmiyorum ve sormuyorum da. Alexander muhtemelen bana söylemezdi zaten. Bu adam, cevaplamak istemediği soruları kaçınmada ustadır ve reddetmesi beni sadece sinirlendirir, bu da başka bir gergin tartışmaya yol açar.

Douglas, Alexander'ın kapısını açar ve birkaç saniye sonra Steven benimkini açar. Alexander, belimin altına sıcak elini koyduğunda öne doğru atlayarak arabadan inerim. Gerginliğimi fark etse de, bundan bahsetmez, ama bir daha bana dokunmaz. Merdivenleri çıkıp uçağa binirim. Charles'ın bizi Kaliforniya'dan buraya getirmek için gönderdiği uçaktan daha küçüktür, ama lükslüğünden hiçbir şey kaybetmemiştir.

Steven ve diğer arabadaki iki adam bizi takip eder ve uçağın arka tarafındaki koltuklara otururlar. Alexander ön taraftaki bir koltuğu seçer. Ben de korumaların yanına oturmak isterim, ama bu benim için bile çok kaba bir davranış olur.

Onun karşısına oturup emniyet kemerimi takıyorum. "Kaç tane jetiniz var?"

Bu, Alexander'ın sevdiği ağır sessizlikten biraz olsun kurtulmak için yaptığım bir başka konuşma girişimi.

"Şahsen mi, yoksa ailem adına mı?" "Her ikisi de. İkisi de."

Uçuş görevlisinin içki teklifini elini sallayarak reddeder. Alexander'ın kabalığının aksine, ona gülümserim ve bir bardak maden suyu kabul ederim.

Bakışları yüzümde duruyor ve ben bu yoğun bakışların altında yer değiştiriyorum. "İki tane var. Bu kısa mesafeli yolculuklar için, diğeri ise uzun mesafeli yolculuklar için daha büyük bir jet. Toplamda, ailemizin on bir uçağı ve üç helikopteri var."

Bana cevap vermesine şaşırdım. Rakamlara ise daha da şaşırdım. Nasıl bu kadar çok uçağı ihtiyaçları olabilir ki? Hepsi tek bir uçakta seyahat edebilirlerdi. Ama De Vil ailesi bir imparatorluğı sahip, bu yüzden muhtemelen hepsi farklı işlerle meşgul. Alexander haklı. Evlendiğim aile hakkında bilgim en iyi ihtimalle çok az. Sanırım böyle bir şeyin olacağını hiç hayal etmemiştim. Saskia'nın dediğı gibi, bunun soyut olarak olabileceğini bilmek bir şey. Gerçekten olması ise bambaşka bir şey.

Fırsat bulur bulmaz, De Vils'leri daha ayrıntılı olarak araştıracağım. Alexander sözünü tutarsa, bu yolculukta çok boş zamanım olacak, bu yüzden onu ve ailesini tanımak için bu zamanı en iyi şekilde değerlendirebilirim.

"Amerika'dan bindiğim uçak senin miydi?"

"Evet."

"Vay canına. Ne hoş."

"Beğendiğine sevindim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Her zaman bu kadar resmi misin?"

Boş bakışları kafasının karıştığını gösteriyor. "Öyle olduğumu fark etmemiştim."

Tanrım, bu adamın hiç öz farkındalığı yok.

"Belki de İngiliz olmandandır. Bazılarınızın biraz gergin olabileceğini duydum. Amerikalılar daha..." Avuçlarımı yukarı kaldırıp omuz silkiyorum. "Yumuşak başlı. Donovan gibi. Onu sevdim. İyi birine benziyordu."

Alexander'ın yüzü asılır ve boynundaki kaslar gerilir. "Donovan iyi biri *değil*."

"Gerçekten mi? Bana harika bir adam gibi gelmişti. Eğlenceli, ilginç." Bir an durdum. "Yakışıklı. Ailenle çok iş yaptığını söylemişti, yani sanırım buraya sık sık gelecektir."

Alexander öne eğildi, alnında bir damar belirginleşti. Oh, kızgın. Çok kızgın. *İşte kullanabileceğim bir şey.*

"Donovan'la hiçbir ilişkin olmayacak. Beni duyuyor musun? Yasaklıyorum."

Başımı geriye atıp gülüyorum. Bu riskli bir hareket. Alexander'ı, ona baskı yapıldığında nasıl tepki vereceğini tahmin edecek kadar iyi tanımıyorum, ama yalnız değiliz ve nedense o bana bir kadına fiziksel şiddet uygulayacak türden bir adam gibi gelmiyor. Bu içgüdü'nün nereden geldiğini bilmiyorum, ama o, kim olursa olsun, rakibini alt etmek için iyi çalışılmış sert bakışlarını tercih ediyor gibi görünüyor. Ve şu anda, o rakip benim.

"*Yasak mı ediyorsun?* Bariz olanı belirtmekten özür dilerim, ama bu yirmi birinci yüzyıl ve ailen karanlık çağlarda kalmış olabilir, ama ben kalmadım. Bana hiçbir şeyi yasaklayamazsın."

Kendini topluyor gibi görünüyor. Koltuğuna yaslanıp, başparmağını alt dudağına sürerek beni inceliyor. Bu, düğünümüzde beni öptüğünde hissettiğim şeyi hatırlatıyor ve içim sıkışıyor. Alexander'ı tanıdığım birkaç gün içinde yeni bir şey öğrendim. Birinden hoşlanmamak ve aynı zamanda ona deli gibi çekilmek mümkün. Bu benim için oldukça şok edici oldu.

"Beni zorla, Imogen. Beni zorla ve ne olacağını gör."

Umarım boşanma olur.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirir. Ellerimi kucağıma koyarak, uçak pistte hızla ilerlerken dikkatimi pencerenin dışına veririm. *Şimdilik bu kadar yeter.* Bu stratejimin merkezinde sabır yatıyor. Yıkıcı bir yaklaşımla işe yaramaz. Zamanla biriken küçük direnişler. İstenmeyen evliliğimin binlerce kesikle ölümü. Özgürlüğümü bu şekilde kazanacağım.

Yolculuğun geri kalanında konuşmuyoruz. Sessizliğe bu kadar çabuk alışmam şaşırtıcı, ve hoşuma gitmese de, bu bana bir sonraki hamlemi düşünme şansı veriyor. Alexander zorlu bir rakip olacak ve onu zorlamak kolay olmayacak. O kadar görevine bağlı ki, boşanma önerisi bile ona kalp krizi geçirebilir. Ama tohumları ek, birer birer meydan oku ve onların özgürlüğe dönüşmesini bekle.

Uçak bulutlu bir gökyüzüne ve havada hafif bir çiseleyen yağmura iner, ancak hava ılıktır ve rüzgâr hafiftir. Merdivenlerin altında iki SUV park edilmiştir. Steven bizi ilkinde yönlendirir, sonra yolcu koltuğuna biner. Diğer korumaların ikinci araca bindiğini tahmin ediyorum

Her hareketimizin izlendiğini bilmek tuhaf bir his. De Vil ailesinin sahip olduğu türden bir servete evlenmenin tehlikelerini hiç düşünmemiştim, ama geriye dönüp baktığımda, bu benim naifliğimdi. Ailenin tüm üyeleri kaçırılma riski altında olmalı. Para güçlü bir motivasyon kaynağıdır ve onların sahip olduğu kadar çok paranız varsa, bu yanlış türden bir ilgiyi çekmek zorundadır.

Thistlewood'a giderken, İskoçya'nın güzelliğini içime çekmek için bolca vaktim oluyor. Burayı seveceğimi içimden bir ses söylüyordu ve haklıydım. Dalgalı dağlar, tepeler ve pırıl pırıl göllerle burası muhteşem bir yer. Alexander, Thistlewood'un ücra bir yer olduğunu söyledi. Telefon sinyalinin olmaması konusundaki endişelerim gerçek olursa, bu beni biraz endişelendiriyor, itiraf etmeliyim. Kırsalın tadını çıkarmak güzel, ama ilk ziyaretimde bunu tek başıma yapmak istemem.

Emma burayı çok sevecektir. Boş zamanlarında fotoğrafçılıkla uğraşüyor ve çarpıcı manzara ve karanlık ışıklandırma karşısında hayranlık duyacağını hayal edebiliyorum.

İki buçuk saat sonra, araba düzgün çitlerle çevrili dar bir yola saptı. Yaklaşık otuz dakikadır başka bir ev görmedim. Burası olmalı.

Evin önünde durmamız için beş dakika daha geçiyor. Arabadan atlıyorum ve bu görkemli binaya hayranlıkla bakıyorum. Gölgeyi ağaçların arasında yer alan malikane, kasvetli gökyüzüne karşı etkileyici bir silüet çiziyor. Oakleigh kadar büyük değil, ama aynı derecede etkileyici. Yükselen kuleler gökyüzünü deliyor gibi görünüyor ve titizlikle oyulmuş gargoyler ve heykeller gözümü çekiyor, geçmiş yılların eski hikayelerini fısıldıyor.

"Bu bina kaç yaşında?" diye soruyorum Alexander'a, o da yanıma geliyor.

"1703 yılında tamamlandı," diyor ve cevabının kesinliği beni şaşırtıyor. "Baştan sona inşa edilmesi üç yıl sürdü."

Üç yüz yıldan fazla. Bunun, bugün sahip olduğumuz modern aletler ve ekipmanlar olmadan inşa edildiğini düşünmek. İnanılmaz.

"Nefes kesici." Alexander'ı beklemeden ön kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyorum. Yaklaştığımda kapı açılıyor. Gri saçları sert bir topuz haline getirilmiş ellili yaşlarındaki bir kadın sıkı bir gülümsemeyle karşılıyor beni.

"Bayan De Vil. Thistlewood'a hoş geldiniz." Kalın İskoç aksanı anlaşılması zor, ama ana fikri anlıyorum ve resmi selamlamasına parlak bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

"Teşekkür ederim."

Sözlerimi zar zor bitirirken, o yanımdan geçip giderken, "Bay De Vil. Ne kadar harika bir şey..." diye haykırır.

En azından ben öyle anladım.

Onu Alexander'a hayranlıkla bakarken bırakıp, evin içine giriyorum. Beni, koyu renkli ahşap panellerle süslenmiş büyük bir giriş holü karşılıyor — maun ya da belki ceviz ağacı. Dışarıdaki bulutlu hava nedeniyle doğal güneş ışığının olmaması, ahşabın ince tonlarını ayırt etmeyi zorlaştırıyor. Kemerli tavandan kristal avizeler sarkıyor ve duvarları karmaşık desenli duvar halıları süslüyor. Parmak uçlarımla üzerlerine dokunuyorum.

"Çok güzeller, değil mi?"

Alexander'ın sesi ve ceketinin çıplak koluma değmesi beni irkiltir. Taş zeminler sessizce yürümek için elverişli olmasına rağmen, onun yaklaştığını duymamıştım bile.

"Evet, öyleler."

"Bu yerden çok etkilenmiş görünüyorsun."

"Hayran olmaktan da öte. Muhteşem bir yer. Mimariyi seven biri olarak, tüm duygularımı harekete geçiriyor."

Alexander'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve ben bunun nadir görülmesinden o kadar şaşırırım ki, açıkça ona bakakalırım. Benim şaşkınlığımı fark etse de, buna değinmez. Tam da onun yüzde on kadar insanlık sahibi olabileceğini düşünmeye başlarken, ağzını açar ve her şeyi mahveder.

"İyi. O zaman seni meşgul edecek çok şeyin olacak. Benim halletmem gereken işler var. Bayan Campbell sana odalarını gösterecek ve panik odasının yerini gösterecek."

Dönerek, bulunduğu yerden başka bir yere gitmek için çaresiz bir adamın hızıyla uzaklaşır.

Solumdan Bayan Campbell belirir ve beni takip etmem için işaret eder. Beni etkileyici merdivenlerden ikinci kata çıkarırken, midemde bir düğüm oluşur.

Gerçekten yalnızım.

Dokuzuncu Bölüm

ALEXANDER

Şakaklarımda baş ağrısı başlıyor, burnumun köprüsünü sıkıştırıp gözlerimi kapatıyorum. Bu sabah saat ikide düzenli Salı randevuma gitmek için Londra'ya yaptığım kısa ziyaretten yeni döndüm ve yatağa yattığımda neredeyse hiç uyuyamadım. Uykusuzluk benim için yabancı bir şey değil. Annabel'in cinayeti ve annemin intiharından bu yana uykusuzluk, alıştığım bir dostum oldu.

En azından bu seyahat Imogen'ı daha da izole etmemi sağladı. Thistlewood'daki personel en iyi zamanlarda bile aşırı resmi davranır ve doğal olarak etkileşimlerini minimumda tutar. Onun gibi sosyal bir insan için birkaç gün kimseyle konuşamamak işkence gibi olmalı.

Balayı fikrine başlangıçta duyduğum hoşnutsuzluk, sonunda aklıma gelmemiş bir fırsat sunmuştu. Babamın isteğini reddedecek değildim tabii. Ona bir kız ve bir eş borçluyum, ama ikisini de düzeltme gücüm yok.

Ayakta dururken, belimdeki gergin kasları ovuyorum. Midem gurulduyor ve saatime bakıyorum, saat dört buçuk. Öğle yemeğini tamamen kaçırdım, işime gömülmekle meşguldüm, böylece karımla yakınlaştığımda penisimin nasıl zonkladığını düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Onu çekici bulmamam gerekiyor. Planımda bu yok. Ve beni çeken sadece fiziksel özellikleri değil. Cesur, yaşına göre çok cesur ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de, bu yüzden ona saygı duyuyorum.

Yine de, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hala onun hayatını o kadar çekilmez hale getirmeyi planlıyorum ki, babasının önüne geçip benden boşanmak için yalvaracak. Babamı birkaç ay uzak tutmak sorun olmayacak, ama ondan sonra Imogen'ın neden hamile olmadığını bilmek isteyecek ve bu, ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğim bir konuşma. Sonbahardan önce onun gitmesi lazım.

Mutfak boş ve ben buna seviniyorum. Bayan Campbell'ın telaşına tahammülüm yok. Aşırı coşkusu midemi bulandırıyor, ama babamın en sevdiği kişi olduğu için, ne kadar acı verse de dilimi tutuyorum.

Kendime jambonlu sandviç yapıp, evin arkasındaki ormanı gören masaya oturuyorum. Yarisını yedikten sonra ayak sesleri beni rahatsız ediyor. Homurdanarak kalanları çöpe atıyorum ve mutfak kapısına varmak üzereyken Bayan Campbell ortaya çıkıyor.

"Bay De Vil. Size ne getireyim?"

"Hiçbir şey, teşekkürler. Kendim aldım."

Sanki hayal edilebilecek en büyük günahı itiraf etmişim gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni çağırmalıydınız."

"Gerek yok." Onun anlamsız mırıldanmalarını görmezden gelerek yanından geçip doğrudan oturma odasına yöneldim, ama içeri girer girmez durdum. Imogen en uzak pencerenin yanında durmuş, satranç tahtasındaki taşları inceliyordu. Güneş çıkmış ve onun muhteşem kızıl saçlarına doğrudan vuruyor. Ama saçları sadece kızıl değil, altın, bakır ve karamel rengi de var. Atı yerine koyup kraliçeyi eline alırken çok kaybolmuş görünüyor, omuzlarının eğriliği ve aşağı dönük yüz hatları hüznü.

Midemde bir suçluluk duygusu oluşuyor, ama onu bastırıyorum. Bu en iyisi. Sonunda, kendisine dayatılan hayatı değil, istediği hayatı yaşamaya başladığında bana teşekkür edecek.

"Oynar mısın?"

Bu soru beni de onu da şaşırttı. O beni görmeden önce geri çekilmeyi planlamıştım.

Kraliçeyi düşürür ve hemen eğilip onu alır. "Beni korkuttun. Geldiğini duymadım."

Ona doğru yürüdüm. "Benimle oynamak ister misin, küçük piyon?" Satrançtan mı yoksa seksten mi bahsettiğimden emin değildim. Onu süzerken kasıklarımın ısınması ve bergamot ve gül kokusunu içime çekmemden anlaşıldığı kadarıyla, ikincisiydi. Ayrılık, söndürmeye çalıştığım ateşi daha da alevlendirmişti.

"Dün nereye gittin?"

Ah, demek bir yere gittiğimi biliyor. Nerede olduğumu takip etmesi garip bir şekilde heyecan verici.

"Sana hareketlerimi bildirmem gerektiğini bilmiyordum."

"Bildirmek zorunda değilsin. Ama şunu açıkça söyleyeyim, bu benim de sana hareketlerimi bildirmek zorunda olmadığım anlamına gelir."

Oh, evet, bildirmek zorundasın.

Kraliçeyi parmaklarından ayırıp tahtaya geri koyuyorum. İnsanların eşyalarım dokunmasından hoşlanmam ve bu satranç tahtasını birkaç yıl önce yerel bir zanaatkardan satın almıştım. Garip bir şekilde, onu ondan almamın sebebi bu değildi. Onu dokunmak için ani bir dürtü, ne kadar kısa süreli olursa olsun, beni harekete geçiren şeydi, ancak aramızda çakan elektrik arkı, dikkat etmem gereken bir uyarı gönderdi.

Sanki kendimi sınıyormuşum gibi, eğilip bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Aniden ve şiddetli bir sıcaklık dalgası içimi kaplıyor, onun kokusunun bana verdiği zevkten titrememek için kendimi zor tutuyorum.

O, kesinlikle heyecan verici bir kadın.

"Londra'da bir toplantım vardı." Ona bunu söylemek, onun inanamayan ve şaşkın ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, benim için de en az onun için olduğu kadar sürpriz oldu.

"Oh. Anlıyorum."

Dudaklarını ısıyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. Rahatsız, ve ben genelde başkalarının rahatsızlığını gideren biri olmasam da, onun rahatsızlığını gidermek istiyorum, çünkü benim yokluğumda nasıl vakit geçirdiğini merak ediyorum.

"Ne yaptın?"

Gözleri bir anlığına genişler, sonra kaşları çöker ve omuzlarını silker. "Yürüyüşe çıktım, biraz okudum, evi keşfettim." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Burası inanılmaz bir mülk, tarihle dolu."

"Öyle."

"Ama çok sessiz. Biraz fazla sessiz," diye fısıldayarak ekliyor. Onu sosyal etkileşimden izole etmenin, istediğimi elde etmenin en hızlı yolu olduğuna dair bir kanıt daha.

Buna rağmen, satranç tahtasının iki yanına yerleştirilmiş iki sandalyeden birini işaret ediyorum. "Bakalım ne kadar iyi olduğunu görelim."

"Oynayamam." İtirafına rağmen yine de oturur.

"Sana öğretirim." Bu sözler ağızından çıkmadan önce durduramadım. Son zamanlarda pek sık oynayamıyorum. Kardeşlerim bu oyunu sevmiyor ve babam da genellikle çok meşgul, çünkü oyunlarımız bazen saatlerce sürüyor. Ona oynamayı öğretmeyi teklif etmemin tek nedeni bu.

İlk oyunu için detayları olabildiğince basit tutarak temel kuralları gözden geçiriyorum, önce vezir ve şahla başlayıp sonra diğer taşlara geçiyorum. O da dikkatle dinliyor, ara sıra sorular soruyor. Oyunu öğrenmeye olan hevesi beklenmedik bir şey ve ben bir piyon alıp ona uzattığımda kendimi gülümserken buluyorum.

"Piyonlar ana savunuculardır. Etkisiz görünüyorlar, ama çok güçlüdürler." Durup, onunla elimdeki bu oyulmuş cam parçası arasındaki bağıntıyı fark edip etmediğini merak ediyorum. O, sandığından daha güçlüdür. Umarım bunu asla fark etmez.

Bilgece başını sallar ve devam etmem için işaret eder.

"Geçen piyonlar, rakibinizi daha güçlü bir taş kullanmaya zorlar, böylece onların durmak bilmeyen ilerleyişini durdurur. Ancak piyonların da zayıflıkları vardır. İlerledikleri anda, savunmasız kalırlar." Gözlerimi onun yüzünde gezdirerek, gözlerime bakmasını bekledim. "Ancak ilerlemek zorundadırlar, çünkü geri dönüş yoktur. Onlar için önemli olanı korumak için zayıflıklarını kabul etmelidirler."

Birkaç saniye sonra, bakışlarını benden ayırır ve tahtayı inceler.

Geriye yaslanarak, iki kaşımı da kaldırdım. "Oynamaya hazır mısın, Küçük Piyon?"

Omuzlarını dikleştirir. "Hazırım."

Ona avucumu gösteririm. "İlk hamle bayana."

Beş hamlede onu yendim.

Kollarını kavuşturur, çenesini sıkar. "Of. Bu oyunda berbatım."

Tahtayı sıfırlarım. "İlk kez oynadığın bir şeyde nasıl ustalaşmayı bekleyebilirsin ki?"

"Hmm. Bu bir rekor, değil mi? Beş hamlede mi?"

Kafamı sallıyorum. "Şah mat iki hamlede gerçekleşebilir, ancak rakibin tamamen acemi olsa bile bunu başarmak nadirdir."

Parçaları yanlış yapmadan başlangıç pozisyonlarına geri koyar. Hızlı öğreniyor. Beni boşanma davası açmaya zorlaması ne kadar sürerse sürsün, yararlı bir rakip haline gelebilir. Sevdiğim oyunu daha sık oynama fırsatından vazgeçmeden onu diğerlerinden izole edebilirim.

"Bir şans daha istiyorum." "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Beş oyun oynuyoruz ve her birini kaybediyor, ancak onun lehine olan bir şey var ki, aynı hatayı iki kez yapmıyor. Ayrıca, öfkeyle somurtup çekip gitmiyor. Hayır, çok daha etkileyici bir şey yapıyor.

"Bu telefonla internetten alışveriş yapabilir miyim?" Onun yerine aldığı telefonu elinde sallıyor.

"Evet, tabii ki. Bu gerçek bir telefon, Imogen. Sadece bazı ek güvenlik önlemleri var, hepsi bu. Ne satın almak istiyorsun?"

"Satranç oynamayı anlatan bir kitap, böylece seni yenip o kendini beğenmiş sırtışını yüzünden silebilirim."

Gülmemi bastırarak, ifademi değiştirmeden duruyorum. "Ne kendini beğenmiş ne de sırtıyorum."

"Öyle mi? Gaz çıkmış olmalı."

O ayağa kalkarken, ben onun tavrının beni ne kadar memnun ettiğini gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bunu ona belli edemem — ona bir parmak verirsem, bir kol alabilir, ya da daha kötüsü, beni ezip geçebilir. Yine de o kadar

ferahlatıcı. Belki gençliğinden dolayıdır, ama öğrenmeye olan tutkusu ve coşkusu ilgimi çekti. Bu durum başlı başına alarm zillerini çaldırıyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmakla, onun üzerimde yaratabileceği etkiden korkmak arasındaki çelişki rahatsız edici.

"Al." Cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım ve ilk gördüğüm kredi kartını aldım. Bu kartın limiti yoktu ama Imogen'ın çılgınca harcama yapacağını sanmıyordum.

"Senin parana ihtiyacım yok. Benim kendi param var."

"Hayır, yok. Artık seni desteklemek anne babanın sorumluluğu değil." Kredi kartını uzattım. "Kartı al Imogen. Artık sen benim sorumluluğumdasın, babanın değil."

Ben bunu olumlu anlamda söyledim. Ne yazık ki, o bunu öyle algılamadı.

"Sana *yük* olduğum için üzgünüm." Kartı elimden kaparak odadan çıkıp gitti. Gittikten sonra da kokusu uzun süre kaldı ve ben bir uyuşturucu bağımlısı gibi gözlerimi kapatıp kokunun beni sarmasına izin verdim.

Evet. Gerçekten de sorunlu.

Onuncu Bölüm

IMOGEN

Arabamız Oakleigh'in etkileyici girişinin önünde durdu, Douglas motoru kapattı ve arabadan indi. Derin bir nefes aldım. Evim güzel evim. Balayı bitti, ama bunu böyle tanımlamak yanlış olur, çünkü kocamda "bal" diye bir şey yok, ben de evlendiğim için "ay" gibi mutlu değilim.

Komik bir şekilde, satranç oynadığımızda onun farklı bir yönünü gördüm. Heyecan diyemem ama çok daha hareketli ve konuşkandı. İlk tanışmamızdan sonra iki kez daha oynadık ve hala benim hoşuma gitmeyecek kadar sık sık beni yeniyor, ama sipariş ettiğim kitap şimdiye kadar gelmiş olmalı, yani oyunu öğrenmeye başlayabilirim. Stratejiyi öğrendikten sonra, satranç tahtasında ve hayatta onu alt edebilirim.

Kapım açılır ve araçtan inerim. Eve girmek üzereyken Alexander dirseğimi tutarak beni durdurur.

"Kızın nasıl, Douglas?"

İki kez bakıyorum. Alexander küçük konuşmalara katılmaz.

En azından benim gördüğüm kadarıyla.

"Durumu çok daha iyi, efendim, teşekkürler."

Kızınız mı? Alexander'a cevap arıyorum ama bir cevap alamıyorum. "Bu iyi. Yapabileceğim başka bir şey varsa."

"Yeterince yardım ettiniz, efendim. Siz olmasaydınız, şey..."

Alexander elini kaldırır. "Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Hepsi bu. En azından bunu yapabilirdim."

"Bu bizim için çok büyük bir fark yarattı, efendim. Size çok minnettarız."

"Sen benim ekibimin değerli bir üyesisin, Douglas. Lütfen eşine selamlarımı ilet." Beni ileri doğru iterek eve girmeye teşvik eder.

"Hoş geldiniz efendim," diyor Alan, arkamızdan kapıyı kapatarak. "Bayan De Vil."

"Teşekkürler." Alan uzaklaşana kadar bekledikten sonra soruyorum, "Douglas'ın kızının nesi var?"

"Bir süredir bulanık görme sorunu ve açıklanamayan birkaç başka semptomu vardı ve Douglas'ın aile hekimi onu oyalıyordu."

"Ve siz yardım ettiniz?"

"Yardım etmek biraz abartılı olur. Sadece özel doktorumu onu muayene etmesi için gönderdim. Meğer şeker hastalığı varmış ve daha uzun süre tedavi edilmezse ciddi sonuçlar doğurabilirdi."

Bu, Alexander'ın şimdiye kadar bana göstermediği farklı bir yönü. Midemde tuhaf bir his oluşuyor. Onu yanlış mı değerlendirdim?

"Ama iyi olacak, değil mi?"

"İyileşecek. O ve ailesi ihtiyaç duydukları tüm desteği alıyorlar."

"Senin sayende."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Şaşırmış gibisin. Çalışanlarımı iyi davranırım, Imogen."

İçimde bir acı hissediyorum. Çalışanlarına bana davrandığından daha iyi davranıyor. "Öyle görünüyor," diyorum. "Aynı nezaketi karına da göstermediğin için yazık."

O cevap veremedi, merdivenleri koşarak odama çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken, utanç dilimi bağlar. Alexander güzel bir şey yapıyor — yapmak zorunda olmadığı, ve kesinlikle ondan beklemediğim bir şey — ve ben her şeyi kendime bağlıyorum. Onun bana nasıl davrandığını neden umursayayım ki? Bana ne kadar kaba davranırsa, onu hakaretlerle dürtmek ve sinirini bozmak o kadar kolay olur.

derin yalnızlığımı düşünürsek, Alexander bana nezaket veya anlayış gösterirse, yapılması gerekeni yapmak benim için daha zor hale gelebilir.

Hala birkaç saat gün ışığı var ve Oakleigh'in arazisini henüz keşfetmediğim için, sıcak güneşin tadını çıkarmamda fayda var. İskoçya'da hava birkaç derece daha soğuktu ve çoğu zaman bulutluydu, yüzümde güneşi hissetmeyi özlüyorum.

Kaliforniya'yı çok özlüyorum. Altın sarısı kumsallar, etkileyici dağlar, güneşin sıcaklığı, hafif esintiler ve okyanusun kokusu. Ailemi de özlüyorum. Emma'yı da. Üniversiteden arkadaşlarımı da. Sanırım sadece bağ kurduğum insanlarla birlikte olmayı özlüyorum.

Kederimi silkelerek, hafif bir ceket ve Alexander'ın bana verdiği cep telefonunu alıyorum. Bildiğim kadarıyla, diğer telefonlardan farkı yok, yani bu ekstra güvenlik önlemi ne olursa olsun, telefonun çalışmasını engellemiyor.

Ceketimi kot pantolonumun cebine sıkıştırıp, geniş oturma odasının ortasına geldiğimde kapım çalındı. Bir an için Alexander olabilir diye düşündüm, ama onun kibarca kapıyı çalarak girme izni beklediğini hayal edemiyorum.

"Girin."

Maisie kapıdan başını uzatıp kıyafetimi inceler ve kaşlarını çatır. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet. Yürüyüşe çıkacağım. Akşamüstü güneşinin tadını çıkarmak istiyorum."

"Oh, şey... kimse sana söylemedi mi?"

Şimdi sıra bana kaşlarını çatmaya geldi.

"Ne söylemedi?" "Akşam yemeği hakkında."

Bu gidip gelmelerden sıkıldım. "Maisie, sanki yirmi soru oyunu oynuyoruz. Ne yemeği?"

Arkamdan kapıyı kapatıp odanın içine doğru ilerledi. "Her ayın ilk Cuma günü, Bay De Vil Senior bir akşam yemeği düzenler ve tüm aile katılmak zorundadır. İstisna yoktur. Bay Alexander size bunu söylemem için beni gönderdi."

Tabii ki gönderdi.

Tüylerim diken diken oldu. Alexander bu akşam yemeğini neden bana kendisi söylemedi? İskoçya'dan dönerken bu geleneği bana anlatmak için bolca zamanı vardı. Ama yine de, bu onun tipik davranışı. Muhtemelen bu tür sıkıcı ayrıntıları kendisine yakışmadığını düşünüyor, bu yüzden pis işini Maisie'ye bırakıyor.

Sözlerimi geri alıyorum. Douglas'a karşı gösterdiği nezaket sadece geçici bir şeydi. O hala bir pislik.

"Saat yedi buçukta başlıyor. İstersen giyinmene yardım edebilirim."

"Gerek yok, Maisie. Teşekkürler. Lütfen *Bay Alexander'a* başka bir işim olduğunu söyle ve sosyal takvimimizi benimle görüşmek isterse, gelip kendisi konuşabilir."

Ben onun yanından geçip merdivenlerden birinci kata doğru koşarken, ağzı açılıp kapanıyor. Ön kapı çok ağır olduğu için çarpamıyorum, ne yazık ki, bu yüzden kapıyı açık bırakıyorum. Nereye gittiğimi hiç bilmiyorum, ama bu öfkeyi bir şekilde dışa vurmazsam, uzun zamandır kullanmadığım kickboks becerilerimi kullanıp, sevgili kocama iyi nişanlanmış bir tekmeyle hayalarını ezme ihtimalim var.

Evin arka tarafına doğru ilerlerken, içimde kaynayan öfkeye rağmen, karşımda gördüğüm manzara yüzüme bir gülümseme konduruyor. Ahırlar. Sıra sıra dizilmiş ahırlar ve atların otladığı birkaç padok. Odam evin diğer tarafına bakıyor, bu yüzden oturma odamdan veya yatak odamın penceresinden ahırları göremiyorum.

Birkaç at ahırlarının dışında bağlı duruyor ve sarışın bir adam, bana en yakın olanı, kestane rengi kısırağın parlak tüylerini yumuşak hareketlerle fırçalıyor.

"Merhaba."

Yaklaştığımı duymamış olmalı ki, irkildi ve arkasına döndü.

"Özür dilerim. Rahatsız etmek istemedim. Ben Imogen."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Gözlerini kısıyor, ifadesi dostça olmaktan uzak. "Size yardımcı olabilir miyim, Bayan De Vil?" "Çok güzel." Onun çekingen tavrını ve sorusunu görmezden geliyorum. Kocamı vurabileceğim bir silahı yoksa, bana yardım edebileceği şüpheli. Elimi onun yan tarafına götürüyorum. "Adı ne?"

Biraz gevşer. "Lightning." Alnındaki pürüzlü beyaz lekeyi işaret ederek ekler, "Adını kendisi koydu."

Gülümserim. "Peki senin adın ne?"

Cevap vermeden önce tereddüt eder. "Will."

"Will." Elimini uzattım. "Memnun oldum. Ve lütfen, benim adım Imogen. Hanımefendi değil, Bayan De Vil değil. Sadece Imogen."

Birkaç saniye boyunca elime bakarken, kaşlarını çatarak muhtemelen kafası karışmış gibi görünüyor. Belki de rahatsızlık duyuyor. Sonunda elimi sıkıyor, bir kez salladıktan sonra bırakıyor.

Bakım ürünleriyle dolu bir kovaya eğilerek, bir tarak alıp Lightning'in kalın yelesini tarıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Yardım ediyorum."

"Hayır." Başını salladı. "Patronum bundan hoşlanmaz."

"Eğer sana sorun çıkarırsa, onu bana gönder." Alexander'ın karısı olarak benim de bir önemi olmalı. "Atların yanında olmayı çok seviyorum ve bakım yapmayı her zaman biraz terapötik bulmuşumdur."

Kaşları alnına doğru kalkar, sonra gülümser. "Biraz asi birisin, değil mi Imogen?" Adımı söylerken tereddüt etmez, Bayan De Vil diye hitap etmez. Sonunda, formalitelere takılmayan biri çıktı.

"Bana uygun olduğunda." Buraya gelmeden önce o kadar asi değildim, ama çabuk öğreniyorum. "Bana kendinden bahset, Will." Tarakı bırakıp fırçayı alıyorum ve Lightning'in boynuna ve sırtına geçiriyorum. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Birkaç aydır." "Peki seviyor musun?"

"Sorun değil. Bu bir iş, para." Omuzlarını silkiyor. "Peki ya ailen? Evli misin?"

Homurdanır. "Karım yok. Ailem yok. Ailem bir süre önce vefat etti. Bir erkek kardeşim vardı ama o da... o da öldü."

"Oh, çok üzüldüm. Ne oldu?"

"Öldürüldü. Yaklaşık bir yıl önce. Dövülerek öldürüldü."

Serbest elimle boynumun alt kısmına dokunuyorum. "Bu çok korkunç." "Evet."

O sessizleşir, ben de öyle. Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. İngiltere'yi Amerika'dan daha güvenli bir yer olarak görmüştüm, ama sanırım kötü insanlar her yerde var.

Beş dakika boyunca tek kelime etmeden oturduktan sonra, "Sanırım binebileceğim atlar var" diyorum.

Will başını sallar. "İsterseniz hemen bir tane eyerleyebilirim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet demek isterdim ama İngiliz tarzı binemem. Muhtemelen düşerim. Batı tarzı binmek çok farklı."

O homurdanarak Lightning'in sırtını süpürmeye devam eder.

"Bana öğretebilirsin."

Saskia'nın ona sormamı önermesine rağmen, Alexander'ın bunu yapması pek olası değil. Yapsaydı bile, muhtemelen sabırsız davranırdı ve ben de gerilirdim, bu da atın benim gerginliğimi hissetmesine ve her şeyin felaketle sonuçlanmasına neden olurdu.

"Kocanın bundan hoşlanacağından emin değilim."

"Alexander'ın neyi beğenip neyi beğenmeyeceği konusunda çok da endişeli olduğumu söyleyemem."

Elinde fırça, başı bir yana eğik olarak durur. "Sen bir asiisin."

Kıkırdadım. "Peki, bana öğretir misin?"

Fırçayı yere bırakıp kollarını kavuşturarak beni inceliyor. Ne aradığını bilmiyorum ama başını salladığında, aradığını bulduğunu anlıyorum.

"Ben..."

"Imogen." Alexander'ın keskin sesi havayı yırttı. Parmak uçlarımda yükselip Lightning'in omuzlarının üzerinden baktım. Of. Beni nasıl buldu?

"Evet?" diye ters bir şekilde cevap veriyorum, huzurlu anımı bozduğu ve 48 numara ayakkabılarıyla ezdiği için sinirlenmişim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi devirip, cevabımı "Tabii ki" diye başlatmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Bunun yerine, "Bu atı tımar ediyorum" dedim.

Sinirli bir şekilde iç çekmesi avluda yankılanır. Will'e öfkeyle bakarak, "Adın ne?" diye sorar.

Will'in Alexander'ın korkutucu bakışları altında boyun eğmesini bekliyorum, ama o dik duruyor ve onun gözlerinin içine bakıyor. "Will."

"Efendim" ya da "Bay De Vil" demiyor.

Etkilendim. "Gidebilirsin."

"Alexander, sakın..."

"Yalnız kaldığımızda seninle ilgileneneğim." Will'e dönerek, sert bir bakış atıyor. "Hala burada mısınız?"

Will gözlerini bana çevirip geri çekilir ve ahırın yan tarafında kaybolur.

"Buna gerek yoktu."

"Akşam yemeği için giyinmen gerekirken burada ne yapıyorsun?"

Fırçayı bakım ürünlerinin bulunduğu kovaya atıp ellerimi silkeledim. "Ah, evet, akşam yemeği. Bana haber vermediğin, ama katılmamı beklediğin akşam yemeği."

Yüzünde bir kaş çatma belirir. "Sana söyledim." "Hayır, Maisie'yi bana söylemesi için gönderdin."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Bunun ne farkı var?"

"Aman Tanrım." Kafamı sallarım. "Buna inanıyorsun, değil mi?" Sinirlenirim. Alexander'ı geçip eve doğru koşarım.

On metre bile gitmeden bana yetişir. Dirseğimi tutarak beni durdurur. Onu silkip atmaya çalışırım, ama sanki süper yapıştırıcıdan kurtulmaya çalışmak gibidir.

"Akşam yemeğini sana şahsen haber vermemi mi bekliyordun?" Kaşlarını çatarak yanağını kaşıyor.

"Evet, Alexander. Öyle bekliyordum. Özellikle de bugün İskoçya'dan dönerken birkaç saat boyunca baş başa kaldığımız halde hiçbir şey söylemediğin için. Neden söylemedin?"

Onun şaşkın ifadesi, onun bilgisizliğine bu kadar kızgın olmasaydım komik gelirdi. O aptal bir adam değil, aksine, ama normal toplumsal beklentiler söz konusu olduğunda, bir kutu taş kadar aptal.

"İngilizlerin nezaketleriyle gurur duyduklarını sanıyordum."

Cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı, sanki beni nasıl idare edeceğini düşünüyormuş gibi. "Özür dilerim." Daha sert konuşamazdı.

"Gerçekten üzgün müsün yoksa sadece laf olsun diye mi söylüyorsun?" O bir şey söylemeden, ben devam ettim. "Beni nasıl buldun?"

Dudakları incelir. "Dürüstlüğüme sorgulama. Özür dilerim dediysem, içtenlikle söylüyorum." Dönerek benden uzaklaşır, uzun adımlarıyla saniyeler içinde aramızda hatırı sayılır bir mesafe açar. Peşinden koşarım. Bu sefer kolunu tutan benim.

"Dur. Bir cevap istiyorum."

"Hangi sorunun cevabını? Onları konfeti gibi saçıyorsun."

Yumruklarımı yanlarımda sıkıyorum. Ona yumruk atmamak, bugüne kadarki en büyük başarım olabilir. "Beni nasıl buldun?"

Belli ki, berbat özür dileme konusundaki soruyu cevaplamayı tercih ederdi. Gözlerimden kaçıyor, bu hiç ona göre bir davranış değil. Onunla sadece on iki gün önce tanışmış olabilirim, ama bu adam kendine güven ve kibri bir zırh gibi giyiyor ve ben bunun nedenini biliyorum.

"Benim telefonum, değil mi? Bahsettiğin ekstra güvenlik bu."

Yakalandığını anlayınca sonunda gözlerime bakıyor ve bakışlarında bir parça pişmanlık var. "Sadece bu değil. Başka güvenlik önlemleri de var. Senin güvenliği için."

"Ve tesadüfen, nereye gidersem gideyim beni bulabilmen gibi bir avantajı da var. Ne kadar da kullanışlı."

Ondan uzaklaşırken adımlarım o kadar gürültülü ki, ayaklarımın altındaki betonun çatlamamasına şaşıyorum. O da bana katılır, elleri ceplerinde, başı eğik, evimize doğru yürürken, bizim için artık olağan hale gelen bir durum içindeyiz: lanet olası bir sessizlik. Geniş koridora adım attığımızda, ben merdivenlere doğru yönelirim.

Alexander bana sesleniyor.

"Akşam yemeği ana yemek salonunda. Saat tam yedi buçukta. Hazırlanmak için otuz dakikan var."

Ona siktirip gitmesini, aç olmadığımı ve aptal akşam yemeğine katılmayı reddettiğimi söylemekten daha çok istediğim bir şey yok. Alexander ev sahibi olsaydı, muhtemelen öyle yapardım. Ama ev sahibi o değil, Charles. En son yapmak istediğim şey kayınpederime saygısızlık etmek, özellikle de kısa karşılaşmalarımızda bana karşı her zaman nazik davrandığı için.

Sanki o konuşmamış gibi merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum. Bırakın terlesin. En azından benim için bir karar verdi.

Bir dahaki sefere evden çıkarken telefonumu evde bırakacağım.

On Birinci Bölüm

ALEXANDER

Karımın inatçı davranışlarına çok kızgın olsam da, onun öfkesinin sebebinin ben olduğumu bilirken, sanki arı sürüsü peşindeymiş gibi merdivenleri tırmanışını izlemek oldukça muhteşem bir şey.

Onun içinde beni sadece meraklandıran değil, aynı zamanda onu daha da kızdırmaya, alevlenmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmeye iten bir ateş var. O sınırına ulaşip beni sonsuza dek terk etmeden önce onunla biraz eğlenebilirim.

İlk merdivenleri çıktıktan sonra köşeyi dönüp ikinci merdivenlere tırmanıyor ve gözden kaybolmadan önce bana nefret dolu bir bakış atıyor.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılır, ama onu nerede bulduğumu düşündüğüm anda bu gülümseme kaybolur. Hem de ahırda, sanki benim karım değil de, oranın çalışanlarından biriymiş gibi bir atı tımar ederken. Bu kadın, ebeveynlerini en çok çileden çıkaracak şeyi arayan ve aradıkları tepkiyi alana kadar o düğmeye basmaya devam eden yaramaz bir çocuk gibi. Onun bu durumunu uzun süre sürdürmesini istemediğim önemli değil. Diğer herkes için, hayatımızın geri kalanında durum böyle olacak ve bana ve bu eve saygı duymak tartışılmaz bir konu.

Söz konusu damat, zarar görmeden kurtulduğu için şanslı. O kadın ortaya çıktığı anda onu hemen göndermeliydi, işine yardım etmesine izin vermek bir yana.

Tüylerim diken diken oldu. Neden onu göndermedi? Ben içgüdülerime güvenen biriyim ve içimden bir ses bu kişiyi biraz daha araştırmamı söylüyor. Telefonumu pantolonumun cebinden çıkarıp Richard'a bir mesaj attım.

Damadın adı Will. Ne kadar süredir burada çalıştığını öğren ve bana iş başvurusunu gönder.

"Ooh, kardeşim. Bakışlar öldürebilseydi, cenazeni düzenliyor olurdum."

Nicholas yaklaşırken arkama bakıyorum, yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Bu sefer sevimli Imogen'i ne yapıp üzdün?"

Tüm kardeşlerimle yakınım, ama en çok Nicholas'la. Benden sadece iki yaş küçük olan Nicholas'la en çok ortak noktamız var, ama onun ağzından karımın adını duymak beni rahatsız ediyor. Rahatsız olmamalıyım. Nicholas, Imogen'ın bana yaptığı gibi ona karşılık vermeyi cesaret edemeyecek bir kadınla nişanlı ve bu Nicholas'a çok yakışıyor. O, paspas gibi bir eş istiyor. Imogen'la tanışmadan önce, kendim için de aynı şeyi söyledim, ama şimdi... şey, fikrimi değiştirdim. Sürekli endişe, sikimi sertleştiriyor.

"Hiçbir şey." Telefonumu cebime koyuyorum. O gülüyor. "Bana hiçbir şey gibi gelmedi."

"Sen ne bilirsin ki? Onunla sadece iki ya da üç kez görüştün."

"Evet." Gülümsemesi genişliyor. "Neredeyse senin kadar çok." "Siktir git, Nicholas."

Bana sataşması için başka bir fırsat vermeden, yemek odasına doğru büyük adımlarla yürüdüm. İlk gelen bendim, ama saat yediyi on geçmişti, bu yüzden şaşırtıcı değildi. Nicholas kısa bir süre sonra içeri girdi ve her zamanki yerine oturdu, buzlu su sürahisine uzandı.

"Elizabeth geliyor mu?"

"Tabii ki." Kendine bir bardak doldururken göz kırpar. "Senin sevgilinin aksine o itaatkâr."

Çenem ve ellerim gerilir. Gözlerini indirir ve kaşlarını kaldırır.

"Vay vay. Buz adam baskı altında eriyor ve daha bir haftadır evli bile değilsin. Bu iyiye işaret değil."

Cevap vermeden ya da kendini beğenmiş suratına yumruk atmadan önce, Christian içeri girer. "Ne iyiye işaret değil?"

"Hiçbir şey." Nicholas'a sert bir bakış attım.

O da benim sert bakışıma geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. "Balayı nasıldı?" diye sorar Christian.

"İyiymiş."

"İyi mi?" Alnı kırışır. "Imogen şanslı bir kız."

Burnumdan derin bir nefes veriyorum. Bu akşam herkes beni zorlamaya mı çalışıyor? Önce Imogen, damatla benim hoşuma gitmeyecek kadar samimi davrandı, sonra Nicholas, Imogen'ın bana yönelttiği öfkeyi gördü, şimdi de Christian. Bu yemeğe katılmamak, aileden dışlanma sebebi olmasaydı, ben de katılmayacaktım.

Ailemin geri kalanı geldiğinde, kardeşlerimin sinirlerimi daha fazla bozmaya yönelik girişimlerinden kurtulmuş oldum. Saskia, Elizabeth ile sohbet ediyor, ancak bu sohbet tek taraflı. Elizabeth sessiz bir kız, bu aileye ve Nicholas'ın müstakbel eşi olarak konumuna saygılı. Sanırım Nicholas, Elizabeth ile çok daha neşeli kız kardeşi Victoria arasında seçim yapması gerektiğinde onu gelin olarak seçmesinin sebebi de tam olarak budur.

Babam, Imogen'in bu kadar ateşli bir kadın olacağını bilseydi, yine de benim için onu seçer miydi diye merak ediyorum. Nesiller boyunca, De Vil erkekleri genellikle Elizabeth'e benzeyen kadınlarla evlenmişlerdir. Örneğin, teyzem Alice'i ele alalım. O, George amcama, hatta aslında kimseye karşılık vermezdi.

Yine de, şimdilik Imogen'la idare etmek zorundayım. Henüz başlangıç aşamasındayız, ama çabalarımı artırıp onu daha da izole etmem gerekebilir. Beklemediğim bir şekilde, oldukça rekabetçi birine dönüşüyor.

Yemek odasının uzak duvarındaki büyükbaba saati yarım saatte bir çalar, ama ondan hala iz yok. Onun odasına gidip, yaramaz karımı ateşli buklelerinden tutup merdivenlerden aşağı sürüklemek üzereyim ki, sonunda içeri girer.

Nefesim kesildi. Ayak bileklerine kadar uzanan, kıvrımlarını ortaya çıkaran ve dekoltesini hafifçe gösteren gümüş rengi bir elbise giymişti.

. Saçları omuzlarına dalgalar halinde dökölüyor ve yastık gibi dudaklarına hafif bir renk katmış, ama bunun dışında yüzünde makyaj yok. Makyaja ihtiyacı yok. O... büyüleyici.

Yeşil gözleri benimkilere takılır ve göz bebeklerinde hâlâ az önceki öfke parıldamaktadır. Onun meydan okuyan bakışına karşılık olarak penisim seğirir ve ben de ona aynı bakışla karşılık veririm. Çoğu insanın aksine, ailem dışında, karım benim bakışlarımın altında ezilmez. Aksine, daha da güçlenir.

"Ah, Imogen. Gelmişsin." Babam öne çıkar ve onun kollarını tutar, her iki yanağına da öpücük kondurur. "Balayından döndüğün gün seni aile yemeğine sürüklediğim için üzgünüm, ama bu yıllardır ailemizin bir geleneği. Hepimiz çok meşgulüz, hepimizin bir araya geldiği düzenli bir tarih olması çok iyi."

"Hiç sorun değil," diyor o, benim şanslı olduğum gibi, hiç de meydan okurcasına değil. "Herkesi daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum."

Hayır, tanıyamayacaksın. Ailemle arkadaş olman mümkün değil. Onu benden boşanmaya zorlamak için izolasyonu kullanacaksam, Oakleigh'de ittifaklar kurmasına izin veremem.

Babam ona genellikle Christian'ın oturduğu, benim yanımdaki koltuğu gösteriyor. Herkes normalde oturduğu yerden bir koltuk öteye kayıyor. Otururken Imogen'ın parfümünün kokusunu alıyorum.

O, tekrar tekrar işlemek isteyeceğim türden bir günah gibi kokuyor.

Bekârlığın zor olacağını biliyordum ve penisimin ne kadar sert olduğunu düşününce, babam evleneceğimi açıkladığı anda kendime verdiğim sözü tutabileceğimden emin değilim.

Asla aldatmam. Birçok şey olabilirim ve birçok kişinin iğrenç bulacağı türden ahlaki değerlere sahip olabilirim, ama karımı aldatmak bunlara dahil değil. Evli olduğumuz sürece iki seçeneğim var: bekâr kalmak ya da istenmeyen bir hamilelik riski olmadan onu sikmenin bir yolunu bulmak.

Ondan doğum kontrol hapi almasını isteyebilirim, ama bu çok fazla soruya yol açar. Aynı sebepten dolayı prezervatif de kullanamam.

Sebep. Çocuk sahibi olma beklentisinin farkında ve şimdiye kadar ona dokunmayı reddetmem onu muhtemelen şaşırtmış olsa da, bundan bahsedeceğini sanmıyorum.

"Tam zamanında, Imogen," diye mırıldanıyorum, personel ilk yemeği servis etmek için geldiğinde.

"Yedi buçuk demiştin," diye cevaplar, füme somon suşi tabağının önüne konulması için arkasına yaslanarak. "Yedi buçukta geldim."

"En son gelen."

"Kimse umursamadı gibi görünüyordu. Sen hariç tabii. Çok şaşırdım."

Yemeğini zevkle yiyen bir kadının keyfiyle suşi yiyor. Bu beni mutlu ediyor. Kadınların tabağındaki yemeği itip kakıp, tek bir marul yaprağı yedikten sonra doyduklarını söylemelerine tahammül edemiyorum. Beni tamamen görmezden gelerek Christian ile sohbet etmeye başlıyor. Nicholas'ın gözüne bakıyorum. Yine göz kırpmıyor, sonra dönüp Elizabeth'e bir şey söylüyor.

"Balayı nasıldı?" diye soruyor babam, ailenin geri kalanı en yakınlarında oturanlarla sohbet ederken.

"Gereksizdi," diye cevap veriyorum.

Gözlerini kısar ve sesini alçaltır, böylece başkalarının duymamasını sağlar. "Alexander, düğünün Imogen mezun olduktan sonra yapılacağını başından beri biliyordun, ama sanki sürpriz olmuş gibi davranıyorsun. Senin neyin var?"

"Onunla evlendim, değil mi?"

"Çünkü bunun senin görevin olduğunu biliyordun, ama ben senin biraz daha... coşkuyla iyi bir koca olmaya kendini adayacağını ummuştum."

"O zaman, belki de Elizabeth gibi bir eş seçmeliydin."

Babam gülüyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor. "Bence mükemmel bir seçim yaptım."

"Onu daha doğmadan seçtin. Nasıl bir insan olacağını bilmen imkansızdı."

"Peki nasıl biri oldu?"

"O..." Doğru kelimeleri arıyorum. "Asi, tartışmacı, inatçı, itaatsiz."

Bilgece başını sallar ve ilk başta benim bakış açımı anladığı için olduğunu düşünürüm, ama hiç de öyle değildir. "O sana mükemmel uyuyor."

Derin bir nefes alıyorum. "De Vil erkekleri kavgacı kadınlarla evlenmez." "Kavgacılığı annene borçluyuz, o bana on sekiz harika yıl ve altı güzel çocuk verdi." Gözlerinin etrafındaki çizgiler gerildi.

Altı... ama geriye sadece beşimiz kaldık.

Annemden ve Annabel'den bahsedilince ciğerlerim sıkışır. Defalarca yaptığım bir özür ağzımdan dökülür. "Üzgünüm, baba."

Elini koluma koyuyor. "Hayır. Dur."

Onun ateşli desteği kendimi affetmemi kolaylaştırmalıydı, ama aksine, bunu daha da zorlaştırıyor. Olanlar için beni suçlamadığını söylüyor, ama ona tam olarak inanamıyorum. Onun sevgisini hiç şüphe etmedim, ama affedebileceğinden şüpheliyim, bunu kaç kez tekrarlarsa tekrarlasın.

"Babam anneni gelinim olarak seçtiğinde ona güvendim," diyor ve son düşünümün konusuna geri dönüyor. "Senden tek istediğim, bana da aynı güveni duyma." Bakışları, babamla sohbet ederken Christian'la yer değiştiren Saskia ile derin bir sohbe dalmış olan Imogen'e kayıyor. "O, bu aileye çok yakışacak."

Saskia'yı gözlemlemem gerekecek. O da Imogen gibi sosyal bir insan. Tobias da öyle, ve düğünde Imogen'la ne kadar yakın olduklarını gördükten sonra, ne onun ne de kız kardeşimin karımla arkadaş olup planlarımı mahvetmesini istemiyorum. Saskia ve Tobias'ı yurtdışına bir dizi iş gezisine göndermek için zihnimde bir not alıyorum. Bu sorunu çözecektir.

"Belki ona bunu söylemelisin," diyorum.

Babam elimi okşadı. "O da anlayacaktır. Onu tanımaya çalış. Biraz anlayışın ne kadar etkili olduğunu görünce şaşıracaksın."

Anlamak mı? Imogen'in motivasyonlarını mı? Bol şans bana.

Akşam yemeği boyunca Imogen ve ben tek kelime bile konuşmadık. O tüm dikkatini Saskia ve ona en yakın olan diğer aile üyelerime verdi. Hatta Elizabeth ile sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi sohbet etti ve Nicholas'ın çekingen nişanlısından bir iki cümleden fazlasını çıkarmayı başardı.

Elizabeth ile sanki uzun süredir tanışıyormuş gibi sohbet ediyor ve Nicholas'ın çekingen nişanlısından bir iki cümleden fazlasını koparıyor.

Bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

Yemeğin sonunda kahve servis edildiğinde, her zamanki soğuk tavrım alevlenir. O, benim izin veremeyeceğim şekilde arkadaşlar edinir, ailemi ve müstakbel baldızımı kazanır, beni utandırması da cabası. Buradaki herkes, onun konuşmadığı tek kişinin ben olduğumu fark etmiş olmalıdır.

Masadan kalktım. "Baba, lütfen eşimle beni mazur gör. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Bilgece bir gülümseme ve ardından bir baş sallama, babamın ne düşündüğünü bana anlatıyor.

Daha fazla yanılgıya düşemezdi.

Imogen, doksan dakika önce yemek masasına oturduğundan beri ilk kez bana bakıyor. "Öyle mi?"

Sinirimi zorlukla kontrol ederek, "Evet, var" diyorum.

Onun sandalyesini geri çekmesini bekledim ve masadan kalktığı anda, dirseğinden tutup onu koridora çıkardım. Koridora çıkıp gözden kaybolur kaybolmaz, benden kurtulmaya çalıştı. Onu daha sıkı tuttum ve mümkün olduğunca aile toplantısından uzaklaşmak için yürümeye devam ettim.

"Bırak beni. Neyin var senin?"

Onu babamın iş arkadaşlarını ağırladığı resmi salona iteklerim ve ona dönerim. "Ailemin önünde beni *nasıl* utandırırırsın?"

Gözleri büyüdü ve kaşları alnına doğru kalktı. "Seni utandırmak mı? Sen ne diyorsun? Her şey yolunda gitti sanıyordum. Herkesle konuşmaya çalıştım. Herkesi dahil etmeye çalıştım."

Bu benim planlarımın önemli bir parçasıydı, ama ona bunu belli edemezdim. Onun saygısızlığına odaklanmak daha iyiydi.

"Oh, öyle yaptın. *Herkesle* konuştun. Ben hariç herkesle. Sen benim *karımsın*. Saygı bekliyorum."

Sözlerime biraz şaşırılmış görünüyor, sonra... sonra... başını geriye atıp gülüyor. Yüksek sesle.

"Oh, canım." Alt dudağını dışarı çıkararak ekliyor, "Kendini dışlanmış mı hissettin? Zavallı bebek. İlgı odağı olmak mı istiyorsun yoksa sinir krizi mi geçireceksin?" Kollarını yanlara doğru açıyor. "İstediğin kadar bağır. Benim için fark etmez. Oh, bu arada, unutmayalım ki ben sadece kağıt üzerinde senin karınım. Ve bilgin olsun, saygı talep edilmez, kazanılır."

Genelde kontrollü olan öfkem alevlenir. Onun soluduğu havayı soluyana kadar yaklaşıyorum. Ayaklarımı genişçe açarım, bir kolumu dizlerinin arkasına, diğerini sırtına dolarım ve sol omzumu indirerek onu omzuma atarım.

Yüksek tiz bir çığlık atar ve belime yumruklar atar. "Beni indir!"

Sol kalçasına sertçe vuruyorum. O da bağılıyor, ben de diğer kalçasına daha sert vuruyorum.

"Ah! Acıdı. Beni nasıl vurursun!" "Bu, yaramazlık yaptığın için başına gelen."

"Bir velet mi?" Yine bana vurur, sol böbreğime isabet eder. Acıyla yüzümü buruştururum. Kahretsin. Çok acıdı. Vuruşu çok sert.

"Evet, velet, ve veletler cezalandırılır." Odadan çıkıp koridorda büyük adımlarla yürüyorum.

"Beni indir!"

Onu görmezden geliyorum ve benden başka bir tepki alamayınca, ceketimi ve gömleğimi avuçlayarak, sanki giysilerimi vücudumdan yırtmak istercesine çekiyor.

"Seni pislik! Beni indir dedim!"

Oh, öyle yapacağım, ama onun beklediği şekilde değil.

Kapalı yüzme havuzumuzun kapısını açtığım anda klor kokusu burnuma çarptı. Bu asi karıma disiplin dersi vermem gerekiyor ve ben de ona bu dersi vereceğim. İçeri girdiğimiz anda tavandaki ışıklar yanıp söndü.

Niyetimi hemen anlar ve şok olmuş bir şekilde nefesini tutar.

"Hayır, Alexander, sakın yapma! Ciddiyim!" Havuzun kenarına yaklaştıkça, "Yüzme bilmiyorum!" diye bağılıyor.

"Yalancı." Onu suya attım. Onun bilmediği şey, babasından onunla ilgili bir dosya istediğim, yani onun üniversite yüzme takımının önemli üyelerinden biri olduğunu çok iyi bildiğimdi.

üniversite yüzme takımının önemli üyelerinden biri olduğunu çok iyi biliyorum. Boğulmayacağından emin olmasam, onu suya atmazdım.

Gerçi... son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, bunu yapmak için can atmış olabilirim.

Onun yeniden su yüzüne çıkmasını bekliyorum. Çıkıyor. *Kahretsin, su yüzüne çıkmadı.* Lacivert fayanslar yüzünden su çok karanlık, dibi göremiyorum. Soğuk bir korku dalgası üzerime çöküyor, kalbim düzensizce atıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp onun peşinden dalmak üzereyim ki, saçları başına yapışmış halde, su sıçratarak yeniden ortaya çıkıyor.

Vücudumdaki gerginlik azalıyor, kalp atışlarım yavaş yavaş yavaşlıyor. Tanrım. Bir an için, onu suya attığımda kafasını dibe çarptığını sandım.

Korku, "Bu, yaramazlık yaptığın için. Belki şok, davranışlarını düşünmene yardımcı olur" diye bağırdığımda hakim olan tek duygudur. Topuklarımı döndürür ve onu orada çırpınırken bırakırım.

Bir bakıma, bana bir iyilik yaptı. Dört saat sonra ziyaret edeceğim o pislik için iyice sinirlenmiş durumdayım. Parmaklarımı kırıştırarak kavga etmeye hazır olduğumu gösteriyorum.

Zavallı herife acımam gerekirdi, ama o pislik bunu hak etti.

Onikinci Bölüm

IMOGEN

Hayatımın en kötü gecelerinden birini geçirdikten sonra ertesi sabah uyandığımda, Alexander beni havuza attıktan sonra gözlerime kaçan klor yüzünden gözlerim hala yanıyordu. Onun ailesinden kimseye rastlamamayı dileyerek sıırılsıklam halde evin içinde dolaşmak zorunda kaldığımı söylemeye gerek bile yok. Öfkemi onlardan çıkarmış olabilirdim, ama aptal kocamın devasa bir pislik olması onların suçu değil. Öfkemin "Alexander'ın içinde olduğu dünyayı yakmak"tan "Alexander'ı yakmak"a düşmesi çok uzun sürdü ve birkaç saat ve tamamen yeni bir gün geçmesine rağmen, o piç kurusu yanıma yaklaştığı anda tükürmeye hazır, düşük ateşte bir tavada yağ gibi kaynıyor.

ben.

Yaramaz mı? *Yaramaz!* Ben yaramaz *değilim*. Onun saçma sapan bencil tavırlarına başka nasıl tepki verebilirdim ki? Oturup katlanmak mı? Ha! Bunun için yanlış kadın.

Gerçi... onu kızdırmak için ilk aklıma gelen şey çocukça davranmaktı. Görünüşe göre başarılı oluyorum.

Bu, onun tepkisine karşı içimde kaynayan öfkeyi değiştirmiyor. Neden *benimle* konuşmaya başlamadığını sormalıydım. Neden ona yalakalık yapmam gerekiyor?

ona yalakalık yapmam gerekiyor? Babasıyla konuştu, Nicholas'la tuhaf bir yorum paylaştı, hepsi bu. Ailesinin geri kalanıyla konuşmadı bile.

Ben yaptım. Çok sevdiğim Saskia ve kardeşleriyle konuştum. Hatta çok utangaç olan Elizabeth ile de sohbet ettim, o sohbepe pek katkıda bulunmadı ama en azından denedim. *Ondan* daha fazla denedim.

Aptal.

Duş alıp, üniversitemizin logosu basılı bir tişört ve eşofman giyiyorum. Bu tanıdık kıyafetlerin rahatlatıcı bir yanı var ve bugün buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Emma'dan birkaç gündür haber almadım ve her gün ona mesaj yağdırmak çok cazip gelse de, bunu yapmak adil olmaz. Yeni işinde ayak uydurmaya çalışıyor ve benim dram dolu hayatımla uğraşmak onun sorumluluğu değil. Onu tanıyorum. Patronunu ve iş arkadaşlarını etkilemek ve deneme süresini geçmek için dikkatini toplaması gerektiğinde, bana cevap vermek, beni rahatlatmak ve sakinleştirmek isteyecektir.

Karnım guruluyor ama yemek aramaya çıkmaya cesaret edemiyorum. Maisie'den, Alexander'ın kendi yemek odası olduğunu ve her sabah kişisel personeli tarafından kahvaltı servis edildiğini öğrendim, ama içimdeki öfke hala sönmemişken oraya gidersem, kahrolası kafasına bir sürahi kahve dökebilirim.

Maisie'yi arayıp odama bir tepsi getirmesini isteyebilirim, ama bu Alexander'a bildirilecek ve onun bu turu kazandığını düşünmesini istemiyorum. Kazanmış olsa bile, aksi takdirde gidip bir şeyler yedim, değil mi?

Gün önümde uzanıyor ve zamanımı dolduracak hiçbir şey olmadan odamda bir uçtan diğer uca dolaşıyorum. Onuncu turda bir şey hatırlıyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Hâlâ Alexander'ın kredi kartı bende, İskoçya'da bana verdiği kart. Şimdiye kadar sadece o satranç kitabını aldım, ama bununla bitmesi gerekmez.

Ah, sevgili kocam, intikam acıdır.

Kendim için istediğim hiçbir şey yok ve para israfından nefret ediyorum, Alexander ve ailesinin üçüncü dünya ülkelerinin borçlarını silip İngiltere'deki en yoksul insanları dünya turuna gönderecek kadar paraları olsa bile.

lüks bir gemi seyahati. Ancak zengin insanlar genellikle toplumun en cimri kesimi arasındadır. Özellikle De Vils gibi yüksek sosyete mensupları. Söylentilere göre İngiltere Kralı o kadar tutumludur ki, evinin ısıtmasını hiç açmaz.

Bir plan oluşmaya başlar: hem iyilik yapabileceğim hem de bu sırada kocama değerli bir ders verebileceğim bir plan.

Ellerimi ovuşturuyorum, içimi kötülük ve zevk kaplıyor. *Alexander De Vil, yanlış kadına bulaştın.*

Yatağımın komodin çekmecesinde sakladığım siyah kredi kartını çıkarır, elimde çeviririm. Bu plastik parçanın bile sağ üst köşesinde De Vil arması ve altın rengi harflerle Alexander'ın adı yazılıdır.

Telefonumu açıp Google'a giriyorum. İlk olarak "Yerel Kadın Sığınma Evi" yazıp enter tuşuna basıyorum.

Arama çok sayıda sonuç veriyor, ancak birkaçını inceledikten sonra aradığımı buluyorum. Web sitesini açıyorum, iletişim sayfasını buluyorum ve ayrıntıları not alıyorum. Google'a geri dönüp, bir sonraki aramam çocuk hastaneleri, ardından gıda bankaları ve gençlik hizmetleri oluyor. İşimi bitirdiğimde, birkaç değerli amaçla ilgili ayrıntılarla dolu iki sayfa notum oluyor.

İlk aramayı barınağa yapıyorum.

"Merhaba," diyorum. "Bağışları kabul etmekten sorumlu kişiyle görüşebilir miyim acaba?"

Birkaç saat sonra, listemdeki herkesten ihtiyacım olan bilgileri aldım. Çevrimiçi mağazalara girip alışverişe başladım. Ne kadar harcadığımı bilmiyorum ve umurumda da değil. Çok eğleniyorum, durmak istemiyorum. En çok ihtiyacı olanlara neşe ve çok ihtiyaç duydukları kaynakları dağıtan bir iyilik perisi gibi hissediyorum.

Ve hepsi Alexander'ın pahasına.

İntikam bundan daha iyi olamaz.

Telefonumu yatağa bırakıp dizlerimi göğsüme çekerek sarıldığımda güneş çoktan ufukta batmaya başlamıştı. Gerçekten de verimli bir gün olmuştu ve hepsi sevgilimin sayesinde. Zenith'e bile hatırı sayılır bir bağış gönderdim. Belki bu, bu evlilikten kurtulmam üç aydan fazla sürerse, onlardan biraz kredi kazanmamı sağlar.

Alexander'ın benim alışveriş çılgınlığıma vereceği tepkiyi düşündüğümde, gülmekten kendimi alamıyorum. Yaptığım şeyi öğrendiğinde çok *kızacak*, ama umurumda bile değil. Kendime dolap dolusu tasarımcı kıyafetleri ve ayakkabılar alsaydım bile, şu anda kendimi bu kadar iyi hissetmezdim. Daha az şanslı olanlar için bir şeyler yapmanın endorfin salgılattığı doğru. Şu anda dünyayı fethedebilirim.

Yüksek sesli bir gürültü, bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor ve Alexander'la karşılaşmak en son istediğim şey olsa da, açlık beni odamdan çıkmaya zorluyor. Onunla karşılaşırsam, endorfinlerin bir kısmını kullanarak ona bir kez daha fikrimi söyleyeceğim. Ayrıca, dün geceki gibi başka bir numara yapmaya kalkıştırsa, ona hazırlıklı olacağım.

Kendime bir şeyler pişirmekten mutluluk duyarım, ama bu yerde tek bir mutfak bile bulamadığım için (herhalde birkaç tane vardır ama) Maisie'yi arayıp bana bir sandviç yapabilir mi diye soruyorum. O daha doyurucu bir şey ısrar ediyor, ben de yemek odasına gidiyorum.

Oraya vardığımda, Maisie çoktan yemeği hazırlamış. Hollandaise soslu somon, taze maydanoz serpilmiş mini patatesler ve çok lezzetli mor başlı brokoli. Tadına varmaya değer, ama çok aç olduğum için aceleyle yiyorum. Bana kremayla kaplı bir sünger tatlı getirdiğinde, bana bunun adı *Spotted Dick* olduğunu söylese de, ona da saldırıyorum. Cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi geliyor, ama dilimde cennet gibi.

Kaşığımı kaseye bırakıp arkama yaslanıp karnımı ovuşturmaya başlamıştım ki, Alexander'ın gelişi huzurumu bozdu.

Kapıda durup bana öfkeyle bakıyor. Onun hoşuna gitmeyeceğini bilerek, parmağımı kasenin içinde gezdirip kalan kremayı alıyorum. Parmağımı ağızma sokup yalıyorum. *Yaramaz modu devreye girdi.*

Tanrım, onu kışkırtmayı seviyorum. Belki de beni bu kadar heyecanlandıran, kehribar rengi gözlerinin parlaması, ellerini yumruklaması ya da alnındaki damarın şişmesidir. Her ne olursa olsun, hepsi planımın bir parçası.

"Bütün gün neredeydin?"

Sesi alışılmadık bir şekilde kısık ve parmağımı ağızmdan çıkardığımda gözlerini parmağımdan ayıramıyor. Parmağımı kasenin kenarında

ve bunu yaparken ona bakıyorum. Aristokratik elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık belirliyor ve başını hafifçe geriye eğiyor. Parmağım ikinci kez çıktığında, bakışları dudaklarımda kalıyor ve dilini çıkarıp kendi dudaklarını ıslatıyor.

Omurgamdan bir sıcaklık yayılır ve boynumun arkasında ve kollarımda tüylerim diken diken olur. Onun yanan kehribar rengi gözleri beni kıpır kıpır etmek istemesine rağmen, kendimi hareketsiz kalmaya zorlarım. Göğsümde çarpıntı hissi yayılır ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, o da duyabiliyordur.

Bu aramızda bir irade savaşı ve ilk pes eden ben olmayacağım. Çok fazla deneyimim olmayabilir, ama çekiciliği gördüğümde bunu anlayacak kadar bilgim var. Yeterince cesur olsaydım, onun kasık bölgesine bakardım, ama bakışlarımı göğüs seviyesinin üzerinde tutuyorum. Böylesi daha güvenli. Onunla cinsel olarak ilgilendiğimi düşünmesini istemem, çünkü ilgilenmiyorum.

Değilim.

"Görmezden gelinmek hoşuma gitmiyor, Imogen."

"Ve taleplere pek sıcak bakmıyorum. Sorunuzu biraz daha alçakgönüllülükle ve biraz daha az saldırganlıkla yeniden ifade ederseniz, bir cevap alabilirsiniz."

İnce bir çizgide yürüyorum ve her an ayaklarımda altındaki zemin çökebilir. Alexander'ın zorlandığında neler yapabileceğini gördüm, ancak bu bilgiye rağmen, bir tepki alana kadar ısrar etmeye devam etmekten kendimi alamıyorum.

Plana sadık kal. Plana sadık kal.

Birkaç kez derin nefes alıyor. Kendini kontrol altına almaya çalışırkenki halini izlemek büyüleyici. Tüm tavırları bana Alexander De Vil'in kimse tarafından meydan okunmaya alışkın olmadığını gösteriyor. Çok yazık. Ben geri adım atmayacağım.

Sonunda, gözlerindeki kaynayan öfke sönüyor ve yaklaşan bir personeli eliyle uzaklaştırarak masaya oturuyor. "Çok fark fark ettim sen henüz olmadığını bugün bugün. Her

"

Benim isteğime boyun eğmek onun için çok zor olmuş olmalı ve dün gece beni giyinik halde yüzme havuzuna atmasaydı, belki de içimden daha merhametli davranmak gelirdi.

Maalesef attı ve maalesef ben de öyle değilim. Yani merhametli hissetmiyorum.

"Hayır, her şey yolunda değil. Beni havuza attın, Alexander. Bu sana normal bir davranış gibi geliyor mu? Soğuk algınlığı veya grip olabilirdim ve bu senin hatan olurdu."

Biliyorum, almazdım. Yüzme takımındayken saatlerce havuzda vakit geçirirdim, ama zayıf argümanlar öne sürmek bile buna değer. Çenesinin nasıl gerildiğine ve derin nefes almaya başladığına bak. Sanki boks nefesini alıyor. Tanrım, onu gerçekten kızdırıyorum, değil mi?

Güzel. *Güzel.*

"Soğuk algınlığı ve grip virüslerdir. Havuzda yüzmekle bulaşmazlar. *Isıtmalı* havuzda."

Onun küçük şeyleri görmezden gelemeyeceğini biliyordum. Bu onun doğasında yok.

Derin bir nefes alıp, "Başka bir şey ister misin?" diye soruyorum.

Elini kaldırıp saçlarını tararken, parmak eklemlerindeki çizikler dikkatimi çekti. Acaba... *kavga* mı etti?

"Sanırım..."

"Bu sıyrıklar ve morluklar nasıl oldu?" Onu kesip sandalyemden kalktım. Dört uzun adımla yanına gittim. Elini tutmak için uzandım ama o elini benden çekip aldı.

"Önemli değil."

"Önemli bir şey gibi görünmüyor. Bir bakayım."

"Hayır."

"Alexander..."

"Önemli bir şey değil dedim," diye tersledi. "Anlayacağın bir dille tekrar söylememi istiyorsan, bu seni ilgilendirmez."

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. "Beni ilgilendirmiyor mu? Ben senin karınım."

"Senin de çok güzel belirttiğin gibi, sadece isim olarak."

Bunu ben söylemiş olmama rağmen, bunu yüzüme vurması canımı yakıyor. Kafam çok karışık. Bir an Alexander'ı bir daha görmek istemiyorum. Bir sonraki an ise, ona bakmaktan başka bir şey istemiyorum. O kesikler çok kötü görünüyor.

"Maisie," diye sesleniyorum.

O, adımları sendeleyerek ortaya çıktı, muhtemelen havadaki gerginliği hissetmişti. "Evet, Bayan Imogen."

"Bana bir ilk yardım çantası getirir misin lütfen?" "İyi olduğumu söyledim," diye tersler Alexander.

"Duydum. İlk yardım çantasını getirin lütfen, Maisie. Teşekkürler."

Alexander içini çeker, ama oturmaya devam eder. Sessizlik havada asılı kalır, ancak Maisie ilk yardım çantasını getirince bozulur.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan Imogen?"

"Hayır, teşekkürler. Çıkarken kapıyı kapatır mısınız?" Sessiz bir tıklama sesi duyulduktan sonra, Alexander'ın yanındaki sandalyeyi çekip çantayı açtı. "Elinizi verin."

Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirir, ama dediğimi yapar. Avuç içlerimiz birbirine değdiği anda, aramızda bir elektrik akımı geçer. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. Gözleri yumuşak ve sıcak, bu şok beni birkaç saniye felç ediyor. Midemde kelekler uçuşuyor. Bir şekilde gözlerimi ondan ayırıp işime koyuluyorum, kesikleri alkol bezle temizliyorum. O sessizce oturuyor, nefes alışını sakın ve düzenli, benim kalbim ise göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyor.

"Tamam." Onu bıraktım.

Elimi tekrar tutar, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirir. "Teşekkür ederim."

Bu iki kelimenin samimiyeti nefesimi keser ve göğsüme derin bir hüznün çöker. Çatışma benim için doğal bir şey değildir ve özgürlüğüm için sürekli mücadele etmek yorucudur.

Ama gerekli.

Kendimi kurtarıyorum. "Rica ederim."

İlk yardım çantasını elime alıp, yapmam gerekeni unutmadan odadan çıkıyorum.

On Üçüncü Bölüm

ALEXANDER

Karım kapıdan kaybolur ve birkaç dakika boyunca kıpırdamam. O beni temizlerken, birkaç dakika boyunca düşman olduğumuzu unuttum. Onu uzaklaştırma planımı unuttum. Onun nazik dokunuşunu, elimi tutarkenki sıcaklığını, parmak eklemlerimdeki yaraları tedavi ederkenki yumuşak, sessiz nefesini dışında her şeyi unuttum.

Onu istiyorum. Onun her şeyini. Onun ateşini, onun yakıcı öfkesini daha fazla istiyorum. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Bu beklenmedik ve istenmeyen bir şey, ama artık inkar edemem. Karımı istiyorum.

Ama... bunu riske atamam. Bu konuyu nasıl ele alırsam alayım, bir sürü soruya yol açmayacak bir çözüm bulamıyorum. Imogen'in benim hiç çocuk sahibi olmak istemediğimi öğrenmesi, onun yerinde olsam bir şekilde aleyhime kullanacağım çok güçlü bir bilgi. Babasının benim babamla yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak, aile adını devam ettirecek çocuklar sahibi olmak gerektiğini biliyor. Babam benden varisler beklerken, benim çocuk sahibi olmayı düşünmediğimi öğrenmesi, benim üzerimde pazarlık kozu olarak kullanabileceği bir şey.

Imogen'e herhangi bir konuda üstünlük sağlamak bir hatadır.

Evlilik öncesi istenmeyen gebelikleri önlemek için, seks yaptığım kadınları özenle seçtim, zaten çocuğu olanları tercih ettim ve

artık çocuk istemediğini açıkça belirtenler ya da çocuk sahibi olmak yerine rahimlerini elektrikli süpürgeyle emmeyi tercih eden kariyer kadınlardı. Ayrıca, onlarla ilişkiye başlamadan önce her birine bir sözleşme imzalatarak, hamile kalmaları durumunda sonuçlarının ne olacağını açıkça belirttim. Çocuk asla benim soyadımı almayacaktı, ailemin desteğini ve korumasını da görmeyecekti ve söz konusu kadının seçiminden pişman olmasını sağlayacaktım. Ve bu işe yaradı. Hiçbir eski sevgilim hamile kalmadı, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Bir ara vasetomi yaptırıp bu sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözmeyi düşündüm, ancak toplumun beklentileri beni durdurdu. Ya babam öğrenirse? Bu, Konsorsiyuma nasıl bir mesaj gönderir? Babamın konseydeki ve ailenin reisi olarak konumu, tüm bunları önceden planladığım ortaya çıkarsa tehlikeye girerdi.

Ofisime gidip masamın arkasındaki sandalyeye çöküyorum. Yorgunum ama uyuyamıyorum. Uykusuzluk, on dokuz yıldır yaşadığım bir rahatsızlık ve garip uyku düzenimi kabullenmeyi öğrendim. Uyuduğumda, yirmi saat boyunca hiç kıpırdamadan uyuyorum.

Cebime uzanıp, arkamdaki kilitli dolabın anahtarını çıkarıyorum. En son günlüğümü çıkarıp boş bir sayfayı açıyorum. Günlük tutmak, yıllar önce terapistimin suçluluk duygumla başa çıkmam ve uykuya dalabilmem için zihnimi boşaltmam için önerdiği bir yöntemdi. O zamanlar bu fikri alaycı bir şekilde reddetmişim, ama bir kez denedikten sonra bırakamadım. O zamandan beri her gün günlük yazıyorum. Düzenli uykuya dalmak hala zor olsa da, düşüncelerimi kafamdan çıkarıp kağıda dökmeme yardımcı oluyor.

Güncel günlüğümü tekrar karıştırırken, bulduğum şey karşısında şok oldum. Son iki haftadaki tüm girişler tek bir konuyu içeriyordu: Imogen.

Bilinçaltımda yazmış olmalıyım. Bu kelimeleri yazdığımı hiç hatırlamıyorum, ama sayfaları tekrar okuduğumda, onun beni tükettiği açıkça görülüyor. Son iki hafta içinde başıma gelenlerden onun dışında hiçbir şeyden bahsedilmiyor.

On dokuz yıl önce, duygularımı kapattım, çünkü onları serbest bırakırsam içimde yanan öfkeye kapılmaktan çok korkuyordum.

Böylece, buz adam oldum. Kontrolü elinde tutan, baskı altında soğukkanlı, gülümsemesini anılarıyla baş başa kaldığı anlara saklayan bir adam.

Ancak karım, her bir ateşli tartışmada beni eritiyor.

Gözlerim kumla dolu gibi hissediyorum, bu yüzden okuma gözlüklerimi çıkarıp takıyorum. Sayfalara döktüğüm düşüncelerim şimdi daha net ve göğsüme bir başka özlem dalgası vuruyor.

Kendime yalan söyleyen bir adam olsaydım, seks yapmam gerektiğini söylerdim, ama bu daha fazlası. Seks sadece... sekstir. Hoş, bana birkaç dakikalık mutluluk veren bir rahatlama. Imogen ile olan bu irade savaşı bundan daha fazlası. Ham, heyecan verici ve beni canlı hissettiriyor.

Yaralı parmak eklemlerimi parmağımla okşuyorum, göğsümde bir ağrı yerleşiyor. Belki onu, her hedefimi vurduğumda bana bakması için ikna edebilirim. Tabii burada olduğu sürece. Genelde kesik ve morlukların kendiliğinden iyileşmesine izin veririm, ama karımın bana bakması çok daha rahatlatıcı.

Bir kalem alıp sayfaya yazmaya başladım. Bitirdiğimde saat sabahın birini geçmişti ve uykuya dalmak için önceki halimden daha yakın değildim. Şafak sökmesine birkaç saat vardı. En azından yazın güneş erken doğuyordu. Yeterince aydınlık olunca ahıra gidip ata binecektim. Bu genellikle zihnimi sakinleştirirdi.

Richard'ın damatla ilgili e-postası, gelen kutumda açılmamış olarak duruyor. Şimdiye kadar okumaya vaktim olmadı. E-postayı açıp ekine tıklıyorum ve ayrıntıları gözden geçiriyorum.

William Edgerton, otuz iki yaşında. Birkaç ay önce burada çalışmaya başladı. Referansları tam. Başvurusunda olağandışı veya endişe verici bir şey yok.

Gözlüklerimi çıkarıp masanın üzerine atıyorum ve yorgun gözlerimi ovuyorum. Sahip olma konusundaki sorunlarımın farkındayım, ister eşyalar ister insanlar olsun. Belki de damatla olan sorunum onunla değil, Imogen'la ilgilidir. Onu uzun vadede tutmak niyetinde olmayabilirim, ama benim yüzüğümü taktığı sürece o benimsidir.

Evet, muhtemelen öyledir.

"Nasıl gitti?" Nicholas'ın çalışma odama girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor.

"Geç saatlere kadar ayaktasın."

"Senden daha geç değil,"

diyor. Başımı sallayıp iç
çekiyorum. "Uyuyamıyorum."

"Ne var ki bunda? Ee? Nasıl gitti?"

"Bir bebek gibi ağladı ve merhamet diledi."

Nicholas güldü. "Tanrım, ne kadar tahmin edilebilir oldukları çok acınası."

"Doğru, kardeşim." Esniyorum, gözlerim kapanıyor, ama bedenim zihnimi hiç kontrol edemiyor. Bu da uyumamı engelliyor.

"Bu sefer ne kadar oldu?"

Burnumu kırıştırıp günleri sayarım. "Çarşamba günü uyudum."

Nicholas başını sallar. "Imogen'ın gelişi yardımcı olabilir diye düşünmüştüm."

Omurgam gerilir, ama ifademi kontrol ederim. Nicholas beni çok iyi tanır ve Imogen hakkındaki düşüncelerim bana aittir. Ne kadar yakın olursak olalım, bunları onunla paylaşmayı düşünmüyorum. "Neden yardımcı olsun ki?"

Yüzünde bir hüznün dalgası geçer, ama bir saniye sonra kaybolur. "Artık dünyayı bir oksijen israfçısından daha kurtardın, belki biraz dinlenebilirsin."

"Evet, belki." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Ama her zaman onların yerini alacak başka biri vardır."

"Bu yüzden bu işte birlikteyiz. Annabel için."

Kız kardeşimizi hatırlatması beni on dokuz yıl öncesine götürdü. On altı yaşındayken, ikiz kardeşim ve ben kaçırılmış ve küf ve farelerle dolu bir mahzene atılmıştık. Kaçma girişimimiz sırasında ayak bileği kırılmıştı, ben de ona yardım getireceğime söz vererek onu geride bıraktım.

Ve yardım ettim. Ama onu kurtarmak için yeterince çabuk olamadım.

Anılar zincirlerinden kurtulup zihnimi doldururken ciğerlerim sıkışıyor. İlk birkaç yılım kederle geçti, ama uyuşukluktan kurtulduğumda öfke yerini almıştı. Bir

kardeşlerimle bir araya geldik ve hepimiz ne yapmak istediğimiz konusunda anlaştık.

Çöpü dışarı atmak.

Ailem birçok yasal iş yürütüyordu, ama çoğu Konsorsiyum üyesi gibi bizim de bazı şüpheli işlerimiz vardı. Okul dışı faaliyetlerim dengeleri kurmanın bir yoluymuştu ve bununla uzun zaman önce barışmıştım.

Sessizce oturup, Nicholas'ın doldurduğu konyakları yudumluyoruz. Bu, yaşça bana en yakın kardeşimle ilgili en güzel şeylerden biri. Ne zaman konuşacağını, ne zaman susacağını biliyor.

Sonra birdenbire, "O beni delirtiyor," diye patladım.

Nicholas'ın kaşları birkaç milimetre yükseldi. "Imogen mı?"

"Evet."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Onunla tanıştığım andan itibaren, seni sinirlendireceğini biliyordum. Kızıl saçları yüzünden, kardeşim. O ateşli bir kız. Sence neden Victoria yerine Elizabeth'i seçtim?"

Victoria, Elizabeth'in ablasıdır ve normalde Montague ailesi babamla anlaşma yaptığında seçilen kişi o olurdu, ancak Nicholas seçim hakkını istedi ve babam da kabul etti. Kardeşim, çok daha kavgacı olan kız kardeşi yerine uysal ve yumuşak huylu Elizabeth Montague'yu seçmişti. Bu, hiçbirimiz için sürpriz olmadı ve Imogen'in bana yaşattığı acıyı düşününce, sessiz olanların çekiciliğini anlayabiliyorum.

Yine de Nicholas'ın ileride kararından pişman olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Kavgacı bir eşe sahip olmak hayatı kesinlikle daha ilginç hale getirir. Ama o seçiminden memnun görünüyor. Belli ki ev hayatında huzurlu olmayı ve zevkini başka yollardan almayı tercih ediyor. Ben de aynı şekilde hissederim sanmıştım.

Ama öyle değilmiş.

"Aynı odada olduğumuz her seferinde avucum onu tokatlamak için kıpır kıpır oluyor."

"Belki de ona şaplak atmalısın. İkinize de çok iyi gelebilir."

"Zaten yaptım." Ona yüzme havuzu olayını anlatıyorum ve onu havuza attığım kısma geldiğimde, gürültülü kahkahası ofisimi dolduruyor.

"Sen cesur bir adamsın." Başını sallayarak ekler, "Hayır, cesur değil. Aptal." Tekrar güler.

Burnumdan nefes veriyorum. "Yardımcı olmuyorsun." "Oh, benim yardımımı mı istiyorsun? Emin misin?"

Başka bir şey söylemeyince, ellerimle devam etmesini işaret ettim.

"Onu sikmelisin."

Böyle diyeceğini tahmin etmeliydim. "Tahmin edilebilir olanlar sadece bizim hedeflerimiz değil."

"O da kendini daha iyi hissedecek, sen de öyle." "Neden yapamayacağımı biliyorsun."

Ayağa kalkarak brendi sürahisini getirip ikimize de birer içki daha doldurur. Tekrar oturur ve bardağımı masanın üzerinden bana doğru iter. "Xan, ikimizi de sıkma riskini göze alarak tekrar söyleyeceğim, Annabel'e olanlar senin çocuklarına olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü sen sensin."

"Ve babam da babam, ama bizi koruyamadı. Bizi yataklarımızdan aldılar, Nicholas."

Babam sorumluları buldu ve ben onların hayatlarına son verme hakkını talep ettim, o da bana bu hakkı verdi. Ama onların sadece kukla oldukları ve kaçırılmanın arkasında daha büyük bir beyin olduğu düşüncesini bir türlü kafamdan atamadım. Yine de başka bir şey olmadı, ama bunun nedeni babamın güvenliği artırması olabilir.

Kaçırılmamızdan kısa bir süre önce George amcamın Asya'dan beklenmedik bir şekilde dönmesi de yardımcı oldu. O da bizim gibi kederden gözü dönmüştü. Biz büyürken pek yanımızda olmamıştı, ama babamla iletişimini sürdürmüştü ve annemi kız kardeşi gibi severdi.

Nicholas iç çeker ve başparmağıyla gözlerinin kenarlarını sıkıştırır. Bu, Nicholas'ın sinirlendiğinde yaptığı klasik bir harekettir.

"Yani, hiçbirimizin çocuk sahibi olmaması gerektiğini mi söylüyorsun? Aile soyumuzun bizimle birlikte yok olması gerektiğini mi?"

Ben öyle demiyorum ve o da bunu biliyor, ama Imogen benim sinirime dokunmaktan hoşlanan tek kişi değil.

"Hayır, ben çocuk sahibi olmanın *benim* yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyorum. Kendi seçimlerimi başkasına dayatmıyorum."

"Şey... aslında öyle yapıyorsun."

Omuzlarımı dikleştirip sırtımı düzeltiyorum. "Bu ne demek oluyor?"

"Çocuk sahibi olmayı reddetmen, Imogen'ın da çocuksuz kalacağı anlamına geliyor. Sence bu ona adil mi?"

Nicholas, Imogen'ın evliliğimizi bitirene kadar ona baskı yapma planımdan haberdar değil. Kimse haberdar değil. Kardeşlerimle ve kız kardeşimle çoğu şeyi paylaşıyorum, ama bu özel stratejiyi kendime saklıyorum. Onlar bunu onaylamayacak ve bir tartışma çıkacaktır. Kardeşlerimle tartışmak, karımla tartışmak kadar keyifli olmadığı için, enerjimi ona saklamayı tercih ediyorum.

Nicholas'ın sorusuna cevap vermediğimde, brendinin kalanını içip ayağa kalkıyor. "Sessizliğin her şeyi anlatıyor, Xan." Boş bardağı masama bırakıp, beni yalnız düşüncelere dalmış halde bırakarak, kapıyı arkasında kapatıyor.

Gözlerimi tekrar ovuşturup bir brendi daha dolduruyorum.

Sonra birden kapı çalındı ve dışarısı aydınlanmıştı. Sandalyede uyuyakalmış olmalıyım. Mucizeler bitmek bilmiyor. Dik oturdum ve saçlarımı elledim.

"Girin."

Asistanım Richard içeri girer. Genelde ciddi biridir ama bu sabah her zamankinden daha da somurtkandır.

"Bay De Vil," diye başlıyor, ona defalarca Alexander diye hitap etmesini söylediğim halde.

Richard beş yıldır benim için çalışıyor ve bu süre boyunca bir kez bile bana ilk adımla hitap etmedi. Onu düzeltmekten vazgeçtim.

"Evet?"

"Efendim, bunu beğenmeyeceksiniz."

Adrenalin kan dolaşımına karışınca tüylerim diken diken oldu. Edgerton hakkında başka bir şey mi öğrendi? "Devam et."

"Citadel'in müdürü hatta."

Citadel, ailemin kullandığı özel bir banka. Kaşlarımı kaldırıyorum. Pazar günü müdürün araması, bizimki kadar

"Ve?"

"Efendim, dün kredi kartınızdan birkaç büyük işlem yapıldı. Bay Dobbs, bu işlemleri engellemesi gerekip gerekmediğini bilmek istiyor."

Kaşlarımı çattım. Birkaç büyük işlem mi? Dün kartımı kullanmam gerekmedi, ama benimki kadar güvenli bir kartta dolandırıcılık olasılığı duyulmamış bir şey. Tabii...

Hayatta olmaz. Imogen.

"Onu bağlayın. Onunla konuşmak istiyorum."

"Elbette, efendim."

Richard ayrılır ve birkaç saniye sonra telefonum çalar. Cevap veririm. "Bay Dobbs, bu işlemler nedir?"

Banka müdürü boğazını temizler. "Şey, efendim, bunlar oldukça tuhaf. Chichester'daki bir kadın sığınma evi için mobilya, yatak takımları ve yirmi beş televizyon, Great Ormond Street Çocuk Hastanesi için Hamley's oyuncak bölümünün yarısı, İngiltere'nin güneyindeki çoğu gıda bankasını bir yıl boyunca stoklayacak kadar yiyecek ve Hastings'teki bir gençlik tesisi için spor ekipmanları ve snooker masaları. Oh, ve Zenith adlı bir şirkete altı haneli bir ödeme."

"Onlar kim?"

"Bunu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm, bu yüzden kendimi özgür hissederek onları araştırdım." Sanki işini yaptığı için sırtına bir şaplak bekliyormuş gibi, kendinden memnun görünüyor. Ben hiçbir şey söylemeyince, boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Afrika'daki sürdürülebilirlik projelerinde yoğun olarak yer alan, Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan bir mimarlık firması."

"Hepsini onaylayın."

Hem şaşkın hem de etkilenmiş durumdayım. Imogen Harrods'u arayıp bir sürü tasarımcı kıyafeti ve ayakkabısı satın alabilirdi, ama yapmadı. Bana öğ almak ve bu arada bazı değerli hayır kurumlarına yardım etmek istedi. Bu, karım hakkında bir şey söylüyor ve ben bunu seviyorum. Hâlâ şımarık, ama iyiliksever bir şımarık.

Richard'a Zenith hakkında biraz daha araştırma yapmasını mesajla bildiriyorum. Bir mimarlık firması olmaları, Imogen'ın onları tesadüfen seçmediğini gösteriyor. İlk tanıştığımız gün bahsettiği firma, ona iş teklif eden firma ile aynı firma olsa hiç şaşırmam. Onunla iletişim halinde olması ilginç.

"Emin misiniz, efendim?"

Bir karar verdiğimde sorgulanmaktan nefret ederim. Bu, karşı tarafın akıl sağlığını sorguladığı izlenimini yaratır.

"Yapın."

Telefonu kapatıyorum.

Ne kadın ama. Ne inanılmaz bir kadın. Ve şimdilik, o bana ait.

On Dördüncü Bölüm

IMOGEN

Salı sabahı, Cumartesi gününün çoğunu satın almakla geçirdiğim ürünlerin hedeflerine doğru yola çıktığına dair birkaç bildirim alıyorum. Alexander, şimdiye kadar benim onun parasını çok harcadığımı biliyor olmalı, ama tek kelime bile etmedi. Sanki tuzağın kapısının açılmasını ve boynumdaki ilmiğin sıkışmasını bekliyorum. Bu acı verici sessizliği sürdürmektense, bana bunu söylemesini tercih ederim.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Ön kapının önünde, arka kapısı açık, uğursuz siyah bir SUV park edilmişti ve Alexander'ın koruması Steven, arabanın yanında duruyordu.

Alexander dışarı çıkıyor olmalı. Onun ortaya çıkmasını beklerken, midemde bir düğüm oluşuyor. Ellerindeki kesikleri tedavi etmek kötü bir fikirdi. Bu, onu bir şekilde daha insan gibi gösterdi, özellikle de bana ne kadar yumuşak baktığı ve nasıl minnettar olduğunu söylediği düşünülürse, her ne kadar kesiklerin nasıl oluştuğunu bana söylememiş olsa da.

Onun içimde uyandırdığı duyguları henüz incelemek için hazır değilim — nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim duygular. Tek bildiğim, beni rahatsız edici bir şekilde tedirgin ettiği. Bu evlilikten kurtulmak istiyorsam, onu bir şekilde insanlıktan çıkarmak çok önemli.

Ancak, Douglas'ın kızına yaptıklarının hemen ardından gösterdiği minnettarlık, bunu yapmama yardımcı olmuyor.

Önce asistanı Richard ortaya çıkıyor, ardından Alexander, kusursuz koyu renkli takım elbisesiyle ve lacivert kravatıyla, kalın, dalgalı saçları düzgünce taranmış. Beni onu izlerken yakalaması ihtimaline karşı perdeleri kamuflaj olarak kullanıyorum.

Eve, hatta odama bakmadan arabaya biniyor. Hiç beklemediğim halde, bir hayal kırıklığı dalgası beni sarıyor. Onu mideye indiriyorum. Kendime acımaya vaktim yok. Planlarım var.

Araba garaj yolundan kaybolduktan sonra, Alexander'a bir şey için ihtiyacım varmış gibi davranarak Maisie'yi arıyorum. Alexander'ın Londra'ya gittiğini ve akşama kadar dönmeyeceğini söylediğinde gülümsüyorum. Harika. Rekor sürede duş aldıktan sonra kot pantolon, uzun kollu gömlek ve bot giyiyorum. En uygun kıyafet değil ama uygun binicilik kıyafetleri bulana kadar idare eder. Alexander'ın kredi kartı hala bende, belki bir dahaki sefere kendime de bir şeyler alırım.

Telefonumu odamda bırakarak, beklenmedik bir şekilde geri dönüp beni tekrar takip etmek isterse diye, kimseye rastlamadan merdivenlerden birinci kata koşuyorum. Sabah güneşi yüzüme vuruyor, başımı geriye eğip gözlerimi kapatarak güneşin ışınlarını içime çekiyorum. Buradaki sıcaklık Kaliforniya'dakinden farklı ama ben bunu kabul ederim. Okuduğum kadarıyla, İngiliz kışları yağışlı ve soğuk geçer, ara sıra kar yağar. Benim için önemi yok. Kış gelmeden çoktan gitmiş olacağım. Zenith'teki pozisyonumu alabilmek için Alexander'ın beni sonbaharda kovması gerekiyor.

Buraya geleli çok uzun zaman olmamasına rağmen, evimi özlüyorum ve kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki ağlayasım geliyor. Ama Saskia'nın bana dediği gibi, burada olduğum süreyi en iyi şekilde değerlendirmeliyim ve tekrar ata binmek bunun için iyi bir başlangıç, özellikle de Alexander'ın beni bulmak için takip yöntemlerini kullanıp eğlencemi bozmayacağını bildiğim için. Telefonumu takip ederse, bu onu sadece yatak odama götürür.

Ben geldiğimde ahır bloğu insanlarla dolup taşıyordu ve çitlerle çevrili bir alanda, güzel, benekli gri bir aygırı çalıştıran Will'i bulmam biraz zaman aldı.

Birinin beni durdurup eve geri göndereceğini düşünerek oraya doğru yürüdüm, ama kimse yoluma çıkmadı. Çıkmış olsalar da onlara itaat etmezdim. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" cümlesini kullanma fikrini hiç sevmesem de, istediğimi elde etmek için gerekirse kullanırım.

Ahşap çite yaslanıp Will'in çalışmasını izliyorum. İşine o kadar odaklanmış ki, aygırı durdurana kadar beni fark etmiyor.

"Merhaba!" El sallayıp onu yanıma çağırıyorum.

Aygırı durduğum yere getirir, bakışları ahıra kayar, sonra tekrar bana döner. "Senin için ne yapabilirim, Imogen?"

"İlk binicilik dersimizi alabiliriz diye düşündüm." Alexander, Will bana ders vermeyi teklif etmeden önce ortaya çıktı, ama onun bunu yapmak üzere olduğunu biliyorum.

"Seninle konuşmamam gerektiği düşünülürse biraz zor."

Gözlerim büyüdü. "Kim söyledi?"

"Patronum, Bay Osborne."

Ve hepimiz Bay Osborne'a bu talimatı kimin verdiğini biliyoruz, değil mi? Dudaklarımı birbirine sürterek, parmaklarımı sıkıp gevşetiyorum. Alexander öldü. *Öldü.*

"Ama," diye devam ediyor Will, "ben emirleri yerine getirmekte hiç iyi olmadım."

Gülümserim. "Benim yüzümden başın belaya girmesini istemem."

"Kendimi koruyabilirim." Kapıyı açar ve aygırı içeri geçirir, arkasında kapıyı kapatır. "Yine de gereksiz dikkat çekmenin bir anlamı yok." Ahır bloğunun arkasındaki tarlayı gösterir. "Şu padok görüyor musun?"

"Evet."

"Oradan geç. Diğer tarafta, ağaçların arkasında başka bir padok var. Beni bekle. Sana bir at getireceğim."

"Emin misin?"

"Bana bir çıkış yolu mu sunuyorsun?" Başını eğdi. "Git. Fikrimi değiştirmeden önce."

Yaklaşık on beş dakika sonra Will, dört beyaz çoraplı ve alnından burnuna kadar uzanan kalın beyaz bir izi olan uysal görünümlü bir kısırağı bana doğru getirerek ortaya çıkıttı.

"Bu Lottie." Üzengileri indirir. "Sana uygun olacaktır."

Bununla, atın kaçma veya tepme ihtimalinin düşük olduğunu ve beni attığını kastetti. Ben enerjik bir atı idare edebilirim ama bu eyerden düşmek çok kolay görünüyor. Sakin bir atla başlamam muhtemelen en iyisi.

"Teşekkürler, Will. Cidden."

O kısa bir hareketle başını sallar. "Hadi, ayağını uzat. Seni bindireyim."

Eyerin üzerine çıktığımda, korktuğum kadar korkutucu gelmedi, ama dizginleri çektiğimde Lottie beklenmedik bir şekilde birkaç adım geri gitti ve neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Hey, dikkatli ol." Will elini uzatıp dizginleri tutar ve Lottie'yi durdurur. "Ağızına nazik davran."

Sonraki otuz dakikayı, İngiliz tarzı biniciliğin benim alıştığımdan nasıl farklı olduğunu anlatarak, bacaklarımı ve ellerimi doğru yerlere konumlandırarak ve tırıs giderken nasıl kalkıp inmeme gerektiğini göstererek geçirir. Beni serbest bırakıp tek başıma binmeme izin verdiğinde, çoktan yola çıkmışımdır, Lottie iyi tepki vermektedir ve hatta kısa bir dörtnala bile başarırım.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bunu çok özlemişim. Üniversite o kadar çok zamanımı alıyordu ki, bir şeylerden vazgeçmek zorundaydım ve benim için o şey binicilikti. Eğer burada sıkışıp kalırsam, diplomamın ne kadar boşa gideceğini düşününce, bazen neden uğraştığımı ya da ailemin neden beni üniversiteye gitmeye teşvik ettiğini merak ediyorum. Bu yüzden buraya geldiğimden beri çizim defterimi elime almadım. Çok acı verici.

Bu umutsuz düşünceyi hemen durduruyorum. Diplomamı kullanacağım. Özgür olduğum anda Zenith'e katılabileceğim ve hayatımı olması gerektiği gibi yaşayabileceğim.

"Sen doğuştan yeteneklisin." Will gülümser.

Lottie'yi durdurup attan inerim. Bacaklarım biraz titriyor ama çok heyecanlıyım. "Bana bir iki ders daha verebilir misin? Tek başıma çıkacak kadar kendime güvenene kadar."

Omuzlarını silkiyor. "İstersen. Ben onu geri götüreceğim. Birkaç dakika bekle, sonra beni takip et."

Lottie'nin dizginlerini eline alan Will, tarlaların arasından yola çıkar. Beş dakika sonra ben de geri dönerim. Tüm bu gizlilik saçma sapan bir şey, ama Will'in çekingenliğini anlıyorum. Açıkça söylemedi, ama eminim bu işe ihtiyacı var, yine de bana yardım etmek için patronunun öfkesini göze alıyor. Alexander, Will'i uyarmak yerine onun yardımına minnettar olmalı.

Aptal.

Eve girer girmez, Saskia merdivenlerin başında, valizleri taşıyan birkaç personel eşliğinde belirir. Bir yere gidiyor olmalı. Ne şanslı. Ben de buradan ayrılmak için valizlerimi toplama anını ipe çekiyorum.

"Bunları arabaya koyabilir misiniz ve şoföre birazdan geleceğimi söyler misiniz?" diye personele seslenir. Onlar gittikten sonra bana döner. "Imogen, iyi misin? On sterlin kaybetmiş ve bir pound bulmuş gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Her şey yolunda." Başparmağımı kapıya doğru uzatarak, "Bir yere mi gidiyorsun?" diyorum.

"Evet." Gözlerini devirir. "Xan'ın emri. Tobias ve benim halletmemiz gereken acil bir iş varmış."

"Anlıyorum."

Saskia hiç ortalarda görünmezse onunla arkadaş olmanın imkânı yok. Tobias bile müttefikim olabilir, ama o da giderse, bana kimse kalmaz. Nicholas ve Christian yeterince kibar, ama onlara hiç güvenmem.

"Uzun süre yok mu olacaksın?"

"Bir hafta, belki biraz daha uzun. Bu sefer." Başını bir yana eğdi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Sadece biraz yalnız hissediyorum."

"Üzgünüm. Tanımadığın insanlarla çevrili, iki hafta önce tanıştığın bir adamla evli, yabancı bir ülkede olmanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Keşke daha fazla yanında olabilseydim, ama her zaman halletmem gereken işler çıkıyor."

"Sorun değil. Ben hallederim." Bana anlayışlı bir gülümseme atar, ama uzaklaşırken onu geri çağırırım. "Hey, Saskia... şirketlerinden birinde benim için bir pozisyon olabilir mi sence?"

Hiçbir şey yapmamaktan nefret ediyorum ve De Vils'lerin inşaat dahil birçok işi var. Zenith'teki görevimden önce biraz iş tecrübesi kazanmak isterim.

Gülümsemesi acı bir ifadeye dönüşüyor. "Her zaman iyi insanlara ihtiyacımız var, ama bu konuyu benimle konuşman gerekmiyor."

Anlık umut balonu patlar. O haklı. İkna etmem gereken kişi Alexander ve içgüdülerim bana onun kabul etme şansının çok düşük olduğunu söylüyor, ama sormadan bilemem. Bu akşam Londra'dan döndükten sonra onunla konuşacağım.

Akşam saat yedi, Alexander'ın arabası evin önüne yanaşıyor. Pencereden, sabah geldiği zamanki kadar tertemiz görünerek arabadan inmesini izliyorum. Bu adam hiç kırıışmıyor. Bu normal değil. Ama o da normal değil.

Duş alıp üstünü değiştirmesi için uygun bir süre bekledikten sonra odamdan çıkıp onu aramaya gidiyorum. Ofisine yaklaşırken Richard birdenbire ortaya çıkıp kapının önüne dikiliyor.

"Yardımcı olabilir miyim, Bayan De Vil?"

Onun ses tonunu ve duruşunu hiç beğenmedim. Gözlerinin içine bakarak, "Kocamı görmek istiyorum" dedim.

"Şu anda meşgul." Kollarını kavuşturup ayaklarını açıyor.

"Boşaldığında onu görmek istediğinizi ona iletacağım."

Burada ne oluyor böyle? "Oraya giremeyeceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Bay De Vil rahatsız edilmek istemediğini söyledi." "Bu ben de dahil mi?"

Cevap vermez, ama cevap vermesi de gerekmez. Harika. Alexander'a iş hakkında soru sormak için başka bir zaman beklemem gerekecek. Topuklarımı döndürür ve odama doğru yönelirim, ama odamın bulunduğu köşeyi döndüğümde Maisie bana yetişir.

"Kişisel algılamayın, Bayan Imogen." Sanki birinin ortaya çıkmasını beklermiş gibi arkasına bakıyor. Sesini alçaltarak ekliyor: "Salı günleri Bay Alexander için iyi günler değildir."

İlgi uyandıran bu söz üzerine gözlerimi kısıyorum. O halde bu gece onu görmemem en iyisi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim" —tekrar arkasına bakarak— "Salı geceleri hiç iyi bir ruh hali içinde olmaz. Onu rahat bırakmak en iyisi. Güven bana." Maisie nazik bir gülümsemeyle uzaklaşırken, ben tek bir soru ile ona bakakaldım.

Alexander salı günleri ne yapıyor da bu kadar kötü bir ruh haline giriyor?

On Beşinci Bölüm

IMOGEN

Bu hafta Alexander'la şirketteki pozisyon hakkında konuşmayı umuyordum, ama Saskia ve Tobias'ı çözmeleri için gönderdiği iş meselesi görünüşe göre onun da ilgisini gerektiriyordu, bu da benim bu konuyu konuşma fırsatı bulamadığım anlamına geliyor. Dün gece döndü ve doğruca çalışma odasına gitti, yine geçilmez Richard nöbet tutuyordu.

Onun sürekli yokluğu başka bir sorunu da beraberinde getirdi: Eğer hiç burada değilse, nasıl onu kızdırıp benden bıkip boşanmak isteyecek hale getirebilirim ki?

Bu arada, yalnızlığım beni tamamen tüketene kadar büyümeye devam ediyor. Onun tarafından tamamen yutulmuş gibi hissediyorum. Geçen Cumartesi Emma ile kısa bir telefon görüşmesi yaptım, ama uzun süre konuşmadı. Plajda bir grup sınıf arkadaşımızla buluşacaktı ve telefonu bir an önce kapatmak istiyor gibiydi. Bunun beni rahatsız etmemesi için uğraştım, ama rahatsız etti. Onun hayatı bensiz devam ediyor ve benim buradan çıkma şansım her geçen gün azalıyor.

Hâlâ çizim yapmak için motivasyon bulamadığımdan, zamanımın çoğunu binicilikle geçiriyorum. Will emirlere karşı gelmeye devam ediyor ve bana ders vermeye devam ediyor, Lottie ile de çok iyi anlaşıyoruz. Dün, hatta

Kendi başıma kısa bir yürüyüşe çıktım. Hissettiğim özgürlük bütün gece benimle kaldı.

Pastırma kokusu beni yemek odasına çekiyor, ama masanın başında gazete okuyan Alexander'ı görünce adımlarım duruyor. Beni henüz görmedi ve ben de onun farkında olmadan onu incelemek için bu nadir fırsatı değerlendiriyorum. Parmak eklemlerindeki morluklar ve kesikler solmuş, ancak bir iki derin kesik kalmış. Yine de oldukça rahat görünüyor, bu yüzden belki de onunla kazançlı bir iş konusunu konuşmak için en uygun zaman budur.

Kağıdı katlarken gözleri benimkilerle buluştu. Yeni gelmişim ve onu birkaç saniye izlememişim gibi davranarak odaya girdim ve her zamanki yerime, masanın onun karşısındaki ucuna oturdum.

"Günaydın." Sesimi hafif tutuyorum ve zorla gülümsüyorum. Ondan bir şey istiyorum ve bunu elde etmenin en iyi yolu, her zamanki kavgacı tavrımı bir kenara bırakmak.

Görevli personel bana kahve doldurur. Teşekkür ederim diye mırıldanır ve bir yudum alırım.

Gazeteyi masaya koyan Alexander, boş bardağını işaret eder ve aynı personel koşarak bardağını buzlu suyla doldurur. Bir yudum alır, sonra bardağı masaya geri koyar. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

Alnım kırışır. Sohbet mi? Alexander sohbet etmez. En azından benim fark ettiğim kadarıyla. Çoğu insanla, hatta kardeşleriyle bile ilişkilerinde sert davranır.

"Peki." Önüme bir tabak domuz pastırması ve yumurta konduğunda arkama yaslandım. Teşekkür etmek için gülümsedim ve yemeğe başladım. Ne kadar mutsuz olsam da, Oakleigh'e geldiğimden beri değişmeyen tek şey iştahımdı. Belki de kır havasından dolayıdır, ama sürekli açım.

"Çok fazla ortalıkta olmadığım için özür dilerim. İşler... çok yoğun."

Yiyeceklerle dolu çatalım ağızma giderken yarı yolda durdu. Özür mü? Bu adama ne oldu? Biri onu klonladı mı?

"Önemli değil. Yönetmen gereken büyük bir imparatorluğun var." Hoşgörülü olmak sandığımdan daha kolay. Bu, kahvaltıyı çok daha rahatlatıcı hale getiriyor.

. "Seni bu kadar meşgul etmesi anlaşılabilir. Zamanını alan bir şeyin olması senin için şans."

İyi geçiş, Imogen. Devam et.

Tabağını bir kenara itip bir kase çilek çekiyor. Bir çileği çatalla delip ağzına atıyor, ben de onu izliyorum. O çiğnerken, sonra yutarken ben de izliyorum. Sonunda bakışlarımı ondan ayırıp kahvaltıma geri dönüyorum.

"Aşırı miktarda çevrimiçi alışveriş yapmak seni biraz yormuş olmalı."

Kalbim takılır, durur, sonra tekrar atmaya başlar. Ah, kahretsin. Neredeyse bundan bahsetmeyeceğini ya da belki de henüz bilmediğini ummuştum. Bu, ona iş almayı sormak için yaptığım planları mahvediyor. Artık bu oyunu sürdürmenin bir anlamı yok.

İfademi kontrol ederek, gözlerinin içine bakıyorum. "Ve itaatsizliğimin cezası ne olacak? Bir kez daha şaplak mı? Havuzda ikinci kez suya batırılmak mı? Yoksa beni cezalandırmak için listende başka bir şey mi var?"

"Saygı," dedi.

Neredeyse sandalyemden düşüyordum. "Ne dedin?"

Meyvelerden sıkılmış gibi görünüyor, neredeyse dolu olan kaseyi boş tabağının üzerine koyuyor. "Herhangi bir şey alabilirdin, özellikle de o kartın kredi limiti olmadığı halde, ama sen bir düzine ya da daha fazla hayır kurumuna yardım etmeyi seçtin, eminim onlar da hediyelerini iyi bir şekilde kullanmışlardır."

Ağzım açılıp kapanıyor ama, bir kez olsun, nutkum tutuluyor. Bu tepki, o sonunda konuyu açtığında beklediğim son şeydi. Kızacağını düşünmüştüm. Ama o... tam olarak gülümsemiyor, ama somurtmuyor da. Çok kafam karıştı.

"Zenith'e yaptığın bağışın mimariye olan sevginle ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

Tüylerim diken diken oluyor. Eğer iş teklifi aldığımı biliyorsa, planımı fark edebilir. Buna izin veremem.

"Üniversitede birkaç kez staj yaptım. Afrika'daki topluluklara yardım etmek için çok çalışıyorlar, yani tam olarak fedakarlık değil ama ilerici bir yaklaşım."

"Evet, biliyorum. Onları araştırdım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. "Peki ne buldun?"

"İlginç bir şirket gibi görünüyorlar. İşletmelerin kr hedeflerini, yaşadığımız dünyayı iyileştirmekle dengelemesi pek sık görülen bir şey değil." Ağzını peçeteyle siler.

Uff. İş teklifinden haberi yok ve farkında olmadan bana mükemmel bir başlangıç fırsatı sunmuş oldu. "İşlerden bahsetmişken, şirketlerinizden birinde benim için bir pozisyon olabilir mi acaba?"

"Sen mi?" Peeteyi düşürdü. "Hayır."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Bu kadar mı?

Hayır mı?" "yle dedim."

"Neden?"

"nk öyle dedim."

Dişlerim ağrıyacak kadar çenemi sıkarak, "Bu bir neden değil" diyorum.

"Bu, alabileceğin tek sebep." Ayağa kalkarak gözlerimin içine baktı. "Ve o kartı geri almam gerekecek."

atalımı bir parça pastırmaya batırıyorum, kısa süreli umudum daha doğmadan söndü. "Onunla ne yapacağım ki?"

Yalnız başıma ve iştahım azalırken, bir yumurtayı zorla yutuyorum ve kahvemi yarısını içip odama geri dönüyorum. Komodinden onun kredi kartını çıkartıyorum ve ona vermek için kapıya doğru yarı yolda duruyorum. Siktir et onu. Lanet kartı istiyorsa, gelip kendisi alsın. Ben onun hizmetçisi değilim.

Açlık beni dş almadan önce yemek odasına sürükledi, bu yüzden kartı yeni yapılmış yatağın üzerine attım — Maisie ben kahvaltı yaparken buraya gelmiş olmalı — ve soyundum. Suyu kaynar dereceye ayarlayıp, güçlü su fıskiyesinin altına geçtim ve başımı geriye attım. Tek şansımdı ve o, hiç düşünmeden onu mahvetti.

Kadınların mutfakta çıplak ayakla ve hamile olarak durması gerektiğini düşünen Neandertal türünden biri olamaz. Birincisi, Saskia alışıyor, ikincisi, benim hamile kalmamın

Bu durumda, neden benim çalışmama izin vermiyor? Bunun ne zararı olabilir ki?

Eğer bununla işin bittiğini düşünüyorsa, çok yanılıyor. Bu konuyu tekrar gündeme getireceğim. Ve tekrar. Ve tekrar. Belki de bu, onu kızdırmak için yeni taktiğim olabilir. O benim dırdırımdan bıkana kadar devam edip dururum, sonunda yapılması gerekeni yapar.

Duştan çıkmadan önce en az on dakika geçmesi gerekiyor. Lavabonun üzerindeki ayna buğulanmış ve ben küfrediyorum. Isıtmalı ışığı açmayı unutmuşum. Elimi üzerinde gezdirirken, neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana yansıtılan görüntüde, geniş göğsünü kollarını kavuşturmuş Alexander, ilgiyle yanan kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor.

Rafta duran bir havluyu kapıp kendime sarıyorum. "Ne yapıyorsun sen? Buraya habersizce giremezsin."

Hareket etmiyor, sadece o büyüleyici gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. "Oh, yapabilirim, Küçük Piyon. Görüyorsun, bu ev benim ve sen de benim. Bu yüzden, istediğim yere gidebilirim." Tereddüt ediyor, gözlerini tembelce üzerimde gezdiriyor. "Ve istediğim her şeyi yapabilirim."

Yutkunmak zorundayım. İşte bu. Sonunda kendisine ait olduğuna inandığı şeyi almaya karar verdi. Kalbim üç kat daha hızlı atıyor, karnım düğüm düğüm olmuş durumda, ama bacaklarımın arasında yine o şiddetli nabız var ve artık içimdeki o kısmı inkar edemem.

Onu durduramamam önemli değil. Onu durdurmak istemiyorum. Bunu istiyorum. Onu. Bizi. İçimde bir erkeğin olması nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Bu sadece seks. Bundan daha fazlasını düşünmeme gerek yok. Üniversiteden birçok arkadaşımın birden fazla partneri vardı. Onlar bunu büyütmediler, ben de büyütmem gerek yok.

"Bu ev senin değil," kendi sesime hiç benzeyen bir sesle hırıltılı bir şekilde söylüyorum. "Senin babanın."

"Yanlışı." Bana doğru bir adım atıyor, ama banyo çok büyük olduğu için hala birkaç metre uzakta. Dudaklarını yalıyor ve ben de bacaklarımı birbirine sıkıştırmaktan kendimi alamıyorum. Alexander'da hem tehlikeli hem de karşı konulmaz bir şey var. O, elimi alevlerin içine sokmam için beni cezbeden kükreyen bir ateş gibi. Yanacağımı biliyorum, ama çekiciliği karşı konulamayacak kadar güçlü.

"Mülkteki tüm varlıklar, atalarımın uzun zaman önce kurduğu De Vil Dynasty şirketine aittir. Kardeşlerim ve babamın hepsi eşit paylara sahiptir. Yani, sevgili karım, bu evin sahibi benim." Gözlerini göğsüme indirir. "Havluyu bırak."

Bunun için geldiğini bilmeme ve hain bedenimin sevinçle zıplamasına rağmen, asi beynim şimdilik hala kontrolü elinde tutuyor.

"Hayır."

Bir adım daha atar. "Havluyu bırak, Imogen. Bir daha sormayacağım."

Konuşurken genellikle sabırsızlık belirtileri gösterir ve bu sefer de farklı değil. Aklım saatte bir milyon mil hızla çalışıyor. Ne değişti? Neden şimdi? Beni çekici bulduğunu bilsem de, cinsel olarak bana çok az ilgi göstermiştir. Vücudum, onun algıladığı bir tür feromon sinyali mi gönderiyor?

Havluyu bir kez çekince parmaklarım titriyor. Havlu yere düşüyor. Alexander'ın nefesi değişiyor, kısalıyor, sanki merdivenleri koşarak çıkmış ve biraz nefes nefese kalmış gibi. Gözlerimi ona çeviriyorum, ama o benim yüzüme bakmıyor. Boynumdan yanaklarıma kadar kızarıyorum, ama o hala bana dokunmuyor. Deneyimsiz olabilirim, ama aptal değilim. Beni çaresizce istiyor.

Bu teoriyi test etme dürtüsü beni ele geçirir. Nazikçe göğüslerimi avuçlarım, birbirine sıkıştırırım. Başparmaklarımla meme uçlarımı okşarım, bunu yaparken keskin bir nefes alırım. Gözleri parlar, beni okşarken izlerken göz bebekleri büyür. Sadece ne yapacağını görmek için bile olsa, banyo zeminine uzanıp bacaklarımı açmak istiyorum.

"Arkanı dön."

Sesinde, istesem bile itaatsizlik edemeyeceğim bir talep var, ki istemiyorum da. Dönüp aynayı arıyorum, ama aç ı yanlı ş, onu göremiyorum. Onun niyetine dair bir ipucu verebilecek en ufak bir sesi bile duymak için dikkatle dinliyorum. Sessizlik var. Fazla sessizlik. Artık nefesini duyamıyorum. Sonra duyuyorum. Kapının yumuşak bir tıklaması. Hızla dönüp yatak odasına giriyorum. Alexander gitmiş ve her kavgalı karşılaşmada giderek artan acı bir kez daha çiçek açıyor.

Bakışlarım yatağa kayıyor. Siyah kart da yok olmuş, yerine altın rengi bir kart var. Kaşlarımı çatarak odayı geçip kartı alıyorum. Gözlerim beni yanıltıyor olabilir diye birkaç kez gözlerimi kırpıyorum.

Üzerinde benim adım yazıyor: Bayan Imogen De Vil. Kartını almaya gelmiş.

Ama bana kendiminkinden bir tane bırakmış.

On Altıncı Bölüm

ALEXANDER

Ham yoğunluk ve şiddetli özlem, eylemlerime karşı duyduğum hayal kırıklığı ve öfkeyle savaşıyor. Kendime Imogen'dan uzak durmam gerektiğini söyleyip duruyorum, ama atasözündeki ateşin etrafındaki kelebekler gibi, bu çekime direnmek çok zor. Onu izole etmek için yokluğumu bir başka yol olarak kullanmalıyım, ama mesafemi korumak her geçen gün daha da zorlaşıyor.

Onun çalışmasına izin vermemem, onun yalnızlığını sağlamak için kullandığım bir başka yöntem, ama benim kısa "Hayır" cevabım karşısında yüzündeki ifade, göğsümde bir ağrıya neden oldu. Bu fiziksel belirtinin ne olduğunu çok iyi biliyorum: suçluluk.

O akıllı ve şüphesiz inşaat ve mimarlık şirketine büyük katkı sağlayacaktır ve bu işi yürüten Christian onu hemen işe alırdı, ama çalışmak onu çok fazla insana maruz bırakacak ve planlarımı mahvedecektir.

Yaklaşıyorum; hissedebiliyorum. Geleli neredeyse bir ay oldu ve her gün ışığı biraz daha sönüyor. Yakında teslim olacak. Etmek zorunda.

Merdivenleri iki basamak birden atlayarak inerken testislerim ağrıyor ve penisim fermuarımın kenarında sürtünüyor. Onun odasına hiç girmemeliydim, ama banyo kapısı açıkken, ona özel olarak yaptırdığım kartla kartımı değiştirmeye gittiğimde duşta olacağını nereden bilebilirdim ki?

banyo kapısı ardına kadar açıkken duşta olacağını nereden bilebilirdim ki?

O ıslak ve parıldayan kıvrımlı vücuduyla dışarı çıkar çıkmaz, oradan uzaklaşmalıydım. Şimdi onun çıplak görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. O görüntü orada, üçüncü derece bir yanık gibi kazınmış ve iyileşmesi imkansız. Gözlerimi her kapattığımda Imogen'in dik göğüsleri, yuvarlak karnı ve geniş kalçaları göreceğimi bilecek kadar kendimin farkındayım.

Babam, tüm gücü, parası ve bağlantılarına rağmen Annabel'i kurtaramadı. O öldükten sonra, kontrolüm dışındaki güçlerin onu her an benden alabileceğini bilerek, bu dünyaya bir çocuk getirme riskini asla almayacağıma yemin ettim. Imogen'a bir kez dokunursam, durduramam ve bunun olmasına izin veremem. En savunmasız insan olan bir bebeğin sorumluluğunu üstlenecek bir duruma kendimi sokamam... Hayır, yapamam. Yapmayacağım.

Dışarıda gökyüzü gri ve ağır, ama hava hala sıcak ve nemli. Belki de yaklaşan fırtına başımı ağrıtıyor, yağmur yağmaya başladığında zihnim berraklaşacak ve ne yapmam gerektiğini anlayacağım. Kontrolü kaybetmekten nefret ediyorum. Bu beni, o pis, farelerle dolu mahzende uyandığım zamana geri götürüyor. Kaçıranların bizi yataklarımızdan çalmak için kullandıkları ilacın etkisinden dolayı başım dönüyordu ve yanımda bilinçsizce yatan Annabel'e bakınca paniğe kapıldım.

Kalp atışlarım hızlanır ve durup, sakinleşene kadar birkaç kez derin nefes alırım. Belki de Annabel ile konuşmak, kafamdaki karışıklığı gidermek için ihtiyacım olan şeydir. Onun mezarını ve annemin mezarını ziyaret edeli uzun zaman oldu. Utanç duyuyorum. Günlerim sabahtan akşama kadar dolu olabilir, ama bu onları terk etmek için bir mazeret olamaz. Evden uzaklaşırken, bir şey beni Imogen'in odasına bakmaya zorluyor. Pencerede duruyor, çırılçıplak, sanki içimdeki mücadeleli biliyor ve benimle aynı şeyi yapmak istiyormuş gibi.

beni alay ediyor. Bana tüm gücün onda olduğunu göstermek için.

Öyle de. Neyse ki o bunun farkında değil ve ben de onun asla farkına varmamasını sağlamalıyım. Ona karşı duyduğum şiddetli çekiciliğe rağmen planım değişmedi. O benim hayatımdan çekildiğinde, babam onun isteği üzerine dikkatini Nicholas ve Elizabeth'e yöneltecek ve

ben de kurtulmuş olacağım. Beni ikinci kez evlenmeye zorlayacağını sanmıyorum, özellikle de Imogen'ı idare etmenin ne kadar zor olduğunu saklamadığım için. Evliliğimizin sona ermesini kendi başarısızlığı olarak görecektir ve ben onu haklı çıkarmak gibi bir niyetim yok.

Ona baktıkça kasıklarımındaki ağrı daha da şiddetleniyor. Gözlerimi bu cazip manzaradan ayırarak, birkaç hafta önce Imogen ile evlendiğimiz şapele doğru yirmi dakikalık yürüyüşe çıkıyorum. Arkaya, mezarlığın olduğu yere doğru yöneliyorum ve atalarımızın mezarlarının arasından geçerek annem ve kız kardeşimin son dinlenme yerine ulaşıyorum.

Biri Annabel ve annemin mezarlarına taze çiçekler bırakmış ve ziyaretlerim arasında bu kadar uzun süre geçirdiğim için bir kez daha utanç duyuyorum. İlk yıllarda hepimiz buraya düzenli olarak gelirdik, ama son zamanlarda sadece doğum günlerinde veya Noel'de, hem de ailece geliyoruz.

Önce Annabel'in kartını okudum ve göğsüm sıkıştı.

Seni her gün düşünüyorum. Seni tanımadım, ama sen her zaman benim kardeşim olacaksın. Seni seviyorum, Saskia xx

Saskia, Annabel öldüğünde sadece dört yaşındaydı, ancak anıları olmamasına rağmen, Annabel ve annemiz onun için de benim için olduğu kadar gerçektir. Sonra anneme bıraktığı kartı okudum.

Seni özlüyorum. Keşke burada olup bana yol gösterebilseydin. Sevgili kızın, Saskia xx

Ağlamayalı yıllar oldu, bu yüzden gözyaşlarımın akması biraz sürpriz oldu. Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı sildim. Saskia o kadar kendine yeten ve dışa dönük bir kız ki, ne kadar genç olduğunu sık sık unutuyorum. En büyük ağabeyi olarak, onun hayatında daha fazla yer almam gerekiyor. Eğer rehberliğe ihtiyacı varsa, ona bunu sunmalıyım. Özellikle annemiz hakkında konuşmak için babamdan çok benimle konuşmak daha kolay gelebilir. İşime, intikam arzum ve Imogen'e o kadar dalmıştım ki, en büyük çocuk olarak rolümü unutmuştum. Onu Imogen'den uzak tutmak için gönderdiğim iş seyahatinden Cuma gecesi dönmesi gerekiyor. O zaman onu kontrol etme fırsatını değerlendireceğim.

"Ne yapmalıyım, Belle?"

Belle, ikizime sadece benim kullandığım takma addı ve o bana Sasha diyordu, oysa ailemin geri kalanı çok daha fazla

ortak Xan. İkizler olarak, aramızda çok özel bir bağ vardı ve o piçler onu benden aldıklarından beri, ne kadar yaşarsam yaşayayım asla doldurulamayacak bir boşluk var içimde. O katiller için nefretim, ölmüş olsalar bile hala içimde yanıp tutuşuyor. Bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum, kadınlara tecavüz eden ve onları öldürenleri öldürüyorum. Bu, huzur bulabildiğim tek anlar.

Bir yağmur damlası omzuma düşer ve saniyeler içinde yağmur sağanak olur. Şapele sığınırım, ama bana yalnızlık getirmek yerine, tek görebildiğim Imogen'ın yanımda, sunakta durmuş, lanet bir rüya gibi görünmesidir. Oysa ona söylediğim tek kelime, "güzel" göründüğüydü.

Bu planım benim için ve Imogen için en iyisi olabilir, ama bu sadece kendimden daha da nefret etmeme neden oluyor.

Yağmur dinmeye başlar, ancak şapelden çıktığımda hala yağmur yağıyor. Ceketimin yakasını kaldırıp başımı eğerek eve doğru yola çıkarım. Öğleden sonra ve gece geç saatlere kadar toplantılarım var, ama eve girdiğimde ofisime gitmiyorum. Imogen'ın telefonunu takip eden uygulamayı açıyorum. Hâlâ yatak odasında ve umarım, Tanrı yardımcım olsun, hâlâ çıplaktır. Oraya vardığımda ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama ayaklarım beni yine de o yöne götürüyor.

Kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Yatak odasında, banyoda ya da yanındaki küçük oturma odasında değil. Odaya bakınıyorum ve küfrediyorum. Okuduğu kitabın üstünde telefonu duruyor. Kahretsin. Bunu bilerek yaptı ve mülkte bir yerlerde olsa da - mülkü terk etseydi güvenlik görevlileri bunu bilirdi - araştırılması gereken çok yer var ve o da bunun farkında.

Belki de en iyisi budur. En son ihtiyacım olan şey, baştan çıkmaya çalışmak. Muhtemelen bana bir iyilik yaptı ve telefonla ne kadar güvenilmez olduğunu göz önüne alırsak, bir sonraki adımımı kolaylaştırdı. Bana daha sert önlemler almaktan başka seçenek bırakmadı. Annabel ve ben kaçırıldığımızda modern takip teknolojisi mevcut olsaydı, kız kardeşim bugün hayatta olurdu.

Telefonum titriyor, bildirim şeridi ilk toplantımın on beş dakika sonra olduğunu uyarıyor. Hâlâ yağmurdan sıırıslıkam olduğum için, üstümü değıştirmek için daireme gidiyorum.

Temiz bir takım elbise, gömlek ve kravat giydikten sonra ıslak saçlarımı tarıyorum, ama evin arkasındaki ahırları gören oturma odasından geçerken bir şey gözüme çarpıyor.

Pencereye yaklaşıyorum. Buradan, ahırların çatılarının üzerinden, arazinin uzak tarafındaki, kilometrelerce uzanan bir dereye doğru eğimli padokları görebiliyorum. Ama ilgimi çeken ne dere ne de yemyeşil tarlalar. İlgimi çeken, atın üzerinde oturan kadın ve ona yaklaşmamasını söylediğim seyis, karımla gülüşüp şakalaşıyor. Onun tavırlarında rahatsız edici bir şey var ve bunun nedeni sadece bana ait bir şeye dokunması değil. Doğrudan bir emre itaatsizlik etmenin sonuçlarından korkmuyor.

İçgüdülerim bir kez daha harekete geçti. E-postamı açıp Edgerton'ın başvuru formunu çıkardım. Bu formu, hedeflerimin geçmişini araştırmak için kullandığım ekibe ilettim ve tam bir inceleme yapmalarını istedim.

William Edgerton'ın sakladığı bir sır varsa, ekibim onu bulacaktır.

On Yedinci Bölüm

ALEXANDER

Talebi gönderdikten kırk sekiz saat sonra, Edgerton'ın geçmiş kontrolü ile ilgili bir e-posta gelir. Mazeretlerimi sunarak düzenlediğim toplantıyı terk eder ve başkan yardımcımı sorumlu olarak bırakırım. Toplantıya katılmam ne kadar önemli olsa da, bu iş bekleyemez.

Çalışma odamın kapısını kapatıp masamın arkasına oturarak e-postayı açtım. Beklendiği gibi, bilgiler ayrıntılıydı; Edgerton'ın annesinin onu hangi hastanede doğurduğu, hangi okullara gittiği, en iyi arkadaşının kim olduğu ve annesinin ona öğle yemeği için ne hazırladığı gibi.

İlk birkaç sayfayı atlarken bir şey dikkatimi çekiyor ve başa geri dönüyorum. Bir dakika. Edgerton onun gerçek adı değil. Bir yıl önce Barrett olan adını yasal olarak değiştirmiş.

Barrett. Barrett. Bu isim neden tanıdık geliyor?

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırarak, cevabı bulmak için kafamı yoruyorum. İlk birkaç sayfayı tekrar tarayarak aradığımı buluyorum. Will'in bir ağabeyi vardı. Dean Barrett. Will'den iki yıl önce doğmuştu.

Vay canına. Dean Barrett. Karısı onu beklenmedik bir anda yakalayana kadar sekiz yıl boyunca kızına defalarca tecavüz eden pis bir pislik. Kadın polisi aramakla tehdit edince

ve buna karşılık o da karısını yarı ölüme dövdü. Kadın saldırıdan kurtuldu ve yetkililere her şeyi anlattı. Dava mahkemeye taşındı, ama sık sık olduğu gibi, sunulan deliller, karısını ve kızını parçalayan zeki bir avukat tarafından geçersiz kılınmış ve jüri suçsuz kararı vermişti.

Dava masama geldi ve ekibimi bu davaya verdim. Altı ay boyunca, hedefimize ulaşmak için ihtiyacımız olan kanıtları ortaya çıkarmak için çalıştılar. Ondan önceki ve sonraki tüm davalarda olduğu gibi, ben de suçluluklarından yüzde yüz emin olduğumda harekete geçerim. Makul şüphenin ötesinde bir şey yoktur. Suçlu oldukları kesin olarak kanıtlanmalıdır.

Barrett, diğerleri gibi, hayatı için yalvardı.

Bir fark yaratmadı. Bir yıl önce, o pisliği toprağa gömdüm. Umarım kızı, babasının bir daha asla onun peşine düşmeyeceğini bilerek, bu korkunç olayın üstesinden gelip iyileşebilir.

Adını değiştirmesi ve ailemin malikanesinde bir pozisyon elde etmesi tesadüf değil. Onlara inansam bile, ki inanmıyorum, o, kardeşine yaptıklarımın intikamını almak için burada. Imogen'a bu kadar yakın olması beni rahatsız ediyor. Ona dokundu. Onunla güldü. Bildiğim kadarıyla, planlarını değiştirmiş olabilir ve şimdi hedefim ben değil, o.

Benim gözetimimde olmaz.

Ofisimdeki kasayı gizleyen fotoğraf çerçevesini sağa kaydırıp şifreyi giriyorum, kasayı açıp tabancamı çıkarıyorum. Günlük güvenliğimi korumalarımı bırakıp genellikle silah taşımam, ama bu kişisel bir mesele.

Doug'a evin önüne bir araba getirmesini söyledim. Arabayı getirdiğinde onu gönderip sürücü koltuğuna oturdum ve personel girişine doğru yola çıktım. Ben yaklaşırken iki güvenlik görevlisi kapıdan çıktı ve beni sürücü koltuğunda görünce yüzlerinde şaşkınlık belirdi. Kenara çekip arabadan indim.

"İkiniz de mola verin."

Evin girişini korumasız bırakmak doğru bir şey değil, ama tahmin edilebileceği gibi bana zaten bildiğim şeyleri anlatmaya başladıklarında, sözlerini kesiyorum.

"Şimdi!"

Onlar batırmak kaçarlar, başları birlikte, muhtemelen tahmin kovulma nedenlerini tartışıyorlardı. Nöbetçi kulübesine girip Osborne'u aradım.

Osborne'u arıyorum.

"Will Edgerton'ı bul ve onu eve gönder."

"Efendim?" Sesindeki ton, daha fazla açıklama yapılmasını gerektiriyor, ama ben açıklamak istemiyorum.

"Yapın." Telefonu kapatıp bekledim. Çok geçmeden bir araba bana doğru geldi ve çıkış bariyeri kapalı olduğu için durdu. Kapıdan çıktığım anda, Edgerton'ın şoku muhafızlarındakinden çok daha belirgindi, ama sadece bir iki saniye sürdü. Yüzü sertleşti ve arabasından indi.

"Bay De Vil, size yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Adamla neredeyse hiç konuşmamış olmama rağmen, sesindeki isyankar tonu, bana "*efendim*" derkenki hafif alaycı tavrını fark ediyorum. Belki de daha önce karşılaştığımızda da böyleydi, ama hatırlayamıyorum. Yakalandığını tahmin ediyor, ama emin olana kadar rolünü oynamaya devam ediyor.

"Saçmalamayı kes, Edgerton. Yoksa Barrett mi demeliyim?"

Bir anda, duvarlar yıkılıyor ve nefretinin parıltısı belirginleşiyor. "Ne kadar sürede anlayacağını merak ediyordum." Bacaklarını genişçe açarak, bana karşı duruyor. "İyi. Bu saçmalıktan bıktım artık."

Bana yumruk atar, ama ben daha hızlı ve çok daha iyi eğitilmişimdir. Eğilirim, atlarım ve onu başımla kilitlerim. "Planın bu muydu?" diye burun kıvrırım. "Acınası."

Dirsek vuruşu geriye doğru savrulur. Benim gibi dövüş sanatlarında usta biri için kolayca kaçınılabılır bir hareket. Onu döndürür ve boğazını elimle sıkıştırarak arabasının yan tarafına çarparım.

"Beni dinle, pislik herif. Bir daha bana, bu malikaneye, *karıma* yaklaşırsan, seni kardeşinin yanına gömerim. Anladın mı?"

Bana saldırgan bir şekilde bakar. Sessizdir. Daha sıkı sıkıyım. Serbest elimle silahımı çıkarır, şakağına dayarım. "Ya da, istersen, seni hemen şimdi onunla yeniden bir araya getirebilirim." Silahı kurarım.

"Tamam, tamam." Ellerini yenilgiyi kabul edercesine havaya kaldırır.

Silahı kafasına dayamaya devam ediyorum. "Bana zarar verebileceğini mi sandın? Sen bir hiçsin. Kimse değilsin. Lanet olası güçsüzsün." Onu itiyorum. Dengesi bozuluyor ve yere düşüyor.

Yere düşer. Silahımı yüzüne doğrultarım. "Seni bir daha görürsem, tereddüt etmeden harekete geçerim. Kalk. Arabana bin ve git. Lanet olası fikrimi değiştirmeden önce."

Edgerton ayağa kalkar, ellerindeki tozu ve kiri silkeler ve arabasına biner. Silahımı ona doğrultmuş halde kapı kulübesine geri dönerim ve bariyeri kaldırırım, ancak onun arka lambaları kaybolduğunda emniyet kilidini tekrar takarım.

Rahatsız edici bir his midemi sıkıştırır. Edgerton önemsiz, hiç kimseydi, ama yine de prosedürlerimizi atlatıp, sınırlı da olsa mülke, aileme, Imogen'a erişim sağladı. Annabel ve ben kaçırıldığımızdan beri güvenlik bizim için en önemli öncelikti, ama kin besleyen tek başına bir adam aylardır burada çalışıyor ve saldırı fırsatını bekliyordu.

Öfke dalgası ensemin arkasındaki tüyleri diken diken ediyor. Bildiğim kadarıyla, başkaları da olabilir. Öldürdüğüm adamların da herkes gibi aileleri ve arkadaşları var. Edgerton, malikanede çalışan tek köstebek olmayabilir.

Richard'a iki talebimi içeren bir mesaj gönderiyorum: Edgerton'ın mülke erişimini iptal et ve Osborne'un onu kovduğumu bildiğinden emin ol, ardından son beş yıl içinde burada çalışmaya başlayan her bir çalışan hakkında bana tam bir rapor gönder. İntikam peşinde olan insanlar genellikle çok sabırlıdır. Yan faaliyetlerim ailemin başına bela açıysa, bunu bilmem gerekir.

Saklanacak yer yok, sevdiklerimi korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Eğer daha fazla Edgerton'lar ortalıkta saklanıyorsa, onları bulacağım ve bir dahaki sefere bu kadar kolay kurtulamayabilirler.

On sekizinci bölüm

IMOGEN

İngiltere'ye taşındığımdan beri, kaynamış yumurtaya ve İngilizlerin "Soldiers" dedikleri şeritler halinde kesilmiş ekmeğe düşkün oldum. Adı tuhaf ama tadı çok lezzetli. Alexander yemek odasına girdiğinde, yumurtanın sarısını üçüncü kez ekmeğe batırıyordum.

"Havlu Olayı" olarak adlandırdığım olaydan bu yana onu görmeyeli üç gün oldu ve o günden beri onunla yüz yüze gelmekten korkuyordum. Beni pencerede çıplak dururken gördüğünde bana attığı bakış, bir avcının avını ne kadar çabuk öldüreceğine karar verirkenki bakışını hatırlattı.

Her zamanki koltuğuna oturur, ama normalde yaptığı gibi telefonunu çıkarmak ya da buzlu su bardağının yanında düzgünce katlanmış gazeteyi almak yerine, gözleri bana takılır. Parmak uçlarını birbirine bastırarak çenesinin altına koyar. Zor olsa da dilimi tutarım. Alexander'ın oynadığı bu oyunda çok sık pes ediyorum ve kaybeden tarafta olmaktan bıktım.

"Şu satrançta yeni başlayanlar için olan kitabı aldın mı?"

Bu, onun söylemesini beklediğim bir şey değildi ve yüzümde şaşkınlığım belli olmalı ki, neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse.

"Evet. Uzun zaman önce geldi." "Çalıştın mı?"

"Biraz." Daha çok çalışmalıydım, ama Alexander tekrar oynamaktan bahsetmediği için, ya unuttuğunu ya da rövanş maçıyla ilgilenmediğini düşündüm.

"Güzel. Kahvaltıdan sonra bir saatim var. Oynamak ister misin?"

İnatçı tarafım ona meşgul olduğumu söylemek istiyor. Alexander'ın açıkça sevdiği ve zamanla benim de sevebileceğimi düşündüğüm satranç oynamak, onu öfkeliendirip boşanma belgelerini bir an önce hazırlatma planımla uyuşmuyor. Yine de o kadar yalnızım ki, kocamla vakit geçirme fikri bile tek başıma dolaşmaktan daha iyi geliyor.

Ayrıca satranç oynamak sonuca ulaşmama yardımcı olabilir. Nasıl olacağını bilmiyorum ama onun oynamasını, stratejilerini, düşünme şeklini izlemek... zararı olmaz.

"Tabii, bir acemiyle oynayacak sabrın varsa."

"Sabrım var." Omlet önüne konduğunda arkasına yaslanıyor. Bıçağını ve çatalını alıp omleti kesiyor. "Yiyin, sonra oynarız."

Sessizce yiyoruz, ama ince bir değişiklik var. Acı verici olmaktan çok rahatlatıcı. Üç buçuk haftalık endişenin ardından, bir saatlik huzura hakkım var. Sürekli çatışma halinde olmak yorucu. Alexander ve benim aramda hiçbir şey değişmedi, ama herkes biraz tatili hak eder. Bu benim tatilim. Satranç oyunu biter bitmez, her şey normale dönecek. Bundan eminim.

Peçetesini masaya atıp ayağa kalkıyor. "Hazır mısın?" "Evet. Kıçını tekmelemeye hazır ol."

Başını eğdi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Onun cevabı beni o kadar şaşırttı ki, geri çekildim. "Az önce şaka mı yaptın?"

"Belki de öyle yaptım." Yanımdan hızla geçerken, sanki kendiyle gurur duyuyormuş gibi omuzlarını belirgin bir şekilde kaldırıyor. Onu kütüphaneye kadar takip ediyorum. Burada, geçen sefer geldiğimde görmediğim bir satranç takımı odanın ortasındaki masanın üzerinde duruyor, her iki yanında da birer sandalye var.

"Bunu sen mi planladın?" "Evet."

Dürüstlüğü beni şaşırttı. Ama yine de, Alexander'ın bana yalan söylediği tek bir an bile aklıma gelmiyor. Cevap vermek istemediği bir soruya cevap vermekten kaçındığı oldu, evet. Ama açıkça yalan söylediği olmadı. Bu onun tarzı değil.

"Ya hayır deseysen?"

"O zaman satranç oynamayı kaçırdın ve ben de günümü normal şekilde geçirirdim." Bir sandalyeyi çekip oturmamı bekledi, sonra karşımdaki sandalyeye oturdu. "Ama evet dediğine sevindim."

"Ben de." Bu itiraf, sözleri yutamadan ağzımdan çıkıverdi. Doğruydum, ama ona bunu söylemek niyetinde değildim. "Yalnızım, o yüzden senin arkadaşlığın hiç arkadaşlık olmamaktan iyidir." Bunu bir hakaret olarak söylemişim, ama dudaklarının seğirmesi, onun bunu öyle algılamadığının işaretiydi.

"Onur duydum." Bir kaşını kaldırıp avucunu bana gösterdi. "Önce bayanlar."

İlk hamlemi yapıyorum. O da benim ikinci, üçüncü ve dördüncü hamlelerimde olduğu gibi aynı hamleyi yapıyor. Beşinci hamlede iç çekiyorum.

"Hamlelerimi taklit mi ediyorsun?"

"Hayır. Karşı hamle yapıyorum. Sırada ne yapacaksın, Imogen?"

Damarlarda bir ürperti hissediyorum. Satrançtan mı yoksa evliliğimizden mi bahsediyor? Planlarımı ve neden ona karşı olabildiğince sinir bozucu davrandığımı biliyor mu? Yüzündeki ifadeyi inceliyorum, ama o sadece satranç ustası değil, eminim harika bir poker oyuncusudur da.

Atımı oyuna sokuyorum. Yanlış hamle. İki hamle sonra şah mat.

Nefesimi vererek sandalyeme geri çöküyorum. "Bu oyun çok zor."

"Kolay olsaydı, sıkıcı olurdu." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Sence de öyle değil mi?"

Hâlâ satrançtan mı bahsediyoruz, yoksa gerçekten ne yapmaya çalıştığımı mı anladı, emin değilim. Ama o bana açıkça karşı çıkmadıkça, devam etmeye niyetliyim.

"Tekrar."

Gülümsüyor ve bu o kadar nadir bir şey ki, ona bakıp bakıp bakıyorum. Gülümsemesinin ardından "Aferin kızıma" dediğinde daha da şaşıyorum.

Bir saat içinde toplam dört oyun oynuyoruz ve her oyunda kendimi geliştiriyorum. Son oyun tam yirmi beş dakika sürüyor ve o beni yenmesine rağmen kendimle gurur duyuyorum. Çalışmaya ve pratik yapmaya devam edersem, bir gün galip gelen ben olacağım. Satrançta ve evliliğimizde.

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıyor. "İyi oyundu, Küçük Piyon. Seni bir satranç ustası yapacağız." Odayı geçtikten sonra, kenarda duruyor. "Bu akşam bir balo var. Babam her yıl bu zamanlarda bir balo düzenler. Saat sekizde balo salonunda başlıyor." Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Orada görüşmek üzere."

Ona daha fazla soru soramadan, gitmişti. En azından bana kendisi söyledi ve bir saatten fazla zaman kalmıştı. Bu bir ilerleme.

Ama benim aradığım tek bir tür ilerleme var. Boşanma türünden.

Değil mi?

Evet. *Evet*. Hiçbir şey değişmedi. Elbette, onunla keyifli bir saat geçirdim ve evet, ilişkimizde ince bir değişiklik var - o kadar ince ki tarif edemiyorum - ama planım değişmedi. Bu evlilikten kurtulmak istiyorum. Zenith'te işe girip hayatımda kendi yolumu çizmek istiyorum. De Vil şirketlerinden birinde çalışmama izin verseydi, belki konuyu Zenith'e çevirebilirdim, ama tartışmaya bile girmeden reddetti.

Plan değişmedi.

Ama balo. Kulağa... şık geliyor. Bu da uygun bir şey giymem gerektiği anlamına geliyor, ama uygun bir şeyim *var mı* emin değilim. Odama geri dönüp dolaba girip kıyafetlerimi karıştırmaya başlıyorum. Belki mezuniyet cüppemi giyebilirim. Yeterince iyi. Onu çıkarıp kendime tutuyorum. Bunu çok da uzun zaman önce giydiğimde, aptalca kendimi hayatımın önümde uzanan uzun bir yol olduğuna inandırmış olduğumu düşünmek zor. Şimdi ise evliyim, yabancı bir ülkede yaşıyorum, kocası bir yabancı olan bir kadını ve *hala* seks yapmadım.

Böyle bir şeyi uydurmak imkansız.

"Bayan Imogen?" Maisie sesleniyor. Kapıyı çaldığını duymadım bile, ama o çalmıştır. Maisie resmi işleri çok iyi bilir.

Elbisemi koluma katlayıp, ne istediğini görmek için yatak odama geri dönüyorum. Yalnız değil. Yanında, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en zarif kadınlardan biri duruyordu. Krem rengi pantolonlu takım elbise giymişti, ona uyan çok yüksek topuklu ayakkabılar ve düşüşüne bakılırsa en kaliteli ipekten yapılmış mavi bir bluz. Saçlarını tek bir teli bile yerinden oynamadan düzgün bir topuz yapmıştı, oysa benim dağınık topuzum, kot pantolonum ve ince süveterim beni bir serseri gibi gösteriyordu.

"Bayan Imogen, bu Brigitte."

Maisie, Brigitte'i sanki onu tanımam gerekmiş gibi tanıtıyor, ama ben bu kadını daha önce hiç görmedim.

"Memnun oldum." Kafamı sallıyorum. "Pardon, siz kimsiniz?"

"Brigitte sizin giydiriciniz, Bayan Imogen."

Birkaç kez gözlerimi kırkıyorum. "Benim... ne?"

"Elimde couture var, Madam De Vil," diyor Brigitte, Fransız aksanı da kendisi gibi zarif. Buraya benden çok daha iyi uyuyor. Alexander onunla evlenmeliydi. "Bu geceki balo için."

Ona iyi olduğumu, bir elbise bulduğumu söylemeden önce, dışarı çıkıp iki askı ile geri döner; biri en güzel elbiselerle dolu, diğeri ise ayakkabılar, çantalar ve her türlü aksesuarla dolu. Maisie başını sallar ve odadan çıkar, beni Brigitte ile baş başa bırakır.

"Başlayalım mı?" Brigitte, gösterişli bir hareketle, takım elbisesine benzer renkte, yere kadar uzanan krem rengi bir elbise çıkarır, ama bana doğru gelirken, ben elbisemi uzatırım.

"Korkarım boşuna gelmişsiniz. Baloya giyecek bir elbisem var zaten."

Gözleri aşağıya düşer ve neredeyse tiksinti ile dudaklarını kıvrır. "Hayır, hayır, hayır." Kolunu havada çevirir. "Bu hiç olmaz. Sen balonun güzeli sensin. Öyle giyinmelisin. Beklenen bu." Mezuniyet elbisemi elimden kapar, yatağa atar ve krem rengi elbiseyi bana tutar. "Eğlenmeye hazır mısın?"

Ona gülümserim. Biliyor musun? Sanırım hazırım.

O akşam saat sekize biraz kala, merdivenlerden aşağı inip balo salonuna doğru ilerliyorum. Burası düğünümün yapıldığı salon, bu yüzden kaç misafirin davet edildiğini tahmin edebiliyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor ve bu elbise konusunda hala kararsızım. Çok... açık. Brigitte göğüslerimi yerinde tutmak için bir sürü bant kullanmak zorunda kaldı. Canlı zümrüt yeşili rengi tenime çok yakışıyor, ama elbise göbek deliğime kadar iniyor ve sol kalçama kadar uzanan bir yırtmaç var. Kendimi sergileniyormuş gibi hissediyorum, ama Brigitte ikna edici bir kadın.

Saç stilistinin saçlarıma yaptığı işi çok beğendim. Biraz dağınık bir Fransız topuzu ve yüzümü çerçevelemek için birkaç saç telini dışarıda bırakmış.

İçeri girdiğimde, hemen odada Alexander'ı ararım, ama o burada değildir. Bir parçam, onun odama gelip beni baloya kendisi eşlik etmeyi teklif edeceğini ummuştum, ama gelmemesi bu aptalca hayali yok etmişti.

"Imogen." Charles kollarını genişçe açar, sonra bana sarılır ve iki yanağımı da öper. "Vay canına, ne güzel bir görüntü. Ve sen, benim güzel kızım. Nefesimi kesiyorsun."

Arkamda Saskia'nın sırtını görüyorum. Ne zaman eve geldi? Tobias da mı döndü? Bu düşünce aklıma gelir gelmez, o da ortaya çıkıyor.

Saskia burnunu kırıstırır. "Ah, baba. Uslu dur." Ama onun iltifatından hoşnutsuz görünmüyor. "Imogen konusunda haklısın. Çok güzelsin." Ailenin geri kalanı gelirken bana yanağımdan bir öpücük kondurur. İlk konuklar içeri girerken kendimi Tobias'ın yanında buluyorum. Neyse ki, benim düğünüm gibi değil. Tüm konuklarla tokalaşmamız beklenmiyor.

"Alexander nerede?" Tobias'a ağzımın kenarından soruyorum.

"İş meselesi. Her an gelebilir." Bana gülümseyerek göz kırptırır. "Seni görünce dili tutulacak. Ah, işte geliyor."

Kocam, diğer erkekler gibi smokin giymiş olarak odaya giriyor, ama ona çok daha yakışıyor. Pahalı kumaş, ikinci bir deri gibi vücuduna sarılıyor, gergin kaslarını, geniş göğsünü ve dar kalçalarını ortaya çıkarıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve nefesimi tutuyorum, hem kıyafetime vereceği tepkiyi korkuyla bekliyor hem de onu arzuluyorum.

"Imogen muhteşem görünmüyor mu Alexander?" diyor

Saskia. Gözleri kız kardeşine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Evet."

Hepsi bu mu? Söyleyecek tek şeyi bu mu? Omuzlarım çöküyor, hayal kırıklığının ağırlığı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Ama neden hayal kırıklığına uğradığım bir muamma. Alexander'ın ilgisini çekmek, aramam gereken en son şey. Ondan tek istediğim şey boşanma belgeleri.

Yine de, bazen belirli bir duruma verdiğimiz tepkinin kontrolümüz dışında olması tuhaf. Gözlerim yaşlarla doluyor. Biraz daha nazik olsa ölür müydü?

Kendimi zar zor toparladığımda, o uzaklaşıp düşünümüzden tanıdığım bir çiftle sohbet etmeye başlıyor. Etrafımdakiler muhtemelen ne söyleyeceklerini düşünüürken, bir anlık sessizlik oluyor. Günü kurtaran Tobias oluyor.

"Sevgili Imogen." Kolunu uzatır. "Alexander resmen vahşi bir hayvan, gel benimle bir içki iç."

Aslında bu balodan ayrılıp yaralarımı özel olarak sarmak istiyorum, ama onun teklifini kabul ediyorum ve kolumu onun dirseğinin kıvrımına geçiriyorum. Beni bara götürüyor. Tobias'ın barmen tarafından benim için özel olarak hazırlattığı lezzetli kokteylin birkaç yudumunu içtikten sonra, Alexander'ın incitici reddiyle hissettiğim acı biraz hafifliyor.

"Eğer elinden gelenin en iyisi buysa, galiba dilini yutmuş olmalı." Reddedilmek, ondan olsa bile, yutması zor bir hap.

"Onun seni etkilemesine izin verme," diyor Tobias. "Ödeşmenin en iyi yolu, eğlenmektir. Bu onu her şeyden daha çok kızdırır." Beni dans pistinin kenarına götürüyor. "Şimdi, sana tüm müstehcen dedikoduları anlatayım. İlk önce kimin dedikodularını yapayım?" Alt dudağına dokunuyor. "Ah, işte burada. Şurada, oldukça cüretkar kırmızı elbise giyen kadını görüyor musun?" Benim başımı sallamamı bekler. "O Lady Chatsworth. Lord Chatsworth ile evli."

Çenesiyle, karısından kırk yaş büyük, gri saçlı bir beyefendiyi işaret eder. "Sen de Alexander'ın yaşlı bir herif olduğunu düşünüyordun." Kıkırdar ve ben de onunla birlikte gülerim.

"Seni çok seviyorum Tobias. Geldiğimden beri bana karşı hep çok nazik davrandın." Birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz söylenemez, ama her etkileşimimiz olumluydu. Sık sık tavrını değiştiren ve başımı döndüren kocamla olan etkileşimlerimin aksine.

"Ben oldukça sevimli biriyim. Bazen evlatlık alındığıma inanıyorum." Göğsünden bir kahkaha daha yükseldi. "Tabii ki, Lady Chatsworth'un kocasının yaşının ilerlemesiyle birlikte, diyelim ki, zorlayıcı bulduğu bazı ihtiyaçları var." Bana doğru eğildi ve küçük parmağını salladı. "Ve bunun sebebi sadece ereksiyon olamaması değil."

Gülüyorum. "Bence müstehcen olan sensin, Tobias."

"Sevgili kızım, sen daha yarısını bile bilmiyorsun." Yirmili yaşların ortalarında bir genç adama işaret eder. "O, Lady Chatsworth'un koruması. Onu devasa penisi için yanında tutuyor."

Ağzımı kapatıp kıkırdayarak gülüyorum. "Sen nereden biliyorsun?"

Bana göz kırpar ve sanki büyük bir sır verecekmiş gibi eğilir. "İzlemeyi severim, sevgili Imogen."

Birkaç kez arka arkaya gözlerimi kırptırırım. İzlemek. Ne demek istiyor acaba?

"İzlemek mi? Onları mı kastediyorsun...?" Garip bir el hareketi yapıyorum. "Anladın mı?"

"Sikişmeyi. Evet. Başkalarının sikişmesini izlemekten zevk alıyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Tobias, ben sormadan boşluğu dolduruyor.

"Buraya yakın bir yerde The Lair adında bir seks kulübü işletiyorum. Bu... bir yan proje diyelim. Lady Chatsworth ve bu odadaki pek çok misafir kulübün üyesi." Gülümser ve abartılı bir titreme yapar. "Bildiklerim."

Elimi kaldırıyorum. "Onları kendine sakla."

O gülüyor. "Denemeden yargılama, Imogen."

"Peki ya senin evlenme sıran geldiğinde? Hâlâ... yaptığın şeyi yapmaya devam edecek misin?"

"Evet. Ben buyum ve evleneceğim kişi bunu kabul etmek zorunda. Ayrıca, o zamana kadar babamın pes edeceğini umuyorum."

Benden önce üç kişi daha gelecek nesil şeytanları dünyaya getirecek. Bu herkes için yeterli, elbette."

"De Vils demek istemedin mi?" "Aynı şey değil mi?"

Tanrım, ona bayılıyorrum. Kardeşlerinden çok farklı. Parmak uçlarımda yükselip sıcak yanağına öpücük konduruyorum. "Beni kurtardığın için teşekkürler, Tobias."

"Oh, kes şunu. Birazdan kızaracağım."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve arkama bakıyorum. Alexander girişin yanında tek başına duruyor, gözlerinde tehditkar bir parıltı var. Daha önceki küçümseyici tavrından dolayı hâlâ kızgınım. Uyum sağlamak için çok uğraştım, onu etkilemek için olmasa da, en azından bu gece gösterdiğim çabayı takdir etmesini sağlamak için, ama o bana ikinci bir bakış bile atmadı. Ve şimdi, en küçük kardeşi ile sohbet ettiğim ve, itiraf ediyorum, biraz flört ettiğim için kızgın mı? Eh, çok yazık. Öfkeli bakışlarını alıp kafasına sokabilir.

Tobias'a yaklaşıyorum. "Onlar kim?"

Tobias, bakışlarını takip ederek, yüzünden geriye doğru taranmış siyah saçları ve delici mavi gözleri olan, korkutucu görünümlü dövme bir adama bakıyor. En az 1,98 metre boyunda ve 127 cm göğüs çevresi olan başka bir adamla konuşuyor. İki de buraya aitmiş gibi görünmüyor, bu yüzden dikkatimi çekiyorlar.

"Gözlerinde ölümcül bir parıltı olan, biraz daha kısa olanı Patrick Mahoney, İrlanda mafyasının başı. İnan bana, onunla ters düşmek istemezsin. İşin yapılması için belirli bir... tür insana ihtiyacımız olduğunda zaman zaman çağırduğımız biridir."

Sanırım birini öldürmekten bahsediyor. De Vils'in bazı şüpheli faaliyetlere karışmış olması beni şaşırtmadı.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir titreme geçiyor. "Buraya ilk geldiğimde, sizin mafya olabileceğinizi düşünmüştüm."

Tobias gülümser. "Sevgili kızım, biz mafyanın çok üstündeyiz, buraya kadar gelirlerse burun kanaması geçirirler. Hayır, onlar... diyelim ki müteahhitler."

Bu beni daha iyi hissettiriyor mu, emin değilim. "Peki ya diğeri?"

"O Loris Winslow. Ya da resmi unvanıyla, on yedinci Montford Kontu. Tabii ki bunu hiç kullanmaz. İyi bir adamdır. Intrepid adında özel bir güvenlik şirketi işletiyor."

Loris Winslow'a bir göz attım. Görünüşü muhteşem, ama benim zevkime göre fazla iri.

"Hey." Tobias beni dirsekledi. "Kocan başka bir erkeği keserken seni yakalamasın."

Gülüyorum, ama sesimde bir miktar alaycılık var. "Fark edeceğimi sanmıyorum." "Oh, fark eder."

Omuz silkerek katılmadığımı belirtirim. "Kontun yanındaki kim?"

"Onun karısı Destiny. Konser piyanisti. Onun konserlerinden birine gitmeye değer. Alexander'dan seni götürmesini isteyebilirsin."

"Nereye götürsün?" Kocamın derin bariton sesi arkamdan geliyor. Kolumu tuttuğunda kaskatı kesiliyorum.

"Tiyatroya," diyor Tobias.

"Sanmıyorum. Bir dakika, karıcığım."

Beni kardeşinden uzaklaştırarak, sessiz bir köşeye götürür ve bana yaklaşır, heybetli vücudu, alev alev yanan kehribar rengi gözleri, baş döndürücü kokusu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ona tiksinti dolu bir ifadeyle bakıyorum. "Şu anda mı? Boğuluyorum."

Çenesindeki bir kas seğirir. "Beni sına, Imogen."

"Seni sına, mı? Ben senin soruna cevap veriyorum, Alexander. Cevap istediğin cevap değilse, belki de kendini daha iyi ifade etmelisin."

O benim cinayeti planlıyor; yüzünden okunuyor. Eminim Patrick denen adamı bu işi yapması için tutacaktır, ya da belki kendisi yapacaktır. Ama ben geri adım atmayacağım. O daha önce bana zarar verdi. Şimdi sıra bende, ona bir iki darbe indirme sırası. Kendimi bıçaklamak istememin sebebi o.

"Tobias'ı kastediyorum," diyor, dişlerini sıkarak.

"Anlıyorum," diyorum bilgece başımı sallayarak. "İki kişinin normal bir konuşma yapmasının seni neden şaşırttığını anlayabiliyorum. Bu, senin pek alışık olduğun bir şey değil."

"O sohbet değildi."

"Öyle mi? O zaman beni aydınlat."

"Sen flört ediyordun."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Sen öyle diyorsan."

Kolunu o kadar hızlı hareket ettirir ki, bulanık bir görüntü oluşturur. Duygularını ifade edecek kadar güçlü bir şekilde büyük elini boğazıma sıkıştırır ve fısıldar, "Beni zorlama, Imogen."

Parmaklarını kavrarım, onları çekmeye çalışırım ama başaramam. "Flört ediyorsam ne olmuş? Sana ne? Sen bana ilgi duymuyorsun ki."

"O benim *kardeşim*."

"Oh, tamam. Yani sorun benim bir aile üyesiyle flört etmem. Anladım. Neyse ki benim için uygun adaylar bolca var. Belki Donovan denen adam buralardadır. Eminim o da benimle biraz flört etmeye itiraz etmez."

Alexander'ın burun delikleri genişledi, tam isabet. Güzel.

"Donovan'a ya da başka bir erkeğe yaklaşırsan, seni yatağına zincirle bağlarım ve kocana saygı göstermeyi öğrenene kadar başka kimseyi görmezsin."

"Sana daha önce de söyledim, saygı talep edilmez, kazanılır."

Boğazımı sıkı eli sıkılaşıyor, gözleri arzu ve öfkenin karışımıyla parıldıyor. Nefesi değişiyor, daha sığ hale geliyor. Karnımda kelekler uçuşuyor ve bacaklarımın arasındaki boşluk ağrıyor. Nefeslerimiz karışana kadar bana yaklaşıyor. Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ve dudaklarım otomatik olarak açılıyor. Beni öpmesini, beni istediğini kanıtlamasını istiyorum.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Küçük Piyon."

Midem burkuluyor. Yine, sanki planladığım şeyi biliyormuş gibi yorumlar yapmaya başladı. Başından beri planladığım şeyi. Yutkunma dürtüsü beni sarıyor, ama direniyorum. "Ve sen de bilmece gibi konuşuyorsun. Ama ne de olsa, bu yeni bir şey değil."

Göğsüne itiyorum ve o elini indiriyor. Ayrılırken ona sert bir bakış atıyorum ve Tobias'ın yanına dönüp, bu konuşma beni sarsmış olsa da, zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"İyi misin?"

Onun endişesi gözlerimi yaşlarla doldurur, ama gözlerimi kırıp yaşları silerek "İyiyim. Hadi. Dedikoduları anlat." derim.

Başını bir yana eğerek, "Biliyor musun Imogen, kardeşim senin ne kadar değerli olduğunu henüz fark etmedi, ama fark edecek. Ona zaman tanı." diyor.

Birkaç basmakalıp söz mırıldanıp onun beni götürmesine izin veriyorum. Alexander'ın ilgisini çekmek istemem ne kadar aptalca, bu aklımdan geçmesi gereken en son şey olmalıydı. Bu sadece planımı karmaşıktırır ve benim odaklanmam gereken şey bu, göğsümdeki sancı ya da bacaklarımın arasındaki ağrı değil. O benim neyin peşinde olduğumu bilmemeli. Son hamlemi bilen tek kişi Emma. Ya blöf yapıyor ya da tamamen başka bir şeyden bahsediyor. Aksini gösteren bir kanıt sunulana kadar, ikincisini seçiyorum.

Tobias'ın hemen hemen herkesi tanıdığı ve onun keskin zekâsından kaçabilen pek kimse olmadığı ortaya çıktı. Elizabeth'in daha önce görmediğim koyu saçlı bir kadınla sohbet ettiğini gördüm. Elizabeth, önceki iki karşılaşmamızda gördüğümünden daha neşeli görünüyordu. Diğer kız ise dalgın, omuzları sanki görünmez bir yük taşıyormuş gibi çökmüş durumda.

"Elizabeth'in yanındaki kim?" diye soruyorum Bay Her Şeyi Bilen'e.

O da benim bakışımı takip ediyor. "Kız kardeşi Victoria. Sanki çok acı bir erik yutmuş gibi görünüyor, değil mi?"

O gülüyor, ama ben sadece hafif bir gülümsemeye karşılık veriyorum. Bana göre, acıdan çok üzgün görünüyor. Nicholas yaklaşıyor ve Victoria gerginleşip gözlerini kaçırıyor. Nicholas, Elizabeth'in elini tutuyor ve ikisi uzaklaşıyor. Tobias kulağıma ilginç bir dedikodu fısıldıyor, ama ben Victoria'nın Nicholas'ın sırtına bakışlarını, yüzündeki yoğun özlem dolu bakışları izlemekle meşgulüm.

Ah. Şimdi anlıyorum. Zavallı Victoria. Kız kardeşinin nişanlısına aşık olmuş. Ne korkunç bir durum. Yanılıyor olabilirim, ama sanmıyorum. Kalabalık onu görüş alanından çıkarana kadar her adımını takip ediyor, sonra arkasını dönüp geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyor. Bir dikişte içip, garson bir adım atamadan kadehi tepsiye geri koyuyor.

"Bir dakika izin verir misin, Tobias?"

Victoria'ya doğru gülümsayarak yaklaşıyorum. "Merhaba. Tanışmadık. Ben Imogen."

"Kim olduğunu biliyorum." Hafifçe gülümser ve bu, tüm yüzünü değiştirir. "De Vils'lerle hayatta kalmaya çalışıyor musun?"

"İdare ediyorum." "İyi.

İdare etmen

gerekecek."

"Hayranı değil misin?" Nicholas'a bakışından tam tersi olduğunu söyleyebilirim, ama başını salladığında şaşırmadım.

"Çoğu pislik."

"Yakında ailenin bir parçası olacaksın."

Alaycı bir kahkaha attı. "Kız kardeşim Nicholas'la evlenmekten başka seçeneği olmadığı için, ben de kendimi bu ailenin bir parçası olarak göreceğim anlamına gelmez. Hayır, teşekkürler. Kuru erik yemeyi tercih ederim."

Gülümsedim ve ona hemen ısındım. Belki Victoria benim yalnızlığımın çözümü olabilir. Saskia ile yakınlaşmayı ummuştum, ama o kadın neredeyse hiç ortalarda görünmüyor. "Biliyor musun Victoria, sen benim tarzım bir kızsın."

"Adım Vicky. Victoria diye çağrılmaktan nefret ediyorum. Sanki azarlanıyormuşum gibi geliyor."

"Vicky olsun o zaman."

Ona bir içki daha ister mi diye sormak üzereyim ki Tobias omzumun arkasında belirir.

Çenesini eğdi. "Victoria."

Bana bir bakış attı. Kıkırdamayı yuttum.

"Tobias."

"Bu hanımefendiyi dans etmek için kaçırmamın sakıncası yoktur umarım." "Sakıncası olmaz. Siz De Vils ailesi her zaman istediğinizi alırsınız.

istediğinizi alırsınız."

Topuklarını döndürerek kalabalığın içinde kaybolur. Tobias yüzünü buruşturur. "Dediğim gibi, acı erik." Kolunu uzatır. "Gidelim mi?"

Onun değerlendirmesine hiç katılmıyorum, ama tartışmanın bir anlamı olmadığına düşündüğüm için, onun beni dans pistine götürmesine izin veriyorum.

Yine de, kendime bir arkadaş bulmuş olabileceğimi düşünüyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

ALEXANDER

Eğer bir olay çıkarmadan karımı bu balodan uzaklaştırabilseydim, bunu yapardım. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. O muhteşem. Tobias onu dans pistinde döndürürkenki zarafeti nefesimi kesiyor. Ve o elbise. Harekete geçemediğim arzuyla deli oluyorum. Sanki babam onu gelinim olarak seçtiğinde içgüdüsel olarak bir şeyleri biliyormuş gibi. O bu rol için doğmuş.

Onu istediğimi kabul etmek çok uzun zamanımı aldı. *Ona ihtiyacım var.* Çocuk meselesi ayrı bir konu, bunu halledebilirim ve halledeceğim de, ama ondan daha fazla uzak kalamam. Elimi boğazına doladığımda göz bebeklerinin büyümesi, testislerimi ağrıtan acı verici bir ereksiyona neden oldu. Yakında onun içine boşalmazsam, patlayacağım.

Soğuk tavırlarım ve üstün özdenetimim sahip olduğum tek şey. Bunlar, bir hedefi öldürmediğim sürece beni akıl sağlığımın sınırları içinde tutan şeyler. O zaman deliliği serbest bırakırım. Ama Imogen beni uçurumun kenarına çok yaklaştırıyor ve akıl sağlığı ile delilik arasındaki hassas dengeyi korumak için tek düşünebildiğim şey onu sikmek.

Uzun vadeli planım aynı: babam hamilelik olmaması konusunda soru sormaya başlamadan önce onu benden boşanmak zorunda bırakmak, ama bu arada ondan zevk alamayacağım anlamına gelmez.

Dans biter ve Tobias onu çoğunlukla Konsorsiyum üyelerinden oluşan bir gruba götürür. Neyse ki Donovan onlardan biri değildir, özellikle de Imogen onu aramaktan bahsettikten sonra. O, Imogen onunla flört etmeye başlarsa onunla flört edecek kadar cesur -ya da aptal- olan birkaç kişiden biridir ve Sinner Hanedanlığı'nın varisini bu kadar çok tanıgın önünde öldürmek yapabileceğim en aptalca şey olur.

O herkesin dikkatini çekiyor ve ona hayran olan her erkeğin belini kırmak istesem de, göğsüm gururla doluyor. O bana ait ve herkes, kadınlar bile, onun her sözünü dinliyor.

"Alexander, burada tek başına ne yapıyorsun?"

Eski sevgilim Lady Suzannah Conlin yaklaşıırken inliyorum. Birinin eşlikçisi olarak gelmiş olmalı, çünkü Imogen ile evlendiğim için babamın onu davet etmesi imkansız. Bu nedenle eski sevgililerimin hiçbiri davetli listesinde yoktu ve içlerinden Suzannah, vakit geçirmek isteyeceğim son kişi. Ayrılığımız çok acı vericiydi, ben ilişkiyi bitirdiğimde intihar etmekle tehdit etmesi durumu daha da kötüleştirdi. O da öğrendiği gibi, boş ya da ciddi olsun, tehditlere pek hoşgörü gösteremem.

"Ön kapıdan geçmek için kime rüşvet verdin?" diye soruyorum.

Kan kırmızısı parmağını beyaz gömleğimin üzerine geçirir. "Seni düşünüyordum. Evlilik hayatın nasıl gidiyor? Evlilik dışı aktivitelere hazır mısın?" Kalan az sayıdaki sinirlerimi yıpratın saçma sapan bir kahkaha atar.

Bileğini tutup elini çekerim. "Hayır."

O dudaklarını büküyor. "Gizemli Bayan De Vil nerede bu arada?"

"Seni ilgilendirmez." Uzaklaşıyorum, ama Suzannah ipuçlarını anlamayı hiç bilmez.

Elimi tuttu. "Alex, hadi ama. Pislik olma. Seni özledim."

Alex ismini sevmiyorum ve o da bunu biliyor, ama ona bu konuda tatmin olmasını istemiyorum. "Elimi bırak yoksa ne kadar pislik olabileceğimi en ön sıradan izleyeceksin."

Anında beni bırakır. Tekrar gevezelik etmeye başlamadan önce uzaklaşıyorum ve uzaklaşırken Imogen'ın bana kıskançlıkla bakan gözlerini yakalarım. Suzannah veya başka biri için kıskanacak hiçbir şeyi olmasa da

, omurgamdan bir heyecan dalgası geçer.

Vay vay, Küçük Piyon. Görünüşe göre sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun.

Beni alacaksın. Yakında.

Cep telefonumu cebimden çıkararak kişisel doktoruma sabah Oakleigh'e gelmesini söyleyen bir mesaj gönderirim. Pazar günü olması umurumda değil. Kararımı verdim ve şimdi bu işi halletmek istiyorum.

Mülk güvenlik ekibinin bir üyesi olan Niall, çıkışın yanında göze çarpan bir şekilde durmuş, odayı tarıyor. Seçilmiş konuk listesi göz önüne alındığında bu tür etkinliklerde sorun çıkmasını beklemiyoruz, ancak Suzannah'nın katılımı, sürecimizin hataya açık olduğunun kanıtı. Kalabalığın içinden ona doğru ilerliyorum ve ben yaklaşırken o da dik duruyor, elleri arkasında birleştirilmiş.

"Birini buradan dışarı çıkarmak için sana ihtiyacım var." Suzannah'ı işaret ediyorum, bana baktığını umursamadan. "Onu. Çıkarken kimseyle konuşmadığından emin ol."

"Elbette, Bay De Vil."

Niall'ın sıkı tutuşunda dirseği varken yanımdan geçerken bana zehirli bir tirad savurur. Onları durdurmak için kolumu uzatırım.

"Bir daha De Vil mülklerine ayak basarsan, seni hapse attırıp orada çürümeni sağlarım."

O, bir küfür seli yağıdırıyor ama ben çoktan uzaklaşmışım ve iş arkadaşlarımin yanına gittiğimde Suzannah çoktan gitmiş.

Kendi iyiliği için, ortalıkta görünmezse iyi olur.

Onun sürpriz görünüşü benim için bir şeyi kesinleştirdi: ilgilendiğim tek kadın karım.

Beni hor görse bile. Planlarım hiç değişmemiş olsa bile. Bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunun kendimi inkar etmek olduğunu düşünmüştüm, ama yanılmışım.

Sohbetten sıkıldığım için, bahaneler mırıldanarak gruptan ayrıldım. Dönünce, gözlerim Donovan'ın Imogen ve Saskia ile konuşmasına takıldı. Dürüst olmak gerekirse, Imogen'in bakışları hala üzerimdeydi.

Midem düğümlenir. Lanet olsun. O Amerikalı pisliğe karımdan uzak durması için kaç kez uyarıda bulunmam gerekiyor?

Saskia ona kirpiklerini kırıştırıyor ve ben de kız kardeşimi yasak bölgeler listesine eklemek için zihnimde bir not alıyorum. Donovan'ın ailesi Konsorsiyum'un üyesi diye, istediği her şeyi yapma özgürlüğü olduğu anlamına gelmez.

Ona doğru yürürken çenem gerilir. Beni gördüğünde, yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. Bu piç kurusu beni kızdırmayı seviyor. Bunun için yaşıyor. Eğer bir Günahkar olmasaydı, bunun bedelini ödettirirdim, ama ne yazık ki, o dokunulmaz. Konsorsiyumun kendi kanunları var ve bir varisi öldürmek ailemin aforoz edilmesine neden olur. Sadece ben acı çekecek olsaydım, onu yumruklarımla öldüresiye döverdim.

"Donovan." Kolumu Imogen'in beline dolayarak ona sahip olduğumu belli ediyorum. O bir anlığına kaskatı kesiliyor, ama sonra bana yaslanıp gülümsüyor. Bir oyun mu oynadığını bilmiyorum, ama o derin dekolteli elbisesinden göğüslerini görebildiğim için şikayet etmiyorum.

"Alexander." Donovan sırtıyor. "Yine kocalık görevini ihmal etmişsin, görüyorum. Şanslısın ki ben devreye girdim. Çok hoş bir sohbet ediyorduk, değil mi Imogen?"

"Artık bitti." Elini tutuyorum. "Saskia, bir dakika lütfen."

Kız kardeşim, o kelimenin ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için olduğu yerde kalır. "Ben burada iyiyim."

"İyi olup olmadığını sormadım. Bir kelime istedim." İfadem ve ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor ve Saskia, inatçılık konusunda Imogen'e rakip olsa da, ne zaman direneceğini ve ne zaman teslim olacağını biliyor.

"Görüşürüz, Donovan."

"Hayır, görmeyeceksin," diye mırıldanıyorum ve Imogen'i kalabalığın içinden geçiriyorum. Yeterince uzaklaştığımızda durup Saskia'nın yetişmesini bekliyorum. "Donovan'dan uzak dur. O kötü bir adam."

Kız kardeşim bana meşhur göz devirmesini yapar. "Oh, Xan. Biraz gevşesene, olur mu? Donovan'ın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Kadınları, benim grip mevsiminde mendil kullandığım gibi kullanıyor. Buna eğlenmek denir. Sen de bir ara denemelisin."

"O çok iyi davranıyordu ve saygılıydı," diyor Imogen, sanki bu beni rahatlatmış gibi.

"Onun için şanslı." Saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Onunla bir daha konuşmanızı istemiyorum. İkinizin de." Kardeşime sert bir bakış atarak sözlerimi vurgulamak istiyorum.

Saskia burun kıvrır. "Ne, ne? Ailesi Konsorsiyum üyesi olduğu için bu zor, sence de öyle değil mi? Babası ve babamın çok iyi arkadaş olduğunu söylemeye gerek bile yok." Başını sallar. "Donovan'la başa çıkabilirim. O, hiç büyümeyen zararsız bir playboy."

"O, istediğini elde etmeye alışkın, 90 kiloluk bir adam."

"Öyle olabilir, ama o benim istemiyor. Ya da Imogen'ı. O seni kızdırmak istiyor ve bu oyunda kazanıyor. Onu görmezden gel. Evlenmen ona cephane verdi ve ona nişan alacağı bir hedef vermeye devam ettiğin sürece, tetiği çekmeye devam edecek."

Bazen, kız kardeşimizin hepimizden en akıllısı olduğunu düşünüyorum. "Peki."

Imogen'ı uzaklaştırıyorum ve Saskia'yı istediği gibi davranmaya bırakıyorum. Bu gece Donovan'ı tekrar arayarak bana saygısızlık edeceğini sanmıyorum, ancak bir sonraki sosyal veya iş etkinliği başka bir mesele.

Bir yandan, Donovan'ın zararsız olduğunu biliyorum. Bir kadına asla fiziksel olarak zarar vermez, ama onları tek kullanımlık süs eşyaları olarak görür ve kız kardeşimin Donovan'ın kolundaki bir sonraki geçici süs eşyası olmasını istemiyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Imogen, balo salonundan çıkıp merdivenlere doğru sola döndüğümde soruyor. Cevap vermiyorum, bu da bana bir homurtu kazandırıyor. "Geri dönmek istiyorum. Eğleniyordum."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. "Seni tekrar havuza atmadığım ya da omzuma atıp kışını kızarana kadar şaplaklamadığım için şanslısın."

İkinci merdivenin yarısına geldiğimizde aniden durur ve benim üstün gücüm olmasına rağmen ben de dururum.

"Senin neyin var? Bütün gece seni neredeyse hiç görmedim, boğazımı sıkıdığın an hariç. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Ne yapmamı isterdin? Kenarda duvar çiçeği gibi durup kimseyle konuşmamamı mı?"

"Evet. Tam olarak istediğim bu."

"Çok yazık. Tobias'ın arkadaşlığından keyif alıyordum. Bana insan gibi davranıyor. Sen de bir ara denemelisin. Ve bilgin olsun, Donovan'ın arkadaşlığından da keyif alıyordum. Seninkinden çok daha fazla. Seni o sarışınla gördüm. Kuralların senin için farklı olduğunu sanıyorsun, ama öyle değil."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Kıskandın mı?"

Gülüyor. "Kıskançlığı görmek ister misin? Aynaya bak." Elini elimden çekip, elbisesini toplayarak merdivenleri tırmanıyor. "Yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Bırak gitsin.

Birkaç saniye boyunca beynim savaşı kazanır, ama birkaç saniye sonra, karımın peşinden merdivenlerden yukarı çıkarım, Imogen ağzını açtığı anda olduğu gibi, sikim kriket sopası kadar serttir. O yatak odasının kapısına yaklaşırken, ben de hemen arkasındayım. Bana dönerek, gözleri yanan öfkeyle parıldıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Bu." Onu ensesinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum. Onu kapıya yaslayarak dudaklarını öpüyorum. Aramızda elektriksel bir gerilim oluşuyor ve bergamot ve gülün baş döndürücü kokusu beni sarıyor. Direnmiyor, dudaklarını benim dudaklarımın altında açıyor ve tatlılığına sınırsız erişimime izin veriyor.

Son birkaç haftadır sürdürdüğümüz sürekli mücadeleler, kısıtlamadan doğan bir açlığa dönüşüyor. Aramızda tutku patlak veriyor ve ben kalçalarımı öne doğru iterek, o ihtiyaçla dolu bir inilti çıkarana kadar onları dairesel hareketlerle sallıyorum. Ölümle yüzleşen bir adam gibi onu öpüyorum. Sanki bu öpücük hayatımın son öpücüğüymüş gibi onu öpüyorum ve o da sanki bu onun ilk öpücüğüymüş gibi bana karşılık veriyor.

Karşılıklı arzularımıza teslim olurken zaman durur. Neredeyse kollarımda erir, parmakları ensemdaki saçlarla oynar. Soğuk dokunuşuna tepki olarak tüylerim diken diken olur. Doyamıyorum, ama ellerim elbisesinin ipeksi kumaşı üzerinden göğüslerini sıkarken, sisin içinden bir anlık berraklık patlar. Ondan uzaklaşırım, göğsüm inip kalkar.

Hayır. *Lanet olsun*, hayır. Bu olamaz. Vücudum ne kadar onun bacaklarının arasına dalmak, oradaki tatlı, yumuşak eti hissetmek, parmaklarımı içine sokup onun arzusu ile kaplamak istese de, buna izin vermeyeceğim. Yüzümü göğüslerinin arasına gömmek ve cildindeki teri yalamak istesem de.

Orada, avuç içlerini karnına dayamış, dudakları şişmiş, makyajı akmış, mükemmel saçları dağınık bir şekilde duruyor, ama ben ellerimi saçlarına soktuğumu hatırlamıyorum. Bu gece balo salonuna girdiğimde onun yaşayan en seksi kişi olduğunu düşünmüştüm, ama onu bu dağınık halde görünce, hiç bu kadar baştan çıkarıcı... ya da tehlikeli görünmemişi.

"Yarın sabah dokuz buçukta ofisimde ol."

Gözüne bir şey kaçmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırır. "Neden?"

Şu anda bile, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle, bana soru sormaktan kendini alamıyor.

"Karım olarak, benimle yurtdışı seyahatlerine eşlik etmen bekleniyor ve seyahatin yapıldığı yere bağlı olarak aşı olman gerekebilir. Doktorum aşıları yapmak için geliyor."

Yalancı.

"Oh."

Alt dudağına dokunur. Keşke yapmasaydı. Bu, onu tekrar öpmek istememe neden oluyor ve bu sefer kendimi ondan ayıramayacağım. İstedikimi elde etmeye çok yaklaştım, şimdi her şeyi mahvedemem.

"Bugün Pazar."

"Biliyorum. Geç kalma."

Uzaklaşırken, ona bakma isteği beni sarar. Omzumun üzerinden bakarım. Ayaklarına bakıyor, şaşkın ve kaybolmuş gibi görünüyor. Onun savunmasızlığı içimde bir şeyleri harekete geçirir ve "Bu gece çok güzeldin Imogen, ama sanırım seni böyle tercih ederim" dediğimde kimse benden daha fazla şaşırmaz.

O, benim gitmemi imkansız kılacak bir şey söylemesin diye hızla uzaklaşıyorum.

Doktorun yanına ne getirmesi gerektiğini ona önceden söyledim, ama Imogen gelmeden önce her şeyi bir kez daha gözden geçiriyorum. O bundan memnun değil, ama bana karşı çıkmaya cesaret edemiyor. Bu iş onun için çok kazançlı ve tanıdığım çoğu insan, banka hesapları şişecekse ahlaklarını bir kenara bırakmaktan çekinmiyor.

Saat tam dokuz buçukta geldi, dakikliği benim kaşlarımı kaldırmamla, onun ise meydan okuyan bakışlarıyla karşılandı. Bu sabahki kıyafeti - mavi kot pantolon ve kısa kollu tişört - dün gecenin kıyafetiyle tam bir tezat oluşturuyordu, ama sikim umursamadı. Kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış ve o kadar genç ve masum görünüyor ki, ona yapmak üzere olduğum şey için en azından bir parça suçluluk duymam gerekirdi, ama duymuyorum.

"Bu Doktor Carter. Bu sabah aşıları o yapacak."

Imogen sadece başını sallar. Doktorun ona uzattığı sandalyeye oturur ve doktorun iğneleri hazırlamasını bekler. Doktor, Imogen'in kolunu temizlerken gözleri benimkilere bakar. Ben başımı bir kez sallarım. Doktor iğneyi batırır. Kısa bir yüz buruşturma dışında, Imogen tepki vermez. Doktor ikinci iğneyi hazırlar ve onu da enjekte eder.

"Kolun bir iki gün ağrıyabilir," diye açıklıyor Carter işini bitirdikten sonra. "Ama bunun dışında herhangi bir yan etki yaşamamalısın." Gözlerini bana çeviriyor. "Eğer yan etki yaşarsa, beni ara."

Imogen kolunu ovuşturur ve ayağa kalkar.

"Bu kadar mı?" Başımı sallar.

"Gidebilirsiniz."

Tereddüt eder, sonra başını hafifçe sallar. "Teşekkürler, onayınız için."

O gittikten sonra, kasıtlı olarak açık bıraktığı kapıyı kapatırım. "Ne kadar sürecek?"

Carter siyah çantasını kapatır. "On gün. İki kat emin olmak istiyorsan on dört gün."

"Teşekkürler." On dört gün mü? Umarım o kadar süre boyunca onu sikmekten kendimi alıkoyabilirim. Masa telefonumdan yedi numarayı çeviriyorum. "Richard,

Doktor Carter'ı kapıya kadar geçirir misin lütfen?"

Doktor gittikten sonra cep telefonumu aldım. İlk sayfada bu sabah yüklediğim bir uygulama vardı. Uygulamayı açtım ve birkaç saniye sonra kırmızı bir nokta belirdi.

Dudaklarım gülümsemeye uzanır. Mükemmel.

Ah, Küçük Piyon. Artık nerede olduğunu her zaman bileceğim.

Yirminci Bölüm

IMOGEN

Lottie'nin burnunu okşayıp ona bir parça havuç verirken, saman, eyer sabunu ve tozlu at kıllarının keskin kokusu burnuma çarpar. Kadifemsi dudakları, ödülü kaparken elime zar zor dokunur.

"Aferin kızım." Alnındaki beyaz lekeyi kaşıyorum. Bugün binmek söz konusu bile olamazdı. Doktor Carter'ın pazar sabahı söylediği "hafif ağrı" çok hafif bir ifadeydi. Son iki gündür kolum sanki yüz kilo ağırlığında gibi hissediyorum ve aşı yapılan yere her dokunduğumda, morluğa baskı yapıyormuşum gibi oluyor.

Will bugün izinli olmalı. Onu görmedim, diğer seyislerin de nerede olduğunu sormadım. Alexander'la Will'e benden uzak durması konusunda konuşmadım, konuşana kadar arkadaşlığımıza dikkat çekmemek en iyisi.

Pazar sabahı Alexander'ın ofisinden ayrıldığımdan beri onu görmedim ve bugün Salı olduğu için, nereye giderse gitsin döndüğünde kendini ofisine kilitleyecek ve Bulldog Richard nöbet tutacak. Ama yarın Will ve Cumartesi gecesi balodan sonra olanlar hakkında konuşacağız.

Beni öptüğünden beri neredeyse hiç uyuyamadım, sonra bana söylediği güzel sözler kafamda dönüp duruyor, uykuya dalmamı imkansız hale getiriyor. Bu cazibeye kapılmam o kadar da kötü mü olur? Onunla yatmak...

Kocam hiçbir şeyi değiştirmez, ancak hamile kalmak durumu değiştirir ve ona doğum kontrolü için ricada bulunamam. ocuk yapmak sözleşmenin bir parçası.

Ama doğru zamanı seçersem, hamile kalma ihtimalimin en düşük olduğu zamanı...

Atların beton üzerinde çıkardığı sesler beni geri dönmeye zorluyor. Alexander'ın burada olmaması gerekirken kestane rengi bir aygırın sırtında ahıra girmesini görmek beni şaşırtıyor. Vücudumu Lottie'ye daha da yaklaştırıyorum. Belki beni görmez. Burası konuşmamız gereken bir yer değil. Etrafta çok fazla insan var ve ayrıca, bunu iyice düşünmedim. Hazır değilim.

Tek düşünemediğim, dudaklarının dudaklarımdaki hissi ve bacaklarının arasında karnıma bastıran sertliği varken Alexander'la uğraşmak iyi bir fikir değil. Sparring yaparken kendimi savunabilirim. Ama cinsel konularda o benden çok daha deneyimli ve onu tanıdıkça, bunu kendi lehine kullanacağını biliyorum.

Dışarıdan bir seyis göründü, ama atın dizginlerini tutarken, Alexander'ın kesik İngiliz aksanı ahırda yankılandı.

"Bırak. Ben hallederim."

Sarıp, ikimizi yalnız bırakarak hızla uzaklaşır. Tek ıkış yolu onun yanından geçmek. Alexander, Lottie'nin ahırının dışında durduğum ahır sıralarının sonuna doğru bakmadı ve şansım varsa, bakmayacak da. Atının eyerini çıkaracak ve gidecek, ben de o burada olduğumu fark etmeden eve geri dnebileceğim. Sonra doğru şeyi söylemeyi bulduğumda, onu kendi şartlarımla halledebilirim.

Beni burada görürse ne yapacağını merakla beklerken nefesim kesiliyor. Atından indiğinde, botları yere ağır bir sesle çarptığında boğazımda bir nabız atıyor. Atının eyerini çıkartıyor ve eyeri ahır kapısının üzerine koyuyor. Dizginleri çıkartıyor, atın kıına vuruyor ve aygır kendi kendine ahıra giriyor. Alexander onu takip ediyor. Sadece birkaç dakika orada kalıyor, muhtemelen atı ovuyor,

tekrar ortaya çıkıyor, kapıyı kapatıyor, eyer ve dizginleri alıyor ve gidiyor.

Nefes verirken omuzlarım alçalıyor. On dakika bekleyip eve döneceğim. Rahatlamaya zaman bile bulamadan geri dönüyor. Şimdi ne yapıyor? Şık siyah binici ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. Lottie'nin arkasında yarı gizlenmiş halde, ona bakıyorum. Bu adamın giyemediği bir şey var mı? Binici pantolonları bile ona yakışıyor. Ben ise uygun binici kıyafetleri içinde berbat görünüyorum. Bu yüzden kot pantolon ve ayak bileği botlarını tercih ediyorum. Alexander'ın vücudu, Büyük Britanya'nın olimpiik atlama takımına çok yakıştırdı.

Başını kaldırır ve gözleri doğrudan bana kilitlenir. Kalp atışlarım hızlanır, damarlarımdan akan kanın sesi nehir akıntısı gibi gelir. İkimiz de konuşmaz. Gerilim neredeyse dayanılmazdır ve bir an, bir saniye, kaçmak isterim ama ayaklarım yerinden kıpırdamaz.

Sonunda dilim çözülür. "Burada ne yapıyorsun? Her salı gittiğin yerde olduğunu sanıyordum." Kapıyı açarım ve ona oranın neresi olduğunu söylemesi için bir fırsat veririm.

"Planlar değişti." Deri binici eldivenlerinin parmaklarını tek tek çekerken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. Her iki eldiveni de yem kabının üzerine koyar ve bana doğru yürür. "Asıl soru, Küçük Piyon, burada ne işin var?"

Yaklaşarak burnunun ucunu elmacık kemiğimde gezdiriyor. Nefesinde hafif bir viski kokusu var ve ben kendimi tutamayıp derin bir nefes alıyorum. Geri çekilirken gözleri parlıyor. Bu bir aşk romanından bir sahne olsaydı, yazar onu soğuk, donuk gözlü olarak tanımlayabilirdi. Köpekbalığı gibi ölü gözler. Ama Alexander'ın gözleri öyle değil. Kötü niyetle parlıyorlar.

Beynimi zorlayarak, bana çok kolay gelen keskin zekâlı cevaplar arıyorum, ama bu cinsel gerilimin olduğu bir etkileşim ve aklıma tek bir alaycı cevap bile gelmiyor.

"Ben... ben... atları severim. Bunu biliyorsun." "Elbette biliyorum."

Çizmelerinden bir kırbaç çıkarır ve kırbaçla köprücük kemiğimi vurur. Deri sıcak ve yumuşaktır, ama damarlarıma buz parçaları girmiş gibi titrerim.

Batıma bakıyor. Göğsüm inip kalkıyor ve her nefes alışımnda göğüslerim dışarı çıkıyor. Sanki "Buradayım!" diyorlar.

"Görünüşe göre sen de benim seyislerimden birini seviyorsun. İkinizi padokta izledim. O senin hayranın ve görünüşe göre sen de onun hayranısın."

Kalbim yerle bir oldu. Beni Will ile birlikte izlemiş. Aramızdaki ilişki tamamen platonik ve saklayacak hiçbir şeyim yok. Çok geç, hatamı fark ettim. Will'in bana İngiliz tarzı binmeyi öğrettiğini söylemeli ve ortaya çıkan tartışmayı açıkça halletmeliydim.

"Bana ipuçlarını ve İngiliz tarzı binmeyi öğretiyor. Saskia sana sormamı önerdi, ama senin çok meşgul olacağını ve bana öğretemeyeceğini biliyordum."

"Ama sormadın, değil mi karıcığım? Kabul etmeme ya da reddetmeme fırsat vermedin."

Çok kızgın. Oh, bunu iyi saklıyor, ama kehribar rengi irislerinin derinliklerinde açıkça görünüyor. Sıcak havaya rağmen, vücudumdan bir titreme geçiyor.

"Sormalıydim." O konuyu açtı, ben de ona bunu hatırlatayım. "Will'e benden uzak durması için uyarıda bulunduğunu biliyorum. Bu kabul edilemez, Alexander. İstedğim kişiyle konuşabilirim."

"Hayır, konuşamazsın."

Sesi alçak, neredeyse hoş, ama bu sadece bir maske. Soğuk görünüşünün altında öfkeyle doludur. Kırbacın ucuyla çenemi kaldırır.

"Neden konuşamayacağını bilmek ister misin?" Başını bir yana eğiyor. "Çünkü sen benimsin ve ben paylaşmam."

Midem bulanıyor. Onun sözleri beni hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyor. Ciğerlerim sıkışmış olsa da, bir şekilde kelimeleri bir araya getiriyorum.

"İnsanlar mülk değildir." Gözlerine bakmaya cesaret ediyorum. Göz bebekleri büyümüş ve normalden daha hızlı nefes alıyor. Benim gibi nefes nefese değil, ama yine de daha hızlı. Bir saniye duraksıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Ben bakışlarımı kaçırmayınca, kırbacını göğüslerimin arasına daldırıyor.

"Çok güzel bir vücudun var, Imogen. Aklımdan çıkmıyor." Kırbacı çıkararak, sıkıca sarılmış deriyi

"Bununla sana şaplak atmak istiyorum. Seni kucağıma yatırıp, güzel poponu ortaya çıkarmak ve her vuruşta pembeye dönmesini izlemek istiyorum."

Vücudumdaki her kas aynı anda kasılır. Onun beni aşağılama fikri neden bu kadar heyecan verici? Bende bir sorun mu var? Bu konuda referans alabileceğim bir şey yok, ama bildiğim tek şey, Alexander her küfürlü veya aşağılayıcı bir şey söylediğinde, sanki içimdeki sıcaklık kontrolü bozulmuş gibi, içimden yanıyorum.

Meme ucuma değen derinin hissi beni şaşkınlıkla haykırmaya itiyor. Bana neredeyse hiç dokunmadı, ama vücudum o kadar çok rahatlamaya ihtiyaç duyuyor ki, en hafif dokunuş bile beni tedirgin ediyor.

"Durmamı söyle." Sesi alçak ve boğuk, benim duygularımı yansıtan bir özlemle dolu. O da beni benim onu istediğim kadar istiyor. Belki daha da fazla.

Sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum.

"Bunu istiyor musun, Küçük Piyon? Seni çıplak soymamı, açgözlü küçük amını kırbaçlamamı, dizlerin titreyene kadar boşalmanı istemiyor musun?"

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Başımı sallarım.

Çubuğun ucunu ağızıma sokuyor. "Em."

Dediğini yapıyorum. Deri dilime değiyor. Tatsız, kuru, neredeyse tozlu bir tadı var, eski, yıpranmış bir kitap gibi, ama gözlerinin parlaması ve göz bebeklerinin büyümesi devam etmem için yeterli. Bu onu tahrik ediyor ve beni de tahrik ediyor.

"Ne uslu bir kız."

Doğru ya da yanlış, onu zorlamak, bu geçici zayıflığından yararlanmak istiyorum. Beni istiyor, ama onu doğru okuyorsam, beni istemiyor gibi görünüyor. Gömleğimin ilk düğmesine uzanırken parmaklarım titriyor.

O tsk tsk yapıyor. "Hayır, yapmayacaksın. Ödülümü açacak tek kişi benim." Binici ceketinin sağ cebine uzanıyor ve bir çakı çıkarıyor. Gözlerim büyüyor, nefesim hızlanıyor. İçimden gelen içgüdüsel bir savaş ya da kaç tepkisiyle uyluk kaslarım kaskatı kesiliyor. Alexander bana zarar vermez... değil mi?

"Kıyırdama, Küçük Piyon." Sırıtişında vahşilikten daha fazlası var. "Kayıp bu güzel, lekesiz cildi kesmek istemem."

Kalbim daha hızlı atıyor, göğüs kafesimi yumrukluyor. Tek bir hareketle ilk düğme kopuyor. İkincisi, sonra üçüncüsü, gömleğim açılana ve meme uçlarım dantelli krem rengi sütyenimden dışarı çıkıncaya kadar. Alexander kırbacı bir meme ucuna doğru çekiyor, sonra hafifçe vuruyor. Acıttığı için değil, en çok onun ilgisine ihtiyaç duyduğum bacaklarımın arasında hissettiğim duygu yüzünden çığlık atıyorum. İçim yanıyor, damarlarımdan akan ateşi söndürmek için çaresizce bir çözüm arıyorum.

Bıçağı göğüslerimin arasına kaydırır. Her kasım donar. "Alexan..."
"Şşş."

Elini hafifçe salladı ve sütyenim ikiye ayrıldı. Bıçağı cebine koydu ve sütyenimi ve gömleğimi omuzlarımdan çıkardı. Cildimin yüzeyine sıcaklık yayıldı ve o çıplak göğüslerime bakarken meme uçlarım sertleşti.

"Hatırladığımdan daha iyi," diyor boğuk bir sesle. "Muhteşem."

Utançtan gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Giydiği pantolon hayal gücüne yer bırakmıyordu. İnanılmaz derecede sert ve büyüktü. Çok büyüktü. Onu içime asla sığdıramazdım. Beni ikiye bölerdi. Bazı aylar tamponlar bile acıtıyordu.

Kırbacıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Mücadeleci karım nereye gitti?"

Ağzım açılıp kapanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Ben de onun kadar sessizliğimi anlamıyorum. Onunla yüzde doksanında tartışmakta sorun yaşamıyorum ama aramızda cinsel gerilim patladığında, söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyorum. Her zamanki cevaplarım uçup gidiyor, beynimle ağzım arasındaki bağlantı kopuyor.

"Hangisini tercih edeceğimi bilmiyorum. İtaatsiz olanı mı, yoksa itaatkar olanı mı?" Kırbacın ucunu yine meme ucuma vurur, bu sefer daha sert. Acıtır, ama zevk muhteşemdir. Bir çığlık daha ağzımdan çıkar.

"Senin çığlıklarını duymayı seviyorum," diyor ve beni üçüncü kez kırbaçlıyor.

O kadar kafam karışık ki, elini kot pantolonumun içine soktuğunda irkiliyorum. Onu açtığını bile hatırlamıyorum. Parmağını ıslaklığa sürerken geriliyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Sırılsıklam. Karım zevk alırken biraz acı da seviyor galiba."

Öyle miyim? Bu yüzden mi bana yaptıkları beni bu kadar tahrik ediyor? Her etkileşim bir öğrenme fırsattır ve ben bunu sevdiğimi öğreniyorum. Bunu çok seviyorum.

Kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın ve popomdan aşağı çekip bir parmağını içime sokuyor, hemen ardından ikinci parmağını da ekleyerek beni genişletiyor. Rahatsız edici bir his ama parmaklarını içeri sokup çıkarırken bu rahatsızlık kayboluyor. *Çok iyi. Çok iyi.*

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, ama o koyu renkli başını eğip meme ucumu emdiğinde, bana hissettirebileceği şeylerin henüz yüzeyini kazıdığını anlıyorum.

Dengemi sağlamak için omuzlarını kavrayarak başımı geriye yaslar ve çenemi gevşetirim. Beni yalar, ısırır ve okşar, zevkim giderek artar. Ciğerlerim fazla mesai yapıyor, alnımda ter damlaları beliriyor. Başının arkasını kavriyorum, tırnaklarımı kafa derisine geçirip göğsümü dışarı doğru iterek onu bana doğru çekiyorum. O inliyor. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Bunu tekrar tekrar duymak istiyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, bir meme ucuma üfleyip sonra diğerine geçiyor. Emmeye başlarken, kırıbacını klitorisime bir, iki, üç kez vuruyor ve ben bir saniye daha dayanamıyorum. Zevk dalgaları içimi kaplıyor. Dizlerim titriyor ama o beni yakalıyor, belime kolunu dolayarak beni dik tutuyor.

Zirveden inerken ve görüşüm netleşirken, gözlerimi kırıştırtıp, kalbimin atışını yavaşlatmak için dudaklarımı büzerek bir nefes veriyorum.

Parmakları hala içimde ve kaslarım hala titriyor. Sonunda titremelerim durur ve ancak o zaman parmaklarını çıkarır. Orgazm olduktan sonra kendimi boş ve çıplak hissediyorum ve çıplaklığımın farkındayım.

"Em." Parmaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ağzımı açtığımda, parmaklarını dilimin üzerinde gezdiriyor. Bu bana kirli geliyor, ama aynı

bunun üzerimde yarattığı etkiyi inkar edemiyorum. Yüzüm yanıyor, utanç beni sarıyor.

Ondan uzaklaşıp iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu giydikten sonra, çömelip parçalanmış giysilerimi topluyorum. Sütyenimi ve gömleğimi mahvetmiş, ama en azından bu iki parçayı üzerime giyerek biraz olsun haysiyetimi koruyabiliyorum. Umarım buradan odama kadar kimseye rastlamam.

"Ne yapıyorsun?" diye keskin bir sesle soruyor.

"Giyiniyorum." Sorusu içime işleyince göğsümde bir dehşet hissediyorum. "Oh. Oh, Tanrım. Sen... şimdi sıra sende, değil mi?" Dudaklarımı ısıriyorum, ama parçalanmış gömleğimi çıkarmaya başladığımda, Alexander'ın eli benim elimi kapatıyor.

"Hayır." Ceketini çıkarıp Lottie'nin ahırının kapısının üzerine asıyor. Sonra gömleğini çıkarıp omuzlarıma koyuyor. Kaslı göğsü, belirgin omuzları ve karın kasları ile çıplak vücudunu izlemekle o kadar meşgulüm ki, onun ne yaptığını fark edemiyorum.

"Imogen." Emredici sesi dikkatimi çekiyor. Gözlerimi ona çeviriyorum. "Evet?"

"Titriyorsun." Yırtık gömleğimin üzerine kendi gömleğini ilikliyor, kot pantolonumu bağlayıp, binici ceketini omuzlarıma koyuyor. "Hadi. Seni eve kadar götüreceğim."

"Sonra ne olacak?" Eğer sırasını almayı planlamıyorsa, neden bana eşlik ediyor? Alexander şövalyelik yapmaz. Beni buraya getirdi, ama karşılığında hiçbir şey istemiyor mu? Eğer bu bir tür zihin oyunuyse, o zaman beni iyice ve gerçekten mahvolmuş say.

"Sonra..." Omuzlarını silkiyor. "Gece senin."

Kaşlarımı çattım. Bazen onun huysuz, kaba ve düşüncesiz olmasını tercih ederim. İlgileniyormuş gibi davrandığında, sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor. "Seni hiç anlamıyorum."

Yüzünde bir anlık bir hüznün belirir, ama geldiği gibi hızla kaybolur. "Çok az kişi anlar."

Yirmi Birinci Bölüm

IMOGEN

Perşembe sabahı güneşli ve sıcak bir hava var, ben de binicilik yapmak için ahıra doğru yola çıkıyorum. Artık Alexander her şeyi bildiği için, onun gittiği yere... her hafta gittiği yere gittiği zamanlarda, salı günleri ziyaretlerimi sürdürmek zorunda değilim. Hala onu her hafta Oakleigh'den uzaklaştıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum ve bana söylemeye niyeti olmadığı da açık. Kimin umurunda? Sırlarını saklayabilir. Boş zamanlarında ne yaptığıyla ilgilenmiyorum.

Sözüne sadık kalarak, ahırda aramızda olanlardan sonra beni odama kadar eşlik etti ve beni yalnız bıraktı. Dudaklarımdan bir öpücük bile almadım, sadece "İyi uykular" diye fısıldadı.

Onun bana karşı ani cinsel ilgisi ve sonrasında sergilediği davranışları beni şaşırtmıştı ve hala da şaşırtıyor. Ama bu gerçekten o kadar ani mi? Birkaç kez oldukça ateşli cinsel anlar yaşamıştık, ama o hiç Salı günü olduğu kadar ileri gitmemişti.

O, tanıdığım en çelişkili adam, çözmek istediğim bir bilmece. Bir an, gözlerindeki şehveti saklamaya bile çalışmıyor. Bir sonraki an, bana karşı sıkılmış ya da kayıtsız davranıyor.

Salı günü ahırda yaşanan beklenmedik olayların uyumamı zorlaştıracaklarını düşünmüştüm, ama tam tersi oldu. Son iki gecedir bebek gibi uyudum, ancak

Her sabah uyandıđımda, Alexander'a bir dahaki karřılařmamızda ne söyleyeceđimi dűřűnűrken endiře beni kemiriyordu. Ancak, birlikte geėirdiđimiz 'o an'dan beri, sadakatsiz kocamı bir kez bile gűrmedim. Dűn kahvaltıda yoktu, bugűn de yoktu ve aile toplantıları olmadıđı sűrece akřam yemeđinde onu gűrmek nadirdir. Rahatlamalı mıyım yoksa űzűlmeli miyim, emin deđilim.

Vardıđımda, ahırlar her zamanki gibi bu saatlerde olduđu gibi hareketliydi. Atlar ahır kapılarına vurup kiřniyor, kahvaltılarını ya da belki de ilgi bekliyorlardı ve seyisler bitmek bilmeyen gűrev listelerini tamamlamak iėin acele ediyorlardı. Will'i aramak iėin etrafa bakındım. Yakınlarda onu gűremedim ama burası bűyűk bir avlu olduđu iėin bu olađandıřı bir durum deđildi. İėeri girdiđimde eyer odası bořtu, Lottie'nin eyeri ve dizginlerini alıp onun ahırına yűneldim. Bakıcılar bu kadar meřgulken onlardan onu eyerlemelerini istemek haksızlık olurdu. Sabahları bu kadar erken saatte buraya nadiren gelirim, ama bugűn uyanınca kendimi ėok enerjik hissettim ve tarlalarda iyi bir galop yapmak bu enerjiyi harcamak iėin harika bir yoldu.

Lottie'yi eyerleyip avluya ėıkardıđımda, ortalık sakinleřmiřti. Onun yanlarından geėerken birkaė genė seyis gűzlerini kaėırıyor ve ben Alexander'ı bir kez daha lanetliyorum. Bu zavallı insanları kendi gűlgelerinden korkutuyor. Onların davranıřları beni onlardan farklıymıřım gibi hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum. Zengin bir ailede bűyűműř olmama rađmen, řimdiye kadar hiė farklı hissetmemiřtim.

Will'i hala gűremediđim iėin, Lottie'yi Damon adında olduđunu dűřűndűđűm yařlı seyislerden birinin yanına gűtűrdűm.

"Merhaba. Damon, değil mi?"

O dik durur. "Evet, hanımefendi."

"Will'i arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Damon, sanki yerin ağılıp ona bir kağış yolu sunmasını umuyormuş gibi yere bakıyor. "Ben... řey." Dudaklarını birbirine sűrter. "Will... Yani, Will..." Başını sallar. "Will kovuldu, hanımefendi."

"Kovuldu mu?" şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. "Ne zaman?"

Yukarı ve sola bakar. "Sanırım geçen Cuma." Başını sallar. "Evet. Cuma."

Alexander'ın salı gecesi bana söylediği sözler yüzüme tokat gibi çarptı. *Görünüşe göre sen de benim damatlarımdan birini seviyorsun. İkinizi padokta izledim. O senin büyük hayranın ve görünüşe göre sen de onun.*

Öfke ellerimi yumruk haline getirdi. Piç kurusu. Parmaklarını içime soktuğunda, işini kaybetmeyi hak etmeyen bir adamı kovduğunu biliyordu.

"Teşekkürler, Damon." Lottie'nin dizginlerini ona uzattım. "Onun eyerini çıkarabilir misin? Acil bir işim çıktı da."

"Elbette, hanımefendi."

Öfkeyle eve geri dönüyorum, her adımında öfkem daha da artıyor. Ön kapıyı o kadar sert açıyorum ki, kapı durdurucudan sekip neredeyse yüzüme çarpıyor, sonra merdivenlerden en üst kata çıkıyorum. Oraya vardığımda nefes nefeseyim, ama bu beni koridordan Alexander'ın ofisine koşarak kapıyı açmamı engellemiyor.

Birkaç çift göz benim yönüme çevrilir, ama o bir toplantı başkanlığı yaptığı için çok kızgın olduğumdan umursamam.

"Will'i kovdun!"

Masada oturan dört erkek ve iki kadın rahatsızlık duyuyor, ama Alexander'ın bana kızgın olduğunun tek işareti sol yanağındaki kasın hafifçe seğirmesi.

"Şimdi olmaz, Imogen."

Gözlerim şişer. Gözlerimin kafamdan dışarı çıktığını hissedebiliyorum. "Şimdi olmaz! Şimdi olmaz!" Ellerimi yumruk yapıp uyluklarıma vuruyorum. "O adam, ben istediğimde bana yardım etmekten başka, işini kaybetmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadı."

Diğer katılımcılar da daha fazla kıpırdanmaya başlar. Beni tedirgin etmesi gereken, ama sadece öfkemi daha da körükleyen bir hareketle, Alexander dizüstü bilgisayarını kapatır ve odadaki herkese seslenir.

"Bayanlar, baylar, bunu daha uygun bir zamanda devam edelim. Richard'a yeni bir tarih ayarlamasını söyleyeceğim."

Erkeklerin yüzlerinde rahatlama ifadesi belirirken, kadınlar eşyalarını toplayıp odadan çıkarken bana sempati dolu bakışlar atıyorlar.

odadan çıkarken bana sempati dolu bakışlar atıyor. Son kişi kapıyı kapatıyor ve klik sesini duyduğum anda, tekrar ona dönüp soruyorum.

"Nasıl yaparsın? O yanlış bir şey yapmadı." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Soğuk ses tonunu, soğuk bakışlarını ve sandalyeden kalkıp ayağa kalkarkenki kasıtlı hareketlerini fark ediyorum, ama her hecede ve her hareketinde gizlenen tehdide rağmen geri adım atmıyorum.

"Evet. Benim düşüncem bu. Ve düşünmekten bahsetmişken, bence sen de bir *pisliksin*!"

"O benim malıma dokundu. Kimse benim malıma dokunamaz."

Bana dokundu mu? Will bana asla dokunmadı, en azından uygunsuz bir şekilde. Bana sadece bacaklarımı nereye koymam gerektiğini gösterirken dokundu. Alexander bunu nasıl bilebilir ki...

Oh. *Oh, oh, oh.*

"Beni gözetliyor muydun?"

"Hayır. Seni pencereden gördüm. Ahırların arkasındaki otlakları görebiliyorum. Onun sana dokunduğunu gördüm."

Onun aptallığı ve sahiplenici tavırları beni sinirlendirdi. "Bana binicilikte yardım etmek için."

"Umurumda değil. Sen benimsin ve o sana dokundu."

"Ben *senin* değilim. Sana zaten söyledim! İnsanlar mülk değildir." "Yanılıyorsun. Sen bana aitsin."

"Ben *kendime* aitim!"

Hızla dönüp, fırlayıp gitmeye hazırlandım, ama tek bir adım bile atamadan Alexander bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi. Diğer bileğimi de yakaladı ve üzerime eğilerek beni vücuduna yapıştırdı. Kendimi kurtarmak için mücadele ettim, ama Alexander beni daha sıkı tuttu, ben de hedefimi iyi belirleyerek onun bacağına tekme attım.

O tıslar. "Sen çok hırçın bir kızsın, değil mi?" "Bırak beni."

"Sakinleşene kadar olmaz."

Göğsüm inip kalkıyor ve onun bakışları oraya, göğüslerime kilitleniyor ve hissediyorum, onun bakışları her zaman kararlılığını zayıflatıyor.

Gözleri şehvetle doluyor. Bu raundu onun kazanmasına izin veremem. Bu yüzden, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Onu tekrar tekmeliyorum, bu sefer daha sert.

"Tanrı aşkına!" Beni duvara itiyor, üstün gücünü kullanarak beni yerinde tutuyor. "Dikkatli ol, Imogen. Şimdiye kadar sana karşı nazik davrandım, ama bu değişebilir."

"Yumuşak mı?" diye burun kıvrırım. "Seninle yaşamak kolay mı sanıyorsun? Sen lanet bir kabussun."

"Sen de kendini parkta yürüyüş yapmak gibi kolay bir şey sanıyorsun herhalde."

O eğilip boynuma burnunu sürterken kollarım arkamda sıkışır. Büyük elleri kalçalarımı, göğüs kafesimi, göğüslerimi keşfeder. Meme uçlarım sertleşir ve o onları çeker, sıkar ve bükerek beni ona karşı kıvrandırır.

"Yanılma, sen benimsin." Kulak mememi ısırtıyor ve hiç de nazik davranmıyor. "Ama bir uyarı: Eğer bir daha ofisime dalıp iş arkadaşlarımdan önünde beni utandırmaya cüret edersen, seni konferans masamın üzerine eğip, iç çamaşırını indirip, tüm ekibin önünde kışına şaplak atarım. Anladın mı?"

Bir yanımda ona meydan okumak, bunu yapmaya cesaret etmesini istemek istiyor, ama içgüdülerim beni korumak için devreye giriyor. O blöf yapıyor. Bunu yapar ve bundan da zevk alır.

Ne kadar acı verse de, başımı sallıyorum. "Söylesene."

Çenem gerilir. *Oh, intikamını almak istiyor, değil mi?* "Bir daha yapmayacağım."

"İyi." Boynuma burnunu sürterek nefes alır. "Seni korumak benim işim, Imogen. Bana bunu ek drama olmadan yapmama izin ver."

Vücudumun her yerinde soğuk terler dökülmeye başlar. O, *benim* ve *korumak* gibi kelimeleri kullanmaya devam eder, bu da bana boşanma teklif etmeye niyetli olmadığına işaret eder. Zamanım azalıyor. Yakında ciddi darbeler vurmaya başlamazsam, sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağım.

Bu düşünce kafamda belirir belirmez, içimden bir ses fısıldadı: "*Bu gerçekten o kadar kötü mü olur?*"

En korkutucu kısmı ne biliyor musun? Öyle olacağından emin değilim.

Yirmi İkinci Bölüm

IMOGEN

Alexander beni gönderdiğinde, bacaklarım titriyor ve kalbim binlerce kilometre hızla atıyor. Zavallı Will. Ona ulaşip iyi olup olmadığını öğrenmek için iletişim bilgileri bile yok ve ahırdaki patronu da bana bu bilgileri vermeyecektir. Bu Alexander'ın suçu, ama ben de tamamen masum sayılmam. Will'den yardım istediğimi ona önceden söylemeliydim. Belki de tüm bunlar önlenebilirdi.

Odama dönüp yatağa uzanıyorum ve telefonumu alıyorum. Kaliforniya'da gece yarısı ama evimle bağlantı kurmam gerekiyor. Emma'nın iletişim bilgilerini açtım. Tanrım, onunla en son konuşmam gerçekten on iki gün önce miydi? Mesajlarımı gözden geçirirken midemde bir sıkıntı hissettim. Neredeyse her seferinde konuşmayı başlatan bendim. Evimle olan zayıf bağımı mı kaybediyorum? Emma'nın beni unutması ve hayatına devam etmesi bu kadar kolay mı?

Ben: Selam. Nasıl gidiyor?

Ben: Seni özledim.

Ben: Bana tüm dedikoduları anlat. Burada çok yalnızım. Hiç arkadaş edinemiyorum ve şeytan adamı boşanma talebinde bulunmaya zorlamaya hiç yaklaşmadım. Aksine, hedefimden giderek uzaklaşıyorum.

Ben: Benim için önemli olan her şeyi kaybetmekten korkuyorum.

Mesajlarıma cevap gelmiyor. Saat farkı olduğu için bu şaşırtıcı değil, ama içim boşlukta. Kapana kısılmış, yalnızım, benim için önemli olan her şeyden uzaklaşmış durumdayım. Ve daha da kötüsü, kendime itiraf etmenin zamanı geldi: kocama karşı bir çekim hissediyorum, beni hedefime yönlendiren o yakıcı nefret azalıyor.

Yolun bir yerinde, ilişkimizde bir değişiklik oldu. Belki de Douglas'ın kızına bakış şekli, ailesinin ona duyduğu saygı ve sevgi, ya da satranç oynarken bana karşı gösterdiği sabırdı. Onun tüm bu yönlerini görüyorum ve evet, bazıları sorunlu, örneğin Will'i kendi hatası olmayan bir şey için acımasızca kovması gibi, ama diğerleri... Onun çok yönlü bir adam olduğunu gösteriyor ve bazı yönlerine çekiliyorum.

Bu gelişmelerden hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum. *Sadece* bir eş olamam. Ben öyle bir insan değilim. Sunabileceğim becerilerim var, ama Alexander çalışmak istediğim talebimi hiç düşünmeden reddetti.

Gün uzayıp gidiyor. Telefonuma bakıp, Emma'dan bir cevap gelmesini bekliyorum. Kaliforniya'da sabahın geç saatleri ve o iki mavi tik işareti, mesajlarımı gördüğünü ama henüz cevap vermediğini gösteriyor. Belki de ben onun için onun benim için olduğu kadar önemli değilim.

Hayır, öyle olamaz. İyi bir nedeni vardır. Emma ve ben ömür boyu arkadaşız.

O gece saat altı buçukta yemek odasına girdiğimde Alexander'dan hiçbir iz yoktu. Bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum ama karnımın gurultusu beni denemeye zorluyordu. Taze balık ve sebzelerin başına oturduğumda telefonum titredi ve cebimden çıkarmak için uğraştım.

Emma: Bebeğim, çok üzgünüm. Yeni işim ve diğer şeyler yüzünden burada işler çok yoğun.

Emma: Dayan. Sen akıllısın ve beceriklisin. Bir çözüm bulacaksın.

Onun dikkatini çekerken hemen cevap veriyorum.

Ben: Beni unuttuğunu sandım.

Emma, kendimi savunmasız hissedebileceğim birkaç kişiden biri. Tanrı biliyor ya, Alexander'ın benim zayıf yönlerimi görmesine izin veremem. Bunu bana karşı kullanır.

Emma: Asla. Sadece çok şey var, anlarsın ya? Yeni iş ve diğer şeyler.

Ona hayır, bilmiyorum demekten kaçınıyorum. Eğer söylersem, sızlanıyormuşum gibi görünür ve bundan nefret ederim. Emma mutlu olmayı hak ediyor.

Ben: Yakında bizi ziyarete gelebileceğini umuyordum.

Emma: Ah, canım, nasıl yapabilirim bilmiyorum. Bu kadar erken izin isteyemem.

Hayal kırıklığına uğramıştım ama ona suçluluk duygusu yüklemek istemedim ve bir cevap yazdım.

Ben: Hayır, tabii ki yapamazsın. Unut gitsin. Gitmem gerek. Sonra konuşuruz.

Akşam yemeğimin geri kalanını sessizce yerim, ama odama dönerken Alexander'ın çalışma odasının önünden geçerim. Kapı aralık ve içeriye göz atarım. Pencere altındaki kanepede, bir bacağı yerde, iki kolunu da başının arkasına koymuş, derin uykudadır. Will'e davranışından dolayı ona kızgın olsam da, şu anda gösterdiği savunmasızlık içimde derin bir şeyleri harekete geçirir.

Ona doğru yürüdüm ve yere düşen yastığı almak için çöktüm. Bütün gece öyle uyursa boynu tutulacak. "Yapma."

Nicholas'ın aniden ortaya çıkmasıyla irkilirim ve yastığı düşürürüm. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm." Kıkırdar.

Onu susturuyorum. "Onu uyandıracaksın."

Yastığı alır ve Alexander'ın ayaklarının önüne atar. "Olmaz. On iki ila on beş saat aralıksız uyuyacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Uykusuzluk çekiyor. Üç dört gün boyunca uyanık kalıyor, sonra saatlerce uyuyor. Kulağına trombon çalsam bile uykusundan uyanmaz."

Nicholas'ın kayıtsız itirafına şaşkınlıkla bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Yıllardır böyledir. Hadi. Onu yatağa götürmeme yardım et."

"Neden böyle?"

Koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor, çikolata kahvesi irislerinin derinliklerinde bildiklerini paylaşmak istemediğini belli ediyor. "Bunu ona sormanı öneririm."

"Sence bana söyler mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Nicholas omzunu silkiyor. "Belki. Sormadan bilemezsin."

"Aynı odada yatmadığımızı düşünürsek, karısıyla derin ve anlamlı bir konuşma yapmanın onun yapılacaklar listesinin başında olduğunu sanmıyorum."

Nicholas, itirafıma şaşırmaz, bu da zaten bildiğini gösterir. Elbette Alexander onunla konuşacaktır. Açıkça yakınlar. Acaba Will'den bahsetmiş midir?

"Alexander'ın geçen gün bir uşağı kovduğunu biliyor muydun?"

Nicholas'ın kaşları çatılır. "Alexander'ın ev personeliyle ne yapacağı beni pek ilgilendirmiyor."

Alexander'ın sırtına kolunu dayayan Nicholas, onu ayağa kaldırır. Alexander'ın başı yana düşer ve inler, ama gözleri kapalı kalır.

"Gel, onun diğerk tarafına geç. Ağırılığın çoğunu ben taşıyacağım, merak etme."

Dediğini yaparım ve onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek yatak odasına götürürüz. Beklediğim gibi erkeksi bir odadır, koyu renk paneller ve lacivert çarşaf lar vardır. Eminim çarşaf lar De Vil arması ve ADV harfleri iş lenmiştir. Yere dü ştüğünde bir gürültü çıkar ve dudaklarından yumuşak bir inilti dökülür. Gözleri sadece bir saniye açılır, sonra tekrar kapanır.

"Onun bir şey almadığından emin misin?"

"Kardeşim uyuşturucu kullanmaz." Benim önerime açıkça hoşnutsuzlukla bakarak homurdandı.

"Sadece... çoğu insan, onları koridorda sürükleyip yatağa atsan bile, salladığında uyanır."

"Hala anlamadın mı?" Yarı gülümsüyor, ama gülümsemesinde sıcaklık yok. "Alexander çoğu insan gibi değil."

Bu konuda haklı. Çoğu insan, karısına at binmeyi öğretmek için çalışan birini kovmaz.

"Belki de onunla kalmalısın," diyorum. "Dilini yutabilir ya da başka bir şey olabilir."

Nicholas tek sesli bir kahkaha attı. "Sen onun karısısın. O kadar endişeleniyorsan, onunla kal." Beni geride bırakarak odadan çıktı.

Alexander bilinçsiz haldeyken yüz hatları yumuşamış. Uyanırken genellikle somurtuyor ya da sırtıyor, bu da ona beni sık sık sinirlendiren karamsar ve kibirli bir hava veriyor. Ama şimdi, bu haldeyken, beni fark etmeden bu adamın saf güzelliğini takdir edebiliyorum.

Tereddütle elimi uzatıp parmak uçlarımla onun sakallı, köşeli çenesini okşuyorum, sonra başparmağımı dolgun alt dudağına sürtüyorum. Bilinci yerinde olsaydı, alaycı bakışlarıyla beni kıskırtmasaydı, bunu yapmayı asla düşünmezdim, ama bilinci kapalı olduğu için kendimi daha cesur hissediyorum.

Ne oldu bana bilmiyorum, ama öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Kolonyasının hafif kokusu ve onun altında, cildinin temiz kokusu beni sarıyor. Birkaç saniye öyle kalıyorum, vücudum arzuyla titriyor, gözlerim açık, onu izliyor, uyanıp bana ne yaptığımı sormasını bekliyorum.

Daha fazlasını istemekten aç olarak daha da yaklaşıyorum. Bu sırada dirseğim penisine değiyor ve donup kalıyorum. Sertleşmiş. Granit gibi sert. Bu, erkeklerin uyurken başına gelen bir şey mi? Sabah ereksiyonunu duymuştum. Üniversitedeki kızlar hikayelerini paylaşırken bu konuda kıkırdayıp dururlardı, ama sabah değil. Yine de bu kesinlikle ereksiyon. Hem de kocaman bir ereksiyon.

Gözleri tekrar titrer ve ben gerginleşirim, ama o sadece iç çeker ve hemen tekrar uykuya dalar.

Ben de iç çekerim. "Neden masum bir adamı kovmak zorundaydın? Neden her zaman bu kadar pislik olmak zorundasın?" Omzumun üzerinden bakıp hala yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra sesimi alçaltırım. "Neden benden boşanmıyorsun? Ayrı kalırsak ikimiz de daha mutlu oluruz."

Emin misin?

"Şşş." Kendi kendime konuşurken düşük bir kahkaha attım. Alexander çalışmama izin verseydi, belki, sadece belki, onu daha iyi tanıma olasılığını düşünebilirdim. Ama izin vermedi.

Bu yüzden plan değişmedi. Sadece onu on bir seviyeye çıkarmam gerekiyor.

Aklıma bir fikir gelir. Gülümserim. Oh, bu işe yarayabilir. Nicholas ve ben onu yerde sürükleyerek uyandırmadığımız ve ben onu öpmediğim sürece, ben...

Hayır, bunu yapamam. Bu çok fazla. Çıldırır.

Ama... ama... cesaretimi toplayabilirsem ne kadar harika olurdu.

Omzumdaki küçük şeytan bana bir dürtü verir ve farkına varmadan, banyomda ihtiyacım olan şeyleri topluyorum.

Geri döndüğümde Alexander hala baygın durumda. Yanına oturduğumda yatak ağırlığımla çöküyor, ama o kıpırdamıyor bile.

"Sevgili kocam, her şeyin bir bedeli vardır ve ben bedelini ödüyorum."

"Biraz daha kahve ister misiniz, Bayan De Vil? Kahvaltı birazdan hazır olur."

Alexander'ın evinin bu kısmına atanan yeni personel Lauren'a gülümsüyorum. "Çok iyi olur. Teşekkürler, Laur..."

"Bu da ne böyle?" Alexander çenesini sıkıp boynunu gerginleştirerek yemek odasına dalar. Kehribar rengi gözleri zar zor bastırdığı öfkeyle parlar ve elleri yanlarında yumruk halindedir.

Kaçmak isteyen gülümsememi bastırıp, gözlerimi kısarak, sorusunu dikkatle değerlendiriyormuş gibi yapıyorum. "Hmm. Bana balmumu şeridi gibi görünüyor."

"Ne... Ne?"

"Ağda şeridi. Pardon, doğru söylemedim mi? Amerikan aksanımdan dolayı olmalı."

Çenesinin kenarında bir kas seğiriyor. "Bunu nasıl çıkarabilirim?"

İlginç, ya da belki de endişe verici olan, onu kimin koyduğunu sormaması. Benim yaptığımı biliyor. Şimdi soru, bu konuda ne yapacağı?

"Çekip çıkar. Ben olsam hızlıca yapardım. Bandı çekip çıkarmak gibi."

Bana zehirli bir bakış atarak, şeridin kenarını tutar, çeker... ve bağırır. "Siktir! *Tanrım!*"

Gülümsüyorum. "Kadınlığa hoş geldin. Eğlenceli, değil mi?"

Şöminenin üzerinde asılı duran aynaya doğru fırlayarak, hasarı inceliyor. "Kaşım gitmiş!"

Sözde şefkat göstererek, elimi göğsüme bastırırım. "Oh, hayır."

"Imogen, bu bir oyun değil!" diye bağırıyor, ama o ne kadar sinirlenirse, ben o kadar komik buluyorum. "Bu sabah Londra'da önemli bir toplantım var. Bu halde nasıl gidebilirim?"

Birkaç saniye onun sorusunu düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Bunu bir konuşma konusu olarak düşün" diyorum.

"Toplantım kralın özel sekreteri ile."

Dudaklarımı birbirine sürterek içimden patlamak üzere olan kahkahayı bastırırken, kolumu havaya kaldırıyorum. "Aha. Buldum. Tekrar dövme yaptır. Duyduğuma göre bu aralar çok moda olmuş."

Evet. Damarları patlamak üzere. Bu, düşündüğümden daha da eğlenceli. Tek kötü yanı, tek kaşı eksik olmasına rağmen hala

seksi görünmesi ve dün gece dudaklarımı onun dudaklarına bastırđığım anı içimi ısıtıyor.

Odayı terk ederken, bana yumurta ve domuz pastırması tabağı taşıyan bir personeli kıl payı kaçıır. Lauren'ın gözüne bakarım, gülümser ve göz kırparım. O, zar zor soğukkanlılığını korur. Köşede duran sıkıcı uşak boğazını temizler ve ona uyarıcı bir bakış atar. Lauren çenesini indirir, ama yanılmıyorsam omuzları hafifçe titrer.

Kaşını kaybettiğı için üzgün değılim. Bunu hak etmişti. Belki de babasına, kardeşlerine ve iş arkadaşlarına ne olduğunu açıklamak zorunda kalmak ona biraz alçakgönüllölük kazandırabilir. Ve belki de, şanslıysam, onu boşanma mahkemelerine doğru itebilir. Sonuçta, benim amacım hala bu.

Kahvaltayı üçüncü fincan kahveyle yıkadıktan sonra odama geri dönüyorum. Hava yine muhteşem, dışarıda yürüyüş yapmak için mükemmel. Hatta çizim defterimi alıp karşıma çıkan her şeyi çizebilirim. En iyi binaları çizerim, ama canım isterse oldukça iyi manzaralar da çizebilirim. Buraya geldiğimden beri ilk kez bir şeyler çizmek istiyorum ve aniden içimi mutluluk kaplıyor. Alexander'ı dünyaya indirmenin böyle bir etkisi olacağını bilseydim, çoktan kaşlarını alıp düzeltirdim.

Banyodan bir saç tokası alıp saçlarımı yüksek bir at kuyruğı yapıyorum, güneş kremi sürüyorum, telefonumu arka cebime koyuyorum ve sağlam bir çift bot giyiyorum. Bunlar yeni kredi kartımla yakın zamanda satın aldığım şeyler. Zihnimin bir köşesinde, çevrimiçi perakendecinin kartı reddetmesini yarı yarıya bekliyordum. Alexander'ın eğlence için yapacağı bir şey gibi geldi bana, ama satın alma işlemi sorunsuz bir şekilde gerçekleşti ve ertesi gün botlar geldi.

Yüksek sesli bir alarm çaldığında not defterimi alıyorum. Onu düşürüyorum, damarlarımdan adrenalin akıyor. *Hırsız alarmı!* Charles bize geldiğimiz ilk gün bundan bahsetmişti.

Tanrım, ne oluyor? Kim Oakleigh'e girmeye cesaret edebilir ve ne amaçla? Ağzım kurur, kalbim iki kat hızla çarpar. Yatak odamın kapısını açar ve koridorun sonundaki panik odasına doğru koşarım.

Kapı açık. Alarm çaldığında otomatik olarak açılıyor olmalı. İçeri giriyorum. Kimse yok. Neden kimse yok? Çıkışa doğru ilerlerken, kapı kayarak beni içeride kilitliyor.

Diğerleri nerede?

En azından Alexander burada olmalı. Onu sadece on dakika önce bıraktım. Nicholas da burada olmalı. Sabah erkenden çıkmadıysa iş için dışarıda olduğunu sanmıyorum. Neden burada tek başıma kaldım?

Kapıyı deniyorum ama kilitli. Bir saniye bekle. Panik odası kapıları içeriden açılır. Bir düğme, kol ya da başka bir şey arıyorum.

İşte burada.

Düğmeye basıyorum. Kapı inatla kapalı kalıyor. Tanrım, burada mahsur mu kaldım? Panik hissi beni sarıyor. Neler oluyor? Kulağımı kapıya dayıyorum. Alarm sesi kesildi mi? Kapıyı yumrukluyorum.

"Hey! Kimse var mı?"

Beni karşılayan sadece sessizlik. Kapıyı tekrar yumrukluyorum, çıkış düğmesine defalarca basıyorum. İşe yaramıyor. Sıkışıp kaldım. Ya dışarı çıkamazsam ve kimse burada olduğumu bilmezse? Bu odada öleceğim.

Nefesimi yavaşlatarak, kendimi şimdiki ana odakladım. Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Ben iyiyim. Telefonum yanımda. Cebimden çıkarıp, rehberimi açtım. Ne kadar acı verse de, Alexander'ın adına dokundum.

Cevap yok.

Çalmıyor.

İnleyerek, nedenini anlıyorum. Sinyal yok.

Çevremdeki ortamı kontrol ediyorum, kalbim duvara monte edilmiş telefona doğru atıyor. Tanrıya şükür. Ahizeyi yerinden kaldırıyorum. Ailem bana bunlardan bahsetmişti. Sanırım bunlara sabit hat deniyordu. Kulağımda bir zil sesi duyuluyor. Muhtemelen otomatik olarak bağlanıyor, muhtemelen polise. Filmlerde böyle olur.

Ama telefonu açan polis değil.

"Merhaba, Imogen."

"Alexander?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne... ne oluyor? Panik odasında mahsur kaldım. Alarm çaldı."

"Biliyorum, ve sen sıkışıp kalmadın."

"Öyleyim. Kapı açılmıyor. Düğmeyi denedim ama hiçbir şey olmuyor."

"Çünkü kapı dışarıdan kilitli ve sen kendi başına düşünmek için biraz zaman geçirdikten sonra kapıyı açacağım. O zamana kadar oturmanı öneririm. Buzdolabında su var, acıkırsan protein bar da var."

Ani ve şiddetli bir öfke içimi kaplar. Parmak uçlarım karıncalanır, etrafımdaki her şey bulanıklaşırken görüşüm daralır. Tek gördüğüm kırmızıdır — her şeyi silip süpüren ateşli bir öfke.

"Sen... *beni buraya* sen mi

kilitledin?" "Evet."

"Neden?"

"Nedenini sana söyledim. Kaş olayı için misilleme yapmayacağımı düşünmedin, değil mi? Bu benim, sana yaptıklarının *kabul edilemez* olduğunu gösteriyorum. Burası anaokulu değil. Sen benim karımsın. İtaatsizsin, saygısızsin, beni defalarca utandırdın ve şimdi cezalandırılıyorsun. Bir dahaki sefere dün gece yaptığın gibi bir numara yapmayı düşünürsen, sonuçlarının ne olacağını hatırla."

Kaslarım gergin, yay gibi gerilmiş, her an kopmaya hazır. "Bu lanet kapıyı aç. Hemen."

"Hayır."

"Bu kapıyı aç, yoksa kayıp bir kaş en küçük sorunun olacak."

"Ve şımarık davranmayı bırakmazsan, panik odasında bir gün kilitli kalmak en küçük sorunun olacak." Telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu sıkıca tutup duvara fırlatıyorum. "Seni lanet *piç kurusu*."

Hücrede volta atıyorum, çünkü burası bir hücre, nefesim kesik kesik, düşüncelerim tutarsız. Dişlerimi gıcırdatmaktan çenem ağrıyor. Boğazımda bir çığlık yükseliyor ve ben de onu serbest bırakıyorum, sesim kısılana kadar çığlık atıyorum, ama kimse gelmiyor.

Bu eve adımımı attığımdan beri, tanıdığım her şeyden ve herkesten kopuk durumdayım ve bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordum. Ne kadar yanılmışım. Alexander sadece

intikamını on bir seviyeye çıkarmakla kalmadı, onu lanet olası çizelgelerin çok ötesine çıkardı.

Enerjim azalıyor ve panik odasının bir duvarı boyunca uzanan bankın üzerine yığılıyorum. Alexander beni dışarı çıkarmaya karar verene kadar bu küçük alanda kilitli kaldım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ALEXANDER

Panik odasına alışılmadık bir endişe duygusuyla yaklaşıyorum. Bu sabah burada tek aile üyesi olduğum için şanslıyım. Tek yapmam gereken, personele alarmin test edildiğini bildirmek ve sonra olayın gelişmesini beklemektir. Babam burada olsaydı, planımı onaylamazdı. Şanslıyım ki, bu sabah erken saatlerde Londra'da bir iş toplantısı için ayrıldı.

Alarmı çalıştırıp Imogen'ı buraya gelmeye ikna edip onu kilitlemek, onu izole etmek ve kontrolün bende olduğunu göstermek için yapılmış bir hareketti. Ancak kapıyı açmadan birkaç saniye önce pişmanlık duymaya başladım ve nedenini anlamıyorum. Genelde kararlarımdan pişmanlık duymayan biriyim, çünkü kararlarımı genellikle iyi düşünürüm. Ama bu karar, intikam almak için anlık bir karardı. Belki de bu yüzden karnımda rahatsız edici bir his dolaşıyor.

Ama şüphesiz bu son numaram onu boşanma talebinde bulunmaya daha da yaklaştıracaktır. Roller tersine dönseydi, bu benim üzerimde işe yarardı. Imogen insanlarla iyi geçinen biridir ve son bir ayda, onun hayatından yakınlaşabileceği herkesi tek tek uzaklaştırdım.

Kız kardeşim, neden birdenbire yurtdışına seyahat etmesi gerektiğini birden fazla kez sorguladı.

Tobias, ona yüklediğim ek sorumluluklardan o kadar çok keyif alıyor ki, benim gerekçelerimi sorgulamıyor.

Düğünümüzün ertesi günü Oakleigh'den ayrılmadan önce, bize evlilik hayatına alışmamız için altı ay süre vermelerini istediğimi söylediğim ebeveynleri.

Profesyonel bir mesafe korumaları konusunda uyarıldıkları personel. Lanet olası damat.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Imogen'a Edgerton hakkındaki gerçeği söyleme isteği birden fazla kez aklımdan geçti. Onun hayatının tehlikede olabileceğini düşünmek bardağı taşıran son damla olabilir. Sonunda, bunu yapmamaya karar verdim, ancak diğer taktiklerim işe yaramazsa fikrimi değiştirebilirim.

Panik odasının şifresini girerken, kapı sola doğru kayarken nefesimi tuttum. Kapı tam olarak açılmadan, bir kasırga gibi üzerime atladı ve minik yumruklarıyla göğsüme vurmaya başladı.

"Seni *piç*! Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın!"

Kollarımı ona dolayarak göğsüme sıkıca sarıyorum, onu rahatlatmak için değil, yüzüme gelen yumrukları önlemek için. Kurtulmak için çaballıyor ama bana karşı hiç şansı yok. Yine de denemekten vazgeçmiyor. Kalçalarımı geriye doğru çekerek, bacağıma gelen tekmeyi kıl payı kaçırıyorum. Bu hareketi iki kez yaptı bile. Üçüncü kez yapmasına izin vermeyeceğim.

"Imogen, sakın ol."

"Beni bütün gün burada bıraktın. Bütün gün!"

Belki de çok ileri gittim. Aslında onu birkaç saat burada bırakmayı planlamıştım, ama işimle ilgili bir sorunla uğraşmak zorunda kaldım ve zaman su gibi akıp gitti. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Beni kalpsiz biri olarak görürse, istediğim şeyi yapma olasılığı daha yüksek olur.

Git.

"Sakin ol, yoksa doktorumu arayıp sana iğne yaptırırım."

Ağlamaya başladı ve vücudu kollarımda gevşedi. Şoktan dilim tutuldu. Onu ağlatmak, beklediğim en son şeydi. O cesur, dirençli ve korkusuz biridir. Onu gerçekten köşeye sıkıştırmadıkça bana savunmasız yanını asla göstermez.

Hedefime ulaştım.

Mutlu olmam gerekirdi. Ama değilim. Kendimi bok gibi hissediyorum. Babasının dosyasında kapalı alanlarla ilgili bir sorun olduğundan hiç bahsedilmiyordu, ama bu onun bağışık olduğu anlamına gelmez. Panik odalarımız saatlerce kalmak için yapılmamıştır. Polisle doğrudan bağlantısı olan işlevsel alanlardır. Bugünkü alarm gerçek olsaydı ve ben telefonu cep telefonuma yönlendirmeseydim, on dakika içinde silahlı polisler Oakleigh'e akın ederdi.

Imogen yedi saattir orada.

Dizlerimi bükerek onu kollarımın arasına alıyorum ve kaslarımı sıkılaştırarak, hiç gelmeyecek bir kavgaya hazırlanıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve sıkıca tutunuyor, yüzünü bana gömüyor.

"Ben buradayım. Nefes al. Bir şeyin yok."

Koridorda büyük adımlarla ilerleyip, kalçamla odasının kapısını iterek açtım ve onu yatağına yatırdım. Alnına yapışmış ıslak saçlarını elime alıp kenara çektim. Dudaklarımda bir özür belirdi ama kendimi bu sözleri söylemeye ikna edemedim. Bunu yapmak konumumu zayıflatırdı ve aklımda tutmam gereken bir nihai hedef vardı.

Ancak bu hedef eskisi kadar parlak değil.

Ne kadar parlak ya da sönük yandığı önemli değil. Uzun vadeli bir ilişki olasılığı yok. Hedefim hala geçerli ve bugün büyük bir adım attığımı söyleyebilirim.

"Al, biraz su iç." Imogen'ı dışarı çıkarmadan önce Maisie'ye bırakmasını istediğim tepside bardağı alıyorum. "Burada yiyecek de var."

Hıçkırıyor, ama yarı oturur pozisyona geçiyor. İçerken gözleri benimkilere dikiliyor, ama yeşil irislerinde her zamanki ateş biraz sönmüş gibi.

Göğsümde rahatsız edici bir his uyandı, pişmanlık ve suçluluk duygusu, ama ifademi kontrol altına alıp, su içtikten sonra bardağı elinden aldım. Tepsiyi kucağına koydum, ama yüzünü yana çevirdi.

"Aç değilim."

"Tamam, peki, acıktığında içmen için burada bırakacağım." Tepsiyi yatağın yanındaki masaya geri koyup ayağa kalkıyorum.

"Nazik olmak sana yakışmıyor."

Başımı bir yana eğiyorum. "Öyle mi? Sana ince bir çizgide yürüdüğünü söylememi mi tercih edersin? Seni zorlayacak bir adam olmadığımı

? Gelecekteki eylemlerini ve bunların sonuçlarını dikkatlice düşünmen tavsiye edilir mi?"

"Siktir git."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. Geri dönmüş. "Benim ateşli Küçük Piyonum." Saçlarını kulağının arkasına koyarım.

Dokunuşumdan çekildi. "Çek ellerini üzerimden."

"Haydi ama, Bayan De Vil. Sinirlenmenize gerek yok." Onun adını yüksek sesle söylediğimde, onu sahiplenme isteği göğsümde filizleniyor, ancak onu *karım olarak* çağırdığımda bu duygu yoğunlaşıyor. Yaptığım her şeyin tek bir amaç için olduğunu düşünürsek bu çok saçma: Babam bebeklerin nerede olduğunu sormaya başlamadan önce kendimi ondan ve bu talihsiz birliktelikten kurtarmak.

"Aptal ismini güneşin parlamadığı bir yere sok."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. İşte bu. Tanışmamızdan bu yana otuz iki gün, evlenmemizden bu yana yirmi sekiz gün geçti ve o pes ediyor. Göğsümdeki boşluk, onu bu kadar kolay ikna etmenin hayal kırıklığından daha fazlası, ama bunu daha fazla incelemek için henüz hazır değilim. Tek bildiğim, bunun iyi bir his olmadığı.

"Benden boşanmak mı istiyorsun?"

Bir an duruyor, gözleri yukarı ve sola kayıyor. Sanki beynindeki dişlilerin dönmesini izliyorum ve bu beni büyülemiş durumda. O beni büyülemiş durumda.

"Boşanma olmaz."

"Olmaz mı?"

"Henüz evlenmedik, yani evliliğin feshi olur."

Onun bu kadar masum bir dil kullanmasına gülümsüyorum.

"Peki. Benden evliliğin feshini mi istiyorsun?"

"Öyle olsaydı, ne derdin?"

Oh, hayır, Küçük Piyon. O kadar kolay kurtulamazsın. "Bana sor, öğreneceksin."

Aramızda gerilim tırmanıyor, iki düşman, ikisi de üstünlük sağlamak istiyor. Nicholas, Elizabeth ile evlenerek neyi kaçırdığını bilmiyor. Imogen ile atışmak, kendi elimle ya da başka bir güzel kadının amıyla yaptığımdan daha fazla sikimi sertleştiriyor.

Birkaç saniye geçiyor, bakışları bana delici bir şekilde bakıyor. Sonunda omuzları eğiliyor. "Hayır."

Hayal kırıklığının üzerime çökmesini bekledim. Bunun yerine, göğsüm rahatlamayla doldu. Anlamıyorum. Onca kavgadan sonra neden benimle evli kalmak istesin ki? Belki de o da benim kadar tartışmayı seviyordur. Sebebi ne olursa olsun, çabalarımı ikiye katlamam gerekecek. Panik odası harika bir fikirdi ve onu bana kesinlikle yaklaştırdı, ama yeterince yaklaştırmadı. Bir sonraki hamlem onu o kadar derinden yaralamalı ki, istediğimi bana versin.

"O zaman seni dinlenmeye bırakayım."

"Bilgin olsun," diyor, ben yataktan uzaklaşırken, "Adımı tekrar Salinger olarak değiştireceğim."

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Anlamadım?"

"İstediğin kadar özür dile. De Vil olmaktan bıktım. Bu isim benim kişisel değerlerimle uyuşmuyor. Bundan sonra adım Imogen Salinger olacak. Pazartesi günü resmiyet kazandırmak için gerekli evrakları hazırlayacağım."

Oh, hayır, yapmayacaksın. "Yapmayacaksın."

"Öyle mi?" Yataktan iner ve ellerini beline koyarak tam karşımda durur. "Durdurmayı dene bakalım."

"Sen *benim karımsın*," diye öfkeyle söylüyorum. "Ve benim soyadımı alacaksın." Konuşmaya başlıyor ama onu kesip, avucumu havaya kaldırıyorum. "Senin yerinde olsam, ağzından çıkacak sonraki kelimeleri *dikkatlice* düşünürdüm, çünkü sabrım sonuna geldi ve inan bana, o sabrın bittiğinde ne olacağını görmek istemezsin."

Bu tehdit işe yaramış olmalı, çünkü ağzını sıkıca kapatıyor. Birkaç saniye ona öfkeyle bakıyorum, neredeyse bana tekrar karşı gelmesini diliyorum. Onu cezalandırmaktan zevk alırım. Onu dizimin üzerine yatırıp doğru davranış kurallarını ona öğretmek için şaplak atma fırsatını zevkle değerlendiririm.

"Yemeğini ye," diye bağıriyorum ve odanın diğer ucuna doğru yürürken ayaklarımla yere vuruyorum. Onu gece boyunca odaya kilitlemek istiyorum, ama şu anki ruh hali göz önüne alındığında, odayı dağıttığını düşünmek hiç de zor değil.

Kapıyı çarpıp, kan damarlarımdan kan fışkırarak koridorda yürüdüm. Söylediği ve yaptığı onca şeyin içinde, kızlık soyadına dönmekle tehdit etmesi çok fazla. Böyle alenen saygısızlık gösterilmesine izin veremem. Buna izin vermeyeceğim.

Ofisime doğru ilerlerken, kütüphanenin önünden geçerken Nicholas bana seslenir.

"Kıçını kim ateşe verdi?"

Aniden durup, geri dönüp içeri giriyorum. Nicholas ve Tobias kanepede oturuyorlar, kulaklarımdan duman çıkıyor gibi görünen yüz ifadeleriyle merakla bana bakıyorlar. Ama kaşımın eksik olduğunu fark ettiklerinde ikisinin de gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Aman Tanrım," diyor Nicholas. "Sana ne oldu böyle?" "Bir içkiye ihtiyacım var." Brendi sürahisini alıp, bardağı yarısına kadar dolduruyorum

ve bir dikişte yarısını içtim. Bütün gün boyunca herkesin bakışlarına maruz kaldım ve artık bıktım.

"Dur tahmin edeyim." Nicholas, Tobias'a yan gözle bakıp, kötü bir B filmindeki karikatürize edilmiş kötü adam gibi çenesini ovuşturdu. "Sevimli Imogen. Dün gece sen bayıldıktan sonra onu seninle bıraktığımda neden bu kadar yaramaz göründüğünü merak etmişim."

Bu yeni bir haber ve kötü ruh halimi daha da kötüleştiriyor. "Onu o halde mi gördün?"

"Hayır. Zaten yastıkla başında duruyordu. Sanırım seni boğmak üzereydi." Kıkırdar. "Onun yerine seni yatağa yatırmama yardım etmesini önerdim ve o da kabul etti."

"Yani bu senin hatan mı?"

"Hayır." Vurgulamak için başını salladı. "*Senin* hatan. Edgerton'ı kovduğun için sana söylenip duruyordu. Ona gerçek nedeni söyleseydin, belki de bunu yapmazdı." Yüzüme doğru gevşek bir hareket yaptı. "Bu arada, bu çok epik bir olay." O ve Tobias birbirlerine baktılar, ikisi de benim talihsizliğim karşısında gülümsememek için kendilerini zor tutuyorlardı.

"Ona neden söylemediğimi biliyorsun." Pencerenin önüne gidip geliyorum, öfkem hala çok yüksek. "Bunun dışında, onun son numarasını bilmek ister misin?" Eksik kaşımı parmağımla işaret edip, cevap beklemeden devam ediyorum. "Bana adını tekrar Salinger olarak değiştireceğini söyledi."

Nicholas'ın gözleri büyüdü. Tobias ise kendini tutamadı. Kahkahayı patlattı.

İkisine de kızgın bir bakış attım. "Bu komik değil. Yemin ederim, benim tüm sinir uçlarımı zorluyor, farkında olmadığım sinir uçlarımı bile."

"Imogen'ı çok seviyorum," diyor Tobias.

İçkimi sehpaye sertçe vuruyorum. Kardeşlerimle çocukken çok kavga ederdik, ama yıllardır hiçbirini boğazlamadım. "Ne dedin sen?"

Gözleri yumruklu ellerime kayıyor, ama geri çekilmek yerine, daha da sertleşiyor. "Karını seviyorum dedim." Sıcık gülümsemesi yüzünü neredeyse ikiye bölüyor. "Ve bu kadar aptal olmasaydın, gözlerini açıp sahip olduklarını görürdün."

Harekete geçiyorum. Nicholas ayağa fırlıyor ve kollarımı tutup arkamda tutuyor. "Sakin ol. Axminster'a kan bulaştırma. Babam ikinizi de öldürür. O, babamdan bile daha yaşlı."

Tobias, kendine özgü tembel tavrıyla ayağa kalkar. O ve ben benzer mizaçlara sahibiz. İkimiz de baskı altında soğukkanlıyız, ama şu anda, en küçük kardeşimden çok Nicholas veya Christian gibi davranıyorum. Bana ne oluyor? Kontrolümü kaybetmiş, mantıklı düşünememiş olmaktan nefret ediyorum.

"Kardeşim, ne zaman istersen, ben buradayım. İstersen hemen spor salonuna gidip boks yapabiliriz. Sen söyle yeter."

Onun mantıklı tavrı beni bir balon gibi patlatıyor ve ben çöküyorum. Nicholas beni bırakıyor ve en yakın sandalyeye çökmeme izin veriyor.

Alnımı ovuşturuyorum. "Neden beni bu kadar etkiliyor?"

Kardeşlerim birbirlerine bakışır. Nicholas ilk cevap verir. "Cevabı zaten biliyorsun. O seni zorluyor, sana meydan okuyor ve sen, bizden biri, babamız ya da belki George amcamız dışında kimseye karşı çıkmaya alışkın değilsin. Ve" —ellerini havaya kaldırır—"beni dinle. Bence bu kızı itiraf etmek istediğinden daha çok seviyorsun."

"Bu da şaşırtıcı değil, çünkü o efsanevi bir kız," diye ekler Tobias, bu sözleri için kaşlarını çatarak tepki alır.

"Kaşını ağdalarsa o kadar efsanevi olduğunu düşünmezsin. O şeyi kopardığında ne kadar acıttığını biliyor musun?"

"En azından testislerin değildi." Cevabı o kadar hızlı ki, neredeyse boynum incinecekti.

"Siz ikinizi de daha iyi hissettirecek bir şey var, biliyor musunuz?" diye sorar Nicholas.

Nereye varacağını tahmin edebiliyorum, ama yine de ona söylemesini işaret ediyorum.

"Onun iyi bir sikişe ihtiyaçı var, senin de öyle."

Onlara bunu yapmayı planladığımı söylemek dilimin ucunda, ama onu güvenle yatağıma atabilmem için hala sekiz günüm var. Kardeşlerim, aile adını devam ettirmek için çocuk sahibi olma görevimi yerine getirmeye niyetim olmadığını bilselerdi, babama söylemekten başka çareleri kalmazdı ve bunu kabul edemem. Kardeşlerim bana sadık olsa da, en çok babama sadıktırlar.

Yakında Nicholas evlenecek ve Elizabeth'e bir bebek yapması çok uzun sürmez. O zaman üzerimdeki baskı kalkacak.

"Plak değiştir." Bardağıımı ona uzattım. "Ve bana bir içki getir."

Yirmi Dördüncü Bölüm

IMOGEN

Önümüzdeki birkaç gün Alexander'dan uzak durmaya çalışıyorum, ki onu zaten pek görmediğim için bu pek de zor olmuyor. Panik odası numarasından sonra, bardağının kenarına acı biber sürerek ya da ayakkabılarına örümcek koyarak intikam almayacağıma kendim de güvenmiyorum. Onun gizli tehdidini düşünürsek, en azından birkaç gün uzak durmam en iyisi.

Ama salı sabahı geldiğinde, bir dakika daha bu izolasyona dayanamıyorum.

Saskia ve Tobias sürekli uzakta gibi görünüyor, Vicky ile karşılaşabileceğim başka bir sosyal etkinlik yok ve Emma çok meşgul olduğu için sürekli bana destek olmasını bekleyemem. Üniversiteden arkadaşlarımla yaptığımız grup sohbeti bile sessizleşti, her biri kariyerine başladı ve doğal olarak eski hayatlarını geride bıraktı.

Eve gitmek istiyorum. Eve gitmem *lazım*. Sorun şu ki, anneme ziyarete gelebilir miyim diye sorarsam, bunun için henüz çok erken olduğunu söyleyecektir.

İzin istemektense affedilmeyi istemek daha iyidir, değil mi?

Cesaretimi kaybetmeden, önümüzdeki cumartesi için bir uçak bileti ayırttım. Bugün gitmeyi tercih ederdim, ama her ayın ilk cuması düzenlenen De Vil ailesinin geleneksel akşam yemeği bu hafta ve ben

Alexander'ı utandırmak için yokluğumu umursamıyorum, ama Charles'ın ne düşüneceği umurumda. Alexander'ın babasını sever ve saygı duyarım, ve ne kadar yalnız ve vatan hasreti çekiyor olsam da, o kamuoyu önünde aşağılanmayı hak etmiyor.

Duş alıp giyindikten sonra yemek odasına gidiyorum ve masanın başındaki Alexander'ın koltuğuna uğrayarak, tepki çekeceğini bildiğim bir kartvizit bırakıyorum. Onun öfkelenmesini izlemek, beni giderek bağımlı hale getiren bir şey var. Ayrıca, onu istediğim yöne itmek için bir sonraki büyük hamleyi düşünene kadar, küçük sinir bozucu şeyler birikiyor.

Lauren buharlı bir fincan kahve koyarken minnetle gülümsüyorum. Alexander içeri girdiğinde sadece bir yudum almıştım.

Beni görmezden gelerek masaya oturur ve telefonunu masaya bırakır. Lauren yanına yaklaşır ve ona bir bardak buzlu su doldurur. İlk başta, kartı görmediğini ya da telefonunu kartın üzerine koyduğunu düşünürüm, ama sonra kartı alır ve okur.

"Bu ne?" Kartı havada sallıyor.

"Bunun sana yararlı olabileceğini düşündüm. Onu internette buldum. Ona dövme kaşlara ihtiyacın olduğunu söyledim ve bir iptali olduğu için bu sabah sana randevu verebilir. Yorumları harika. Bir sürü beş yıldızlı yorum var."

Oda bir anda sessizliğe büründü ve orada bulunan üç personel aynı anda donakaldı. Alexander, çenesindeki kasların titremesi ve kehribar rengi gözlerinden yayılan öfke parıltısı dışında heykel gibi duruyordu.

"Peynirli omlet," diye ters bir sesle telefonunu alır. Lauren hemen harekete geçer ve şefine siparişi vermek için yemek odasından dışarı koşar.

"Yani hayır mı? Gerçekten, şimdiye kadar bu konuda bir şey yapmamış olmana şaşırdım. Bunu düzeltmeye gücün yetmeyecek gibi bir durum yok ki."

Telefonunu indirir ve bana attığı bakış çoğu insanı titretir. Belki ölüm arzusundayım, ama onun öfkeli bakışları beni daha da kızdırmak istememe neden oluyor. Onu ne kadar zorlayabileceğimi ve zorladığımda ne olacağını merak ediyorum. Yanılıyor olabilirim, ama fiziksel şiddet uygulamayacağına bahse girerim, belki bir şaplak hariç. Beni dizinin üzerine yatırması düşüncesi, olmaması gerekse bile beni heyecanlandırıyor.

Beni havuza atmadan önce tattığım küçük lezzet, bu fikre karşı olmadığımı kanıtlıyor.

"Ben meşgul bir adamım," diyor. "Geleneksel görünüşler beni ilgilendirmiyor. Kendi kendine tekrar uzar."

"Kralın özel sekreteriyle görüşürken bu seni endişelendirmişti."

Birbirimize sert bakarken etrafımızda elektrik çatırtıları duyuluyor. "Şey, artık beni ilgilendirmiyor."

Bence ilgilendiriyor. Bu konuda bir şey yapmayı reddetmesinin, daha çok inatçılık veya gururla ilgili olduğunu düşünüyorum. O turu benim kazanmış olmamı kabul edemiyor ve bu, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışmasının bir yolu.

Lauren omletiyle geri döner. Bakışmalarımızı sonlandırır ve çatalını alıp büyük bir parça keser. Yutkunduğunda, adem elmasının hareketini izlerim. Uyluklarımı birbirine sıkıştırma dürtüsü beni sarar. Eğer her zaman kötü olsaydı, delice yakışıklılığı beni çekmeye yetmezdi. İnsanlık belirtileri, nezaket kırıntıları, ahırda ne kadar zor boşaldığının hatırası ve sonrasında ne kadar nazik davrandığının hatırası, sahip olamayacağım ve istememem gereken bir şeyi arzulamama neden oluyor.

Kaş olayı yüzünden başım belada, beni bütün gün panik odasına kilitlemiş olsa bile. Muhtemelen bu Cumartesi Amerika'ya dönmem iyi olacak. Belki ayrı kalmamız ona, hayatını altüst eden birine ihtiyacı olmadığını gösterir. Bu harika olmaz mı? Bir kız umut edebilir.

"Bir dilim tost alabilir miyim lütfen, Lauren?" Yumurta veya yağlı domuz pastırması düşüncesi midemi bulandırıyor ve mısır gevreği veya yulaf ezmesini de pek sevmiyorum.

"Tabii ki, Bayan De Vil. Beyaz mı, kahverengi mi?"

Ona bana Bayan Salinger demesini söylemek dilimin ucunda, ama Alexander'ın cuma gecesi yaptığı uyarıdan sonra, ben bile o kadar cesur değilim. Boşanmam gerçekleştiğinde yakında Salinger olacağım. O zamana kadar bekleyebilirim.

"Beyaz olsun lütfen, ve uç kısmı da yapabilir misin?"

Alexander başını kaldırır, kalan tek kaşı mükemmel bir yay oluşturur. "Ne... ne?"

Tepkisinden, daha önce bu siparişı verdiğimi duymadığını tahmin ediyorum. "Kıç kısmı. Bilirsin. Dış tabaka." Sanki gezegendeki en aptal insanla konuşuyormuşum gibi her kelimeyi titizlikle telaffuz ediyorum.

Çenesini yukarı kaldırır, kibirli, aristokrat burnuyla bana bakar. "Kabuğu kastediyorsun."

"Hayır. Popo ucunu kastediyorum. Ya da isterseniz, çöp ucunu." Ona en tatlı gülümsememi gösteririm. Dudakları incelir ve çok kasıtlı bir şekilde dikkatini tekrar telefonuna verir.

Derin bir nefes alarak, ona haberimi verdim. "Varlığım seni rahatsız ettiği açık, ama korkma, Prens De Vil. Cumartesi günü senin başından gideceğim."

"Cumartesi günü ne olacak?" Konuşurken bana bakmıyor.

"Eve gidip ailemi ve üniversiteden arkadaşlarımı ziyaret edeceğim."

O zaman bana bakmasını bekliyorum, ama hayır. Bunun yerine, kafası hala lanet telefonuna gömülü halde, bir yudum su içip, "Hayır, gitmeyeceksin," diyor.

Çenemi sıkıyorum. Pislik herif hala bana ne yapacağını söyleyebileceğini sanıyor. "Beni durduramazsın."

B i r iç çekerek telefonunu bırakıyor ve bana odaklanıyor. "Bunu yapabileceğimi göreceksin."

"Öyle mi? Ne yapacaksın? Beni yine panik odasına mı kilitleyeceksin?" Ondan bunu yapacağını hiç sanmıyorum.

Bana sırtarak bakar, sanki açıklamak için sabırsızlandığı büyük bir sırrı varmış gibi. "Pasaportun nerede, Imogen?"

"Komodinimde." Bunu biliyorum çünkü kırk dakikadan az bir süre önce uçuş rezervasyonu yapmak için ona ihtiyacım vardı.

"Hmm. Öyle mi?"

Bir ürperti beni sarar. Sandalyeyi o kadar hızlı geri itiyorum ki yere çarpıyor, odama koşuyorum ve komodinin çekmecesini açıyorum. Pasaportum yok. Kitabımın üstündeydi. Boşuna olsa da çekmeceyi didik didik arıyorum.

O pislik! Kaliforniya'ya uçak bileti aldığımı nereden biliyordu? Boynumun arkasında tüylerim diken diken oldu. O lanet telefon...

sadece nerede olduğumu izlemekle kalmıyor. Ziyaret ettiğim siteleri de izliyor.

Yemek odasına geri dönüyorum. Personel, muhtemelen başka bir ateşli tartışma bekledikleri için, dağıldılar. Onları suçlayamam. En azından *onu öldürdüğümde* tanık olmayacak.

Avuç içimi yüzüne yaklaştırarak, "Pasaportumu ver" diye bağıryorum.

Sanki konuşmamışım gibi davranıyor ve lanet olası telefonuyla uğraşmaya devam ediyor.

Avuçlarımı masaya vuruyorum. "Lanet pasaportumu ver!"

Küfürlerimin bir tepki yaratacağını düşünmüştüm, ama o soğukkanlılığını koruyor. "Otur."

"Pasaportumu vermeden oturmam." Gözlerim yaşlarla doldu ve öfkeme rağmen birkaç damla yanaklarımdan süzüldü. "Ailemi, arkadaşlarımı görmek istiyorum."

Derin bir nefes alır, göğsü yükselip alçalırken nefesini dışarı verir.

"Alexander, lütfen." Normalde ona yalvarmaktan nefret ederim, ama pasaportumu geri alabildiğim sürece umurumda değil. "Eve gitmeliyim. Gitmem gerek."

"Ve daha olgun davranmaya başladığın ve huysuz bir çocuk gibi davranmayı bıraktığın anda gideceksin."

Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar sinirli hissediyorum. "Huysuz mu? Ha! Beni bütün gün yiyeceksiz panik odasına kilitleyen sensin."

"Çünkü bunu yaptın." Kayıp kaşını işaret ediyor. "Bu bir yetişkin kadının değil, bir çocuğun yapacağı bir şey."

"Bunu hak ettin. Will'i kovdun."

Bu sefer, derin bir nefes alırken gözlerini kapatır.

"Yalnızım, Alexander. Çok yalnızım." Bunu itiraf etmek hayatımda yaptığım en zor şey, ama pasaportumu geri alabilirsem, buna değecek. "Bu evde sıkışıp kaldım. Hiçbir yere gidemiyorum. Burada hiç arkadaşım yok. Lütfen birkaç günlüğüne eve gitmeme izin ver. Cumartesi için rezervasyon yaptırdım, böylece Cuma günü aile yemeğini kaçırmayacağım." Düşünceli davranışımın bana biraz kredi kazandıracağını umuyorum.

Bunu bilmeliydim.

"Gitmeyeceksin."

"Neden? Geri dönmeyeceğimden mi korkuyorsun?"

Yüzünde tarif edemediğim bir ifade belirir, ama bir saniye içinde kaybolur.

"Geri döneceğim..."

"Bayan De Vil, bir ziyaretçiniz var."

Alexander başını, eve girip çıkarken dışında neredeyse hiç görmediğim uşak Alan'a çevirdi.

"Ziyaretçi mi?" Buraya geldiğimden beri tek bir ziyaretçim bile olmadı. Belki Vicky'dir? Ama bu mantıklı değil. Bir kez karşılaştığımızdan beri onu görmedim.

"Kim o?" Alexander kısa bir ses tonuyla sorar.

"Emma Delacourt, Bay De Vil."

İçimden bir çığlık kopar. "Emma mı? Aman Tanrım! Nerede?"

"Giriş salonunda, hanımefendi."

"Onun burada olduğuna inanamıyorum!" Aniden dönüp kapıya koşmaya hazırlanırken, bir el bileğimi yakalayıp beni durdurdu.

"Bayan Delacourt'u buraya getirin," diyor Alexander, yüzündeki ifade içkisinde bir yaban arısı bulan bir adamı andırıyor.

"Onu ben getirebilirim."

"Bu yapılmaz. Bunun için personelimiz var."

Tartışmak istiyorum ama dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Tek umursadığım Emma'nın burada olması. O burada! İngiltere'de. Oakleigh'de. Şaşkınım.

O görüldüğü anda, kendimi ona atıyorum, boğazım sevinçten düğümleniyor. Onu o kadar sıkı sarıyorum ki boğuk bir ses çıkarıyor.

"Tanrım, Immy. Nefes alamıyorum."

Ölümcül tutuşumu gevşetip bir adım geri çekildim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Son mesajların beni endişelendirdi, bu yüzden patronumla konuştum ve bana birkaç gün izin verdi. Ama cumartesi geri dönmem gerekiyor. Pazartesi sabahı ofiste olmazsam, geri dönmeme gerek olmadığını açıkça belirtti." Bana parlak bir gülümseme atar, sonra arkamdan Alexander'a bakar. "Sen kocası olmalısın." Yanıma gelip elini uzatır. "Ben Emma."

"Öyle görünüyor." Sesi daha fazla düşmanca olamazdı ve elini kısa bir süre tutarken gösterdiği isteksizlik, bir komedi skeçinden çıkmış gibiydi.

komedi skeçlerinden çıkmış gibiydi. "Alexander De Vil."

"Hadi canım!" Emma güldü ve Alexander sinirden neredeyse köpürdü.

Oh, bu paha biçilemez. Pasaportumu çalarak eve gidemememi sağladı, ama evim bana geldi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Emma burnunu kırıstırır. "Kaşına ne oldu?" "Arkadaşına sor."

Alexander bakışlarını bana çevirir.

"Ağda şeridi ile küçük bir kaza oldu." Omuzlarımı silkiyorum.

"Ah, canım." Emma kıkırdamayı zorlukla bastırır. "Peki, kocanın kaşını ağda yapmanın dışında, burada eğlenmek için ne yaparsın?"

"Eğlenmek mi?" Alexander'a bir bakış atarım. "Bu, yeni kocamın aşına olduğu bir kavram değil. Değil mi, Alexander?"

Derin bir nefes alır. "Geldiğinizi bilseydik, Bayan Delacourt, ziyaretiniz için daha iyi hazırlanırdık."

"Benim için hazırlık gerekmez, Al. Ben kolay biriyim. Resmiyete gerek yok."

"Adım Alexander," diye dişlerini sıkarak söyler. "Biraz uzun ama tamam."

Neredeyse nefesim kesiliyor, sonra Emma'nın gözüne bakıyorum ve ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Onu kasten kızdırıyor, muhtemelen bunun benim büyük planımı ilerletmeye yardımcı olacağını düşünüyor ve çenesindeki sinirsel seğirme bir gösterge ise, amacına ulaşmış demektir. Ancak bir saniye sonra kendini topluyor ve Emma'ya gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

"Bugün iş için Londra'ya gitmem gerekiyor. Gelir misin? Ben işlerimi hallederken sen ve Imogen biraz alışveriş yapabilirsiniz."

Onun teklifine o kadar şaşırdım ki, pencereden bir esinti gelse, beni yere devirebilirdi.

"Londra mı? Beni Londra'ya götüreceksin?"

"Tabii ki güvenlik eşliğinde. Sen mahkum değilsin, Imogen." Bu sefer bana gülümsüyor, ama Emma'ya gülümsediğinden farklı bir gülümseme. Kurnazca, sanki bir şeyler planlıyormuş gibi. Ama şu anda umurumda değil. En iyi arkadaşımın Londra'ya gideceğim ve bu, onun gizli planları ne olursa olsun, buna değer.

Yirmi dakika sonra, Alexander ve Richard önümüzde otururken, biz de arabanın arkasında oturmuş Londra'ya doğru yola çıkmışız. Birkaç saniye içinde, Emma ve ben her zamanki gibi rahatça sohbet etmeye başlıyoruz. Alexander yüksek sesle homurdanıp, bizi kendisinden ve Richard'dan ayıran ekrana bastığında, Emma bana göz kırpmıyor.

"Bu şey ses geçirmez mi?"

Dikkatle dinledim. "Sanırım öyle. Konuşmalarını duyamıyorum. Neden sordun?"

"Kaş meselesi mi?" Az önce söylediklerime rağmen sesini alçaltıyor. "Harika bir şey."

"Bana intikamını nasıl aldı bilmek ister misin?"

Yaklaşır. "Her zaman."

"Beni yedi saat boyunca panik odasına kilitledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir, Immy." Yüzünü buruşturdu. "O kadar kolay olmadı mı?"

"Hiç de bile. Umudumu kaybetmeye başlıyorum."

Parmağını salladı. "Hemen kes şunu. Dört günümüz var. Eminim onun elini zorlayacak bir plan yapabiliriz."

"Umarım öyledir, çünkü şimdiye kadar denediğim her şey feci şekilde başarısız oldu ve çok yalnızım, Em. Personel çok sıkıcı, arkadaş olacağını umduğum kız kardeşi sürekli iş seyahatinde ve Alexander sadece işine geldiğinde benimle konuşuyor. O aptal evde tek başıma dolaşıp duruyorum ve daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Elimi sıkıyor. "Ben yanımdayım. Bir çözüm bulacağız." Başını eğiyor. "En azından yakışıklı."

İç çekiyorum. "O, tanıdığım en kafa karıştırıcı adam. Bir an birbirimizin boğazına sarılıyoruz, bir an sonra bana nazik davranıyor ya da çalışanlarından biri için harika bir şey yaptığını öğreniyorum ve ona farklı bir gözle bakmaya başlıyorum."

Birkaç saniye beni inceledi. "Seninle yattı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Beni birkaç kez öptü ve..." Sesim kesiliyor, ahırda yaptıklarımızı düşününce yanaklarım kızarıyor. "Başka şeyler de yaptık. Ama daha ileri gitmek için hiçbir ilgi göstermedi."

"Hmm, ilginç." Parmağını alt dudağına dokundurur, sonra başını sallar. "Tamam... beni dinle. Bu adamdan hoşlanıyor musun?"

"Onun bazı yönlerini seviyorum. Diğer yönleri ise onun boxerına kaşıntı tozu koymak istememe neden oluyor."

"Bunu not edelim." Gülümsedi. "Zenith için çalışıp bu adamla evli kalabilseydin ne yapardın? Yapardın mı?"

"Bu tartışmalı bir konu. Ona çalışmak istediğimi sordum ve hayır dedi."

"Ne zaman oldu bu? Ona tekrar sordun mu?" "Ne anlamı var ki?"

"Anlamı, insanlar fikirlerini değiştirir. Belki de o da fikrini değiştirmiştir."

"Değiştirmez."

"Tartışma için, değiştireceğini varsayalım. Kalıp, işleri düzgün bir şekilde denemek ister miydin?"

Dudaklarımı bir tarafa kıvrarak, onun sorusunu dikkatlice düşündüm. "Emin değilim. Belki. Ama yakında yirmi iki yaşına gireceğim. Ölmeden önce seks yapmak isterim."

Emma gülümser, sonra konuyu değiştirir, ama benim aklım onun sorusuna takılıp kalır. Alexander işimi almama izin verirse ve bana daha yumuşak tarafını gösterirse, belki de bizim için bir gelecek olabilir. Ama onun bu iki şeyi de yapacağını sanmıyorum. Yine de ona işi tekrar sormaktan zarar gelmez, ve soracağım da. Doğru zaman geldiğinde.

Bir saat sonra, araba Harrods mağazasının önünde durur. Kaldırıma adım attığımızda, Alexander'ın camı iner.

"Öğleden sonra tam dörtte burada ol. Geç kalma."

Araba yoğun trafik şeritlerine girerken, Emma ve ben iki korumanın arasında kalıyoruz. İçimi bir heyecan dalgası kaplıyor. Kolumu Emma'nın koluna takıyorum. "Hadi, çılgınlık yapalım."

Alışveriş yapar, manikür ve pedikür yaptırır, saçlarımızı yaptırırız. Harrods'tan çıkıp öğle yemeği yemeye giderken biri bana seslenir.

"Imogen?"

Sesin geldiği yöne dönüyorum. "Vicky!" Ona sarılıyorum. "Seni görmek ne güzel."

"Ben de. Alexander'ın seni Oakleigh'den çıkmasına izin vermesine şaşırdım. Orası kişiliklerin öldüğü yer, biliyorsun."

Gülüyorum. "Hepsi Emma sayesinde." En iyi arkadaşımı, burada kaldığım süre boyunca benim için bir nevi müttefik olmasını umduğum kadına tanıtıyorum. "Öğle yemeğine çıkıyoruz. Bize katılmak ister misin?"

"Evet, teşekkürler. Bir arkadaşım ile buluşacaktım ama o gelemedi. Claridges'e ne dersiniz? Öğleden sonra çayı için biraz erken ama öğle yemeği menüsü muhteşemdir."

"Dörtte geri dönebilir miyiz?" diye soruyorum, Claridges'in Harrods'tan ne kadar uzak olduğunu bilmediğim için. "Alexander o saatte dönüyor."

Vicky göz kırpar. "Belki. Belki de olmaz."

Emma sırtıttı. "Sen benim tarzım bir kızsın, Vicky."

Katılıyorum. Cesur, yaramaz ve bana Emma'yı çok hatırlatıyor.

Koruma görevlilerimiz bizi Claridges'e götürürler, Vicky başı dik ve omuzları geriye doğru, sanki oraya aitmiş gibi içeri girerken, biz arkasında dururuz. Ben de zengin bir aileden gelmeme rağmen, hala kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Amerikan parası ile İngiliz parası arasında, gerçek ya da hayali olsun, bir fark var gibi görünüyor. Maître d'otel bize tepeden bakıp Vicky'ye öğle yemeği için birkaç aydır tüm rezervasyonların dolu olduğunu söylediğinde, kendime olan güvenim daha da azalır.

"Başka bir yere gidelim," diyorum, yarı dönerek.

Vicky elimi tutar ve beni yanına çeker. "Bu kim biliyor musun? Alexander De Vil'e karısını geri çevirdiğini söylememi ister misin?"

Onun sözleri hemen etkisini gösterir. Adamın yüzü kıpkırmızı olur, özürler dudaklarından dökülürken üç menü alır ve bizi yemek salonuna götürür. Birkaç kez daha özür diler, garsona parmaklarını şıklatır ve yüksek sesle bizim VIP olduğumuzu ve iyi bakılmamızı sağlasınlar diye duyurur.

"İşe yarayacağını biliyordum," diyor Vicky. "Alexander'dan bahsettiğimde altını ıslattı."

"Şeytan'la evli olmanın bazı avantajları olmalı," diye mırıldanırım.

Şimdiye kadar yediğim en lezzetli somonu yiyoruz ve ben bu fırsatı, De Vil'ler ve Vicky'nin ailesinin onlarla olan bağlantısı hakkında birkaç soru sormak için kullanıyorum, Emma'ya Elizabeth'in yakında Nicholas ile evleneceğini anlatıyorum. Meğer Montague'lar ve De Vil'ler

uzun zaman önce, ama bu, iş ilişkileri yerine evlilik yoluyla ilk kez birbirlerine bağlanacakları anlamına geliyor. Vicky, kız kardeşinin nişanından bahsederken onu dikkatle izliyorum, ama bu fikir onu üzdüyse de, bunu iyi saklıyor. Baloda gördüklerimi yanlış yorumlamadığımdan eminim, bu yüzden biraz daha ısrar ediyorum.

"Ablası olarak, senin yerine Nicholas'a söz verileceğini düşünürdüm."

Cevap vermeden önce çok kısa bir duraklama oluyor. Bir saniyeden az, ama ben fark ediyorum. "Tanrım. Nicholas ve benim birlikte olduğumuzu hayal edebiliyor musun?" Gülerек, sesinde boş bir tını var. "Hayır, Beth ona çok daha uygun. Karşı çıkmıyor, ve De Vil erkekleri kadınlarından bunu bekliyor."

"Ben Alexander'a karşılık veriyorum."

"Tabii ki, cevap veriyorsun," diyor Emma.

"Evet, ama eminim sen bunu akıllıca yaparsın, gizli bir suikastçı gibi, herkesin içkisine siyanür katarsın ve ilk fark ettikleri şey, yerde kıvranıp ağızlarından köpükler çıkmaya başladığında olur. Peki ya ben? Ben daha barizim. Ben gözlerinin arasına kurşun sıkan ya da kaburgalarının arasına av bıçağı saplayan türden bir kıyım. Nicholas'la evlenmemiz kanlı bir sonla bitecekti. Ailem bunu biliyordu, Nicholas da biliyordu, bu yüzden seçim yapması gerektiğinde Beth'i seçti. Ve Tanrıya şükür ki öyle yaptı."

Cevabı biraz fazla çalışılmış gibi, ama Nicholas'a olan duygularını bana anlatmaya hazır olsaydı, anlatırdı.

"Şuna bakın," diyor Vicky, saatine bakıyormuş gibi yaparken. "Neredeyse dört oldu. Sanırım geç kalacaksın."

Yüzümde bir gülümseme yayılır. Emma Amerika'ya döndüğünde, Vicky ile arkadaş olmak için çok daha fazla çaba göstereceğim. O çok kötü bir etki yapıyor... ama De Vil olarak hayatta kalmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Yirmi Beşinci Bölüm

ALEXANDER

Imogen'in korumaları araçtan iner, ardından Imogen ve Emma gelir. Arkada Victoria'yı görmek hiç beklemiyordum.

Gözlerimi kısıyorum. O burada ne arıyor? Kollarımı açıp arabadan uzaklaşıyorum, Imogen'in bakışları benimkilerle çarpışıyor. Yeşil irislerinde bir anlık endişe beliriyor, sonra omuzlarını dikleştirip dik duruyor. Yirmi beş dakika geç kaldığı için onu azarlamamı bekliyor.

Rakibinizi şaşırtmak için harika bir iş taktiği, onun beklediğinin tam tersini yapmaktır. Bu, rakibinizin her şeyi yeniden düşünmesine neden olur ve şaşkın bir rakip, kolayca avantaj elde edilebilecek bir rakiptir. Öldürücü darbeyi vurmak için. Bu yüzden, öfke veya sinirlilik göstermeyip, bana yaklaşırken bakışlarımı yumuşatıp ona gülümsüyorum.

"Günaydın?"

Boynunun dibine dokunur, başını hafifçe geriye doğru çekerek. "Şey... evet. Harika bir gün."

"Harika. Saçın çok güzel görünüyor." Arabayı işaret ederim. "Eve gidelim mi?"

Kaşları içe doğru çekilir ve sanki gerçek ben her an ortaya çıkacakmış gibi arkama bakar.

"Vicky'yi eve bırakabilir misin?"

"Sean halleder." Bütün gün Imogen ve arkadaşlarını gezdiren şoföre parmağımı kaldırıyorum. "Sean, lütfen Bayan Montague'yu güvenli bir şekilde evine bırak."

"Neden bizimle gelemiyor?"

"Sorun yok, Imogen," diyor Victoria. "En azından beni otobüse binip eve gitmeye zorlamıyor." Gözleri benimkilere dikilir, dudakları düzleşir. Victoria'nın ailemi sevmediği bilinen bir gerçektir, ki bu onun için bir sorun teşkil ediyor, çünkü kız kardeşi Nicholas ile evlendikten sonra yakında ailemizin bir üyesi olacak. Onun benim hakkımda ne düşündüğü beni pek ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren şey, Imogen'in kafasını zehirle doldurması.

Hmm. Emma ile başa çıkmak kolay, ve öyle de olacak. Yakında. Victoria ise daha zor bir durum. En son istediğim şey, onun ve Imogen'in yakın arkadaşlık kurması.

"Arabada yer yok. Victoria, Sean ile seyahat ederken tamamen güvende olacak."

"Seninle tanışmak çok güzeldi Emma," diyor Victoria, Amerikalıyı kucaklayarak. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Görmeyeceksin. Bunun için ben garanti veriyorum.

"Evet, ben de seninle tanıştığıma memnun oldum." Emma ve Victoria, birkaç saat değil de yıllardır tanışıyorlarmış gibi sarılırlar. Victoria Imogen'a sarılmak için harekete geçtiği anda, ben homurdanıp saatime bakarım. Kafamı kaldırdığımda, Emma'nın gözleri üzerimde, dudakları açıkça onaylamadığını gösteren düz bir çizgide. Benim iyi çalışılmış somurtkan bakışlarımdan gözlerini kaçırana kadar ona bakarım.

Avuç içimi Imogen'in beline bastırarak onu arabaya doğru yönlendiririm. "Emma, Richard'la gidebilirsin. Karımla konuşmak istiyorum." Imogen'in arabaya binmesini beklerken ses tonum tartışmaya yer bırakmaz. Kapıyı çarparak diğer tarafa geçerim. Kapıyı kapattığım anda gizlilik perdesini açar ve emniyet kemerimi takarım.

Ve bekledim. Bekledim. Uzun bir sessizlik oldu. Beş dakika geçtikten sonra konuştu.

"Geç kaldığım için beni azarlamayacak mısın?"

Ellerimi kucağımda birleştirip karıma dönüyorum. "Sence azarlamalı mıyım?"

"Hayır."

"O zaman, nefesimi boşa harcamayayım."

Kaşlarını çattı. İyi. Ne kadar kafası karışır o kadar iyi. Bana ne olduğunu anlamaya çalışacak ve Oakleigh'e gitmediğimizi fark etmeyecek.

"Kaçırılmış olabileceğimden endişelenmedin mi?"

Gömleğimin manşetleriyle oynayarak onları çekiştiriyorum. "Nerede olduğunu tam olarak biliyordum."

"Ah, doğru ya." Başımı salladım. "Koruma görevlileri ve acil durum telefonu."

Ve kolundaki takip cihazı, sevgili karım. Hiçbir şey söylemiyorum, konuşmayı ona bırakıyorum. Londra'dan kuzeye değil güneye dönüyoruz, ama o hiçbir şey söylemiyor. Belki de buraya gelirken hangi yollardan geçtiğimize dikkat etmediğinden ve Londra'ya ilk kez geldiğinden olabilir.

"Öğle yemeğinde sohbet etmeye daldık. Arkadaşlarımla vakit geçirmek çok güzeldi."

Bundan en iyi şekilde yararlan, Küçük Piyon. "Açıklama istemedim."

Pencereden dışarı bakmaya başladı ve ben nereye gittiğimize dair bir soru yağmuruna hazırlandım, ama o hiçbir şeyden haberi yok gibiydi.

Derin bir nefes alarak, "Geciktiğim için özür dilerim," diyor.

Şaşkınlığımı gizleyerek, kısa bir şekilde başımı salladım. "Özrün kabul edildi."

Yine sessizlik hakim. Elbisesinin eteğiyle, sonra da çantasının askısıyla oynuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Yakında varacağız. Sonra ortalık cehenneme dönecek.

"Toplantın nasıldı?"

Gözlerimi açıp başımı sola çeviriyorum, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Gözleri aşağıya iniyor, beni ileri geri izliyor. Yanılmıyorsam, uyluklarını birbirine bastırıyor ve burnundan nefes alıyor. Benim küçük piyonum biraz tahrik olmuş.

Parmaklarım onu dokunmak, pürüzsüz, düzgün bacaklarını okşamak için kaşınıyor. Onun içine girmek için. Onu orgazm etmek için.

ahırda yaptıklarımız. Ne kadar az uyursam da, her uyuduğumda, o akşam çıkardığı sesler rüyalarımı dolduruyor. O küçük nefes nefese kalışları, orgazm yaklaşırken gözlerinin büyümesi. Üst dudağındaki ter damlasını yalamak için can attım.

Ben kırbacımı klitorisine vurduğumda çıkardığı tıslama sesi.

Ama bunların hepsi boş laf. Ne yazık ki, varacağımız yere ulaşmadan önce onu gerektiği gibi tadını çıkarmak için zaman yok ve ona yapacağım şeyden sonra, o da buna açık olmayacak.

"İlginçti."

Bu, bunu tanımlamak için uygun bir kelime. Terapistim Lilian, evliliğimle ilgili çok zor sorular sordu ve beni en çok kızdıran şey, ona cevap veremememdi. Lilian asla cevap vermez, ama tuhaf bir vücut diliyle, Imogen için planlarımın değişmediğini söylediğinde, "Saçmalık" der gibi bir şey ifade ediyordu.

Onlar öyle düşünmüyor olabilir, ama o *benim* öyle düşündüğümü sanıyor ve midemde korkunç bir karıncalanma hissediyorum, bu da onun haklı olabileceğini düşündürüyor. Imogen'ın arkadaşlarıyla arabadan inerken yüzünde parıldayan gülümsemesi ve hafif adımları, yapmak üzere olduğum şeyi... rahatsız edici hale getirdi. Başlangıçta onu ne kadar incittiğimi umursamıyordum, ama son zamanlarda, gözlerindeki ışık söndüğünde, bir parçam onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissediyor.

Telefonumu çıkarıp birkaç e-postayı yanıtlıyorum. Imogen da telefonunu çıkarıyor ve garip bir gülümsemeyle arabanın ön tarafına bakıyor. Emma'ya mesaj atıyor ve konuştukları şey onu mutlu ediyor.

Bu uzun sürmeyecek.

Göğsüm sıkışıyor ve onu ovuyorum. Araba yavaşlarken kravatımı gevşetip üst düğmeyi açıyorum. Bunun için benden nefret edecek, ama belki, sadece belki, bu bardağı taşıran son damla olacak. Onu uçurumun kenarına iten katalizör. Imogen gibi birinin arkadaşlığını reddetmek bir şey, ama ona bir tat verdikten sonra tekrar elinden almak... bu en acımasız olanı.

İkinci kez düşünsem bile, artık çok geç. İşleri başlattım ve şimdi sonuna kadar gitmeliyim.

Imogen, ben emniyet kemerimi çözene kadar durduğumuzu fark etmiyor. Başını kaldırıp pencereden dışarı bakıyor. Uçağım apronda duruyor, akşam güneşi kokpit penceresinden parlıyor.

"Burada ne yapıyoruz?" Dikkatini bana çeviriyor. "Neler oluyor?"

Onu görmezden gelerek arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Emma zaten pistte, Steven de yanında duruyor. Imogen kendini arabadan dışarı atıyor, başı Emma ile benim aramda gidip geliyor.

Yüzümü düzeltip, her zamanki soğuk tavrımı takınıyorum, ama bu sefer doğal değil, sahte geliyor. "Emma bizi terk ediyor."

Imogen'ın çenesi düşer, ağzı açık kalır. "Hayır, gitmiyor."

"Evet, öyle." Imogen kadar şaşkın olan Emma'ya odaklanıyorum. "Önceden ararsaydınız, Imogen'ın henüz ziyaretçilere hazır olmadığını söyledim. Buradaki hayatına alışmaya çalışıyor ve eski hayatından tanıdıklarının ansızın ortaya çıkması, burada kendini evinde hissetmesini engelliyor. Birkaç ay sonra onu ziyarete getireceğim."

Birkaç ay sonra çoktan gitmiş olacak. Bu düşünce midemde ekşime hissi uyandırıyor. Rahatsız edici, hoş olmayan bir his ve göğsümü ovuşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Emma'nın bakışları Imogen'a yönelir. "Bebeğim?"

"Bunu yapamazsın!" Imogen bana dönerek, burun deliklerini genişletir, gözleri cinayet niyetiyle parlar. "O hiçbir yere gitmiyor."

"Steven." Çenemi salladım. "Lütfen Bayan Delacourt'u uçağa kadar eşlik et."

"Hayır!" Imogen arkadaşına doğru koşar. Onun iki kolunu da tutarak kendime doğru çekerim. Sokak kedisi gibi direnir, tükürür ve bacaklarıyla tekmeler atar, ama ben ona göre çok güçlüyüm ve önceki kavgalarda attığı o acımasız tekmeleri nasıl önleyeceğimi öğrendim.

"Polisi arıyorum!" Emma, Steven onu uçağa doğru sürüklerken bağırır. "Bu kaçırma. Onu bir mahkum gibi kilitli tutamazsınız."

"O benim karım. İstedğim her şeyi yapabilirim."

"Seni tutuklatacağım!" Emma merdivenlerin yarısına kadar çıkmış durumda. "Bebeğim, sorun yok. Bu işi hallededeceğim. Hallededeceğim."

"Emma!"

Imogen'in acıklı çığlığı, soğuk ve acımasız bir bıçak gibi kalbimi delip geçiyor. Bundan nefret ediyorum, ama kararımı verdim ve şimdi bunu uygulamam gerekiyor. Lilian'ın bugünkü seansta yaptığı pasif-agresif yorumlar kafamın içinde sürekli yankılanıyor olsa da, fikrimi değiştirmek için artık çok geç.

Uçağın kapısı kapanır ve Steven arabaya doğru koşarken, Imogen'in tüm direnci kaybolur. Panik odası olayından sonra olduğu gibi kollarımda yığılır ve onu arabaya kolayca götürmemi sağlar.

Taş gibi oturuyor, kolları kucağında gevşek, gözleri donuk ve dümdüz önüne bakıyor. Kendini emniyet kemeriyle bağlamaya hiç niyet göstermediğinde, ona uzanıp onun emniyet kemerini bağladım, sonra da kendiminkini. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor, bu yüzden onun gevşek elini tutuyorum. Elimi çekip kurtulmasını bekliyorum, ama o bunu yapmıyor. Başparmağımla onun parmak eklemlerini okşuyorum, onu rahatlatmak için beklenmedik bir dürtü geliyor içimden.

Sessizce Oakleigh'e geri dönüyoruz. Arabadan inip eve doğru ağır adımlarla yürürken, doğrudan merdivenlere yönelir. Onu takip etmek için harekete geçerken telefonum çalar. Arayan kişiye başımı sallayarak hayır derim. Arayan, yerel polis teşkilatının müdürüdür. Emma, istediği sonucun asla gerçekleşmeyeceğini bilmeden, polisi arayacağına dair tehdidini yerine getirmiştir.

Telefonu açıp, o konuşmadan önce cevap veriyorum. "O iyi."

Imogen merdivenlerde durur, omzunun üzerinden bakmak için dönerek. "Teşekkür ederim, Müfettiş, ama o gayet iyi."

Imogen'in pes etmiş bir iç çekişi kulağıma ulaşır ve o merdivenlerden yukarı çıkmaya devam eder. Birkaç saniye daha müdürle konuşurum, sonra telefonu kapatır ve Imogen'i merdivenlerden yukarı takip ederim. Odasına girmeden ve oturma odasından yatak odasına geçmeden önce kapıyı çalma zahmetine girmiyorum.

Yatağın ortasında yatıyor, bacakları göğsüne kıvrılmış, elleri çenesinin altında yumruklanmış. Onun mutsuzluğu beni mutlu etmeliydi, ama tam tersi bir etki yarattı; bugün bu planı yaparken tahmin etmediğim bir etki.

Şimdi mutsuz olan benim.

Bugün erken saatlerde Lilian, Imogen'ın evliliği bitirmesini istememin nedenlerini ve motivasyonumu bir kez daha gözden geçirmemi önerdi. Çocuk sahibi olmak istememem tartışmaya açık bir konu değil, ama bu konu masadan kalkarsa, Imogen ile evli kalmak ister miyim?

Evet, sanırım isterdim.

Yatağın kenarına oturarak, alnındaki bir saç telini çekip kaldırıyorum. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Hayır, üzölmüyorsun, yoksa bunu yapmazdın."

Sesinde, ondan beklediğim tüm ruh yok. Onu sevmeme neden olan ruh. O, zorlu bir dünyada bir ışık kaynağı ve bir şekilde, son birkaç hafta içinde kalbimin en karanlık köşelerine girip bir kıvılcım çaktı. Apatik bir halden, merak uyandıran bir hale geçtim ve kendimi karıma düşkün buldum. Hatta ona aşık oldum. Her kavga, ne kadar gergin veya kavgacı olursa olsun, benim için zevkliydi. Kaybettiğim kaşım hariç. O ağda şeridini koparmak hiç hoşuma gitmedi.

"Bana bak."

Çenesine dokunarak başını nazikçe çeviriyorum. O da dediğimi yapıyor, sırt üstü yatıyor ve kederli gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Emma'yı göndermek için nedenlerim vardı. Birkaç ay sonra, yerleştğinde seni onu görmeye götüreceğimi söylemiştim ve bunu ciddiğim." Gerçekten de ciddiğim. Eğer kalırsa, bu sözümü tutacağım. Ama son hamlem onu zorlarsa ve benden boşanmak isterse, bu düşünce beni ne kadar tedirgin etse de, ona engel olmayacağım.

"Peki bu arada ben ne yapacağım? Bu kadar yalnızken buraya nasıl yerleşmemi bekliyorsun? Neredeyse hiç burada değilsin, burada olduğunda da birlikte bir şey yapmıyoruz. Tek başıma bisiklete biniyorum, tek başıma yürüyüş yapıyorum, tek başıma yemek yiyorum, tek *başımayım*. Kız kardeşinle arkadaş olmayı umuyordum ama o da hep iş seyahatinde. Vicky kilometrelerce uzakta yaşıyor. Will'i kovdun. Burada benim için kimse yok."

Edgerton'dan bahsettiğinde çenemi sıkıyorum. Son zamanlarda aldığım bazı kararlarımdan pişmanlık duyuyor olabilirim, ama bu kararımdan asla pişmanlık duymayacağım. Hala, süreçlerimizi aldatıp buraya iş bulmayı başardığı için ona kızgınım. Şimdiye kadar Oakleigh'den uzak durdu ve hayatına değer veriyorsa, böyle devam edecek.

"Satranç oynuyoruz." Bu bir şaka olarak söylendi. Hatta gülümseyerek söyledim, ama o somurtarak cevap verdi.

"İki kez satranç oynadık. Bir kez sözde balayımızda." Alaycı bir kahkaha attı. "Bir kez de balo gününde. Sen yalnızlığı seviyor olabilirsin, ama ben nefret ediyorum."

Bu yüzden tüm stratejimi onu izole etmeye dayandırdım, ama bu strateji artık bana hiçbir tatmin sağlamıyor. Aslında bundan nefret ediyorum, ama aynı zamanda Emma'yı gönderdiğim için pişman değilim. Bu evliliği denemeyi düşünüyorsam - çocukların zorlu meselesini unutmadan - o zaman Imogen'in zamanını geçireceği kişi *ben* olacağım.

"Ya Saskia daha sık buralarda olursa? Ya da ben de seninle daha fazla zaman geçirmek için daha fazla çaba sarf edersem?" Kıkırdayarak güldüm, bu nadir bir şey olmalı ki gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tabii ki sen bunu istemeyebilirsin."

Gözleri genişlemekten daralmaya geçer. "Neden şimdi bana nazik davranıyorsun? Ne değişti?"

Elimin tersiyle onun yumuşak yanağını okşuyorum. "Evet, var."

Yirmi Altıncı Bölüm

IMOGEN

Şu anda hissettiğim duygular, eskiden yılda bir kez kasabamıza gelen lunaparkta Tilt-A-Whirl'e binmeyi hatırlatıyor. Her yöne savruluyorum, bir yandan diğer yana, yukarı aşağı, dönüp duruyorum. Midem bulanıyor, ama kusmak isteyeceğim türden bir mide bulantısı değil. Daha çok, hedefime o kadar odaklanmış bir yol izlediğim için, varış noktasının değiştiğini fark etmediğimi yavaş yavaş anladığım bir his.

Alexander'ın Emma'yı eve göndermesi, bana yaptığı en acımasız şeylerden biri olabilir. Haftalarca süren izolasyonun ardından onunla bir gün geçirmeme izin verdikten sonra, arkadaşımın sevgisini birkaç gün daha tadabileceğimi düşünürken onu benden koparmak, kalpsizliğin ötesinde bir şey. Yine de onu doğru anlıyorsam, pişmanlık duyuyor gibi görünüyor, ya da en azından ne kadar yalnız olduğumu fark etti ve taviz vermeye hazır.

İkimiz de birbirimize acımasız davrandık, ikimiz de evliliğimizin sınırlarını zorladık. Benim nedenlerimi biliyorum, ama onun nedenlerini, başlangıçta benimle evlenmek istememesinin dışında bilmiyorum.

"Emma'yı göndermek için nedenlerin olduğunu söylemiştin." "Evet." Çenesini bir kez eğdi.

"Onlar ne?"

Dudaklarını ısırıp yatakta kıpırdanıyor. Gergin. Alexander gergin olmaz. "Buradaki ilk haftalarını zorlaştırdığım için suçlu olduğumu biliyorum. Telafi etmeye çalışıyorum."

"En iyi arkadaşımı daha yeni gelmişken göndererek mi?" "Onun burada olması dikkatini dağıtırdı. Bunların hepsi senin için yeni şeyler

ve onun birkaç gün burada kalması, eve döndüğünde işleri daha da zorlaştırırdı. En iyisi bu olur diye düşündüm."

Mükemmel, beyaz dişleriyle yalan söylüyor. "Buna inanmıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor. Bu samimi hareket midemi burkuyor. Dokunmak konusunda çok cimri davranıyor ve dokunmaya ihtiyaç duyan biri için, son birkaç haftadır insan teması olmaması işkenceye benziyor.

"Akıllı kız. Tamam, peki şöyle yapalım. Bugün biriyle konuştum ve o kişi bana şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir şeyi düşündürdü. Lütfen daha fazla açıklama yapmamı isteme. Henüz hazır değilim, ama bu olay aramızdaki ilişkiye farklı bir açıdan bakmamı sağladı. Henüz aradığım cevapları bulduğumu sanmıyorum, ama üzerinde çalışıyorum."

"Bunların hiçbirisi Emma'yı neden eve gönderdiğini açıklamıyor."

Derin bir nefes aldı. "Onu eve gönderdim çünkü seni kendime istiyorum. Evliliğimize direnmemin nedenleri var, ama seni daha iyi tanımak istiyorum ve arkadaşın etrafta dolaşırken bunu yapamam."

"Ne gibi nedenler?"

Çenemi yukarı kaldırdı, sonra parmaklarının arkasını boynumun eğiminde gezdirdi. Omurgamdan bir titreme geçti. Hoşuma gitti. Hem de çok. En azından benim için hiçbir şey değişmedi. Alexander ile evli kalamam. Tüm kimliğim, bir fark yaratma, diplomamı yaşadığımız dünyayı daha iyi hale getirmek için kullanma arzusuna odaklanmış durumda. Alexander ile iş konusunu zaten konuştum ve o hayır dedi.

"Zamanı geldiğinde sana söylerim."

Parmaklarımla alt dudağımı okşayarak onun dikkatini çektim. Nefesi kısaldı, yanakları hafifçe kızardı. Bana öpüşmek için yaklaştı. Elimi göğsüne koyarak onu geri ittim.

"Çalışmak istiyorum. Burada hayatıma yerleşmemi istediğini söylüyorsun. İşte bu, benim için işleri kolaylaştıracak olan şey."

Gözleri kapanıyor ve ben tartışmaya hazırlanıyorum. Ama bu sefer geri adım atmayacağım. Haftalar sonra ilk kez, her şeyi net bir şekilde görüyorum.

Alexander benden boşanmayacak.

Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, ona ne kadar sorun çıkarırsam çıkarayım, kaşlarını (ya da daha acı veren vücut bölgelerini) kaç kez ağda yaparsam yapayım fark etmez. O, görevine o kadar bağlı ki bu adımı atamaz. Buna bir de bugün konuştuğu gizemli kişi eklenince, o da evliliğimizi denemek istemeye başladı ve benim hedefim başarısızlığa mahkum oldu.

Alexander ile evli kalmaya mahkumum, çalışmak zorundayım. Hayatımın geri kalanını bu malikanede, beynimi aktif tutacak hiçbir şey olmadan geçiremem. Deliririm. Çalışmadan, topluma bir şekilde katkıda bulunmadan, ben kimim ki?

"Zenith, değil mi?"

Ona inanamadan bakıyorum. İşi biliyor mu? Bunca zamandır biliyor muydu? Onu boşanmaya zorlama planım bu kadar bariz miydi?

Elini gösterme. Yavaş ol. Hiçbir şey bilmiyor olabilir.

"Neden öyle diyorsun?"

"Şey, benim kredi kartımı kullanarak onlara oldukça büyük bir miktar bağış yaptın ve bana Los Angeles ofislerinde staj yaptığını söyledin. Tanıdığın biriyle iş fırsatları aramak istemen mantıklı."

Kalp atışlarım yavaşladı. *Sorun yok.* Benim zaten bir iş teklifi aldığımı bilmiyor. Bunu kendi lehime çevirebilirim.

"Zenith'in misyon beyanı benim inançlarımla uyumlu. Ticari bir şirketler, ama tüm kararlarını sadece paraya göre almıyorlar. Staj yaptığımda, Afrika'nın Malavi bölgesinde bir proje üzerinde çalışıyorlardı. En son teknolojileri kullanarak sürdürülebilir bir model köy inşa etmeyi amaçlıyorlardı. Proje başarılı olursa, daha fazla yere yaymayı planlıyorlar."

"Bu güzel bir hedef."

"Öyle." Dudaklarımı ısııyorum. "Yani, onlara iş başvurusunda bulunabiliyor muyum?"

"Christian'la konuşayım," diyor. "Şirketimizin inşaat ve mimari bölümünü o yönetiyor. Bu konuda onun görüşünü almak istiyorum"

"Saçımın bir tutamını parmaklarıyla okşadı. "Eğer karımı işe alacaklarsa, onu takdir edeceklerini bilmek istiyorum."

İçimde bir rahatlama dalgası yayılıyor. Hayır demiyor. Aslında, neredeyse evet diyor. Christian, Zenith hakkında kötü bir şey bulamayacak, yani Alexander ile evlendikten sonra başvurduğumu, mülakata girdiğimi ve işi aldığımı gösterebilirim, sorun yok demektir.

İşin Afrika'da bir süre kalmamı gerektirmesi mi? Bu bilgiyi şimdilik kendime saklayacağım. Alexander'ın bilmediği şeyler kararını etkilemez. Öğrendiğinde hoşuna gitmeyecek, ama umarım o zamana kadar çok geç olacaktır.

"Teşekkür ederim."

Gözlerinde daha önce görmediğim bir sıcaklık beliriyor. Elini boynumun arkasına dolayarak bana doğru eğiliyor, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. Kolonyasının kokusunu içime çekiyorum, bacaklarımı birbirine sıkıştırma dürtüsü beni sarıyor.

Geldiğimden beri yaptığım her şey boşunaydı, ama nedense, düşündüğüm kadar yıkılmadım. Alexander iş konusunda sözünü tutarsa, onun karısı olmak ve Oakleigh'i evim yapmak gerçekten o kadar kötü mü olacak? Hayır, öyle olacağını sanmıyorum.

Ayrıca, kocama olan ilgimden şüphem yok. Ona direnerek, sadece kendimi acı çekmeye zorluyorum.

"Ateşkes mi yaptık?" Yanılıyor olabilirim, ama ses tonunda, kelimeleri telaffuz edişinde bir umut ışığı var.

"Önce iş konusunda sözünü tut bakalım."

"Not aldım." Burnunu yanağıma sürterek derin bir nefes aldı. "Bu arada seni meşgul edeceğime söz veriyorum."

Dudakları benimkilerin üzerinde tüy kadar hafifçe kayıyor. Midem kıvrılıyor ve kasılmaya başlıyor. Otomatik pilotta, parmak uçlarımı onun yumuşak, dalgalı saçlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum, ağzımı onun ağzının altında açıyorum. Omurgamdan aşağı elektriksel bir karıncalanma yayılıyor ve klitorisim heyecandan titriyor.

Ondan istediğimi sormaya utanarak, kalçalarımı kaldırıyorum, umarım o da benim orada dokunmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlar.

O benim ağzımdan ayrılır ve bunun yerine boynumu öper. Ohh, bunu sevdim. Titreme vücudumu sarar ve ben, sürtünme için çaresizce kalçalarımı daireler çizerek hareket ettiririm.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim ihtiyaç içindeydi.

"Emma'yı eve gönderdiğim için hala bana kızgın mısın?" Sesinin zengin, kadifemsi kalitesi karın kaslarımı bir kez daha şiddetli bir şekilde kasılmaya neden oluyor.

"Evet." Ama eskisi kadar kızgın değilim.

"Burada kalarak seni benden, bizden, bundan uzaklaştırırsa bile." Elini bacaklarımın arasına sokar, uyluklarımı ayırır. Cevap beklemeden beni tekrar öper, dili alt dudağım boyunca kayar.

Inleyerek kalçalarımı onun eline doğru itiyorum. O da avucunun etli kısmıyla klitorisimi okşayarak beni ödüllendiriyor. Yıldızlar görüyorum. Gözlerimin arkasında parıldayan ve titreyen gerçek yıldızlar.

Tanrım, bu çok iyi. Çok... iyi.

İlişkimizdeki değişim akıl almaz. Dengesizim, kafam karışık, ama en baskın duygu açlık. Bu adamın, kocamın bana yaptıklarına karşı delice, kör edici bir açlık.

Alnımda ter damlaları belirliyor. Kıvraniyorum, ciğerlerim nefesimin hızına yetişmek için fazla mesai yapıyor. İç çamaşırlarımı elini sokuyor, tek parmağını kıvrımlarımın arasına kaydırıyor. Kaslarımı olabildiğince sıkı sıkıyorum, kendimi açgözlülükle ona sürtüyorum.

Diğer eliyle elbisenin düğmelerini açarken, iki parmağını içime sokuyor.

İşte bu. Sonunda *bakirelik* unvanımı kaybedeceğim.

Elini sütyenimin içine sokarak sağ göğsümü dışarı çıkarır ve bunu yaparken derin bir nefes alır. "En güzel göğüsler sende, Küçük Piyon."

Başını eğip meme ucumu emdi. İçimdeki parmakları, meme ucumu yalayıp dönen dili ve klitorisime bastırdığı başparmağıyla birleşince, patladım. Dalga dalga zevk içimi kapladı. Vücudum yatağa gömülmüş gibi hissettim, bacaklarım ağırlıksız, kanım alev alev yanıyordu.

Zirveye ulaştığımda, hızlı titremelerle sönümlenen bir titreşim beni sarar.

"Muhteşem." Çenemi kaldırır. "Gözlerini aç."

Ona göz kırpıyorum. Daha önce hiç yüzünde böyle bir ifade görmemiştim, ahırlarda bile. Gözlerinde hayret var ve bana attığı gülümseme kehribar rengi irislerinde yansıyor.

"Şimdi affedildim mi?" Parmaklarını çekip dudaklarına götürüyor. Onları temizleyene kadar izlemekten kendimi alamıyorum. "Yoksa hala Emma'ya kızgın mısın?"

"Hâlâ kızgınım," diyorum, sesim boğaz enfeksiyonundan yeni kurtulmuş gibi kısık. "Biraz zaman alacak. Otursan iyi olur."

Göğsünde bir kahkaha yankılanıyor. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve onun tadını alıyorum. Tuzlu, keskin, tamamen o. Alexander. Çok uğraştığım ve kaybettiğim kocam. Ama artık kendimi kaybeden gibi hissetmiyorum.

Ağzımı açıp başparmağını emdiğimde nefesi kesildi. "Güzel. Senin kızgın halini seviyorum."

Yanımda uzanarak, elini göğüs kafesimin üzerine kaydırıyor, dokunuşu hafif. Ağzını ağzımın üzerine kapatarak, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, yavaşça beni öpüyor. Beni sikmek için sabırsızlanacağını sanmıştım, ama burada uzanıp öpüşmekten memnun görünüyor.

Ellerimi saçlarına geçirip, karnımda ereksiyonunu hissedene kadar ona daha da yaklaşıyorum. Belki de hazır olmak için biraz yardıma ihtiyacı vardır, tıpkı bana yaptığı gibi, ama bana göre oldukça hazır görünüyor.

Elimi aramıza kaydırıyorum, ama pantolonunun üzerinden penisine dokunduğumda, bileğimi kavırıyor.

"Hayır."

Reddedilme hissi göğsüme çarpar ve çenemi indirip bakışlarımı aşağıya çeviririm. Neden ona dokunmamı istemiyor? Bende bir sorun mu var?

"Yakında, Küçük Piyon." Benim sormadığım bir soruyu yanıtlayarak, gözlerime bakmam için çenemi yukarı kaldırıyor. "Zamanı geldiğinde, bana sahip olacaksın. *Bütün* benliğimle."

Alexander'ın herhangi bir şey için mantığını anlamaya çalışmak genellikle anlamsızdır ve bu da farklı değil. Ona soru sormak da beni bir yere götürmez. Beklemek istemesinin bir nedeni var, ancak bunun ne olduğunu

ama çok doymuş durumdayım, ona cevap vermesi için baskı yapamayacağım. Nedenini söylemeyi reddettiğinde sadece sinirleneceğim.

Bugün aşırı uçların yaşandığı bir gündü. Yorgun hissetmem şaşırtıcı değil. Ama gözlerimi kapattığımda, geldiğimden beri ilk kez, umutla doluyorum.

Belki, sadece belki, hepsine sahip olabilirim.

Yirmi Yedinci Bölüm

IMOGEN

Yatak odamın köşesindeki boy aynasında yansımamı incelerken, parlak gümüş rengi elbise ışıltıyor. Elbisenin bir tarafında bacağımdan kalçama kadar uzanan bir yırtmaç var. Cesur ve baştan çıkarıcı bir elbise, çok beğendim. Ev dışında bu kadar açık bir elbise giymeye cesaret edemezdim, ama Oakleigh'de durum farklı galiba.

Alexander Emma'yı eve göndermesinin üzerinden üç gün geçti. Ona olabildiğince iyi bir şekilde durumu açıkladım, ancak Alexander bana da tam olarak açıklamadığı için bu zor oldu. Emma'nın bizim yolumuza engel olduğunu ve ikimizin de dikkatli bir şekilde ilerlemeye karar verdiğimiz bu yeni yol hakkında yorumda bulunmaktan başka bir şey söylemedi.

En yakın arkadaşım, Zenith'te o işi alabilirsem evliliğime bir şans verme kararımı tamamen destekliyor. Ben o hayali vazgeçmeyi reddediyorum. Bir dahaki sefere yolları kesiştiğinde bir şekilde misilleme yaparsa şaşırırmam.

Saskia, kum saati vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran, yere kadar uzanan kırmızı bir elbise giymiş olarak banyodan çıkıyor. Çarşamba günü iş seyahatinden eve döndü ve Alexander'a göre, bir süre başka bir seyahate çıkmayacak. Buna sevindim. Bu bize birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı verecek.

Arkamda duran Saskia, aynadaki yansımama gülümsüyor. "Çok güzelsin. Alexander çıldırarak."

Yüzüm kızarır, başımı eğerek pembe yanaklarımı saklarım. Umarım gelir. En son bu kadar özen göstererek giyindiğimde, bana neredeyse hiç bakmamıştı. Ama şimdi durum farklı. Bu sabah kahvaltıda ona Vicky'yi aylık akşam yemeğine davet edebilir miyim diye sorduğumda, tereddüt etmeden kabul etti. İşiyile meşgul olmasına rağmen, her karşılaştığımızda aramızdaki rahatlık artıyor.

"Sen de muhteşem görünüyorsun. Ama zaten her zaman öylesin."

"Pfft." Elini havada salladı. "Bazı sabahları beni görmelisin. Bataklik cadısı benim yanımda solda sıfır kalır." Mükemmel şekillendirilmiş saçlarını işaret ederek ekledi: "Atlar bunu ilk bakışta samanlık sanır, bu yüzden saçımı düzeltmeden ahıra yaklaşmam."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Seni özledim."

"Buraya daha sık gelemediğim için üzgünüm, özellikle de yerleşmene yardım etmek için. Ama en azından başka bir acil durum çıkmazsa, öngörülebilir bir süre burada olacağım."

Aşağı kata, yemek odasına iniyoruz. Geçen aydan farklı olarak, Alexander'dan önce varıyorum ve kulağa aptalca gelse de, beni gördüğünde ne söyleyeceğini veya ne yapacağını düşünerek heyecanlanıyorum. Bir kez daha "güzel" derse veya beni tamamen görmezden gelirse, ağlayabilirim... ya da bir oyma bıçağıyla hayalarını kesebilirim. Muhtemelen ikincisi. Hiçbir zaman her küçük şeyde gözyaşlarına boğulan türden bir kız olmadım.

"Imogen, vay canına!" Vicky bana doğru gelir, kollarını açar ve beni sıkıca kucaklar. Salı günü kurduğumuz bağın rahatlığı hiç azalmamıştır ve sanki yıllardır tanıdığım biriyle birlikteymişim gibi hissediyorum. Onda sıcak ve tanıdık bir şey var, sanki aynaya bakmak gibi, ancak görsel olarak birbirimize hiç benzemiyoruz. O koyu saçlı, zeytin tenli ve minyon. Ben ise kızıl saçlı, soluk tenli ve ondan 15 santim daha uzunum.

"Geldiğin için çok mutluyum. Kısa sürede haber verdiğim için özür dilerim."

"Önemli değil. Seni görmek çok güzel." Odaya göz gezdiriyor.

"Emma nerede?"

"Oh, beklenenden erken eve gitmesi gerekti." Yalan dilimden dökölüyor, ama pişman değilim. Vicky zaten bu aile hakkında kötü düşünüyor. Ona daha fazla malzeme vermekle kazanacak bir şey yok.

Solumdaki bir hareket dikkatimi çekti. Alexander.

Nefesimi tutuyorum, kendime itiraf etmek istemediğim kadar onun onayını görmek için endişeleniyorum. Christian'a bir şey söylüyor — umarım Zenith ile ilgili bir şeydir — sonra odada sanki havada yürüyormuş gibi ilerliyor. Vicky'ye kısa bir selam veriyor, sonra parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

"Harika görünüyorsun, Imogen." Adımı o kadar nadir kullanır ki, şaşkınlıkla gözlerimi genişletirim.

Vicky, "Affedersiniz," diye mırıldanır ve arka plana karışarak yemek odasının diğer ucundaki kız kardeşinin yanına gider.

"Yoksa Küçük Piyon'u mu tercih edersin?"

Boğazımı temizlerim. "Imogen olur."

O sırtarak, "O zaman sevgi sözcüğümü sadece ikimiz baş başa olduğumuzda saklayacağım" der.

Babası geldiğinde Alexander benim için bir sandalye çekiyor. Oturuyorum ve Vicky yanıma oturduğunda memnun oluyorum.

Christian kahkahayı bastırır. "Yine rütben düşmüş, görüyorum. Önce Imogen, şimdi de Victoria."

"Oh, özür dilerim. Buranın senin koltuğun olduğunu fark etmemiştim." Vicky sandalyesini geri iter. Christian elini omzuna koyar. "Şaka yapıyorum. Olduğun yerde kal."

Onun yanındaki sandalyeye oturur. Nicholas'ın kardeşine kızgın bir bakış attığını fark ederim, ama sonra Elizabeth bir şey söyler ve kızgınlığı hafif bir gülümsemeye dönüşür.

Ne ilginç. Koruyucu müstakbel kayınbirader rolünü oynuyor olabilir, ama emin değilim. Öte yandan, gelin seçme şansı vardı ve Elizabeth'i seçti, yani açıkça olmayan bir şeyi yorumluyorum.

Önümüze, peynirle kaplı ve muhteşem kokan, buharlı Fransız soğan çorbası kaseleri konur. Kaşığımı çorbaya daldırdığımda, Alexander'ın eli, elbisenin kalçama kadar kesildiği çıplak uyluğumda yukarı doğru kayar.

"Bu çok uygun oldu."

Vicky'ye bir bakış attım, ama o bize hiç dikkat etmiyordu. Alexander elini bacaklarımın arasına kaydırdığında, bacaklarımı sıkıca kapattım. Bana yaklaştı, nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Ya bacaklarını benim için aç ya da seni bu masanın üzerine eğip herkese açtırırım."

Karın bölgemde bir şehvet dalgası hissediyorum ve kaslarım kasılır. Benimle dalga geçiyor. En azından öyle düşünüyorum. Değişken kocamın niyetini anlamak zor.

"Akşam yemeğindeyiz,"
diye mırıldanıyorum. "Ee?"

Masadaki herkese bakıyorum ve bakışımı Charles'a sabitliyorum.
"Baban..."

"Bize hiç dikkat etmiyor."

Doğru. Charles, solunda oturan Nicholas ve Elizabeth ile derin bir sohbeta dalmış. Sağımda Christian, Vicky'ye bir hikaye anlatıyor ve Saskia, Tobias'ın oldukça gösterişli papyonuyla dalga geçiyor.

"Bacaklarını aç, Imogen."

Göğsümde heyecanlı bir his uyandırıyor. Bu yanlış, yasadışı, ama yine de bacaklarımı birkaç santim açmaktan kendimi alamıyorum. Alexander'ın keşfe çıkması için bu yeterli. Parmakları külotumun içine girdiğinde, nefesimi tutuyorum.

"Çorbanı iç."

Parmakları böyle içime girerken nasıl yemek yememi bekliyor? Ya ağzımı yakacağım ya da çorbayı çeneme dökeceğim.

Başparmağı klitorisimi okşuyor, daireler çiziyor, hafifçe vuruyor. Parmaklarını kıvırıyor, ciğerlerimdeki havayı bir hışırtı ile dışarı itiyor. Vicky bana bakıyor.

"Seksi, değil mi?"

O haklı, her ne kadar kocamın teşhirci eğilimlerinden ziyade çorbadan bahsetse de. Eritecek kadar sıcakım. Göğüslerimin arasında ve ensemde ter damlaları oluşuyor. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum ve neyse ki, o Christian ile konuşmasına geri dönüyor.

Alexander herhalde iki elini de kullanabiliyor, çünkü sol eliyle çorbasını yerken, sağ eliyle beni parmaklıyor ve tüm bu sırada soğukkanlılığını koruyor.

Vicky şarap kadehini devirince, orgazma ulaşmama birkaç saniye kalmıştı. Kadeh kucağıma düşerek beni sırlıslıkla etti. Ayağa fırladığımda, Alexander'ın parmakları içimden kaydı ve dizimi masanın altına çarptım.

"Ah."

"Aman Tanrım, Imogen. Çok üzgünüm." Vicky peçetesini alıp ıslanan elbisemi silmeye başladı. "Ne sakarım."

"Önemli değil, önemli değil." Elbise kurtulacak, ama ben kurtulabilir miyim, emin değilim.

Vücudum rahatlamak için çığlık atıyor. Çok yakın. Çok...

yakın. "Gidip üstümü değiştireceğim. İzninizle."

"Sana yardım edeyim." Vicky beni yemek odasından dışarı çıkarırken hala özür diliyor, ama kulakların duyamayacağı bir mesafeye gelir gelmez bana garip bir bakış atıyor. "Umarım doğru şeyi yapmışımdır."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Alexander'ın sana yaptıklarını gördüm. İğrenç. Ne domuz ama." "Yani, sen... şarabı bilerek mi döktün?"

"Evet." Yüzünü buruşturur. "Elbisen için üzgünüm. Sadece beyaz şarap, yıkayınca çıkar."

Bir kahkaha patlar içimden ve bir kez başladım mı duramam. "Oh, Vicky, sen çok iyi bir arkadaşınsın, ama ben iyiyim."

Dudaklarını büzüyor, sanki çok ekşi bir limonu emiyormuş gibi, ve Tobias'ın baloda onun hakkında söyledikleri aklıma geliyor, bu da beni daha da güldürüyor.

"Sen... bunu sevdin mi?"

Gülümsüyorum. "Denemeden yargılama."

Burnunu kırıştırıyor. "Kesinlikle hayır."

"Emin misin? Ya, bilmiyorum... Nicholas olsaydı?"

Bu bir risk, ama benimle konuşabileceğini bilmesini istiyorum. Alexander'ın yemek odasında bana yaptıklarını gördükten sonra, utanç duygusunu çoktan aştık.

"Nicholas kız kardeşimle evleniyor."

"Biliyorum. Ama... seninle evlenmesini ister miydin?"

Cevap vermeden önce gösterdiği hafif tereddüt sadece bir saniye sürmüş olmalı, ama haklı olduğumu anlamam için yeterli.

"Salı günü sana söylediğim gibi, Beth Nicholas için mükemmel bir eş olacak. Bu yüzden beni değil onu seçti ve ailem de

da kabul etti."

"Ama..."

Omuzları yuvarlaklaşarak iç çeker. "En iyisi bu." "Kimin için? Senin için değil."

Gülümsemesi o kadar hüzünlü ki, kalbimi parçalıyor. "Bunu kimseye söylemedim ama haklısın. Nicholas'a aşığım. Uzun zamandır aşığım, ama yapacak bir şey yok. Elizabeth yirmi bir yaşına geldiğinde evlenecekler." Omuzlarını silkiyor. "O seçimini yaptı ve o seçim ben değildim. Nicholas için ben yokum."

Islak giysilerime rağmen, onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Çok üzgünüm."

Bir anlığına bana sarıldı, sonra bırakıp omuz silkti. "Ne yaparsın, böyle işte. Nicholas'ı seviyorum, ama kız kardeşimi daha çok seviyorum ve ona iyi davrandığı sürece şikayet etmem." Gülümsayarak ekledi, "Bu da aile yemeğinde masanın altında ona dokunmamak anlamına geliyor."

Dudaklarımı ısıırıp gülümsedim. "Artık en iyi arkadaşız."

Kolunu koluma takıp merdivenlere doğru yönelir. "En iyi arkadaşlar."

Yirmi Sekizinci Bölüm

ALEXANDER

Arabam evin önünde durur ve ben enseme ovuştururum. Ne hafta ama. Konsorsiyum işi için Rusya'ya planlanmamış bir seyahat planlarda yoktu, ama konsey çağırdığında, her aileden bir temsilci katılmak zorundadır. Karımdan uzak geçirdiğim yedi gün işkence gibiydi, ama artık evdeyim ve onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Telefonumu cebimden çıkarıp onun nerede olduğunu kontrol ediyorum ve ahırda olduğunu görüyorum, bu beni hiç şaşırtmıyor. Artık Edgerton ortadan kalktı ve diğer tüm personelin geçmiş kontrolleri temiz çıktı, biraz rahatlayabilirim.

Çantamı ve ceketimi Richard'a verip ahır bloğuna doğru yöneliyorum. Imogen kısıraklardan birine havuç veriyor ama ona ulaşmadan, bir at arabası avluya giriyor ve içeriden gelen gürültü yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Mükemmel zamanlama.

Rusya'dayken bir satın alma yaptım. Davranış sorunu olan güzel bir palomino aygır. Görünüşe göre atlarımı da kadınları sevdiğim gibi seviyorum. Ya da daha doğrusu, özellikle bir kadını.

Imogen gürültünün kaynağını araştırmak için dönüyor. Gözleri bana takılıyor ve bir an şaşıyor, sonra içimi eriten bir gülümsemeyle

içimi eriten bir gülümsemeyle karşılık verir. Artık inkar edemem.

Karıma takıntılıyım.

"Eve geldin," diyor, kararlı adımlarla bana doğru ilerliyor. "Yolculuğun nasıldı?"

"Uzun sürdü." Onun kollarını kavrarım ve etrafımızdaki insanları umursamadan dudaklarına sertçe öperim.

Boynuna hafif bir kızarıklık yayılır. "Bu ne?" At kutusu ve yeni satın aldığım şey onu tekmelemeye devam ederse yakında yan tarafında devasa bir delik açılacak olan yeri gösterir.

"Gel de gör." Elini tutup onu arkaya götürdüm ve iki ahır görevlisi römorkun kapısını indirirken geride durdum. At tekmeledi ama bu sefer vuracak bir şey yoktu.

"Vay canına, ne güzel," diye nefesini tutar. "Ve öfkeli."

Bana gülümser. "Tanıdık geliyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum — onun ağda yaptığı kaşları. Kollar neredeyse tekrar uzamış ve o zaman çok kızmıştım — ve inatçılık yapıp birinin düzeltmesini reddetmiştim — ama şimdi aynaya baktığımda gülümsüyorum. Karımın cesareti var, bunu kabul etmeliyim.

"Şaplak yeme riskini göze alıyorsunuz, Bayan De Vil." "Önce beni yakalamanız lazım, Bay De Vil."

Kardeşlerim dışında kimseyle şakalaşmak benim için normal bir şey değil, ama bunu çok seviyorum. Imogen'ın göğsüne kolumu atıp onu biraz daha uzağa çekiyorum, damat atı römorktan indiriyor. Atın dört nalı betona değdiği anda, at arka ayakları üzerinde yükseliyor.

"Sakin ol, evlat." Imogen elini yavaşça, tehditkar olmayan bir şekilde kaldırdı, ama bir adım attığında bileğini tuttum.

"Hayır."

Bu atın huysuz bir mizacı var ve ben onu iyice değerlendirene kadar karım ona yaklaşmayacak.

"Sorun yok," diyor. "Dikkatli olacağım. Lütfen onunla konuşmama izin verin. Onu sakinleştirebilirim."

"Hayır."

O çekilmeye çalışıyor, ama ben tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Hayır dedim, Imogen. Bana karşı gelme. Ya seni tekmelerse?"

"Kırmaz."

"Nereden biliyorsun?"

Dudakları incelir ve ben itaatsiz Imogen'e kendimi hazırlarım. "Atların yanında beni izlemeye zahmet etseydin, onlarla iyi bir ilişkim olduğunu bilirdin. Onlar bana güvenir, ben de onlara güvenirim. Bu karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkidir."

Palomino ciyaklar ve seyislerden birini ısırır, seyis çığlık atar ve kenara atlar.

"O seyisi saygı duymuyor."

Dudakları seğirir. "Lütfen. Otuz saniye. Bırak deneyeyim. Elimi tutabilirsin ve endişelenirsen bir saniye içinde beni çekip uzaklaştırabilirsin."

Bu kadın ne zaman savunmamın çoğunu yıktı? Onu hayvanın yanına yaklaştırmayı düşündüğüme inanamıyorum. Burun delikleri genişlemiş ve gözlerinde vahşi bir bakış var. O buna güvenebilir, ama ben kesinlikle güvenmiyorum.

Ben iç çekerim, o da bu raundu kazandığını bilerek gülümser. Onu sıkıca tutarak, biraz daha yaklaşmasına izin veririm. Kot pantolonunun cebinden bir parça havuç çıkarır ve avucunun içine koyar.

"Aç mısın, evlat?"

At boynunu uzatır, çok yaklaştırmadan havucu alabileceği kadar uzanır. Havucu kaparken başını geriye doğru çekiyor.

"Aferin oğlum." Kadın tekrar hareket eder. Ben de onunla birlikte hareket ederim, kaslarım gergin ve onu yoldan çekmeye hazırdır. Kadın bir havuç parçası daha çıkarır, sonra bir tane daha. Dördüncü havuçta at öne doğru hareket eder ve havucu yedikten sonra geri çekilmez. Kadın avucunu atın alına sürer ve yelesini çeker.

"İşte oldu. Sen iyisin, değil mi?"

Kadın ona alçak ve sakın bir sesle konuşmaya devam eder ve aygır kadına burnunu sürtünce gözlerime inanamam. Tüm bu süreç üç dakikadan az sürer ve kadın hayvanı avucunun içinden yedirir. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

"O sadece korkmuş. Evinden koparıldı ve dost mu düşman mı olduğunu bilmiyor."

Onun sözleri göğsümün ortasına sert bir darbe indirdi. Tıpkı kendisi gibi. Imogen'ı evinden, ona tanıdık olan her şeyden kopardım ve

onu tanımadığı insanların olduğu yabancı bir yere getirdim, sonra da beni terk etmesini sağlamak için onu izole etmeye başladım. Onun misilleme yapması şaşırtıcı mı?

Sıkıca tuttuğum elini bırakıp, kolumu beline doladım. "Görünüşe göre ikinizin ortak bir yanı var."

Bana baktı. "Evet, sanırım var. Ya da daha doğrusu, vardı. Zaman ve mesafe ile, iyi bir yuvaya geldiğini anlayacaktır."

Parmak eklemlerimi yanağına sürttüm. "Öyle mi?"

"Oraya varıyorum."

"Ben iyi bir adam değilim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu bilmiyorum çünkü sen bana anlatmadın. Ben sadece gördüklerimi biliyorum."

"Peki o ne?"

"Kocam."

Eğer kalabalık bir bahçenin ortasında olmasaydık, onu hemen burada, şu anda becerirdim. "Benimle eve gel."

"Biraz kalabilir miyim? Onu yerleştirmek için?"

Onunla birlikte olmak için ne kadar çaresiz olduğumu düşünürsek, bu isteği beni kızdırmalıydı, ama bunun yerine, bana onun kim olduğunu gösterdi.

Bir hazine.

Lanet olası bir kraliçe.

Benim lanet kraliçem.

"Uzun sürmesin." Burnunun ucunu öpüp onu bırakıyorum. Eve doğru yürürken arkama bakmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Ona bir kez daha bakarsam, onu omzuma atıp geri götüreceğim.

Duşa girip, uçak ve araba yolculuğunun kirini yıkıyorum. Siyah kot pantolon ve siyah düğmeli gömlek giydikten sonra, babama rapor vermek için yola çıkarken, ahırları gören pencereden dışarıya bakıyorum.

Imogen'ı yeni gelenle izlerken göğsüm gururla doluyor. Onun boynunu, yanını, kışını okşuyor ve onun başı aşağıda. Ona boyun eğiyor ve bu muhteşem bir manzara. Atlarla arası iyi olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Bu nadir bir yetenek, benim sahip olmadığım bir yetenek. Onun arkasından dolaşıyor ve o kuyruğunu sallıyor, ama bu sinirinden değil. Ona bir parça havuç daha veriyor

sonra ellerini atın yanaklarına koyup alnını onun alnına dayıyor.

Sonraki birkaç saniye zaman yavaşlar. Dışarıda bağlı olan bir at, su kovalasını devirir ve yeni gelen kişiyi korkutur. At arka ayakları üzerinde yükselir ve burnuyla Imogen'in çenesini kırar. Imogen havaya uçar ve sırt üstü yere düşer.

Kıpırdamaz.

O lanet olasıca kıpırdamıyor.

Kapıyı menteşelerinden söküp atacak gibi koridora fırlayıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Aşağıda ayağım takılıyor, ancak tırabzana tutunarak düşmekten kurtuluyorum.

"Doktorumu çağır!" Alan gümüş tepsiyle lobiden geçerken ona bağıriyorum. "Onu hemen buraya getir!"

Onun harekete geçip geçmeyeceğini beklemiyorum. Alan arayacaktır. Ben dışarı adımımı atmadan önce telefon çalacaktır. O, babamın en güvendiği çalışanlarından biridir ve otuz yıldan fazla süredir bizimle çalışmaktadır.

Uyluklarım beni ileriye doğru itiyor ve bir dakikadan az bir sürede ahıra ulaşıyorum. Imogen'in etrafında onu gizleyen bir kalabalık var.

"Karımdan uzak durun!" diye bağıriyorum ve onları iterek yolumdan çekiyorum. Sonbahar yaprakları gibi dağılıyorlar. "Kimse ona dokunamaz." Korkudan çıldırmış durumdayım ve mantıksız davrandığımın farkındayım, ama elimde değil. Tanrım, eğer o... eğer o...

Dizlerim betona çarptı. Kafasını kucağıma aldım. "Imogen? Beni duyuyor musun?"

Gözleri titriyor. "Bütün malikane seni duyabilir."

Tanrıya şükür. Bilinci yerinde ve şaka yapıyor. Hepsi iyi işaretler. Düşme onu nefes nefese bırakmış olmalı, bu yüzden hareket edemiyordu. Yüzünü buruşturarak oturmaya çalışıyor. Onu yatırıyorum.

"Kıpırdam

a." "Ben

iyiyim."

"Bunu bilemezsin. Neren acıyor?"

"Çenem ve başımın arkası. Düşerken çarptım."

Çenesinde hafif bir morluk var, eminim önümüzdeki saatlerde daha da belirginleşecektir, ama kırık veya

çıkık kemik yok gibi görünüyor. Başının arkasını elliyor ve parmaklarını çektiğinde parmakları kırmızı oluyor.

"Kanaman var." Kafasını kucağıma alıp yarayı elimden geldiğince inceliyorum, ama yara temizlenene kadar dikiş gerekip gerekmediğini anlamak zor.

"Gözlemcisin."

Gözlerimi devirdim, ama onun benimle dalga geçmesi çok rahatlatıcıydı. "Seni almaya geleceğim, tamam mı?"

"Yürüeyebilirim."

"Yürümeyeceksin. Ben sinirlenmeden önce bir kez olsun bana karşı gelmeyi bırak." Onu kucağıma alıyorum. "Kollarını boynuma dolan."

O da dediğimi yapar ve ben onu eve taşıyım. Alan girişte bekliyor. "Doktor on beş dakika içinde burada olacak, efendim."

"Teşekkürler, Alan."

Ben ilk merdivenlere doğru ilerlerken, o "Doktora ihtiyacım yok" diye itiraz ediyor. "Ama asansöre ihtiyacın var."

"Sana doktor lazım ve sen tüy kadar hafifsin." "Sırtın ağrıyınca böyle söylemeyeceksin."

"Imogen." İç çekiyorum. "Kapa çeneni." "Huysuzsun."

"Sen ise hayatta olduğun için şanslısın. O ata yaklaşmana izin vermemeliydim."

"Onun suçu değildi. Sadece irkildi, hepsi bu. Sundance'e kızma."

"Sundance mı?"

"Evet, adı bu. Ben verdim."

Henüz ne yapacağıma karar veremediğim için cevap vermiyorum. İlk içgüdümleri onu satmak, ama karım ona bir isim vermiş, bu da ona bağlandığını gösteriyor. En son istediğim şey, lanet bir at yüzünden karımı üzme.

Onu yatağının üzerine koyduğumda, gömleğimin eteğini tutuyor. "Beni duyuyor musun? Ondan intikamını ondan almayın, Alexander."

"Sus."

"Sen kabul edince susarım."

Ben homurdanırım. "At iyi olacak. Ben çaresiz hayvanları cezalandırma alışkanlığım yok."

Doktor gelir, ailemin yarısı da gelir. Haber abuk yayılır, ama Imogen'ın ciddi bir yarası olmadığını onlara temin ettikten sonra, kapıyı yüzlerine kapatır ve o muayene edilirken yatağın başında dururum.

"Beyin sarsıntısı yok, ama kafadaki kesik birkaç dikiş atılmalı."

"Saçımı kesmeniz gerekecek mi?"

"Hayır. Öyle yapmadan da dikiş atabilirim." Çantasını açar ve işe koyulur. Dikiş bitirdikten sonra, yirmi dört saat yatak istirahati ve üç gün boyunca kesik yerini kuru tutmasını söyler.

"Yağlı saçlar. Harika," dedi doktoru kapıya kadar geçirdikten sonra, Richard onu uğurlamak için bekliyordu.

"Aç mısın?"

Kız başını sallar. "Çorba içebilirim. Domates çorbası. Ve belki birkaç kraker."

Mutfağı arayıp yemek sipariş ediyorum. "Başka bir şey var mı?" Yatağı okşayarak, "Benimle kal," diyor.

Yatağa otururum ve başparmağımla çenesini okşarım. Çürük artık görünür hale gelmiştir ve saatler geçtikçe daha da koyulaşacaktır.

"Çirkin görünüyor mu?"

"Sadece bir çürük. Yakında iyileşir."

"Bana sorulduğunda, 'diğer adamı görmelisin' diyebilirim. Hep bunu söylemek istemişimdir."

Boğazıma bir yumru geliyor. Onu yutuyorum. "Ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Ama yaralanmadım."

"Beni çok korkuttun." Sesim, sanki çok bağırmışım da ses tellerim zarar görmüş gibi kısık çıkıyor. "Her şeyi yavaş çekimde gördüm."

"Gördün mü?"

"Evet. Odam ahırlara bakıyor, hatırladın mı? Hareket etmediğinde, düşündüm ki..." Sonraki kelimeleri yutuyorum çünkü yüksek sesle söylemek çok acı verici.

"Ben iyiyim. Hafifmeşre davranmak istemem, ama daha kötüsü olabileceğini bildiğim şeylerle böyle başa çıkarım."

Cevap veremiyorum, çünkü Maisie çorbasını getiriyor. Birkaç dakika Imogen'ın etrafında telaşla dolaşıyor, sonra gözlerimdeki sert bakışı fark edince aceleyle ayrılıyor. Imogen çorbasını ve tüm krakerleri bitiriyor, sonra başının arkasındaki yastık yığınınına gömülüyor ve esniyor.

"Biraz yorgunum."

"Şoktan dolayı. Biraz dinlenmelisin."

Kalkıp gitmek için ayağa kalktım ama o yine gömleğimin eteğini tuttu. "Benimle kal. En azından ben uyuyana kadar."

Yatağa geri oturduğumda, o başını sallar. "Hayır, benimle yatmanı istiyorum."

Onun yanına uzanıyorum ve o bana sarılıyor, avucunu karnıma koyuyor. Onu bir kez daha becermek için can atıyorum ama şans yine benim tarafımda değil. Önce Konsorsiyum işi, şimdi de Imogen'ın kazası. Kadere inansaydım, bunda gizli bir mesaj olduğunu söyledim.

"İşler farklı, değil mi?" diye mırıldanır, gözleri kapalı. "Yani, aramızdaki işler."

"Evet," diye cevap veriyorum. "Farklı."

"Sevindim. Seninle kavga etmekten çok yoruldum."

"Artık kavga yok." Alnını öpüp saçlarını okşuyorum. "Şimdi uyu."

Kısa bir süre sonra nefes alışığı değişir. Artık gitmeliyim, babam yolculuğumla ilgili bilgi bekliyor, ama yanımda huzur içinde uyuyan karıma bakarken kendimi oradan koparamıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

IMOGEN

Gözlerimi açmaya çalıştığımda, sanki üzerlerinde küçük ağırlıklar varmış gibi hissediyorum. Dışarısı karanlık, bu da bir süredir uyuduğum anlamına geliyor sanırım. Hareketsiz kalarak, düşüşten sonra nasıl hissettiğimi değerlendiriyorum. Başım ağrımdan çok bulanık ve çenem de çok acımıyor. Ancak morluk oluşmaya başladığında, bir süre acıyacağına şüphe yok.

Belimdeki ağrı beni pozisyonumu değiştirmeye zorluyor ve bunu yaparken popom sert bir şeye çarpıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Alexander'ın kehribar rengi gözleri bana bakıyor, eli kalçamı sıkıca kavlıyor.

"Kalmışsın." Bariz olanı söylemek gibi bir şey. Belki de kafamdaki darbe doktorun ilk düşündüğünden daha kötüdür.

"Kalmanı sen istedin."

"Sadece uyuyana kadar."

"Burada olmamamı mı istiyorsun?" Sesi uykulu, sanki o da kestirmiş gibi.

"Hayır."

"İyi. Nasıl

hissediyorsunuz?" "İyiyim.

Kalıcı bir hasar yok." "Baş

ağrınız var mı?"

"Hayır, doktor."

O gülümser, titreşim sırtımda dalgalanır. Eli kalçamdan karnıma doğru kayar ve tişörtümün altına girer, pamuklu sütyenimin üzerinden göğsümü avuçlar.

Midem eğildi, alt kaslarım gerildi, o da meme ucumu okşadı. "Alexander?"

"Evet, karıcığım."

Bir titreme beni sarar. Beni karısı olarak çağırdığında sesindeki sahiplenici tavırda beni tuhaf bir şekilde etkileyen bir şey var. Hoş şeyler. Heyecan verici şeyler. Ama ona aşık olamam. Anlaşmamızın şartlarını yerine getirene kadar olmaz. Sadece bir eş olmak benim doğamda yok. Birçok kadın bunu yapıyor ve ben başkalarının mutluluğunu kıskanmıyorum, ama bunun benim istediğim hayat olmadığını biliyorum.

"Christian'la iş hakkında konuştun mu?"

"Evet, bahsettim. O da araştırıyor. Henüz onunla konuşma fırsatım olmadı."

"Ama konuşacaksın, değil mi?"

Boynuma burnunu sürtüyor. "Evet, karıcığım, konuşacağım."

"Tamam." Gözlerimi kapatıyorum, onun ilgisinden cildim karıncalanıyor. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Ben... Yani... Sen... Sen hiç...?" Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama çıkamıyor. Çok sinir bozucu. Umarım bunu yaptıktan sonra bu aptalca utanç duygusu ortadan kalkar.

"Cümleyi tamamla." Omzuma hafif öpücükler kondurur. Tüylerim diken diken olur. "Söyle." Sessiz kalınca, "Söyle, Imogen," der.

Nefes verirken sözler ağzından dökülüyor. "Benimle yat."

Beni sırt üstü çevirir ve üzerime eğilir, gözleri parlıyor. Tehlikeli. Karşı konulmaz.

"İstediğin bu mu?"

Dişlerimle dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum.

"Kendi kelimelerini kullan. Bir şey istiyorsan, iste. Talep et. Doğrudan ol."

Yüzüm, sanki güneşin yüzeyinde tatil yapmışım gibi kızarıyor. Aslında, tüm vücudum yanıyor. "Seni istiyorum. Yani senin..." Onun kasık bölgesini işaret ediyorum ve o gülüyor.

"Nereyi istiyorsun?"

"Neresi olduğunu biliyorsun."

"Hiçbir şey *bilmiyorum*. Sen söylemedikçe bilemem. Üç deliğin var. Hangisini önce sikmemi istersin?"

Oda serin olmasına rağmen, şimdi gözle görülür şekilde terliyorum. O müstehcen konuşmalarda çok rahat, ama ben "penis" kelimesini bile ağzıma alamıyorum, ağzım acı biber gibi yanıyor.

Gözlerine bakamıyorum, yüzümü çeviriyorum. Parmak ucunu yanağıma bastırıyor ve bir kez daha ona bakmamı sağlıyor.

"Imogen."

Yüzümü ellerimle kapatarak, "Yapamıyorum" diye mırıldanıyorum. Beni iki bacağına oturtup bileklerimi kavrar ve ellerimi ayırır. "Bana bak."

Başımı sallayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"*Bana bak.*"

Sesindeki emir karşı konulmaz. Yavaşça onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Söyle bana."

"Neden?" diye haykırıyorum. "Neden bunu yapamıyorsun? Neden bunu bu kadar *zorlaştırıyorsun*?"

Benim farkında olmadığım bir günahım için beni cezalandırıyor; öyle olmalı.

Yaklaşarak burnunun ucunu benim burnuma sürter, derin bir nefes alır. "Çünkü, benim tatlı, masum küçük piyonum, henüz vücudunu tanımıyorum. İşaretlerini okuyamıyorum. Benim konumumdaki birçok erkek sormaz, sadece alır, ama ben onlardan biri değilim. Birçok yönden ahlaksız bir adamım, ama bu konuda değil. Seninle değil. İlk seferin özel olmalı. Unutulmaz olmalı. Öyle olmasını sağlayacağım."

Sözleri içimi eritiyor. Beni cezalandırmıyor, bana güç veriyor.

Tüm cesaretimi toplayarak, gözlerini gözlerimle buluşturmaya zorluyorum. "Seninle birlikte bekaretimi kaybetmek istiyorum. Beni orada sikmeni istiyorum." Kendimi işaret ediyorum.

O gülüyor. "Daha iyi. Senin müstehcen konuşmalarını geliştireceğiz."

Bunun benim için doğal bir şey olacağından emin değilim, ama içimde uzun süredir var olan acı yakında geçecekken bir tartışma başlatmak istemiyorum. Bacaklarımın arasındaki ağırlık sürekli bir baskı, kurtulmak için sabırsızlandığım bir işkence.

Beni yavaşça soyuyor. O gece ahırda yaptığım gibi yardım etmeye çalıştığımda, tıslayarak parmağını sallıyor. Onun daha hafif tarafını görmek başımı döndürüyor ve umarım bir çiftin en samimi şekilde birleştiğimizden sonra, bana bu tarafını daha sık gösterir.

Külotum en son çıkarılan şey. Onu da diğer giysilerimin yanına, yatağın kenarına bırakıyor. Avucunu boynumdan karnıma doğru gezdirip, memnun bir iç çekişle nefes veriyor.

"Saatlerce vücuduna bakabilirim." İki göğsümü avuçlayarak birbirine yaklaştırır. "Bunları sikmek de listeye girecek."

Bir başka sıcaklık dalgası vücudumu ısıtıyor. Sadece sözleriyle beni içten dışa pişiriyor.

Başını eğip, bir meme ucumu ağzına alıp emiyor. Sırtım kavisleniyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Hayır, tatlı kız. Şeytan." Diğer meme ucumu emmeden önce, kötü niyetle dolu bir gülümseme atıyor.

Ona ihtiyacım var. İlk seks deneyimimi yaşamam, bitirmem gerekiyor, ama Alexander acele etmiyor. Henüz soyunmadı bile. Elimi uzatıp kot pantolonunun düğmesini açıyorum, ama fermuarını açmaya kadar gidemiyorum. Yaptığı şeyi bırakıp oturuyor.

"Hmm, bağlanmam mı gerekiyor, Küçük Piyon?" Cevap beklemesi. Banyoya doğru büyük adımlarla yürür ve bornozumun kemeriyle geri döner.

Beni bağlayacağı düşüncesiyle nefesim kesilir, ama kontrolü elimden kaçırmış olmaktan dolayı hayal kırıklığına uğrarım ve başımı sallarım. "Beni... becereceğini söylemiştin."

"Öyle yapacağım." Tekrar üzerime çıkıyor ve bacaklarımı sabitliyor. "Sözünü söyle, ben de bunları çıkarayım. Anladın mı?"

Ben başımı sallayınca, kemeri bir bileğime doladı, sonra diğerini de yakalayıp oraya da doladı. Birkaç saniye içinde kollarım başımın üstünde, başlığa bağlanmıştı.

"Ne zaman?"

Sabırsızlığım karşısında gülümsüyor. Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor.

"Vay vay, ne talepkar bir piyon." Beni öper, ama bu ateşi söndürmeye yetmez. "Bu senin ilk seferin, Imogen. İyi hazırlanmazsan, gereğinden fazla acıtacak."

"Ya acı çekmek istersem?" İstemiyorum. Acıyı sevmem, ama bu bitmek bilmeyen bekleyişi daha da çok sevmiyorum.

Başını eğiyor. "Öyle mi? İstedğin bu mu? Hazır olmadan önce sikimi içine sokmamı mı istiyorsun?"

"Hazırım."

Yatağın aşağısına kaydı ve bacaklarımı olabildiğince açtı. Onun bir an önce başlamasını bu kadar istemeseydim, utanırdım, özellikle de en mahrem yerlerime sanki lezzetli bir yemekmiş gibi, bir haftadır yemek yememiş gibi bakarken.

"Bir bakalım." İki parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirir. Parmaklarını çektiğinde, benim uyarılmamdan dolayı parıldıyorlar. Önce birini, sonra ikincisini ağzına sokarak temizler. Bu erotik ve müstehcen bir hareket ve onun bunu tekrar yapmasını istiyorum. Para ihtiyacı olmasa da, bunu tekrar yapması için ona para verirdim.

Odaklan, Imogen.

"Sana hazır olduğumu söylemiştim."

İki parmağını içime soktuğunda yaşadığım şok, ciğerlerimdeki havayı dışarı itti. Beklenmedik bu müdahale ve acıdan dolayı çığlık attım.

"Benim aletim çok daha büyük, Imogen. Fikrini yeniden gözden geçirmek ister misin?"

Küstah benliğim bir anlığına geri dönerek "Sen bir pisliksin" diye cevap veriyorum.

Alexander başını geriye atıp güldü ve bu o kadar nadir ve muhteşem bir manzaraydı ki, gözlerimi ondan ayıramadım.

"İşte karım." Bu sefer parmaklarını içimden çıkardığında, onları dudaklarıma bastırır. "Em."

Onun için ağzımı açıyorum, dilimi parmaklarının etrafında gezdiriyorum, uyarılmamın tatlı, hafif misk kokusunu tadıyorum. Yumuşak bir nefes veriyor, gözleri bir anlığına kapanıyor.

"Bu çok iyi geldi."

Parmaklarını çekip, büyük elleriyle yanaklarımı kavrar ve ifadesi alaycıdan ciddileşir. "Bırak da seninle ilgileneyim. Bunu senin için güzel hale getirmek istiyorum. Karşı koyma."

Neden bilmiyorum ama gözlerim yaşlarla doluyor. Alexander'ın birçok yönü mesafeli, evet, bazen duygusuz ve düşüncesiz, ama yine de böyle şeyler söylüyor. Bana şefkatle bakıyor. Beni ve rahatımı her şeyin önüne koyuyor. O, henüz çözemediğim bir ikilem ve bunu çözebileceğimden de emin değilim.

"Tamam."

Dudaklarımı ele geçiriyor, keyfine göre beni keşfediyor. Beni her öptüğünde farklı oluyor, ama her seferinde ayak parmaklarım kıvrılıyor ve içim eriyor. Dili benim dilimi okşuyor, kıvrılıyor, araştırıyor, hem boyun eğmemi hem de katılımımı istiyor. Nefeslerimiz karışıyor, ta ki onun nerede bittiği, benim nerede başladığım belli olmaktan çıkana kadar.

Sıcak eller cildimi okşuyor, göğüs kafesimin üzerinden kayıyor, göğüslerimi avuçluyor ve beni öpmeye devam ediyor. Zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum, kendimi ona kaptırıyorum, vücudumun her yerinde hissettiğim karıncalanma, midemdeki heyecan, bacaklarımın arasında hissettiğim yoğun acı. Kurtulmak için çaresizce arzuluyorum. Bana kraliçe, tanrıça, hayatında *önemli* biriymişim gibi davranıyor. Bu baş döndürücü, beklenmedik ve bağımlılık yapıcı.

Öpüşmemizi kesip vücudumdan aşağı kayıyor ve gözlerimi açıp onunla buluştuğumda nefesimi tutuyorum. Kehribar rengi irislerindeki şehvet ve çıplak arzu, doğrudan bir uyarılma olmadan bile neredeyse orgazm olmama neden oluyor.

"Hadi bakalım, ne dersin?" O, benim amıma karşı mırıldanıyor, beni orada öpüyor, dilini *oraya* sokuyor.

Daha fazlasını isteyen bir şekilde pelvisimi kaldırıyorum. Titreme vücudumu sararken, dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Büyük elini karnıma koyarak beni yatağa yatırıyor.

"Kıpırdama, yoksa alt kısmını da bağlarım."

Başparmaklarıyla beni açarak, beni yalıyor ve ısıyor, ve dilinin her dokunuşunda vücudum şarkı söylüyor. Karnımda bir şişkinlik başlıyor, ama geçen sefer beni orgazma ulaştırdığı gibi değil. Bu farklı, daha büyük. *Daha fazla*. Yine mırıldanıyor, dilini klitorisimin etrafında dolaştırıyor.

"Alexander... Ben... Ben... Oh, Tanrım." Tüm vücudum gerildi, sonra gevşedi ve içimden bir şey fışkırdı. Her neyse, onu ve çarşafı ıslattı.

Oh, hayır... Oh, Tanrım, lütfen hayır. Ben... Ben az önce... altına mı yaptım? Daha önce utanmışım ama şimdi hissettiğimle karşılaştırıldığında o hiçbir şey. Bağlarımı çekiyorum.

"Bırak beni. Lütfen. Beni çöz."

Ona bakamıyorum. Bir daha onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum. Asıl planım geri döndü, ancak bu sefer istemediğim bir evlilikte kapana kısılmış hissetmemle ilgisi yok, tamamen bir De Vil'e işlememle ilgili, hem de sıradan bir De Vil'e değil. Alexander'a. Kocam'a.

Yaptığım şey onların çevrelerinde idamlık bir suç mu?

Muhtemelen. "—Tamam. Imogen? Beni duyuyor musun?

Sorun yok. Sen iyisin."

Kafamı sallayarak tekrar bağlarımı çekiyorum. Ama kollarım serbest. Beni çözmüş olmalı. Buradan çıkmam lazım. Boşluğa ihtiyacım var. Mahremiyete. Ne kadar utanç duyduğumu kabullenmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ama hareket etmeye çalıştığımda yapamıyorum. Dev gibi bir adam beni yere bastırıyor.

"Bırak beni." Göğsüne itiyorum ama graniti hareket ettirmeye çalışmak gibi. "Lütfen." Hıçkırıyorum ve ancak o zaman yüzümden gözyaşlarının aktığını fark ediyorum.

"Şşş."

Sanki tüy kadar hafifmişim gibi, beni kucağına kaldırıyor, kaçamayacağım kadar sıkı sarıyor ama kendimi kapana kısılmış hissetmeyecek kadar da sıkı değil. Saçlarımı okşuyor ve beni bir bebekmişim gibi sallıyor. Altıma işlediğime göre, öyle de sayılırım.

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Çok üzgünüm."

"Ne için? Sıçtığın için mi? Bunun için özür dileme. Sen benim dünyamı alt üst ettin."

Altıma mı yaptım? Ona hızlıca bir bakış atıyorum. Yüzü ikiye ayrılacak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"O ne?"

"Kadının boşalmasıdır."

Utanç verici durumların zirvesine ulaştığımı düşünüyorsam, Alexander beni yanılttı. Yüzüm o kadar kızardı ki, yanaklarımın üzerinde yumurta pişirebilirdiniz.

"Hey." Alnımı öptü. "Utanılacak bir şey değil. Bu... Tanrım, Imogen. Erkekler için bu çok tahrik edici bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet. Öyle."

Çenemi göğsüme gömdüm. "Sana işediğimi sandım."

Yine o kahkahayı attı. Canlı ve içtendi, doyamıyordum. "Üzerime işemedin. İşeseydin bile umurumda olmazdı."

"Üzerime işesem umursamaz mıydın?"

"Hayır." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben kollarımı ona doluyorum, bırakmıyorum, daha sert, daha derin öpmesini istiyorum. Göğsünden bir inilti yükseliyor ve beni üstüne oturtuyor. Kot pantolonundaki şişkinlik klitorisime baskı yapıyor. Tekrar boşalmam için fazla bir şey gerekmiyor.

Gömleğinin eteğini tutup başının üzerinden çıkarır ve arkasına atar.

"Fermuarımı aç."

Boğuk sesi bana açıklayamadığım şeyler yapıyor. Onu memnun etme, onun bana baktığı gibi ona bakma arzusu beni tüketiyor. Fermuarını indirip boxerına uzanıyorum ve penisini çıkarıyorum. Derisi düşündüğümünden daha yumuşak, saten bir kılıfla kaplı çelik çubuk gibi. Elimi tabanına doluyorum, merakla bakıyorum.

Dişlerinin arasından tıslar.

"Acıtıyor mu?"

"Hayır. Bu inanılmaz bir şey." Bir şekilde, beni üstünde tutarken kot pantolonunu ve boxerını çıkarmayı başarıyor. "Böyle daha iyi." Kalçalarımı kavrayıp beni kaldırıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Öyle tutmaya devam et, tamam mı? Kıpırdama."

Beni yavaşça indirip, kendi hızımda alışmamı sağlayacağını sanmışım. Oysa beni sertçe aşağı itip, tek bir hızlı hareketle içime girdi. Bıçak gibi bir acı içimi kapladı ve çığlık attım.

"Sakin ol. İşte böyle, tatlı kız. Nefes al. Zor kısmı bitti."

Başımı kucaklayıp, omurgam gevşeyene ve ona yaslanana kadar beni öptü. Yavaşça hareket etmeye başladı, her hareket penetrasyonun keskin acısını hafifletiyordu. Birkaç saniye süren yoğun yanma hissinden sonra, acı azaldı ve inanılmaz bir zevke dönüştü.

"Aferin kızım." Başımı kucaklayarak beni öper, dili kalçalarının hareketini taklit eder. O beni kaldırıp indirirken ben bir yolcuym, ama kısa sürede içgüdülerim devreye girer ve tek başıma uçmaya başlarım. Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunurum, gözlerine bakmamı isteyen isteğine uyarım.

O gitmiş, irisleri şehvetle parlıyor, alnında ter damlaları var ve saçlarının uçları boynunun dibine değecek kadar nemli.

"Tanrım. *Tanrım.*"

Beni kendinden kaldırıyor, içimden çıkıyor, sonra beni sırt üstü yatırıyor. Ucu beni dürtüyor, bu sefer daha kolay içeri giriyor, ama yine de acı, gerginlik ve sönük bir ağrı var.

"İşte böyle. Aferin kızım. Bacaklarını belime dolan."

Ben de öyle yapıyorum ve o daha derine giriyor, kalçaları şimdi çılgınca hareket ediyor, her ileri itişinde penisinin tabanı klitorisimi okşuyor.

"Benim için tekrar boşal, benim iyi kızım." Elini vücudlarımızın arasına kaydırıyor ve klitorisime dokunuyor. "Penisimin üzerine fışkırt."

Nasıl yapacağımı bilseydim yapardım, özellikle de bu onu çok tahrik ediyor gibi görüldüğü için, ama bu benim tarafımdan değil, bana oldu.

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Rahatla. Vücudunun seni yönlendirmesine izin ver." Klitorisimi okşadı ve beni tekrar öptü, ve aynı dalgalanma içimde yayıldı. "Yaklaştım, Imogen. Tatlı amını benim spermimle doldurmamı ister misin?"

O, müstehcen konuşmayı bir sanat haline getirmiş. Vücudum patlar ve aynı coşku hissi içimi kaplar. Ben titreyip sarsılırken, başı omzuma düşer. Bir, iki,

üçüncü kez, sonra homurdanır, ama bunun dışında sessizdir. Hareketsizdir. Nefesi boynumda sıcaktır, dili terimi tatmak için dışarı çıkar.

"Mükemmel," diye kulağıma fısıldadı. "Sen mükemmelsin."

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldıyorum.

"Ve ne kadar da güzel bir karışıklık." Benden çekiliyor ve nazik olmasına rağmen, acıdan tıslıyorum. Bacaklarımı birleştiriyorum ama o onları ayırıyor ve yataktan aşağı kayıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Başı bacaklarımın arasında, bana sırtarak bakar. "Benim ve senin yaptığın karışıklığı temizliyorum."

Otuzuncu Bölüm

ALEXANDER

Imogen'in squirt yapması hayatımın en erotik anı olabilir, ama bunu tekrar yaptığında kendimi lanet olası bir kral gibi hissettim. Onun deneyimsiz olduğunu ve benimle yeterince rahat ve gevşemiş olduğunu, vücudunu bu şekilde bırakabildiğini bilmek, benim nazik yaklaşımımın doğru olduğunu kanıtlıyordu. Onun ilk seferinin korkunç ve acı verici olmaması için kendimi yeterince uzun süre dizginlemek kolay olmadı, ama karşılığında... karşılığında sonsuza kadar hatırlayacağım bir şey oldu.

Çarşafı sırlıslam ama yatak o kadar büyük ki onu kuru bir yere yatırabildim. Bacaklarını ayırdığımda içimden çıkan sperm damlıyor. Penisim seğiriyor. Bir dakika daha bekleyin, tekrar hazır olacağım. Yirmili yaşlarımdan bu yana bu kadar çabuk sertleşmemiştim.

"Ne yapıyorsun?"

Uyluklarını avuçlarım, bacaklarını benim için açık tutarım ve sırtarım. "Senin ve benim pisliğimizi temizliyorum."

Bütün vücudu kızarıyor. Yatak odasında bu kadar kolay utanması çok sevimli, ama dışarıda Konsorsiyum'un en zorlu erkeklerine karşı kendini savunabiliyor. Aslında, fiziksel güçten çok zekasını kullanmayı gerektiren herhangi bir doğrudan atış yarışmasında onun kazanacağına bahse girerim.

Bacaklarını kapatmaya çalışır, ama ben ona göre çok güçlüyüm. Dilimi i uyluklarının yumuşak derisi üzerinde gezdirerek spermimi toplarım.

"Alexander... sorun yok. Yapabilirim."

"Hayır." Bez kullanabilirdim, ama bu çok daha şehvetli. Ayrıca, onun bu kadar utanmasından çok fazla zevk alıyorum, durmak istemiyorum. Onu temizledikten sonra, vücuduna tırmanıp onu öpüyorum, karışık kokularımızı tatmasına izin veriyorum. Vücut sıvıları beni hiç rahatsız etmiyor. Bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi, çünkü değişmeye niyetim yok. Her seferinde onun içinden çıkan spermimi seve seve yalarım. Onu sikerken kanamış olsa bile, onu aynı şekilde temizlerdim. Sanırım kanamadı, çünkü kıızlık zarı muhtemelen yıllar önce ata binmekten veya tampon kullanmaktan kopmuştu.

Yan tarafa dönüp onu gğsme yatırıyorum. "Bir şey yemek ister misin?"

Kafasını sallar. "A değilim." Esneyerek ekler, "Ama yorgunum."

Gğsme bir ağırlık kyor. Onu çok mu aceleye getirdim? Bugün başını çarpmıştı. Onun sağlığı ve iyiliğinden çok kendi isteklerimi mi ön planda tutan kalpsiz bir canavar mıyım? "Miden bulanıyor mu?"

Avuç içi yanağımı okşar ve ben sevgi arayan bir kedi gibi ona yaslanırım. "İyiyim. Ne düşündüğünü biliyorum. Kazadan dolayı yorgun değilim. Yorgunum nk..."

"Seks mi?"

Kafasını salladı. "Seks."

"Yine de bir şeyler yemelisin." "Sen de yle."

Gülümseyerek saçlarını öptüm.

"Touch." "Sadece uyumak istiyorum."

"O zaman uyu."

Onu daha sıkı sarıyorum. Hiçbir kadınla seks sonrası bu kadar yakınlaşmamıştım. Benim tarzım sevişip gitmektir. Ama bu benim geçici ilişkilerimden biri değil. O benim karım. İstersem yine de sevişip gidebilirim, ama istemiyorum ve bu benim için hem şaşırtıcı hem de heyecan verici.

O beni değiştirdi ve ben bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. "Ya bir bebek yaparsak?"

Gerginleşıyorum. Yüzde yüz kesin bir şey olmasa da, bunun olasılığı çok düşük, eminim. Ama prezervatif takmış olsaydım, o da bunu sorgulardı ve onu sikmek istersem, ki istedim, başka seçeneğim kalmazdı. Yine de, hamile kalma ihtimali son derece düşük, o kadar ki endişelenmiyorum.

"Şşş. Uyuyun."

"Sen de bunu istiyorsun, değil mi? Baban da."

Hayır. "Peki sen ne istiyorsun?"

Gözleri yumuşadı. "Bir gün bir aile kurmak isterim, ama önce kariyerimi yapmak istiyorum. Christian'la konuşursun, değil mi?"

"Konuşacağım dedim, konuşacağım." Saçlarını tekrar öptüm ve onu vücuduma yasladım. "Şimdi uyu."

Birkaç dakika sonra, nefes alışığı değişir.

Birkaç dakika öylece yatarken, kafamda yarattığım soruna olası çözümleri düşünmeye başladım. O çocuk istiyor, hemen olmasa da, ben istemiyorum. Bunun bir çözümü var mı, emin değilim.

Ama bu başka bir günün sorunu. Şu anda sahip olduklarımızın tadını çıkaracağım ve kim bilir, belki de bu konuyu düşünmeyi bırakırsam, cevap kendiliğinden gelir.

Onun uyuduğundan emin olduktan sonra, kendimi kurtarıp üzerini örtüyorum. Onu rahatsız etmemek için kıyafetlerimi alıp oturma odasında giyiniyorum, sonra aşağı inip babamı arıyorum.

Çalışma odasında da, oturma odasında da yok. Sonunda onu zemin kattaki ana mutfakta, baş aşçımız Danny ile 4 Ekim'de, yani yaklaşık on bir hafta sonra yapılacak Nicholas'ın düğünü hakkında konuşurken buluyorum. Elizabeth, Eylül'ün üçüncü haftasına kadar yirmi bir yaşında olmayacak ve evlilik on sekiz yaşından itibaren yasal olsa da, ailesi beklemek istedi ve babam ile Nicholas da memnuniyetle kabul etti.

Bir yılda iki düğün. Christian'ın sırası da çok uzak değil.

"Ah, buradasın Alexander." Babam bana doğru yürür ve onunla birlikte yürümemi işaret eder. Salonun içine gireriz ve o kanepeye doğru işaret eder. "Yolculuk nasıl geçti?"

"İyi." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ama yorucu."

"Sence neden gitmeni istedim?" Bana göz kırptı. "Imogen düşüşünden sonra nasıl?"

"İyi. Beyin sarsıntısı yok, sadece birkaç dikiş ve atın vurduğu yerde çenesinde bir çürük var."

"Daha kötü olmadığına sevindim. Şanslıymış." Gözleri benimkilere bakıyor. "Imogen'la aranız nasıl?"

Onun bakışlarını karşıladım. "Daha iyiyiz."

"Alışması gerekiyordu, hepsi bu. Bir gün senin için iyi bir eş ve bu evin reisi olacak."

"Eminim," diye mırıldanıyorum.

"Henüz torunum olacak mı?" Gözleri parıltıyor ve kalbim burkuluyor. Babama yalan söylemek gurur duyduğum bir şey değil, ama Annabel ve annemi kaybetmiş olmaktan dolayı ona olan borcum bile beni bir çocuk sahibi olmaya zorlayacak kadar büyük değil. Yaşadığımız dünya çok tehlikeli ve kimse beni aksine ikna edemez. Kardeşlerim üreme konusunda benimle aynı fikirde değiller, bu da soyadımızın güvende olduğu anlamına geliyor. Nicholas muhtemelen konuklar hala düğün pastasını yerken Elizabeth'i hamile bırakacaktır.

"Üzerinde çalışıyoruz."

Çalışıyoruz, evet.

Gerçekleştiriyoruz... hayır.

"İyi. İyi."

Sessizliğe bürünürüz, ki bu babam ve benim için alışılmadık bir durum değildir. Bu durum bize rahat gelir, ama bu sefer sessizliğin ağırlığı omuzlarımda çok ağırdır ve gitme isteği beni boğar. Uyuyan karımın yanına dönüp sabaha kadar kollarında kıvrılmak isterim.

"Ben..." —başparmağımla kapıyı işaret ediyorum— "Imogen'in yanına dönmeliyim."

Babam mutluluğunu gizleyemiyor. Işıl ışıl bir yüzle ayağa kalkıyor ve elimi sıkıyor. "Git, git. Ona sevgilerimi ilet."

Imogen, yatak odasına geri girdiğimde hâlâ derin uykuda. Soyunup yorganı kaldırıyorum. O da dönüp, sevimli, memnun bir iç çekişle kolunu belime doluyor.

"İyi uykular, benim güzel küçük piyonum." Alnını öperim ve hemen uykuya dalarım.

Birkaç gece uykusuzluk geçirdikten sonra derin bir uykuya dalmak dışında, kesintisiz bir gece uykusu benim için mümkün değildir. Bu yüzden, ertesi sabah gözlerimi açtığımda ilk hissettiğim şey şoktur.

Saatler önce, karımın yanına yatağa girdim, ama ondan sonra, şu ana kadar olanları hiç hatırlamıyorum.

Daha da şaşırtıcı olan ise saat. Dokuz otuz beş. Asla bu kadar geç uyumam.

"Uyanmışsın."

Başımı çeviriyorum. Imogen, sanki kahvaltıdan önce dünya açlığını çözmüş ve iklim sorununu halletmişim gibi bana gülümsüyor.

"Burada yatıp gözlerini açmanı bekliyordum. Horlaman o kadar gürültülü ki, bir orkestrada tromboncu olarak yerini alabilirsin."

"Ben horlamam."

"Oh, Bay De Vil, üzülerek söylüyorum ki öyle. Yaşlanmanın etkisi olmalı."

Onun alaycı sözleri, beni sık sık saran karanlık köşeleri aydınlatıyor. Onu yatağa yatırıp gıdıklıyorum. O çığlık atıp merhamet diliyor, ama ben durmuyorum. Çok eğleniyorum. Aslında, şimdiye kadar hiçbir sevgilimle bu kadar eğlenmemiştim.

Düşündüm de, hiç bir yatak arkadaşımı gıdıklamamıştım, onlarla gülmemişim, ya da en mucizevi duygularla sarılmamıştım. Ya bunlar geçiciyse ve yarın, iki hafta içinde kız kardeşimi ve annemi kaybettiğimden beri olduğum aynı boş kabuğa geri dönersem?

Imogen hıçkırıyor, ellerini çırpıyor ve gıdıklanmayı durdurmak için çaresizce çabalıyor. "Merhamet, lütfen!"

"Yalvar."

"Yalvarıyorum,
yalvarıyorum." Yine beline
dalıyorum.

O çığlık atar. "Beni bırakırsan, ne istersen yaparım."

"Hmm." Gıdıklamayı bırakıp, onun bileklerini tutup kollarını başının üstüne sabitliyorum. Bacaklarını hareket ettiremiyor çünkü ben onların üstüne oturuyorum. "Her şeyi mi?"

"Evet."

"Göğüslerine boşalmama izin verir misin?"

Yine kızarıyor. Çok sevimli. Seks konusunda daha rahat hale geldikçe bu özelliği kaybolacak mı? Umarım kaybolmaz.

"Evet."

"Ve yalamama izin verir misin?"

Altımda kıvranarak göğüslerini yukarı doğru itti. "Evet." Bakışları ağızma indi. "Evet," dedi yine, bu sefer daha nefes nefese.

Kendimi kaldırarak, üzerindeki örtüyü çekip alıyorum. Dün gecedен beri hala çıplak ve boşaldığı yer kurumuş, çarşaflarda leke bırakmış. Sadece bu anı bile beni neredeyse boşaltıyor. Sikim çoktan taş gibi sertleşmiş, deliği ıslanmış, başı morarmış, taşaklarım o kadar ağır ki bacaklarımın arasında sarkıyor.

Yatağın üstüne çıkıp başlığa yaslanıyor. "Daha önce hiç bir erkeğin mastürbasyon yaptığını görmemiştim."

"Umarım görmemişsindir," diye homurdanıyorum. "Yani, internette bile."

Sikimi tutup bir kez çekiştiriyorum. "İnternette porno izliyor musun?" Kafasını sallıyor. "Hayır. Demek istediğim bu. Hiç görmedim

"

"Peki, şimdi göreceksin." Elini tutup

"Yardım etmek ister misin?"

Birkaç kez okşadıktan sonra, elimi onun elinin altından çekip, beni kendi başına okşamasına izin veriyorum. Öne doğru kayıp göğüslerini avuçlayarak sıkıştırıyorum.

"Muhteşem göğüslerin var. Üzerlerine spermimi sıçratmak için sabırsızlanıyorum."

Benim müstehcen sözlerime karşılık olarak elini sıkılaştırır. Utanmış gibi görünebilir, ama ağızımdan çıkan her müstehcen kelimeyi seviyor.

"Bana ne yaptığını bir bak." Başparmağını yarıklarımın üzerinde gezdirip ön sıvı damlalarını toplarken keskin bir nefes alıyorum. "Tadına bak."

O, hızını kesmeden ellerini değiştirip başparmağındaki ön sıvıyı dilimle yalarken ben tıslarım.

"Taşaklarımı avula." Talimat vermek beni tahrik edeceğini hiç dūřunmemiřtim, ama öyle oluyor ve karım da mükemmel bir öğrenci. "Yakında bir gün, onları emmeni de isteyeceğim."

O inliyor ve benim teşvik etmem gerekmeden öne eğilip sikimi yutuyor. Bu beklenmedik ve inanılmaz bir şey ve sikimin başı boğazının arkasına değdiğinde, ben bitmiş oluyorum.

"Boşalacağım." diye homurdanarak geri çekildim. Saniyeler sonra, karımın göğüslerine jet jet sperm fışkırarak patladım. "Tanrım. Siktir."

Son damla elimden akarken, üzerine eğilip onu temizlerim, sivri meme uçlarını yalamak için dururum ve çıkardığı seslerden, özellikle de ısırdığımda çıkardığı seslerden zevk alırım. Ama aşağı doğru ilerlerken, parmaklarını salarım gömer ve ona bakana kadar çeker.

"Ne oldu?"

"Konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı, yoksa seni yalamak mı?" Dudaklarını ısırp başını sallar.

"Evet."

"Benim egomu ezip geçiyorsun, Küçük Piyon."

Bir dirseğiyle kendini destekleyerek öne eğilir ve beni öper.

"Hayır demiyorum. Sana sormak istediğim şeyler var diyorum."

"Ve orgazm sonrası bunun için uygun bir zaman olduęunu mu dūřünüyorsun?" "O kadar belli mi?"

Bir i çekerek, ondan kalkıp yatağa uzanırım. "Ben açık bir kitabım. Bana istediğini sor."

O sevimli bir kıkırdama attı. "Sen açık bir kitap falan değilsin. Sen korkutucusun. Çalışanlar senden ödleri kopuyor."

"Olması gerektiği gibi." Yanıma dönüp bir kolumu yastığın altına soktum, diğer kolumla onun kalçasını kucaklayarak onu kendime yaklaştırdım. "Ama sen benden hiç korkmadın, değil mi?"

"Hayır."

Gölümserim. "Gerçekleri söyle, karıcığım." "Beni tanıyorsun."

"Anlamaya başlıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Peki, ne bilmek istiyordun?"

O çekinmeden sorar. "Her salı nereye gidiyorsun ve neden eve döndüğünde bu kadar stresli, içine kapanık ve üzgün oluyorsun?"

Siktir.

Otuz Birinci Bölüm

ALEXANDER

Bu çok önemli bir soru ve haftalardır onu rahatsız etmiş olmalı. İlginçtir ki, o "üzücü" kelimesini kullanmış, oysa gerçekte ben salı günleri eve geldiğimde, her yerim tekme ve yumruklarla dövülmüş gibi hissediyorum ve karşılık olarak başkalarını tekmelemek ve yumruklamak istiyorum. Bu yüzden salı akşamları ve çarşamba sabahları diğer gecelere göre daha fazla cinayet işledim. Acımı dindirecek bir çıkış yolu arıyorum ve bu gezegenden bir tecavüzcü pisliği daha silmek genellikle beni sakinleştirmeye yetiyor.

Ona söylemenin bir zararı yok ama. Bu, örneğin doktorumun karıma onun haberi olmadan takip cihazı ve doğum kontrol hapi enjekte etmesi gibi bir sır değil. Ya da ondan, onunla ya da başka biriyle çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim olmadığını saklamak gibi. Ama Annabel ve anneme olanları paylaşmak, içimde taşıdığım acıyı biraz hafifletebilir ya da bazen dayanması neredeyse imkansız olan göğsümdeki boşluğu kısmen doldurabilir.

"Bir terapistle gidiyorum. Adı Lilian ve o bir cadaloz. Ama işinde de son derece başarılı ve bana tarif edemeyeceğim kadar çok yardımcı oldu."

Imogen'ın gözlerinin aniden büyümesi, ne kadar şok olduğunu gösteriyor. Ne söylememi bekliyorduyorsa, bu değildi.

"Terapist mi? Neden terapist ihtiyacın var?"

"Çünkü çok şanslı bir hayatım var, değil mi?" Sırıttıyorum.

"Öyle demek istemedim. Şey... sen çok... düzenli birisin."

"Bu bir yanılsama. Ben berbat durumdayım, daha doğrusu Lilian'ı bulana kadar öyleydim. Ondan önce birçok terapist gittim ama hiçbiriyle anlaşılamadım. Bir tanesi ilk seansımızdan sonra dişlerini kaybetmediği için şanslıydı."

O gülümsüyor. "Ona korkutucu bakışını mı attın?" Ben gülüyorum. "Evet, neredeyse altını ıslatacaktı."

"Zavallı adam."

"Zavallı falan değil. Yemin ederim diplomasını internetten kendisi yazdırdı. Pislik."

"Peki." Avucunu yüzüme bastırıyor ve ben o küçük dokunuşun şefkatine yaslanıyorum. "Lilian sana ne konuda yardım ediyor?"

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Saskia'nın tek kız kardeşim olmadığını biliyor muydun? İkizim olduğunu?"

Kafasını geriye doğru çekiyor. "Hayır, bilmiyordum. Annem ve babam sana aileden pek bahsetmediler, ama annenin sen küçükken öldüğünü biliyorum. Sanırım sen henüz gençken."

Bir mızrak göğsümü deliyor. Yaraların bu kadar kolay yeniden açılması ne tuhaf. "Evet. Annabel'den iki hafta sonra annem öldü."

"Oh, hayır." Boğazının etrafındaki deriyi çimdikledi. "Bu çok korkunç. Nasıl öldü?"

"Kız kardeşimin cenazesi olduğu gün, annem aşırı dozda ilaç aldı ve banyoda boğuldu."

Dudaklarından yüksek bir çığlık çıkar. "Tanrım, Alexander." Sanki bir şekilde benimle bağlantı kurmaya, beni teselli etmeye ihtiyacı varmış gibi bana dokunur, ama nasıl yapacağını bilmiyor.

"Annabel, ikimiz de kaçırıldıktan sonra küflü bir bodrumda tecavüze uğradı ve boğuldu. On altı yaşındaydı. On altı yaşındaydı lan."

Elleri hızla yükselip burnunu ve ağzını kapattı ve hiç tanımadığı bir kız için gözyaşları gözlerinde parladı. "Tanrım... Kaçırıldınız mı?"

"Evet. On altıncı yaş günümüzden yaklaşık iki hafta sonra, bir grup adam Oakleigh'in güvenliğini bir şekilde aşip yataklarımızdan bizi kaçırdı. Çok güçlü bir ilaç kullanmış olmalılar çünkü o mahzende uyanana kadar kaçırıldığımızı bilmiyorduk. Ben

ilk önce bilincini geri kazandı ve sana söylüyorum..." Kafamı sallıyorum, on dokuz yıl sonra bile bu korkunç olayın etkisi üzerimde. "Annabel'in yanımda yatığını görünce... kendimi kaybettim. Ne olduğunu anında anladım. Ailemin birçok düşmanı vardı ve en büyük oğul olarak ben de hedefteydim. Ama parlak, enerjik, muhteşem kız kardeşim bilinçsiz bir şekilde yerde yatarken içimdeki bir şey kırıldı. O pis odada elime geçen her şeyi parçaladım. Tam ortasında, Annabel kendine geldi ve beni sakinleştirmeyi başardı. O zaman yalnız olduğumuzu fark ettik. O kadar gürültü yapmıştım ki, üstümüzde biri olsaydı, araştırmaya gelirdi. Böylece kaçış planımızı yaptık."

Yıllardır anlatmadığım bir hikayeyi anlatırken, o mahzene geri dönmüş gibi hissediyorum, olaylar sanki bir film izliyormuşum gibi gözümün önünde canlanıyor.

"Mahzenin yüksekte küçük bir penceresi vardı. Benim geçmem için biraz dar bir pencereydi, ama Annabel benden çok daha küçüktü. Ona dışarı çıktığında koşup arkasına bakmamasını söyledim. Benim için önemli olan tek şey onun güvenliğiydi ve ben kendimi koruyabilirdim. O itiraz etti, ama sonunda yardım getireceğini söyleyerek kabul etti. Onu omuzlarıma kaldırdım, ama dengesini kaybedip düştü ve bileğini fena halde burktu. Yardım çağırmak için koşmak bir yana, zar zor yürüyebiliyordu. Gömleğimi yırttım ve elinden geldiğince bileğini sardım, sonra pencereye ulaşmak için çürük bir platform yaptım. Camı kırdım, ama içinden sürünürken bir cam parçası omzumu kesti. Acıyı çok sonra hissettim. Tek umursadığım şey yardım bulmak ve Annabel'i kurtarmaktı.

O, bunun nasıl biteceğini zaten biliyor, ama büyülenmiş bir şekilde, dikkatle ve sabırla dinliyor, anılar çok ağır gelip benim bir ara vermem gerektiği anı bekliyor. O an geldiğinde, koluma dokunuyor ya da yüzümü okşuyor, benim için çok büyük anlam ifade eden küçük dokunuşlar.

"Koştum, koştum, ciğerlerim patlayacak gibi olmuştu ki uzaktan zayıf bir ışık gördüm. İngiltere Amerika'ya kıyasla küçük olabilir, ama yine de geniş, ıssız kırsal alanlarımız var ve bizi esir alanlar hapishanemizi özenle seçmişlerdi. Sonunda kapıyı yumruklayıp yardım dilediğimde şafak çoktan sökmüştü. Bir kadın

60'lı yaşlarının sonlarında olan kadın kapıyı açtı. Üstüm başım kan içinde, pantolonum çamurlu ve yırtık, üstüm çıplak halde, berbat bir halde görünmüş olmalıyım. Kapıyı yüzüme kapatmaya her hakkı vardı, ama yapmadı. Ona yeterince ayrıntı anlattım ki, hemen polisi ve ardından babamı aradı.

Gözlerimi birkaç saniye kapatıp, çoğunlukla kilitli tuttuğum anıları hatırlamaya hazırlanıyorum. "Ama Annabel'i kurtarmak için çok geçti. Babama ve polise kaçırانların bizi nereye götürdükleri hakkında yeterli bilgi veremedim. Ayrıldığımda hava kararmıştı ve şokun etkisiyle hatırlamam zorlaşmıştı. Bölgeyi taramak için helikopter gönderip evi bulduklarında, o çoktan ölmüştü."

Göğsümde hissettiğim suçluluk duygusu hiç kaybolmuyor ve bastırmaya çalıştığım ayrıntıları ve görüntüleri hatırladıkça her zamankinden daha ağır geliyor. Daha hızlı koşsaydım, o hayatta olurdu. Kalsaydım ve bizi kaçırان adamlarla savaşıyaydım, o hayatta olurdu.

Onu, kırık bir ayak bileği ve ona tecavüz eden, sonra da öldüren adamları savuşturmanın hiçbir yolu olmayan bir durumda yalnız bırakmıştım.

O ben olmalıydım. Ölen ben olmalıydım.

"Öyle deme. Sakın öyle deme."

Karım odak noktama giriyor ve onun şiddetli bakışını fark edince, son cümleyi yüksek sesle söylediğimi anlıyorum.

"Ama bu doğru, değil mi? Onu acı çekmesi için geride bıraktım. Bizi esir alanlar nerede olduğumu sormuş olmalılar ve o onlara söyleyemeyince ona saldırıp onu öldürdüler." Başımı eğiyorum.

"Hey." Çenemi yukarı kaldırır ve gözlerimiz karşılaşır. "Sen kendin söyledin, o yürüyemiyordu, koşmayı bırak. Başka seçeneğin yoktu. Doğru olanı yaptın, ama sonuç korkunç oldu. Kalsaydın, ikinizi de öldürebilirlerdi."

"Ya da ikimizi de kurtarabilirdim." "Sen on altı yaşındaydın."

"Ben bir erkekidim. Daha fazlasını yapabilirdim. Onu kurtarmalıydım ."

Bana katılmadığını anlayabiliyorum, ama beni ikna etmek için hiçbir şey söylemiyor

. O da benim gibi bunun boşuna olduğunu biliyor. "Polis adamları yakaladı mı?"

"Babam yakaladı."

"Peki onları teslim etti mi? Umarım ömür boyu hapis cezasına çarptırılmışlardır."

Güzel, masum karım hiçbir şeyden haberi yok, neden olsun ki? Dudaklarını öpüyorum. Kiminle evlendiğini tam olarak anlattığımda, sonunda benden boşanmak isteyebilir. Belki de en iyisi bu olur. Bizim için bir gelecek yok, ama bencil tarafım onu biraz daha yanımda tutmak istiyor. Er ya da geç, aileme sorun çıkarmadan bu evliliği bitirmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama bunun için endişelenmenin bir anlamı yok. Sonunda çözüm kendiliğinden ortaya çıkacak ve ben de harekete geçeceğim.

"Sana bir keresinde, evlendiğin kişinin kim olduğunu bilmediğini söylemiştim. Gerçek şu ki, biz diğer Konsorsiyum üyeleriyle birlikte, ülkemizin hükümetlerinden daha güçlüyüz, bu da bu özel durumda polisi kontrol ettiğimiz anlamına geliyor. Babam, sorumlu şeften davayı kapatmasını, onun halledeceğini söyledi. Onlar da öyle yaptılar. Sorgusuz sualsiz."

"Peki kız kardeşini öldüren adamlar?"

"Öldüler."

"Baban mı öldürdü?"

"Hayır. Onları ben öldürdüm." Korkmuş ya da dehşete kapılmış belirtileri var mı diye onu inceliyorum, ama ifadesi değişmiyor. Hâlâ bana iyi bir adammışım gibi bakıyor, yanında kalmaya değer biriymişim gibi.

"Babam bana seçim şansı verdi. Annabel benim ikizimdi. Onun masumiyetini elinden alan ve onu boğan adamları öldürmek benim sorumluluğumdu. Bunu gururla üstlendim." Derin bir nefes alıyorum. Artık benim neler yapabileceğimi tam olarak bilmesinin zamanı geldi. "O zamandan beri birçok adam öldürdüm ve daha fazlasını da öldüreceğim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Imogen'ın tepkisi ince ama açık. Omuzları gerginleşir ve söylediklerimi sindirirken çenesindeki bir kas seğirir. "Rahatsız olsaydın, değişir miydin?"

"Hayır." Annabel'in intikamını almaktan asla vazgeçmeyeceğim. "Hak edenleri öldürüyorum, kadınlara ve çocuklara tecavüz eden, onları döven ve taciz edenleri. Şartlı tahliye imkanının çok sık verildiği hapisane hücresinin lüksünü hak etmeyenleri. Asla değişmeyecek, ıslah edilemeyecek olanları."

"Bunu nereden biliyorsun? Ya hak etmeyen birini öldürürsen? Masum bir adamı."

"Küçük bir dedektif ekibim var. Çok titiz ve yetkinler. Kanıtları ortaya çıkarmak ne kadar sürerse sürsün, benim kuralım, suçları kesinleşmeden kimseyi öldürmemek."

"Onları nasıl öldürüyorsun?"

Her iki elimi de yumruk yapıyorum. "Bunlarla."

Kız başını sallar. "O gün kesiklerin ve morlukların vardı. Seni tedavi ettiğim gün."

"Evet."

"Ve bunu kaybettiğin kişiler için yapıyorsun." Sesi o kadar yumuşak ki, söylediklerini anlamak için kulak kabartmam gerekiyor.

"Evet. Annabel için ve annem için... Kız kardeşimin maruz kaldığı şiddetin masum kurbanı. Hiçbir not bırakmadı, ama kızının yaşadığı dehşet ve ıstırapı bilerek bu acıyla yaşayamayacağını düşündük."

Kafasını salladı. "Çok üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi, ama etkileri bugün bile hâlâ devam ediyor. Bu yüzden haftada bir kez terapiste gidiyorum." Elimin tersiyle yanağını okşuyorum. "Artık neden telefonunu takip ettiğimi ve evden çıkarken, aynı mahallede olsan bile telefonunu yanında götürmen gerektiğini anlıyorsun."

Telefon artık sadece yedek olarak kullanılıyor ve ona birçok şeyi anlattım ama kolundaki takip cihazını ve doktoruma ona enjekte ettirdiğim doğum kontrol hapını anlatmaya hazır değilim. Anlamayacaktır ve ben de kendimi savunmak istemiyorum. Durum neyse o ve ben de neysem oyum. Bu konularda ne benim ne de tutumum değişecek, bu yüzden kaçınılmaz bir tartışma anlamsız.

Ve sonunda onu benden uzaklaştırmanın bir yolunu bulsam bile, hayatının geri kalanında onu koruyabileceğim. Bu, benim için değerlidir.

"Şimdi anlıyorum ve bu konuda seninle tartıştığım için özür dilerim."

Suçluluk duymam gerekirdi, ama duymuyorum. Ben kendime ait olanı korurum ve bunun için toplumun normal davranış kurallarından birkaçını çiğnemem gerekirse, çiğnerim.

Hiç pişmanlık duymadan.

Otuz İkinci Bölüm

IMOGEN

Samimi konuşmamızdan birkaç gün sonra, Alexander odama dalar ve beni randevuya çıkaracağını söyler.

Ona inanamayan bir bakış attım. "Unuttuysan hatırlatayım, ben senin karınım. Karınla randevuya çıkılmaz."

Beli etrafıma dolanarak beni kendine doğru çekti. "Bunu nasıl unutabilirim? Oh, ve biz yokken, personele eşyalarını benim daireme taşımasını söyleyeceğim."

İçimde bir heyecan dalgası yükseldi. O kadar yakınlaşmıştık ki, bunu teklif etmesini umuyordum ve şimdi teklif etti. Ama onu kızdırmadan duramıyorum. "Ya seninle birlikte yaşamak istemiyorsam?"

"Seçeneğin yok."

"İkna tekniklerin biraz geliştirilmeye ihtiyaç duyuyor."

"İkna tekniklerimde bir sorun yok. Taşınıyorsun. Bitti. Daha fazla ikna etmeye gerek yok."

Kadınlar adına, onun bu agresif tavırları beni öfkeliendirmeli ve birkaç kırmızı bayrak dalgalandırmalı olsa da, gülüyorum. Ama o böyle biridir.

"Peki, ama yatağın sol tarafını ben alıyorum."

"Bana uyar. Zaten ben sağ tarafta uyuyorum." Dudakları benimkilerle buluştu ve bir dakika sonra beni bıraktığında, ben...

ihtiyaç içindeyim ve randevu ile ilgili tüm düşüncelerim dağıldı. Ama onun bacağına binip, sözlü olarak "müstehcen" bir şey ifade etmekte hala zorlandığım için, eylemlerimle niyetimi ona belli edince, o beni bırakıp parmağını salladı.

"Randevu senin yatağında değil."

Dudaklarımı büzüyorum. "Benden şimdiden sıkıldın."

"Doğru değil, ama her şeyi planladım. O yüzden rahat bir şeyler giyin, hava soğursa diye üst üste giyin ve on beş dakika içinde aşağıda olun. Oh, ve size bir sürprizim var."

"Ne sürprizi?"

"Öğreneceksin."

Beni giyinmem için yalnız bırakıyor ve ben aşağı indiğimde Alexander çoktan bekliyor. Mavi kot pantolon ve göğsüne yapışan, pazılarını ortaya çıkaran siyah bir tişört giymiş. Her bakımdan masa başı işi olan bir adam için, kendini çok iyi formda tutuyor. Belki de öldürdüğü onca adam yüzündendir.

Şiddete eğilimi beni korkutmalı, ama suçlu olduklarından emin olup sadece kadınlara ve savunmasız çocuklara zarar veren ve onları istismar eden erkekleri hedef alması, onu kocam olarak görmekten gurur duymamı sağlıyor. Tüm kalbimle, kız kardeşi ve annesine olanları daha önce paylaşabilseydi keşke diyorum, ama evliliğimizin ilk haftalarının büyük bir kısmını sürekli bir endişe içinde geçirdiğimiz için, bu kadar özel ve acı verici bir şeyi kendine saklaması hiç de şaşırtıcı değil.

Daha önce hiç görmediğim kırmızı, sportif görünümlü bir spor arabaya yaslanmış duruyor. Arabalardan pek anlamam ama eminim çok hızlıdır. Garip bir şekilde, sadece iki koltuğu var.

"Arabanız, Bayan De Vil." Yolcu kapısını gösterişli bir hareketle açıyor ve bana binmem için işaret ediyor. Ben binerken, üzerime eğiliyor ve emniyet kemerimi takıyor, ayağa kalkarken bir öpücük çalıyor.

"Steven'ı nereye koydun?" diye soruyorum, onun korumalarından birini kastederek. "Onu bagaja mı tıktırdın?"

Kafasını geriye doğru çekerek gülümsüyor, arkamızda siyah bir SUV duruyor, Douglas sürücü koltuğunda, Steven ise yolcu koltuğunda. Asla tamamen yalnız olmadığımızı düşünmek garip, ama bana Annabel'in ve kendisinin kaçırılma olayını anlattıktan sonra, onun

Güvenlik konusundaki takıntısını anlıyorum. Muhtemelen aşırıya kaçıyor, ama deneyimlerimiz bizi insan olarak şekillendirir, bu yüzden riskler ne kadar küçük olursa olsun, onun bu konuda aşırıya kaçması şaşırtıcı değil.

O sürücü koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladıktan sonra, aklıma gelen bir soruya karar verip onu sormaya karar verdim.

"Kaçırılmanızla ilgili bir şey sorabilir miyim? Çok acı vericiyse sorun değil. Bana anlatmak zorunda değilsiniz."

Motoru çalıştırır ve evden uzaklaşır. "Sen, sevgili karım, bana her şeyi sorabilirsin. Her zaman cevap vermeyebilirim, ama sormaktan asla çekinmemelisin."

"Adamlar nasıl fark edilmeden Oakleigh'e girdiler?"

Dudaklarını kıvrır, yanağındaki kaslar seğirir. "Bu iyi bir soru ve son on dokuz yıldır sık sık düşündüğüm bir soru. Hem babam hem de ben aynı sonuca vardık."

"Neymiş o?"

"İçeriden yardım aldılar."

Gözlerim büyüdü. "Kim?"

"Bilmiyoruz. Babam ve George amcam, ayrıca birkaç Konsorsiyum üyesi, o dönemde Oakleigh'de çalışan herkesi sorguladılar, ama suçluyu bulamadılar. Ve inanın bana, sorgulamalar sırasında hiç de nazik davranmadılar."

Bu masum cümlelerin ardındaki gizli mesaj beni ürpertir. O benim tepkimi yanlış yorumlayarak elimi sıkar.

"Güvendesin Imogen. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Sadece hak ettiğin cevapları alamamış olmana üzülüyorum."

"Pes etmedim ve asla pes etmeyeceğim, ama her geçen yıl, olanları keşfetme şansı azalıyor. Ancak, bizi kaçıran ve Annabel'i öldüren adamların tek başlarına hareket etmediklerine eminim. Öyle olduklarını iddia ettiler, ama o zaman onlara inanmadım, şimdi de inanmıyorum. Onlar kimin için çalışıyor olsalar da, çok büyük bir güce sahip olmalılar, çünkü o adamlar bana bir isim vermektense ölmeyi tercih ettiler. Bahse girerim, sorumlu kişi, adamların ailelerini tehdit etmiştir."

Gaz pedalına bastığında araba gürledi ve giriş kapılarına doğru yola çıktık. Yaklaştığımızda kapılar açıldı, nöbetçi

Alexander orduda gibi selam verdi. Gözlerim belindeki silah kılıfına takıldı. Oakleigh'den ilk kez ayrılmıyordum, ama önceki seferlerde muhafızların silahlı olduğunu hiç fark etmemiştim.

"İngiltere'de silahların yasadışı olduğunu sanıyordum." "Öyle."

"Ama senin için değil mi?"

Göz ucuyla bana bakıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Hayır."

"Ailen kurallara uymuyor, ha?" "Sadece bizim koyduğumuz kurallara."

Kiminle evlendiğimi anlamaya başlıyorum ve bu baş döndürücü bir güç.

Otobana ulaştığımızda Alexander gaza basıyor. Koltuğuma yapıştım ve çığlık attım.

"Aman Tanrım! Bu çılgınca! Daha hızlı git."

Gülümsedi. "Ne kadar hızlı gitmek istersin?" "Ne kadar hızlı gidebilir?"

"En fazla 160."

"Vay canına. Ama o kadar hızlı gidemezsin. Polisler seni durdurur."

Neredeyse yeniden uzamış olan kaşlarımı kaldırarak, "Hayır, durdurmazlar," der.

Oh, doğru ya. Polisler onun emrinde. "Daha hızlı git."

Orta konsoldan uzanıp elini uyluğuma koyar. "Karım ne isterse."

Hız göstergesi saatte 130 mili geçtiğinde sinirlerim bozulur. Alexander gülerek hızı 80 mile düşürür. Londra'nın dış mahallelerine yaklaşırken trafik yoğunlaşır ve o neredeyse sürünme hızına kadar yavaşlar.

"Douglas ve Steven'ı kaybettik mi?" Arka camdan dışarı bakmak için dönüp bakıyorum. SUV arkamızda karanlık ve tehditkar bir şekilde belirliyor. "Oh, onlar yetiştii."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Senin ne yapacağını merak ediyorum."

Hızını kesmeden, "Öldürürdüm" der. "Öldürmez miydin?"

"Peki. Kovardım."

"Biraz daha iyi." Ben güldüm, o da güldü.

Otoyoldan ayrıldıktan bir saat sonra, etkileyici bir demir kapıya vardık ve bir güvenlik görevlisi yanımıza geldi. Alexander camı açtı ve güvenlik görevlisi dik durarak, sırtı kalem gibi düz bir şekilde selam verdi.

"Bay De Vil. Hoş geldiniz. Her şey hazır, efendim." Kapılar içe doğru açılır ve içeri gireriz.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, tertemiz bahçelere, çok hassas bir şekilde kesilmiş çimlere bakarak. Bahçe görevlileri çimleri makasla kesmiş olmalılar.

"Clarence House. Bahçeler genellikle yaz aylarında halka açıktır, ama kral bana bir iyilik borçluydu, bu yüzden bu alan bizim."

Ağzım açık kalır. Tam anlamıyla değil, ama ona yakın bir şekilde.

"Kral mı? İngiltere Kralı mı?"

"O Birleşik Krallık ve İngiliz Milletler Topluluğu'nun kralı, ama evet." Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi, çok rahat bir şekilde onaylıyor. "Clarence House, Londra'daki konutlarından biri, ama şu anda yurtdışı gezisinde."

"O h , yani kral ve kraliçe bize katılmayacak mı?" Şaka yapıyorum, ama Alexander'ın yüzünde o kadar kötü bir ifade belirliyor ki, bacaklarımın arasına sıkıca basıp kendimi tutuyorum.

"Hayır, ve size yapmayı planladığım şeyleri düşünersek, bu daha iyi, Bayan De Vil."

"Senin çok güçlü olduğunu sanıyordum."

"Oh, öyleyiz. Ama ben kralımıza saygı duyuyorum ve biraz teşhirciliğe karşı değilim, ama hükümdarımız izlerken karımı sikmek benim bingo kartımda yok."

"Kraliyet mülkünde seks yapamayız."

"Kim demiş?" Arabayı yavaşlatıp durdurdu, motoru kapattı ve koltuğunda dönerek bana baktı.

"Ben," diye ciyakladım. "Peki ya Douglas ve Steven?"

"Dışarıda bekliyorlar. Bizi güvende tutmak için arazide fazlasıyla güvenlik var."

"Aynen öyle!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Onların bizi izlemesi de hoşuma gitmiyor."

"Arayana kadar rahatsız edilmememiz gerektiğini biliyorlar." Saçımın bir tutamını yakalayıp parmağına doladı. "Bana karşı çıkıyorsun. Bundan hoşlanmıyorum."

"Mantıklı argümanlar öne sürüyorum."

"Mantığın seksle ilgisi yok." Kapıyı açarak dışarı çıktı ve arabanın arkasına dolaştı.

Ona katıldığımda, büyük bir piknik sepeti ve bir taşıma çantası taşıyordu.

"Piknik malzemeleri getirmişsin." Göğsüme dokunuyorum.

"Pikniği severim. Ve sürprizimi de seviyorum."

"Bu senin sürprizin değil."

Mükemmel düz dişlerini göstererek elimi tuttu ve beni mülkün arka tarafına, gölge sağlayan ağaçlar, düzgün çitler ve döşeli yürüyüş yollarıyla dolu muhteşem bir bahçeye götürdü. Sağımızda, çerçeveye örülmüş kokulu çiçeklerle süslenmiş bir kemer vardı. O bu yöne doğru ilerledi ve sepeti çimlerin üzerine koydu, ardından büyük bir battaniyeyi açtı. Buradan, arazinin geri kalanından ve evden tamamen izole olmuştuk.

"Yeterince mahrem mi, Bayan De Vil?"

"Mükemmel. Ayakkabılarımı çıkarabilir miyim?" Ayaklarımın altında çimleri hissetmek istiyorum.

"Çıkarabilirsin. Hazır çıkarmışken elbiseni de çıkar."

"Ne kadar mahrem olursa olsun, burada sizinle seks yapmayacağım."

"Göreceğiz." O da benim yaptığımı taklit ederek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır, sonra battaniyenin üzerine oturur ve yanındaki yeri okşayarak beni çağırır. "Otur. Seni öpmek istiyorum."

Kıçım battaniyeye değmeden, üzerime çıkıyor, beni yere bastırıyor, vücudu benimkini kaplıyor. Ani hareketine şaşırıp nefesimi tutuyorum, o da bu fırsatı değerlendirip ağzımın içinde dilini benimkine doluyor, elleriyle beni keşfediyor, önce elbisenin üstünden,

sonra da altına giriyor. Parmaklarını içime sokmadan önce külotumun dantel kenarıyla oynuyor. Ağzıma inleyerek, iki parmağını içime sokuyor, onları kıvrıyor, düzgünce kesilmiş tırnakları G noktamı kazıyor.

Ona doğru eğildim, görölme endişem acil orgazm olma ihtiyacımla bastırıldı.

"Karım." Boynumu öper. "Sen tehlikelisin."

"Neden?" Dişlerimin arasından tıslayarak soruyorum, o ise klitorisimi okşuyor. Zaten orgazm olmak üzereyim ve o da bunu biliyor, çünkü baskıyı artırıyor, başparmağını sinir demetine sertçe bastırıyor.

"Çünkü sana yanlış bir şekilde bakan olursa, onu öldürürüm."

Başka biri olsaydı, bunun sadece bir laf sanırdım, ama bu Alexander ve bence ciddi. Bu kadar sahiplenici olması beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Bu bir afrodizyak. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum ve çok fazla derinlemesine düşünmek istemiyorum. Belki de beni yavaş yavaş yozlaştırıyor, beni De Vil ailesine dahil ediyor, ta ki beni Salinger yapan her şey yok olana kadar.

Vücudum zirveye ulaşır, doruğa çıkar, sonra düşer. Omuzlarına tutunurum, avucunun iç kısmına sürtünerek bu doyamadığım hissi uzatmaya çalışırım. Kendime gelip gözlerimi açtığımda, kehribar rengi gözlerinde hayranlık benzeri bir ifadeyle bana bakıyor.

Nasıl bu noktaya geldik? Daha dün birbirimizin boğazına sarılmıştık, şimdi ise birbirimize boğuluyoruz.

Midem bu şehvetli anı seçerek guruldamaya başlıyor.

Alexander oturuyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

"Hadi yiyelim." "Peki ya... senin sıran?"

Kafasını sallar ve ilk başta bana kızgın olduğunu düşünürüm, ama sonra gülümsediğini görürüm. "Karım aç, bu yüzden onu beslemek benim görevim."

İkimiz için çok fazla olan bol miktarda yiyecekleri paketinden çıkarır. Ama bu beni yemekten alıkoymaz. İki somonlu sandviç, üç peynirli ve pesto soslu puf böreği ve bir kase dolusu baharatlı pilavı bitiririm. Yemeği bitirdiğimde, bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissederim.

"Kendini mahvettin," diyorum, uzanıp güneşin cildimi ısıtmasına izin vererek.

"Nasıl yani?" Alexander yanıma uzanır ve parmaklarımızı birbirine bağlar.

"Seks yapmak için çok doydum."

"Anlaşıldı. Sürpriz için de çok mu doydun?"

O kadar hızlı oturuyorum ki başım dönüyor.

"Kesinlikle hayır."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu, sonra elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Bu sabah Christian'la konuştum. Zenith'i araştırmış ve senin için iyi bir seçenek olduğuna karar vermiş. Yani, eğer onlar için çalışmak istersen ve uygun bir pozisyonları varsa, benim için sorun yok."

"Gerçekten mi?" diye bağırarak boynuna sarıldım. "Teşekkür ederim! Tanrım, teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Kollarımı çözüp ellerimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerimi öper. "Oldukça iyi bir fikrim var. Şimdi, bir satranç maçı ve ardından biraz gezintiye ne dersin?"

"Harika. Buckingham Sarayı'na gidebilir miyiz? Oh, ve Westminster Abbey. Ve Hyde Park."

Onun inleyeceğini ya da bir penseyle tırnaklarını koparmayı tercih edeceği izlenimini vereceğini bekliyorum, ama seyahat satranç setini çıkarıp tahtayı kurarken gözleri parlıyor.

"Karım ne isterse, onu alır."

"Karın seni satrançta yenmek istiyor."

Gülümser. "Belki de istediği her şeyi elde edemiyor."

Otuz Üçüncü Bölüm

ALEXANDER

Imogen, Londra'yı keşfederken ve tüm önemli turistik yerleri gezerken sevincini ve heyecanını gizleyemiyor. Bu şehir benim için hiç ilgi çekici değil, ama onun gözünden görmek, itiraf etmeliyim ki, hiç de fena olmayan yeni bir deneyim. O her şeye inanılmaz derecede... hevesli ve benim yorgun ruhuma, bir bağımlının bir sonraki dozu için can attığı kadar özlediğim taze bir nefes gibi geliyor.

Görmesi gerektiğini ısrarla söylediği tüm yerleri gezdikten sonra, el ele Hyde Park'ta dolaşıyoruz ve Speaker's Corner'da birkaç dakika durup, başkentin yollarının durumuyla ilgili bir vatandaşın öfkeli konuşmasını dinliyoruz. Imogen'a Speaker's Corner'ın tarihini ve 1872'de parlamentonun burayı ifade özgürlüğü alanı olarak belirlediğini anlatıyorum.

O, büyülenmiş bir şekilde dinledi. "Bu ülkede çok fazla tarih var," dedi uzaklaşırken. "Amerika buna kıyasla bir bebek."

"O bebek birkaç yüz yıl içinde çok şey başardı." "Doğru."

Biraz daha yürüdükten sonra geri dönüp arabaya gitmeyi öneriyorum. Tam o sırada, bisikletli küçük bir kız bize doğru hızla geliyor. Panikliyor, sallanıyor, sonra fren yapıyor. Dengesini kaybedip yere sertçe çarpıyor.

sert bir şekilde yere düşüyor. Yarım saniye duraksıyor ve ardından kulakları sağır eden bir çığlık atıyor.

"Ah, canım." Imogen çömelir ve çocuğu kaldırır. Dizleri sıyrılmıştır ama kanaması yoktur. Karım, çocuk çığlık atmaya devam ederken dizlerini ovuşturur.

Etrafa bakınıp bir ebeveyn arıyorum ama kimseyi göremiyorum. Beş ya da altı yaşından büyük olamaz, Londra parkında tek başına bisiklet sürmek için çok küçük.

"Sakin ol. Bir şeyin yok."

Dikkatimi tekrar çocuğa veriyorum, ama Imogen'in ona harika bir şekilde baktığını, benim asla yapamayacağım bir şekilde onu sakinleştirdiğini izlerken, kalbimde bir acı yankılanıyor. Karım anne olmak için doğmuş. Belki şu anda, bu kadar gençken değil, ama eninde sonunda. Yine de benimle evli kalarak, ona bu şansı reddediyorum. Nicholas, onu bana boşanma talebinde bulunmaya zorlamaya kararlı olduğum zamanlarda, bu konuyu bana zaten söylemişti.

Çocuğun annesi, ya da muhtemelen dadısı, koşarak gelir ve Imogen'e çocuğa baktığı için teşekkürlerini sunar, ben ise orada, ayaklarım yere yapışmış, göğsümde dev bir krater açılmış gibi duruyorum.

Hiçbir zaman işlerin farklı olmasını dileyen bir adam olmadım. Bir şeyin değişmesini istersem, bunu gerçekleştiririm. Ancak kendimi ya da olduğum adamı değiştiremem. Ailemin düşmanlarından birinin onu burnumun dibinden kaçırıp öldürebileceğini bilerek *asla* çocuk sahibi olamam. Annabel'i, ardından annemi kaybetmenin acısını zar zor atlattım. Bir çocuğu kaybetmenin acısını asla atlatamayacağımı yüzde yüz eminim.

Ve Imogen... benim yüzümden bebeğini kaybedecek. *Kim* olduğum yüzünden. Ailemin kim olduğu yüzünden. Ona bunu yapamam.

Bana gözlerinde sevgiyle bakıyor ve ruhumu acı kaplıyor. Onu benden kurtarmanın tek bir yolu var.

Onu bırakmak zorundayım.

Lilian kapıyı açar ve planladığımız buluşmadan dört gün önce ön kapıda durduğumu görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Bu iş Salı gününe kadar bekleyemezdi. Doğru olanı yapmama yardım edebilecek tek kişi o.

"Alexander, bir müşterim var."

Onu iterek geçiyorum. "Onu gönder."

"Yapamam." Davranışımın kabul edilemez olduğunu, benim muazzam gücümün burada işe yaramayacağını belirten sert bakışlarından birini atıyor bana. Bu yüzden uzun zamandır ona geliyorum. De Vil isminden korkmuyor, ona hayranlık duymuyor.

"Onlara ayrılan sürenin otuz dakikası daha var." Bekleme salonundaki üç kişilik kahverengi deri kanepeye işaret ediyor. "Kendini evinde hisset."

"Bu bekleyemez, Lilian."

"Korkarım beklemek zorunda kalacaksın. Benim için en önemli kişi olduğunu düşünebilirsin, ama randevu alıp ücretini ödedikleri sürece tüm müşterilerim benim için en önemlisidir. O yüzden, otur ve boşalana kadar bekle ya da git ve Salı günü tekrar gel. Seçim senin."

Ofisine girip kapıyı arkasında sıkıca kapatır. Kahretsin.

Oda içinde volta atıyorum, her dakika bir saat gibi geliyor. İki gündür Imogen'a evliliğimizin bittiğini söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum. Onunla evlendiğimden bu yana, neredeyse yedi hafta içinde bu kadar çok şeyin değişmiş olmasına inanamıyorum. O zamanlar onun önce pes edeceğinden emindim ve onu izole edip, pes etmesini sağlamak için yeterince mutsuz etmeye niyetliydim.

Ama o beni hiç beklemediğim şekillerde değiştirdi ve onu yanımda tutarak anne olma şansını elinden alırsam, kendimle yaşayamam.

Sevdiğim kadına bu kadar acımasız olamam. O anda donup kalırım. Sevmek mi? Seviyor muyum?

Oh, kahretsin... Sanırım seviyorum.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Imogen'ı serbest bırakarak acı çekersem, çekeyim. Babası benim babamla anlaşma yapmadan önce yaşaması gereken hayatı yaşayabilir. Los Angeles'a dönüp

sevdiği alanda çalışmaya başlayabilir, ona layık bir erkek bulabilir ve kendisi gibi zeki, esprili ve güzel birçok çocuk sahibi olabilir.

Bana gelince... Yalnız bir hayat sürebilirim. Konsorsiyum sorununu çözeceğim. Yalan söyleyip, boşanmak isteyen o olduğunu ve kadınları hapsedme alışkanlığım olmadığını söyleyebilirim. Ya da belki kısır olduğunu ve bir varise ihtiyacım olduğunu, bu yüzden gitmesi gerektiğini söyleyebilirim. Bir şey. Herhangi bir şey. Ne gerekiyorsa, bir yolunu bulurum.

Sonunda kapı açılır ve yirmili yaşlarında bir adam çıkar. Berbat görünüyor, bu bana çok tanıdık bir durum. Lilian'ın ofisinden birçok kez onun gibi görünüp çıkmıştım.

"Alexander." Bana işaret eder, sonra dönüp ofisine geri döner.

Onu takip edip kapıyı kapatıyorum. "Böyle daldığım için özür dilerim."

Yüzünde beliren şaşkınlık, terapi seansında derin bir atılım gerçekleştiren, yeni bir anlayış ve danışanı ile bağlantı kuran birini andırıyor. Sanırım öyle. Lilian'dan hiç özür dilemedim ve yıllar boyunca bana katlandığı onca şeyi düşününce, özür dilemem gereken birçok durum oldu.

"Neden oturup bana cuma günü buraya gelme sebebini anlatmıyorsun?"

Lilian'ın müşterileri için siyah deri bir kanepesi var, ama ben onu hiç kullanmadım. Ya ayakta dolaşmayı ya da masasının karşısındaki dik sandalyeye oturmayı tercih ederim, ama nedense bugün kanepeye oturuyorum. Gözleri parlıyor, tavrımdaki bir başka değişikliği fark ediyor.

"Imogen'dan boşanıyorum."

Bir kalem alır ve müşterileri hakkında notlar aldığı günlüğü açar. Lilian eski kafalıdır. Klavyeye dokunmak ona göre değildir.

"Mmhmm." Bir şeyler karaladı. Okumaya çalıştım, ama yazısı sadece kendisi için okunaklıydı.

"Mmhmm? Bu kadar mı?"

"Ne dememi istersin Alexander? Sen bir açıklama yaptın. Kararından vazgeçirmemi mi istiyorsun?"

Kanım kaynıyor. Yakanın etrafını parmağımla okşuyorum, midem sıkışıyor. "Lilian, lanet olası işini yapmanı istiyorum. Sana yeterince para ödüyorum

yeterince para ödüyorum."

İç çekişi beni daha da sinirlendiriyor. Kanepede oturmaya devam etmek ve kapıdan fırlayıp çıkmamak için büyük çaba sarf ediyorum. Buraya bir amaç için geldim. Otuz dakika boyunca dışarıda bekledikten sonra kaçmak, zamanımı iyi kullanmak olmaz.

"Tamam, kabul ediyorum. Neden Imogen'dan boşanıyorsun?"

"Çünkü o anne olmayı hak ediyor ve ben ona çocuk veremiyorum."

Günlüğüne kalemle hafifçe vurur. "Bana bunun neden böyle olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

nedenini tekrar hatırlatır mısın?"

Lilian, neden çocuk istemediğimi çok iyi biliyor.

Ailem dışında bunu isteyen tek kişi o. Bir oyun oynuyor. Peki. Ben daha iyi oynarım.

"Nedenini biliyorsun."

Dudaklarını sıkıştırıp yüz hatlarını gerginleştiren Lilian, bana soğuk bakışlarını yöneltiyor. "Çok müşteri görüyorum, Alexander. Beni idare et."

"Annabel." Sesimdeki öfkeyi, tek bir kelimeyle bile olsa saklamak imkansız.

"Oh, doğru ya. Hâlâ korkunun seni kontrol etmesine izin veriyorsun."

Ellerim yumruk oluyor. O kadar şiddetle sıkıyorum ki, parmak eklemlerim beyazlıyor. "Yanlış."

"Oh." Şaşırmış gibi yapıyor. "Daha fazla anlat."

"Korkunun beni kontrol etmesine izin vermiyorum. Karımın iyiliği için bir karar veriyorum."

"Peki, ona neden boşanmak istediğini söylediğinde ne dedi?"

Huzursuzca, bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Ona söylemedim." "Ve söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

Lilian öne eğilir, dirseklerini masanın üzerine koyar. "Sence söylemen gerekmez mi? Birlikte mutluluğu bulduktan sonra neden birden fikrini değiştirdiğini bilmeye hakkı yok mu?"

Bazen bazı şeyleri kendime saklasaydım diyorum. Ama Lilian, farkında olmadan ağzımı açıp, başkasına anlatmayacağım şeyleri paylaşmamı sağlıyor.

Omuzlarım düşer. "Çarşamba günü onu bir randevuya çıkardım ve orada bir çocuk vardı. Altı ya da yedi yaşlarında bir kız. Bisikletinden inerken dizlerini sıyırdı ve Imogen..." Kafamı sallarım. "Onu görmeliydin, Lilian. O çocuğa teselli ederken çok mutluydu. O anda onu çocuksuz bir evliliğe mahkum edemeyeceğimi anladım."

Sandalyesine yaslanıp kalemini bırakır ve defterini kapatır. "Alexander, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, ama ilk tanıştığımızdan bu yana ne kadar ilerleme kaydetmiş olsan da, içindeki şeytanlarla tam olarak yüzleşmedin. Ve bunu yapana kadar, yani *gerçekten* yapana kadar, çocuk sahibi olup olmamakla ilgili mantıklı kararlar veremeyeceksin."

Katılmıyorum. Bu lanet odada ruhumu ortaya koydum. Birkaç kez. Ve mantık benim işimdir. Sonuçlarını değerlendirmeden hiçbir karar, *hiçbir karar* almam.

"Ne yaptığımı biliyorum, Lilian."

"Öyleyse, bana ihtiyacın yok, değil mi?"

Oakleigh'e dönerken öfkem giderek artıyor. Lilian'dan ne istediğimi bilmiyorum. Belki de affedilmeyi. Kararımın onaylanmasını. Daha iyi bilmeliydim. Lilian cevap vermez, daha fazla soru sorar.

Avukatımı aradım. Evrakları yarın sabaha kadar posta kutuma göndereceğine söz verdi. Ondan Imogen için büyük bir toplu ödeme ve ömür boyu cömert bir gelir eklemesini istedim. Karşılığında, Imogen'ın bana itiraz etmeden boşanması gerekecek.

Onu inciteceğim, ama kendimi daha çok inciteceğim. Doğru olan bu. Onun için yapıyorum. Kısa sürede bunu, beni unutacak. Genç ve enerjik. Bana bağlı kalmaktan kurtulduğunda, ona ihtiyacı olanı verebilecek doğru erkeği bulacak.

Mutlu ve doyurucu bir hayatı hak ediyor. Ben ona bunu sunamam.

İnterkomu basıp Douglas'a arabayı döndürmesini ve beni bir otele götürmesini söylüyorum. Eve gidip hiçbir şey olmamış gibi davranıp sabah karıma boşanma belgelerini veremem. Ona işim çıktığını ve yarın görüşeceğimizi belirten bir mesaj atıyorum. Bu acımasızca ama gerekli.

Uykusuz bir gecenin ardından, ertesi sabah saat sekize beş kala Oakleigh'e varıyorum. Imogen'in nerede olduğunu gösteren uygulamayı kontrol ediyorum. O benim dairemde. Onun eşyalarını taşıdıktan sonra *bizim dairemizde*. Şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Kimseye çarpmadan ofisime ulaşmayı başarırım. Kapıyı kapatıp, son günlüğümü alırım ve düşüncelerimi, bu noktaya geldiğim için duyduğum pişmanlıkları, bir çözüm bulamadığım için hissettiğim hayal kırıklığını döküveririm. Bir saniye bile aşık olacağımı düşünmediğim halde, aşık olduğum kadını kaybetmenin verdiği yıkımı.

Beklediğim e-posta geldiğinde telefonum ışıktandır. E-postayı açıp belgeleri dikkatlice okurum. Her şey yolunda. Şimdi tek yapmam gereken bunları Imogen'a sunmak.

Belgeleri yazdırıp, onun paraflaması veya imzalaması gereken sayfaları işaretledikten sonra kahverengi bir zarfa koyuyorum.

Ofisimden çıkıp oturma odasına girdiğimde midem ağrıyor. Imogen, kucağında duran romana o kadar dalmış ki, içeri girdiğimi duymuyor. Boğazımı temizliyorum, o da başını kaldırıp bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakıyor. Göğsüm genişliyor.

Kitabı kapatıp yanına koyar ve ayağa kalkarak beni selamlar. "İşte buradasın. Dün gece nasıldı? Seni özledim."

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum; bir yarısı yapmam gereken şeye umutsuzca tutunurken, diğer yarısı bunu yapmamam için yalvarıyor. Ama artık çok geç. Bunu yapmanın tek bir yolu var: hızlıca.

Zarfı ona uzatıyorum. "Boşanmak istiyorum."

Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi aniden durur. Yüzündeki tüm kan çekilir, tebeşir gibi solgunlaşır. "Ne?"

"Boşanma. Bu iş yürümiyor. Seninle hiç evlenmemeliydim."

"Ama... ama..." Alnını ovuşturuyor. "Anlamıyorum." Öne doğru atılıyor, bana uzanıyor.

Ben geri çekildim. "Sarı sekmeler, imzalamana ihtiyacım olan sayfaları gösteriyor. Aşırı cömert davrandığımı göreceksin. Artık Amerika'ya dönebilirsin, zaten istediğin de buydu."

Kafasını sallar. "Hayır. Bunu istemiyorum. Eskiden istiyordum, ama artık istemiyorum. İşler değişti. *Biz* değiştik. Aramızdaki şeyi sahte yapamazsın Alexander. O kadar iyi bir oyuncu değilsin."

"Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Sen sadece benim sana görmene izin verdiğim halimi biliyorsun. Fikrimi değiştirmeyeceksin. Belgeleri imzala ve imzaladıktan sonra masamın üzerine bırak."

Alnını ovuşturdu, zarf yan tarafında sallanıyordu. "Anlamıyorum. İki gün önce Londra'daydık ve mutluyduk. Öyle olduğumuzu *biliyorum*."

Duvarlar üzerime çöküyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Buradan çıkmam lazım. Ne kadar uzun kalırsam, o kadar dizlerimin üzerine çöküp ona hiçbirini kastetmediğimi söylemeye yaklaşıyorum. Onu sevdiğimi. Onun beni, istediği şeylerden vazgeçip, hepsinden beni seçmesi için yeterince sevmesini istediğimi. Ama yapamıyorum.

"Konu kapandı, Imogen. Jet hazır. Steven hazır olduğunda seni havaalanına götürecekt."

Hızla dönüp uzaklaşıyorum, onu gözlerinde yaşlarla orada bırakarak. Merdivenlerden aşağı inip spor salonuna gidiyorum. Belgeleri ofisime bıraktığında orada olamam. Hislerimi ikinci kez inkar etmeyi asla kaldıramam.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi fark ettiğimde hissettiğim acı beni mahvediyor. Spor salonunun kapısından fırlayıp eldivenleri alıyorum. O boşanma belgelerini imzalamadan önce kendimi meşgul tutup ondan uzak durmam gerekiyor, aksi takdirde pes edip her şeyi itiraf etme riskiyle karşı karşıya kalırım.

Bu, hayatımda seveceğim tek kadına yapabileceğim en büyük kötülük olur.

Otuz Dördüncü Bölüm

IMOGEN

Alexander bu odaya girip yüzüme yumruk atmış olsaydı, titrek ellerimle boşanma belgelerini sıkıca tutarken hissettiğim şok kadar büyük bir şok yaşamazdım.

Çarşamba günü Londra'da geçirdiğimiz idil gün ile şu an arasında, korkunç bir şeyler ters gitti. Son birkaç haftayı sahte davrandığına inanmayı reddediyorum. Bana aşık olduğunu gördüm. Ve ona da söylediğim gibi, o kadar iyi bir oyuncu değil.

Bu belgeleri hazırlatmasının sebebi ne olursa olsun, imzalamayacağım. Onu siktir edebilir. O bana *"üzgünüm bebeğim, fikrimi değiştirdim"*den daha iyi bir neden gösterene kadar, onun için, ikimiz için savaşacağım.

Saçmalık.

Şokum geçtikçe, yerini kocamı gözleri yerinden fırlayana kadar boğazlamak için güçlü bir istek aldı. Ofisine fırladım. Nükleer bomba atıp, doğru dürüst tartışmadan çekip gidemez.

Garip olan şey, Alexander bana istediğim şeyi, geldiğim günden beri planladığım şeyi verdi, ama artık onu istemiyorum. Onu istiyorum ve bana çok daha iyi bir neden gösterene kadar sahip olduğumuz şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Kapıyı açarak içeri daldım, ona fikrimi söylemeye hazırdım, ama ofisi boştu. Masasında, sıralar halinde dizilmiş günlüklerle aynı tasarımda açık bir defter ve yine açık olan dizüstü bilgisayar duruyordu.

Alexander dizüstü bilgisayarını *asla* açık bırakmaz, günlüğünü de açık bırakırken hiç görmedim. Akli başında olamaz, ama bu, onun geçici hafıza kaybından yararlanmayacağım anlamına gelmez.

Omzumun üzerinden bakarak bana gizlice yaklaşmadığından emin olduktan sonra, masasının arkasına geçip günlüğü alıyorum.

Aradığım cevapları bulmak için çok fazla okumama gerek yok.

Boşanmak istemediğini *biliyordum*, ancak özel düşünceleri bile bana bunun nedenini açıklamıyordu. Ama önemli değil. Artık onun beni istediğini bildiğim için hiçbir şey bu belgeleri imzalamamı sağlayamaz.

Cevaplara ihtiyacım var, ama kocamın bunları verme niyetinde olmadığı açık. Charles'ın Oakleigh'e ilk geldiğimde bana söylediği gibi, kimse Alexander'a istemediği bir şeyi yaptıramaz.

Düşün.

Cevap birdenbire aklıma geldi. Alexander bana nedenini söylemeyecekse, belki terapisti üç günden az bir sürede neyin değişmiş olabileceğine dair bir fikri olabilir. Ama Lilian'ın nerede çalıştığını bilmiyorum.

Tabii...

Her salı oraya gidiyorsa, bu da demek oluyor ki...

Kapıya bir kez daha gizlice bakarak, onun dizüstü bilgisayarındaki takvim uygulamasını açtım ve haftanın başlarına doğru kaydardım. Tam orada, saat ikiden üçe kadar, Lilian'ın adı, adresi ve telefon numarası yazıyordu. Bu, tekrarlanan bir randevu olmalıydı ve o, adresi silmeye hiç zahmet etmemişti. Sebep ne olursa olsun, altın madeni bulmuştum.

Detayları bir Post-it notuna yazdım, boşanma belgelerini küçük parçalara ayırdım, tekrar zarfa koydum ve içine kısa bir not yazdım. Zarfın üzerine, onun adıyla birlikte "Özel" yazdım.

Sonra Lilian'ı arıyorum. Üçüncü çalınıştta cevap veriyor.

Kim olduğumu açıklayıp ona olanları anlatıyorum. Beklediğim gibi, müşteri gizliliği gerekçesiyle beni kabul etmiyor, ama bu *beni* göremeyeceği anlamına gelmez. Ne yapmam gerektiğini bulmama *yardım et*. Bu, müşteri gizliliği kurallarını ihlal etmez.

Biraz ikna etmek gerekiyor, ama sonunda beni görmeyi kabul ediyor. Telefonu kapatıyorum ve kapıdan çıkıp garaja doğru arabamı almaya giderken birden duruyorum. Ah, lanet olsun. En az iki koruma beni takip etmeden bu mülkten çıkmam imkansız ve bunu yaparsam, mutlaka Alexander'a rapor edeceklerdir. Lilian'ı neden görmeye gittiğim konusunda hemen bir sonuca varacak ve aramızdaki ilişkiyi daha da kötüleştireceğim.

Kimse fark etmeden bu mülkten çıkmanın bir yolunu bulmak için kafamı yoruyorum. Saskia bana yardım etmeyecek, Alexander'ın kardeşleri de, Tobias bile. Hepsi onun kadar güvenlik konusunda hassastır. Ayrıca, onun tarafını tutacaklardır.

Durun. Buldum. Gülümsemek en son yapmak istediğim şey olsa da, bir gülümseme takınıyorum. Vicky. O kuralları çiğneyen biridir. Bana yardım etmekten çok mutlu olacaktır.

Eski odama geri dönüp kapıyı kapatıyorum. Vicky'nin numarasını çevirip cevap vermesini bekliyorum.

"Merhaba Vicky. Yardımına ihtiyacım var."

Alexander'la evlendiğimiz kiliseye yürüyerek yirmi beş dakikada varıyorum. Vicky, Tanrı onu korusun, arabasının kaputuna yaslanmış beni bekliyor.

Yaklaştığımda gülümsüyor ve kendini dikleştiriyor. "Bu oldukça gizemli bir durum. Ne oldu?"

"Beni Londra'ya götürmen gerekiyor, ama kimse bilmemeli. Bodyguardların beni takip etmesini istemiyorum."

Ellerini ovuşturuyor. "Ooh, bir macera. Varım." "Başka bir şey sormayacak mısın? Mesela neden?" "Söylemek ister misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Kişisel bir şey."

"O zaman bilmeme gerek yok, değil mi?" Arabanın kapısını açar. "Gidelim."

"Şey, bagajda gitmem gerek, yoksa kapıda durduruluruz."

"Bagaj mı?" Kaşlarını çatı. "Oh, yani bagaj bölmesi. Anladım." Bagajı açtı. "Biraz rahatsız olacak. Her şeyi gören De Vils'ten kurtulduğumuzda seni çıkarırım."

Koluna dokunuyorum. "Teşekkürler, Vicky. Sana borçluyum."

"Arkadaşlar ne içindir ki?" Çenesini sallar. "Bin."

Etrafımızı gözetlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra içeri giriyorum. Vicky göz kırpmıyor, sonra kapıyı kapatıyor. İçerisi karanlık ve biraz küf kokuyor, ama burada uzun süre kalmam gerekmeyecek. Vicky'nin Oakleigh'e gelip gitmesi kolay, bu yüzden en iyi seçim oydu. Risk almayı sevdiğini de unutmamak lazım, bu da onun için bir risk.

Alexander ve Nicholas, Vicky'nin Oakleigh malikanesinde kaçmama yardım ettiğini öğrenirlerse hiç hoşnut olmayacaklar. Ancak Alexander bana boşanma belgelerini teslim ettiğinden, artık nereye gittiğime veya ne yaptığıma karışamaz.

Bu kadar aptal olduğu için onu öldürebilirim. Lilian'ın yardımıyla, bana o belgeleri teslim etmesine neden olan şeyi bulursam, onları kafasına vuracağım. Ama onları küçük parçalara ayırdım.

Neyse. Onu vurmak için başka bir şey bulurum. Hokey sopası olabilir mesela.

Arabanın yavaşladığını ve sonra durduğunu hissediyorum. Vicky bir şey bağılıyor ama ne dediğini anlayamıyorum, sonra tekrar hareket ediyoruz. Kısa bir süre sonra tekrar duruyor ve bagaj açılıyor.

"Çık dışarı." Vicky bana yardım ediyor. "Ooh, kendimi bir asi gibi hissediyorum. Prensesin Şeytan'dan kaçmasına yardım ettim."

Kendimi tozlardan arındırıyorum. "Umarım bu yüzden başın belaya girmez." "Pah." Elini havada sallıyor. "O aile kendini bir şey sanıyor olabilir kendilerini çok önemli sanıyor olabilirler, ama beni korkutmuyorlar."

Vicky müziğin sesini açar ve biz de radyoda çalan şarkıya eşlik ederiz. Nereye gittiğimizi veya neden gittiğimizi bana sormaz. Ona

Lilian'ın ofisinin bulunduğu Hampstead Heath'e götürmesini söylüyorum. Trafik hafif ve bir saat içinde Londra'ya varıyoruz. Nehrin kuzeyine gitmek için otuz dakika daha sürer, ama sonunda Vicky, kasabanın ana caddesindeki güzel bir çiçekçinin önünde arabayı durdurur.

"Burası iyi mi?"

"Mükemmel." Çantamdan cep telefonumu çıkarıp ona uzattım.

"Bunu alıp buradan uzaklaşabilir misin?"

Hızlı kavırıyor. "Alexander'ın seni takip etmesinden mi korkuyorsun?"

"Oh, beni takip edebileceğini biliyorum. Telefonuma taktığı takip cihazını gizlemiyor."

Beni aldığından beri ilk kez kararsız görünüyor. "Haklısın. Bence sen almalısın. Ne olur ne olmaz."

"Ne olursa ne? Gün ortası ve ben uzaklara gitmiyorum."

"O zaman, seni gideceğin yere götüreyim ve dışarıda bekleyim."

Kafamı sallıyorum. "Alexander beni takip ederse, tam yerimi bilmesini istemiyorum. Bunun için nedenlerim var. Lütfen, Vicky."

Birkaç saniye sonra ikna olur. "Peki, ama bir saat sonra burada olacağım. Erken gelersen, şuradaki kafeye gir. Sokakta dolaşma."

"Söz veriyorum." Bence bu aşırı bir önlem, çünkü dışarı çıkıp kapıyı kapattığımda, kimse bana aldırış etmiyor.

El salladım ve Lilian'ın ofisine doğru yola çıktım.

Bronz bir plakette şöyle yazıyor: Lilian Hay (MA Hons MBACP Sn Accred). Birinin isminin arkasına bu kadar çok harf yazılması garip, ne anlama geldiklerini hiç bilmiyorum ama önemli biri olduğu belli. Altın kapı tokmağını kaldırıp bir kez vuruyorum. Kilit açılana kadar uzun süre beklemem gerekmedi. Kapı açıldı ve ellili yaşlarında, kısa bob kesimli siyah saçlı bir kadın karşımda duruyordu. Ciddi ama şefkatli bir yüzü vardı. Neden terapist olduğunu hemen anladım.

"Merhaba, Imogen."

"Lilian. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Geri çekilip içeri girmemi bekledi, sonra kapıyı arkamdan kapattı. "Aslında bunu yapmamam gerekirdi, ama telefonda da söylediğim gibi

telefonla konuştuğumuz gibi, Alexander ile seanslarımızda konuştuğumuz şeyleri paylaşmamı bekliyorsan, korkarım boşuna gelmişsin."

"Tamamen anlıyorum. Senden hiçbir gizliliği bozmanı istemezdim, ama Lilian, kafam çok karışık. Tek ihtiyacım olan olanları dışarıdan işlemek, belki bu neyin yanlış gittiğini anlamama yardımcı olur."

Çarşamba günü ne kadar sevgi dolu olduğunu, sonra birdenbire boşanma belgelerini hazırlayıp benden uzaklaştığını anlatıyorum. Lilian beni dinliyor, ara sıra başını sallıyor, ama sanki ona zaten bilmediği bir şey anlatmıyormuşum gibi hissediyorum. Boşanma belgelerini yırtıp Alexander'ın bulması için bıraktığım kısma geldiğimde, yorgun düşmüş ve ona daha da kızmış durumdayım.

"Bu kadar kısa sürede neyin değişmiş olabileceğini anlamıyorum." Alnımı ovuşturuyorum. "Paylaşmadan gereken hiçbir şeyi paylaşmadan, benim yerimde olsaydın, ne yapardın?"

O masaya avuç içlerini koyarak öne doğru eğildi. "Senin yerinde olsam, onu konuşmaya zorlamaya devam ederdim. Bundan başka bir tavsiye veremem. Ama şunu söyleyebilirim ki o adam seni seviyor. Ondan vazgeçme. Eninde sonunda sana söyleyecektir."

"Öyle mi?"

"Bundan eminim. O..." Bir şey söylemek ister gibi yüzünü buruşturur, ama sınırı aşıp aşmayacağından emin olamaz. "Sadece onunla konuş. Hikayeyi onun kontrol etmesine ya da seni uzaklaştırmasına izin verme. O bunu yapmayı çok sever. Bu, onun ustalaştığı bir kaçınma tekniğidir."

"Tamam, teşekkürler."

Cevaplar bulmayı umarak geldim, ama bulamayacağımı biliyordum. Yine de olanları yüksek sesle söylemek bile yardımcı oldu, bu yüzden geldiğim için pişman değilim. Beni sevdiğini biliyorum ve bu onun için savaşmam için yeterli. Sorunu ne olursa olsun kaçabilir, ama ben geri gelmeye devam edeceğim, bana bu kadar uzaklaşıp beni kendinden uzaklaştırmasına neden olan sorunun ne olduğunu söyleyene kadar ona ayna tutacağım.

Şu anda en son istediğim şey olan boşanma belgelerini elimde tutmuş olmanın ironisi bana da açık.

Ona teşekkür edip ayrılıyorum. Vicky ile buluşmamıza otuz dakika var ve kahve içmek istemiyorum. Ana caddede dolaşırken birkaç dükkânın vitrinlerine bakıyorum. Keşfetmek istediğim birkaç benzersiz antika dükkânı var ama şimdi içlerine girersem zamanın nasıl geçtiğini fark etmez ve Vicky ile buluşmayı kaçıırım.

"Imogen!"

Bir erkek sesinin adımı haykırması beni donduracak kadar şaşırttı. Ama dönünce, mutluluk beni kaplıyor.

"Will!" İki tarafa da bakıp caddeyi geçiyorum. "Seni görmek ne güzel. Nasılsın? Olanlar için çok üzgünüm. Alexander seni kovmamalıydı ve inan bana, onun yaptığının yanlış olduğunu açıkça belirttim, ama o zaman çok geçti. Sen gitmiştin ve ben sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum."

Bana gülümser. "Sorun değil. Buraya çok uzak olmayan bir tersanede yeni bir iş buldum ve Oakleigh'de olduğumdan çok daha mutluyum." Komplo kurar gibi eğilir. "Patronumu hiç sevmezdim."

Rahatlayarak gülümserim. "Bu harika."

"Kahve içmek ister misin?" diye sordu, ana yoldan uzaklaşarak caddeyi işaret etti. "Biraz ileride harika bir yer var ve ana caddedeki zincirlerden çok daha ucuz."

"Üzgünüm, gelemem. Yakında bir arkadaşım ile buluşacağım."

Yüzü düşer. "Oh, ne yazık." Ayakkabısının ucuyla yere vurur, omuzları hayal kırıklığıyla eğilir.

Saatime bakıyorum. Vicky'nin beni almaya gelmesine yirmi dakika var. Onun üzüntüsünü görmek ve bunun sebebi olduğumu bilmek dayanılmaz, özellikle de Alexander'ın yaptıklarından sonra.

"Belki hızlıca bir tane."

"Harika. Arabamdan cüzdanımı alayım. Şurada park etmiş." Yıpranmış dört kapılı bir sedanı işaret ediyor. "Fazla bir şey yok ama beni bir yerden bir yere götürüyor."

"Ben ödeyebilirim."

Teklifime alınmış gibi görünüyor, başını sallıyor. "Hayır. Bırak ben ödeyeyim. Lütfen."

Arabasına doğru yürüdük. Will arka kapıyı açtı ve ceketini almak için elini uzattı. Dikleşti, ama arkasını döndüğünde neşeli gülümsemesi kaybolmuştu. Bunun yerine gözleri kısılmış, dudakları incelmışti.

"Üzgünüm, ama kocan bunu hak etti."

Bir iğne uyluğuma batıyor ve ben çığlık atıyorum. Elini ağzıma kapatıyor, beni döndürüyor ve dizini benim dizimin arkasına vuruyor. Öne doğru eğiliyorum, yüzüm arka koltuğa çarpıyor. Kolları jöle gibi olan ben, kendimi dikleştirmeye çalışıyorum ama nafiie.

"Bana ne verdin?" diye mırıldanıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Will...?"

Üzerime bir battaniye atıyor ve kapı çarpıyor. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum, vücudum ağır ve tepkisiz. Araba uzaklaşıyor ve son düşüncem kocam için.

Alexander, özür dilerim.

Otuz Beşinci Bölüm

ALEXANDER

Yumruk torbası, ona tekrar vurduğum anda zincirinde sallanıyor. Parmak eklemlerim morarmış ve kanıyor, ama yine de devam ediyorum, torbaya tekrar tekrar vuruyorum. Acı dayanılmaz, ama fiziksel acı, Imogen'a boşanma belgelerini verdiğimde yüzündeki ifadeyi her düşündüğümde hissettiğim içsel ıstıraptan daha iyidir. Keşke yüzünü parçalayana kadar dövebileceğim, yaşayan, nefes alan, etten ve kandan bir insan olsaydı, ama henüz bir sonraki hedefim yok.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum, ama onları görmezden gelip kum torbasına tekme atıyorum. Torba bana doğru geri sallandığında, bir dizi yumruk atıyorum.

"Seni kim kızdırdı?"

Bir havlu kapıp göğsümdeki teri silerken Nicholas bana doğru yavaşça yaklaşıyor. Kardeşimle boş boş konuşmak istemiyorum ve bir sürü soruyu savuşturmak için de havamda değilim.

"Seni rahat bırakayım." Kapıya doğru yöneliyorum, ama yanından geçerken elini uzatıp kolumu tutuyor.

"Xan, ne oldu?"

Kafamı sallıyorum. "Boş ver."

"Imogen mı?" Yüzümü inceliyor. "Kaşların yerinde, bu da bir şeydir."

Havayı yumuşatmaya çalıştığını biliyorum, ama ben şakaya gelmiyorum. Omuzlarımı kaldırıyorum ve o da bırakıyor.

Oradan çıkmak üzereyken, “Nerede olduğumu biliyorsun!” diye bağıyor.

Durup, kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım. Duş aldıktan sonra, en kötü kesiklerin üzerine yara bandı yapıştırıp ofisime gittim. Masamın kenarında duran, üzerinde özel yazan ve benim adımın yazılı olduğu zarf görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Onu imzalamıştı.

Aptalca ve mantıksız, ama bir parçam imzalamamasını ummuştum. Bizim için daha çok mücadele etmesini ummuştum. Sonunda bir fark yaratmayacaktı, ama içimdeki sadist en azından denemesini isterdi.

Zarfı alıp ters çeviriyorum. Konfeti dökülüyor, masamın üzerine yayılıyor. Bu kağıt parçalarının ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Kağıtları yırtmış. *Lanet olası kağıtları yırtmış*. Dağınıklığın arasında bir not var. Onu alıp göz gezdiriyorum.

Alexander, işte boşanma belgeleri. Birkaç hafta önce, bunları seve seve imzalamıştım, ama her şey değişti. Seni aptal herifi seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Yapmam gereken bir iş var, ama işim bittiğinde, her şeyi halledeceğiz. İki insan birbirini seviyorsa, hiçbir şey aşılamaz değildir. Artık çekingen davranmaktan ve senin zor işlerden kaçmana izin vermekten bıktım. En geç saat beşte döneceğim. Imogen

İçimde hissettiğim rahatlama, bir tsunami kadar güçlü. Masamın kenarını sıkıca tutuyorum ve gülümsüyorum.

İşte benim kızım. Benim küçük piyonom. Benim lanet kraliçem.

Belki de bunun bir çözümü vardır. Belki ona neden çocuk istemediğimi söylersem, anne olmaktansa beni seçer.

Ve ben de bunu ona izin verecek kadar bencilim.

Günlüğümün sayfalarında yer alan duygular beni bile şaşırtıyor ve bunları ben yazdım, ancak yazarken bir tür trans halinde olduğumdan eminim. Imogen'a çocuk sahibi olmak istememe nedenimi ona doğru bir şekilde açıklamak için uzun zamandır düşünüyordum ve Annabel öldürüldükten sonra yazdıklarımı tekrar okursam düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olabileceğini düşündüm.

Çocuk sahibi olmayı düşündüğümde, beni en çok korkutan şey öngörülemezliktir. Hayatımda kontrol edemediğim pek bir şey yok, ama çocuklarla durum farklı. Prosedürler uygulayabilir ve ilgili güvenlik önlemlerini alabilirim, ancak risksiz bir hayat diye bir şey yoktur. De Vil iseniz de, bir fabrikada araba üreten Frank Jones iseniz de durum aynıdır. Hayat risklerle doludur, ama çocuk sahibi olmamayı tercih ederek, onları kaybetmenin ezici acısından kendimi koruyorum.

Kayıp hissinin ne olduğunu bilirim. Kalbinin göğsünden sökülüp alınması, hayatın renklerinin siyah, beyaz ve griye dönüşürken geride boş bir kabuk bırakmasıdır. Her sabah hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşlukla uyanmaktır. Nereye gidersen git seni takip eden kasvetli bir umutsuzluktur.

Ofisimin kapısı birden açılır ve Nicholas içeri dalar. Onu dışarı atmak ve hala samimi bir konuşma yapmak istemediğimi söylemek üzereyim, ama yüzündeki üzgün ifade beni durdurur.

"Ne oldu?"

"Imogen. O kayboldu."

Ağzım kurur ve kalbim birkaç kez atlamıştır. "Ne demek kayıp? Ahırları kontrol ettin mi?"

Kafasını salladı. "Victoria onu gizlice mülkten çıkardı."

"Ne?" Imogen'ın bir işi olduğunu söyleyen notunda, benim boşanma talebimle onu hazırlıksız yakaladıktan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu kastettiğini düşünmüştüm. Oakleigh'den ayrılacağını bir an bile düşünmemiştim.

"Imogen'ın ona bunu istediğini söyledi. Londra'da bir işi olduğunu ve yanında korumaların olmasını istemediğini söyledi. Victoria kararlaştırdıkları buluşma yerine gittiğinde Imogen

orada değildi. Otuz dakika bekledikten sonra paniğe kapılıp Elizabeth'i aradı, Elizabeth de beni aradı."

Şu anda ayaktayım, odada volta atıyorum. Londra'da ne *halt* ediyordu? "Ne kadar zaman önce buluşacaklardı?"

"Bir saat."

"Lanet olsun!" Masaya yumruğumu vuruyorum.

Düşmanlarımdan biri onu kaçırdıysa, şu anda her yerde olabilir. Telefonumu alıyorum. Onu bulmak sorun değil. Sorun, onun ne kadar uzakta olduğu ve ona ulaşmamın ne kadar süreceği. Onu çoktan uçağa bindirip havalanmış olabilirler.

Uygulamayı açıp, yerini belirlemek için yakınlaştırıyorum. Nokta sabit. Ekranı sıkıştırarak daha da yakınlaştırıyorum. "Chalk Farm'da bir evde. Benimle geliyorsun."

Yolda, Douglas ve Steven'a bir grup mesajı göndererek, Chalk Farm'daki evin koordinatlarını da ekleyerek, evin önünde bizimle buluşmalarını rica ediyorum. Oraya vardığımızda durumu değerlendireceğiz ve gerekirse ek destek çağıracağız. Ama kesin olan bir şey var: Onu kaçıranlar öldü. Kesinlikle *öldüler*.

"Bekle. Onun nerede olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorar Nicholas.

Onu görmezden gelerek, merdivenleri ikişer ikişer inerek zemin kata indim. Evden çıktığımızda araba durdu. Arkaya bindiğimizde, Nicholas gözlerimin içine baktı.

"Ona çip taktın, değil mi?"

"Victoria gibi arkadaşları olduğunu düşünürsek, iyi ki takmışım," diye homurdanırım. "Gidelim, Douglas."

"İnan bana," diyor Nicholas, araba hızla ilerlerken. "Victoria benim olsaydı, bir hafta boyunca oturamayacak hale gelene kadar kışına şaplak atardım."

"Ama o senin değil."

"Yine de yapardım. Ona bir ders verilmesi gerekiyor. De Vil'in karısını korumasız bir şekilde malikaneden çıkarmakla ne *halt* ettiğini sanıyordu?"

"O düşünmüyordu, Imogen de öyle."

"Onu şaplaklayabilirsin." Gülümsüyor ve beni sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum çünkü o da benim gibi risklerin farkında.

Hayır.

Düşüncelerimin o noktaya gitmesine izin veremem. Olasılıklar çok korkunç.

"Onu kimin kaçırdığını biliyor muyuz?" diye soruyor Nicholas. "Chalk Farm ile bağlantımız olduğunu sanmıyorum."

"Yok." Güvenli platformlarımızı kullanarak adresi araştırıyorum. Endişe verici bir şey çıkmıyor. Kiralık bir ev ve bu evin ve diğer birkaç mülkün sahibi olan adam tehlikeli birisi olarak görünmüyor. "Körü körüne gidiyoruz."

Chalk Farm'a ulaşmak yaklaşık bir saat yirmi dakika sürer, ama Douglas bir saatten az sürede varır. Arabayı evin önünde durdurur. Sıradan bir sokakta, sıradan, küçük bir teraslı evdir. Olağanüstü bir şey yok.

Douglas motoru durdurduğunda, Steven koltuğunda dönüyor. "Plan nedir patron?"

Otuz Altıncı Bölüm

IMOGEN

Bilinç yavaş yavaş geri geliyor, düşüncelerimi bulanıklaştıran sisli sis nihayet azalıyor. Başım zonkluyor ve ağrıyor, küçük çekiçler şakaklarıma şok dalgaları gönderiyor. Yüzümü buruşturuyorum.

Neredeyim? Ne oldu? Neden her yerim ağrıyor? Tanrım.

Tanrım, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Will beni kaçırdı. Bana bir şey enjekte etti ve beni kaçırdı, şimdi nerede olduğumu bilmiyorum.

Panik göğsümü sıkıştırıyor, kalbim deli gibi çarpıyor, ciğerlerim bana karşı çalışırken nefes almam acı verici bir şekilde zorlaşıyor. Ciğerlerimi patlayacak kadar doldurmak için çaresizce çabalıyorum, ama sadece sığ nefesler alabiliyorum. Uzuvlarım ağırlaşmış, Will'in bana verdiği ilacın etkisi.

Gözlerim loş ışığa alışmakta zorlanıyor, ama alıştıkça etrafımı inceliyorum. Bir oturma odasıdayım, uzandığım kanepede çökmüş, yıpranmış ve küflü kokuyor. Köşede, çiziklerle dolu bir dolabın üstünde küçük bir televizyon var. Pencerenin önünü kapatan kapalı perdeler lekelerle kaplı.

Nefes al, Imogen.

Sakin kalmak bu durumdan kurtulmanın tek yolu. Vicky telefonumu aldı, bu yüzden Alexander'ın beni bulması imkansız. Yalnızım ve

kaçma şansım varsa, kendimi kurtarmam gerekiyor. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

Will neden bana bunu yapsın ki? Amacı ne? Fidyeye mi istiyor? Alexander'ı kovduğu için onu cezalandırmak mı istiyor?

Biri boğazını temizledi, ben de yavaşça gözlerimi açtım ve başımı sola çevirdim.

Will, kanepeyle aynı soluk kahverengi kumaşla kaplı, yılların kullanımıyla yıpranmış kolçaklı bir sandalyede oturuyor. Sokakta olduğu gibi, sanki beni uyuşturup zorla buraya getirmiş gibi değilmişçesine, parlak ve ışıltılı bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Ah, uyanmışsın."

İlk düşüncem kaçmak, ama sandalyesi tek kapının hemen yanında ve beni kolayca yakalayabilir. Ayrıca, ilaçların etkisiyle hala sersemlemiş durumdayım ve bacaklarımın beni taşımadan önce çok uzağa gidebileceğimi sanmıyorum. Televizyon dizilerinde kaçırılan kurbanlar her zaman kaçırılanlarla arkadaş olurlar. Belki de bunu denemeliyim.

"Neredeyiz?"

"Londra."

Bu da bir şey. En azından beni ülke dışına kaçırmamış.

"Neden buradayım?" Boğazım kaşınıyor ve kurumuş. Yutkunup dudaklarımı yalıyorum. "Bana ne verdin?"

"Ketamin." Omuz silkiyor. "Atlarla çalışmanın faydaları."

Ketamin. Kendimi bu kadar kötü hissetmeme şaşmamalı. Sanki beynim kalın bir katran tabakasıyla kaplanmış, net düşünmeyi neredeyse imkansız hale getirmiş gibi. "Benden ne istyorsun?"

"Onun acı çekmesini istiyorum ve senin aracılığıyla çekecek."

O. Alexander'ı kastediyor. Kollarımdan bir ürperti geçer, tüylerim diken diken olur. "Eğer istediğin para ise, param var. Ödeyebilirim."

O burun kıvrır. "Sence benim istediğim şey para mı? Seni aptal, saf kız." Tüm sahtecilik ortadan kalkmıştır. Tanıdığım Will sahteymiş. Bu gerçek adamdır. O geriye yaslanıp koltuğun kollarına tutunurken ben titrerim. "Kocanın bir katil olduğunu biliyor musun?"

Yavaşça dik otururum, kan basıncımın dengelenmesine yardımcı olurum. Dengelendiğinde omuzlarımı dikleştiririm, Alexander'ı savunma arzusu bana cesaret verir. "O yanlışları düzelttiğini biliyorum."

Will'in dudakları kıvrılır. "Sana öyle mi söyledi? O bir yalancı. Soğukkanlı bir katil. Kardeşimi öldürdü. Dünyada bana kalan tek kişiyi benden aldı ve şimdi intikam zamanı."

Boğazım düğümlenir. Kardeşi ona kötü davranmış olmalı. Alexander emin olmasaydı onu öldürmezdi. Bana öyle söyledi. O ve ekibi, uyguladıkları adaleti destekleyecek kanıtları topladıklarından emin oluyorlar.

Will'in motivasyonu korkunç ayrıntılarıyla önümde açılıyor. Göze göz. İçimden bir çığlık yükseliyor, ama onu yutuyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve terlemeye başlıyorum.

Sakin ol. Nefes al. Bu durumu düşünerek çöz. Konuşmasına izin ver.

"Başlangıçta Oakleigh'de işe girmenin sebebi ona yakınlaşmak, zırhında bir çatlak bulana kadar onu sessizce gözlemlemektir, ama hiçbir sonuç alamadım. Umudumu kaybetmeye başlamıştım ki sen ortaya çıktın, sanki kucağıma düşen bir hediye gibi. Senin içindeki asi ruhu gördüm ve senin her şeyi mahvetmenin, onun burnunun dibinden seni kaçırmamın sadece an meselesi olduğunu anladım. Sonra beni kovdu ve ben de yeni bir plan yapmak zorunda kaldım."

Adrenalin damarlarımdan akıyor. Kaçmanın bir yolunu bulmak için onun konuşmaya devam etmesini sağlamalıyım. Kaderimi kabullenmeyi reddediyorum. Will beni öldürmek istiyorsa, bunun için mücadele etmesi gerekecek.

"Bugün burada olacağımı nereden bildin?"

"İşimi kaybettiğimden beri seni gözetim altında tutuyordum. Benim kadar De Vil'leri nefret eden insanlar tanıyorum ve onlar da bana yardım etmekten çok mutlu oldular. Ama itiraf etmeliyim ki, işimi bu kadar kolaylaştıracağını düşünmemiştim. Bir De Vil tek başına sokaklarda dolaşıyor." Gülüyor. "Büyük hata, Imogen. Sen ve kocan bunun bedelini ağır ödeyeceksiniz."

"Bana zarar verirsen Will, o seni öldürür."

"Muhtemelen." Omuzlarını silkiyor. "Ama önce seni parçalara ayırıp ona geri göndereceğim. Seni nasıl işkence ettiğimi, uyuşturucularla hayatta tutarken vücudunun parçalarını kesip ona postaladığımı bilmek onu yavaş yavaş deliye çevirecek. Senin burada olduğundan haberi yok. Seni takip etmesinin imkanı yok. Evet, sen baygınken telefonunu kontrol ettim." Bana kendini beğenmiş bir bakış atar. "Tek başına ve telefonsuz sokaklarda dolaşmak." Tıslayarak başını sallar. "Acemi hatası."

Midem bulanıyor. Alexander'ı bekleyemem. Beni bulması haftalar hatta aylar sürebilir ve o zamana kadar ben ölmüş olacağım, hem de en korkunç şekilde. Acı düşüncesi midemi bulandırıyor. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu kendimi kurtarmak.

Medeniyete ne kadar uzak olduğumuzu bilmiyorum, ama hava hala aydınlık, yani beni kaçırdığı yerden çok uzak olamayız. Etrafta başka evler, dükkanlar veya kafeler olmalı. Bana yardım edebilecek insanların olduğu yerler. Tek yapmam gereken bu evden çıkıp sokağa ulaşmak.

Dudaklarımı yaladım, sonra iki parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Çok susadım.

Bir bardak su alabilir miyim?"

Bir an için reddedeceğini düşündüm. Daha önce hiç fark etmediğim o ürkütücü bakışla bana bakıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve odadan çıkıyor.

O gözden kaybolur kaybolmaz, ayağa fırlarım. Oda dönüyor, başım dönmeyi bırakana kadar dengemi sağlamak için duvara yaslanarak yürüyorum. Koridora açılan kapı çerçevesinden dışarıya bakıyorum. Akan su sesi geliyor, bardak ağzına kadar dolarken yankısı giderek azalıyor. Fazla zaman yok.

Solumda ön kapı var. Ona doğru koşuyorum. Parmaklarım titreyerek zinciri tutuyorum ve yuvasından çıkarıyorum.

Kafatasım tahtaya çarpar ve başım acıdan patlar. Will'in nefesi boynumda sıcak, tüm ağırlığıyla beni kapıya sıkıştırıyor.

"Aptal, aptal kız. Gerçekten kaçabileceğini mi sandın? Sanırım kocan ilk ceset parçasını planladığımdan daha erken alacak."

Otuz Yedinci Bölüm

ALEXANDER

Imogen'in tutulduğu caddeyi sıra sıra teraslı evler çevreliyor. Arabalar her iki tarafa park edilmiş, yolun ortasında tek bir arabanın geçebileceği dar bir şerit bırakılmış. Onu kimin kaçırdığını hâlâ bilmiyorum, ama önemi yok. Onlar zaten öldü.

"Burası." Perdeleri kapalı, sıradan bir evi işaret ediyorum. Yazın ortasında, akşamın bu saatinde bu çok garip bir durum. Ön kapının boyası o kadar çok dökülmüş ki, kapının asıl rengini anlamak imkansız. Sıkıcı, gri kaldırım taşlarının çatlaklarından yabancı otlar çıkmış.

Douglas arabayı durdurur, trafiğin geçmesini engeller ve dördümüz arabadan ineriz.

"Beni takip et." Silahımı kılıfından çıkarırken, meraklı bir komşunun bizi polise ihbar etme ya da bizim polis *olduğumuzu* düşünme olasılığını göz önünde bulunduruyorum. Her iki durumda da fark etmez, ancak Met polis memurları tarafından kuşatılmadan girip çıkmayı tercih ederim. Beni yavaşlatırlar ve karımın bir an önce eve sağ salim dönmesini istiyorum. "Onu canlı yakalayın ve Imogen'a zarar vermeyin."

Hâlâ o piçi öldürmeyi düşünüyorum, ama bunu acı verici bir şekilde ve hazır olduğumda yapacağım. Kafasına bir kurşun çok hafif kalır, benim kadınıma elini sürmeye cüret eden

kadınımı almaya cüret eden bu pislik için çok hafif bir ceza.

"Patron, yine de önce benim girmeme izin vermelisin. Eğer silahlıysa, darbeyi ben alırım, sen değil."

Buraya gelirken yol boyunca aynı tartışmayı yaptık. Steven sadece işini yapıyor, ama umurumda değil. Ben savaş, dövüş sanatları ve silah kullanımı konusunda eğitim aldım. Steven kadar, hatta ondan daha fazla nitelikliyim. Nicholas da öyle. Ailemizin tüm üyeleri kendimizi korumayı bilir.

"Bir kelime daha edersen, alnına bir kurşun sıkıp bu anlamsız tartışmayı bir kez ve sonsuza kadar bitiririm."

Douglas kıkırdarken, Steven onaylamayan bir şekilde başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

Birkaç ev aşağıda, terasların arkasına çıkan bir sokak var. Arkaya doğru aceleyle ilerliyoruz. Yarıları kapalı olan tek bir pencere var. İçeriye bakıyorum. Küçük bir mutfak ve Imogen'dan hiçbir iz yok, ama onu bulmak uzun sürmez.

Derin bir nefes alıp, üçe kadar saydım ve kapıyı tekmeledim.

İçeri giriyorum, kollarımı uzatıyorum, silahımı doğrultuyorum ve hazır oluyorum. Nicholas peşimden geliyor, korumalar da arkadan geliyor. Mutfakta, salona ve bir üst kata çıkan merdivenlere açılan bir kemerli geçit var.

Imogen yüzüstü yatıyor ve bir adam üstüne oturmuş saçlarını çekiyor. İçimden bir kükreme patlıyor ve kendimi ona atıyorum. Yere düşüyoruz. Ona tekrar tekrar yumruk atıyorum ve karşılık veremeyecek kadar zayıfladığından emin olduktan sonra, onu itip Imogen'ı kollarımın arasına alıyorum. Umduğumdan daha kolay oldu. Bildiğim kadarıyla, onu tutan yarım düzine adam olabilirdi ve o zaman Nicholas, Steven ve Douglas'ın da yardımına ihtiyacım olurdu.

"Seni yakaladım. Seni yakaladım."

O, alışılmadık bir şekilde gözyaşlarına boğulur, minik yumrukları ceketimi sıkıca kavrar, parmak eklemleri beyazlaşır.

"Onu arabaya götür," diye Steven'a emir veriyorum. "Oakleigh'e bizimle birlikte geliyor."

Steven, bir çuval patatesi kaldırır gibi kolaylıkla suçluyu omzuna attı ve Douglas arkadan takip ederek küçük mutfaktan geçti.

"Onlarla git," diyorum Nicholas'a. Karımla yalnız kalmak istiyorum. Neredeyse çökmek üzereyim ve bunun şahitliğini korumalarımın ya da kardeşimin yapmasını istemiyorum.

Nicholas omzuma dokunur. "O iyi olacak."

Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum. Veremem. Duygularım boğazımı tıkıyor. O kirli zeminde oturmuş, karımı kollarımda tutarken, aklımdan geçenler beni dehşete düşürüyor. Ona her şeyi yapmış olabilir. Her şeyi.

"Bebeğim." Saçlarını öpüyorum. "Konuş benimle. Sana zarar vermediğini söyle."

Bana iyi olduğunu söyle."

Burnunu çekiyor, sonra hıçkırıyor. "Bana hiç bebeğim demiyorsun."

"Daha önce kaçırılmakla beni korkutmamıştın."

Zayıf bir gülümsemeyi başarır. "Will'in bana zarar vereceğini hiç düşünmemiştim. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Kaşlarını çatarak, terli saçlarını yüzünden çekiyorum. "Will mi?"

İsmin anlamını kavraması bir saniye sürer. Anladığında, tüm vücudum kaskatı kesilir.

Edgerton.

Edgerton karımın üzerine çıkmış, saçlarını çekiyordu.

Edgerton, ona yaklaşırsa ne olacağını uyarmama rağmen onu almaya cesaret eden Edgerton.

"Onu öldüreceğim."

"O hasta, Alexander. Dedi ki... dedi ki..." Hıçkırıyor. "Beni parçalar halinde sana geri gönderecekti."

Beyaz sıcak bir öfke kanıma hücum etti. Parçalar halinde bitecek tek kişi kim olacak? Lanet olası Edgerton.

Karımı korkutmamak için ifademi kontrol etmek zor oluyor, alnını öperken. "Hadi seni eve götürelim."

O içini çekip, sanki ben bir cankurtaran salıymışım ve etrafımızı elli metrelik dalgalar sarmış gibi bana sarıldı. "Beni nasıl bu kadar çabuk buldun? Telefonumu Vicky'de bırakmıştım."

Kızgın bir şekilde bakıyorum. "Farkındayım."

"Onun suçu değil. Ondan yardım istedim." "Ve o da reddetmeliydi."

"O benim arkadaşım. Yardım etmek onun görevi." Kıkırdıyor. Sanırım şokun etkisiyle. Victoria'nın cezalandırılacağını ona söylemiyorum. Bir daha karımı tehlikeye atacak bir hata yapmayacaktır.

"Sana her şey olabilirdi. Victoria yanlış bir şey yaptığını biliyor."

"O iyi mi?"

İnanamadan, gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "O iyi mi? Tanrım, Imogen."

"Ona kızma." "İkinize de kızgıyım."

Yüzümü avuçları arasına alır. Bir saniye gözlerimi kapatır ve avucunun sıcaklığının cildime işlemesine izin veririm.

"Özür dilerim," diyor.

"Seni kaybedebilirdim." Sesim, boğuk ve kısık, hiç bana benzemiyor. Onun şakağına öpücük kondurup kollarımın arasına alıyorum. Onu arabaya yerleştirdikten sonra kapıyı kapatıp Nicholas'a dönüyorum. "Lanet olası Edgerton."

Nicholas başını sallar.

"Gördüm." "Nerede o?"

Kardeşim çenesiyle bagajı işaret ediyor. "Steven onu iyice sertçe attı."

"İyi. Hadi eve gidelim."

Imogen'dan olanları nazikçe öğrenirim, o anlatırken öfkemi zar zor bastırıyorum. Hayatının ve benim hayatımın son birkaç korkunç saatini anlatmayı bitirince gözlerini kapatır. Oakleigh'e dönerken, muhtemelen şok ve o piçin ona enjekte ettiği ketaminin etkisiyle, ara ara uyuklar.

Sonunda eve vardığımızda, onu arabadan kaldırıp merdivenlerden dairemize taşıyorum. Onu çarşafların üzerine yatırıp yerinde kalmasını söyledikten sonra, ona banyo hazırlıyorum. Hazır olduğunda, önce kendimi, sonra onu soyup sıcak suya giriyoruz.

O içini çekip başını omzuma yasladı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Saçlarını öpüyorum, bir yandan onun aptallığı ve kendini tehlikeye attığı için ona şaplak atmak istiyorum,

ve ikimiz de nefes alamayana kadar onu öpmek arasında gidip geldim. "Lilian'ı görmeye gittim."

Victoria, Imogen'ı nereye götürdüğünü itiraf ettiğinde, Lilian'ı ziyarete gittiğini ve nedenini tahmin ettim. Lilian'ın ona asla vermeyeceği cevapları istiyordu. Yine de denediği için tam not.

"Lilian ne dedi?"

"Seninle konuşmak için. Başka bir şey paylaşmadı, ben de paylaşmasını beklemiyordum, ama sırlarını paylaştığın biriyle yüksek sesle konuşmak yardımcı oldu." Bana bakmak için dönerek suda dalgalar oluşturdu. "Ne olduğunu bilmem gerek, Alexander. Çarşamba günü piknikte bana karşı çok sevgi doluydun, ama üç gün sonra neden benden boşanmak istediğini anlamıyorum."

Midemde ağır bir his beliriyor. Ona her şeyi anlatmam gereken hesaplama anı yaklaşıyor. Ama şimdi değil. Onu geri kazandığım ve ona bakma, onu sevme, onunla olma isteği duyduğum şu anda değil.

"Bu konuyu yarına erteleyebilir miyiz? Sen de ben de çok yorgunuz."

Birkaç saniye düşünür. "Tamam, ama yarın. Daha fazla ertelemek yok. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Öyle olacak."

Eski pozisyonuna geri dönerek, başını bir kez daha omzuma yaslayıp içini çekti. "Belgeleri imzalamadım."

"Biliyorum."

"Yeni belgeler hazırlatacak mısın?"

"Hayır."

"Bu beni tutacağın anlamına mı geliyor?"

Göğsüm sıkışır ve onu kendime daha da yaklaştırırım. "Sonsuza kadar, Küçük Piyon. Kaçış yok."

"İyi, çünkü ben de burada olmak istiyorum."

Ona yaptıklarımı öğrendiğinde fikrini değiştirebilir, ama bu yarının sorunu.

Sıcak su işini yaptıktan sonra, ikimizi de kurulayıp onu yatağa yatırıyorum. Hiçbir şey yemek istemiyor ve yatak başındaki lambayı kapattığımda çoktan uykuya dalmış oluyor. Alnına bir öpücük kondurup

yanağını okşayıp, kolundaki takip cihazı olmasaydı kaybedebileceğim kadına son bir kez bakıyorum.

Ona gerçeği söylediğimde öfkesiyle yüzleşmeye hazırım, ama ne kadar kızarsa kızsın, yaptığım şeyi değiştirmezdim. O takip cihazı, onun yerini tespit etmemi ve kaybolduğunu öğrendikten bir saat içinde onu kurtarmamı sağladı. Telefonunu Vicky'de bıraktığını düşünürsek, onu kurtaran şey takip cihazıydı. O olmasaydı, Edgerton onu hasta intikam oyununda işkence edip öldürürdü.

Steven'a Edgerton'ı götürmesini söylediğim evin bodrum katına iniyorum. İçeri girdiğimde, tanıdık ama beklenmedik bir yüz, kaldırılmış bir el ve alaycı bir gülümsemeye beni karşılıyor.

"Mahoney, burada ne işin var?"

Patrick Mahoney, İrlanda mafyasının başıdır. Ailem, kas gücü gerektiğinde ona ve kardeşlerine başvurur, ama bugün onu buraya ben getirmedim.

"Kardeşin aradı. Bana bir işin olduğunu söyledi."

Nicholas'a bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Her ölüm ruhumuzda bir leke bırakır, Xan. Bu pisliğin senin ruhunu lekelemeye değer olduğunu sanmıyorum." Çenesini Patrick'e doğru uzatıyor. "Bu yüzden Chalk Farm'dan ayrılır ayrılmaz ona bir mesaj attım. Ama karar senin."

Kardeşime katılmıyorum, ama bu jestini takdir ediyorum. Will'i kendi ellerimle öldürmek benim için sorun değil. O benim karıma *dokundu*. Karımı *kaçırdı*. Karımı *incitti*. Karımı *öldürmeyi* planladı. Benim dünyamda bu suçlar affedilemez.

Ama ölüm zaman alır, en azından benim yaptığım şekilde, ve ben Imogen'a dönmek için sabırsızlanıyorum. Uyanıp benim orada olmadığımı fark etmesini istemiyorum.

Edgerton'a doğru yürüdüm. Kafası öne eğik, kendinden geçmiş görünüyordu. Yüzüne bir tokat atıyorum ve o inleyerek irkiliyor. Bir gözü şişmiş ve kapanmış, burun deliklerinin çevresinde kurumuş kan var. Elleri arkada bağlanmış ve oturduğu tahta sandalyeye sabitlenmiş, ayak bilekleri de öyle. Ellerimi sandalyenin kolçaklarına koyup, iki ayağı üzerinde dengesiz bir şekilde durana kadar sandalyeyi geriye doğru eğiyorum.

"Karımı dokunursan ne olacağını sana uyarmıştım." Sesim ürkütücü bir şekilde sakindir. Bu tür durumlarda sinirlenmem, intikamımı alırım.

Aptal herif, sanki gücü varmış gibi bana gözlerini dikip bakmaya cesaret ediyor, gözlerinde öfke dönüyor. "Elinden geleni yap. Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun? Korkutmuyorsun."

Nicholas'ın kıkırdaması sol omzumun üzerinden geliyor. Patrick sessiz kalır.

"Korkmalısın. Ama benden değil." Sandalyemi yerine koyup İrlandalıya döndüm. "Patrick, o senin."

Çenesini bir kez eğdi. "Özel bir isteğin var mı?"

Sorusunu bir an düşündüm. "Evet. Karıma baktı, o yüzden gözlerini al. Ve ona elini sürdü, o yüzden ellerini de al. Sonra, nefes almadığı sürece ona ne istersen yap."

Kapıyı kapatma fırsatı bile bulamadan, ilk keskin çığlık yükselir.

Otuz Sekizinci Bölüm

IMOGEN

Yavaş yavaş, Alexander'ın kollarında, yüzüme vuran sabah güneşinin sıcaklığıyla uyanıyorum. Tamamen uyanır uyanmaz, dünün olayları zihnime dolacak ve olabileceklerden duyduğum korku beni boğacak, bunu bildiğim için ona daha da yakınlaşıyorum.

Yaptığım şey için iyi nedenlerim olsa da, tüm bu aptallığım yüzünden kendime tokat atmak istiyorum. Will'in saçımı sıkıca tutup kaçma girişimimi engellediği o korkunç anlarda, tüyler ürpertici bir gerçeklik farkına vardım: Alexander'a geri dönme şansım sonsuza kadar kaybolabilirdi. Kocam kaçırılma olayında zaten korkunç bir kayıp yaşamıştı ve ben orada, kendi güvenliğini veya onun huzurunu hiç düşünmeden Londra'da dolaşıyordum.

Dün gece yatağa geldiğini duymadım, ama onun varlığı beni mutlulukla dolduruyor. Yalnız uyanmak, onun kızgın olduğunu düşünmeme neden olurdu ve buna hakkı da vardı, ama benim yanımda uyumayı tercih ettiği için rahatlardım. Cezalandırmak için mesafe koymama kararı bana büyük bir rahatlık veriyor.

Kulağıma burnunu sürterek beni vücuduna yaklaştırıyor. "Günaydın, karıcığım."

Yana dönüp kehribar rengi gözlerine bakıyorum. Duygularını okumaya çalışıyorum ama o kapalı bir kitap gibi. "Nasıl uyudun?"

"Uykusuz." Burnunu benim burnuma sürter. "Sen ise hiç sorun yaşamadan uyudun."

"Evet, banyodan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum." Yanağını avuçlarım. "Üzgünüm, Alexander. Senin için savaşmam gerektiğini bilmekten başka ne düşündüğümü bilmiyorum. Evliliğimizi mahvetmene izin veremezdim... neyse, her neyse, onu mahvetmene izin veremezdim."

Bana söylemesini bekledim, ama söylemedi. Onu zorlamak istemiyorum, ama aynı zamanda bu konuşmadan daha fazla kaçmasına da izin vermeyeceğim.

"Neden uyuyamadın? Uykusuzluk mu?"

Yüzünde inanmaz bir ifade belirir. "Dalga mı geçiyorsun? Dün seni neredeyse kaybediyordum, Imogen, ve sen kendi güvenliğini düşünmeden pervasızca davrandın, ama buna ben neden oldum. Sana cevap vermediğim için Lilian'a cevap aramaya gitmene neden oldum. O piç kurusu seni kaçırdığı için en az onun kadar suçluyum."

Will'den bahsetmesi bana bir fırsat verdi ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. "Ona ne oldu? Onu öldürdün mü?"

"Hayır, onu öldürmedim."

Bu, "*ben*" kelimesini vurgulamak için miydi? "Hâlâ Oakleigh'de mi?" "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Nerede o?"

"Hiçbir fikrim yok."

Alexander'a ne kadar sert bakarsam bakayım, bir şey değişmeyecek. Alabileceğim en fazla bu kadar ve onu artık yeterince tanıyorum, daha fazla bilgi almaya çalışmanın beni sadece yorgun, huysuz ve hala karanlıkta bırakacağını biliyorum. Bana sadece bilmemi istediği şeyleri söyleyecek ve ben de bir şekilde bununla barıştım.

Ama Will'in öldüğünden eminim. Belki Alexander'ın elinden değil, ama son birkaç hafta içinde bu aile ve kocam hakkında yeterince şey öğrendim ve onlara karşı gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Güçlüler ve bazen intikamcıdırlar. Balodaki mafya üyesini bu işi yapması için tutmuş olsa da şaşırmam. Tobias, zaman zaman onun hizmetlerinden yararlandıklarını söylemişti.

Üzüntüden rahatlamaya kadar çeşitli duygular hissediyorum. O evde onunla yaşadığım kısa etkileşimden Will'in intikam arzusunun boyutunu gördüm ve onun yanında kendimi asla tamamen güvende hissedemezdim. Gelecekte bir ara beni tekrar kaçırmaya çalışacağını hiç şaşırmazdım.

"Zamanı geldiğinde bana anlatabilirsin. Ne dediğimi biliyorum, ama bugün olmak zorunda değil."

Gözleri, bir anıya odaklanmış gibi donuklaşıyor ve gülümsemesi, geldiğinde, alaycı ve hüzünle karışık. Saçımın bir tutamını yakalayıp, işaret parmağına doluyor.

"Bilmek istediğin şeyi sor."

İlk soru kolay. "Beni bu kadar çabuk nasıl buldun?"

Dudaklarını birbirine sürter. "Bununla başlayacağını tahmin etmiştim." Yanağını dilini batırarak şişirir. "Balodan sonraki gün, sana aşı yapmak için doktoru çağırdığım günü hatırlıyor musun?"

Başımı sallarım.

"Onlar aşı değildi."

Cevabını anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Değil miydi?"

"Hayır."

Sinirli bir enerji içimi kaplar ve endişe midemi burkar. "Neydiler peki?"

"Biri... doğum kontrolüydü."

Şok dalgası içimi kaplar, aramızda yavaş yavaş gelişen güven, onun aldatmacasının ağırlığı altında parçalanır. *Doğum kontrolü* mü? Neden? Evliliğimizin tek nedeni, ona en az iki çocuk vermemdi, ama Alexander benim haberim olmadan bana doğum kontrol hapı verdi. Bu koşullar altında, bana doğum kontrol hapı vermesinin tek nedeni, hamile kalmamı engellemekti.

"Ben... anlamıyorum."

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Kendimi bildim bileli, geleceğimin ne olacağını biliyorum. En büyük oğul olarak, sonunda ailenin reisi olacak ve Konsorsiyum'da De Vil'in temsilcisi olacağım. Çeşitli iş çıkarlarımızı yönetmek benim görevim olacak. Bu görevle birlikte

Soyunu devam ettirme beklentisi. Çocuk sahibi olma beklentisi. Gençken bunu çok isterdim ve Annabel ile sık sık bu konuyu konuşurduk. Çocuklarımızı mümkün olduğunca yakın yaşlarda doğurmayı planlardık, böylece bizim gibi yakın büyüyeblsinler diye.

Gözleri, sanki bir anıyı çağırıp onu bir film gibi izliyormuş gibi donuklaşır. Bir anlık acı, gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştirir ve onun Annabel'i düşündüğünü anlarım.

Onu teselli etmek için yüzüne dokunmak üzere elimi uzattım, ama sonra onun benim haberim olmadan bana uyuşturucu enjekte ettiğini hatırladım. Bu açıdan Will'den hiçbir farkı yok.

"Sonra o öldürüldü ve ben asla çocuk sahibi olmayacağıma yemin ettim. *Kim* olduğum, bu ailenin kim olduğu yüzünden çocuklarımin elinden alınma riskini göze alamazdım."

"O zaman neden benimle evlendin?"

"Çünkü babam bunu benden bekliyordu ve onu reddetmek Konsorsiyum'a zayıflık göstermiş olurdum. Babam kendi çocuklarını idare edemiyorsa, ne işe yarar ki?" Omuzlarını silkiyor. "Sadece bir aile konseyden ihraç edildi ve bu onlar için iyi sonuçlanmadı. Ayrıca, Annabel ve annemin burada olmaması benim suçum olduğunu hep düşünüyorum. En büyük kızını ve on sekiz yıl boyunca sevdiği ve değer verdiği karısını kaybetmesinin suçlusu benim. En azından ona itaat etmekle yükümlüyüm."

Ne kadar kızgın ve ihanete uğramış hissetsem de, içime korkunç bir hüznün yerleşiyor. Alexander ne kadar terapi görürse görsün, kız kardeşinin ölümüne ve dolayısıyla annesinin intiharına katkıda bulunduğu suçluluğunu asla üzerinden atamayacak. Başkalarının eylemlerinden sorumlu olmadığını göremiyor.

"O benim ne yaptığımı bilmiyor. Ailemden kimse bilmiyor. Bana çok kızacak, ama bu benim ölene kadar savunacağım tek şey."

Aramızda biraz mesafe koymak için doğruluyorum, yüz yüze oturmak çok samimi geliyor. Bana söylediklerini sindirmeye çalışıyorum, ama bu, dün beni nasıl bulduğunu açıklamıyor, ben sorduğumda da açıklamadı, bunun yerine bu konuya saptı. Ama tekrar soramadan, devam ediyor.

"Geçen Çarşamba, randevumuzda..." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, ama ben ona karşılık veremem. "Seni o çocukla gördüm, dizini sıyıran çocukla, ve bu beni bir meteor gibi vurdu. Seninle evli kalarak, kendi aileni kurma şansını elinden alıyordum, ve bunu elbette biliyordum, ama üzerinde *düşünmemiştim*. Onu sevgiyle bakarken seni izlemek kararımı vermemi sağladı. Seni özgür bırakmalıyım."

Şimdi anlıyorum. "Bu yüzden boşanma belgeleri."

"Evet. Ve fikrimi değiştirip senden beni affetmeni, benimle kalmanı yalvarmadan önce, bandajı hızlıca çekip çıkarmak zorundaydım. Ben bencil bir adamım Imogen ve birçok tartışmalı özelliğim var, ama seni ilk sıraya koymak benim tek görevim haline geldi. Senin mutlu olmanı ve çocukların da dahil olduğu doyurucu bir hayat sürmeni sağlamak benim tek endişem haline geldi."

Başparmağımı ısırarak, onun söylediklerini düşünmek için zaman ayırıyorum. Onun bakış açısını anlamadığımdan değil, ama onunla o kadar şiddetle aynı fikirde değilim ki, onu boğazlamak istiyorum. Çok uzun zaman önce, bu evlilikten kaçmak için fırsat kollardım. Alexander, geldiğimden beri planladığım şeyi bana özgürce teklif etseydi, onu kabul eder ve sevinçle Kaliforniya'ya geri dönerdim.

Şimdi... duygularım onunla o kadar iç içe geçmiş ki, yapabileceğimden emin değilim. Bilgim dışında bana doğum kontrol hapı enjekte ettiği için çok kızgınım, ama bu ilişkimizi bitirecek bir şey mi? Emin değilim. Çocuk mu istiyorum, yoksa Alexander mı? Çünkü ikisini birden elde edemeyeceğim açık.

"Bu, beni nasıl bulduğunu açıklamıyor."

Dudaklarını birbirine sürter ve derin bir nefes alır. "Hayır."

"Peki, o zaman?" diye sorarım.

"Diğer iğne bir takip cihazıydı."

Kontraseptif hakkındaki itirafı beni yıkmışsa, bu itiraf onunla kıyaslanamaz bile. Sanki bir tır üzerimden geçmiş gibi hissediyorum, nefes almam neredeyse acı veriyor.

"Sen..." Koluma, iğnenin girdiğini yere bakıyorum. "Bir takip cihazı mı?"

"Evet." Ses tonunda ya da yüzünde, bana doğum kontrol hapından bahsettiği zamanki gibi bir özür belirtisi yoktu. "Telefonumdaki bir uygulamaya bağlı. Nerede olduğunuzu bir metre kadar bir hassasiyetle biliyorum."

Bu şok edici haberi sindirmeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım. "Ama... neden?"

"Belli değil mi? Sana bir telefon verdim ve içinde takip yazılımı olduğunu söyledim. Bu yazılımın seni güvende tutmak için olduğunu açıkladım, ama sen dışarı çıktığında telefonunu sürekli evde bırakıyordun. Bana başka seçenek bırakmadın."

Sanki altımda bir dinamit çubuğu patlamış gibi yataktan fırlarım. "Oh, hayır! Sakın beni manipüle etmeye kalkışma. Bu benimle ilgili değil. *Seninle* ve kontrol ihtiyacınla ilgili. Bunu bana taktırdığında benden hoşlanmıyordun bile." Kolumu dürterim. "Çıkarmasını istiyorum."

"Hayır."

Gözlerimi genişletiyorum. "Anlamadım?"

"Yeterince iyi duydun. Tekrar etmeye niyetim yok." Sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi yatağa uzanır, başını elinin topuğuna dayar.

"Ciddiyim, Alexander. Bu izleyiciyi kolumdan çıkarmak istiyorum ve bana zorla taktığın bu doğum kontrol hapının panzehiri ya da her neyse onu istiyorum."

Doğum kontrolünün panzehiri olmadığını biliyorum. Zamanla geçecektir. Ve gerçek şu ki, bu konuda o kadar da kızgın değilim, özellikle de bana iğne yaptırdığında, planım onu boşanmaya zorlamaktı zaten. Bir çocuk sadece işleri karmaşıktırır, beni ömür boyu ona bağlar. Doğum kontrolü konusunu, iznim olmadan yapmış olsa bile atlatabilirim, ama takip cihazı... her gün, her dakika nerede olduğumu bilme yeteneğine sahip olması... bu çok fazla. Çok müdahaleci.

"Panzehir mi?" Kaşları seğiriyor, ağzının bir köşesi titriyor. Bana gülüyor. Bütün bu saçmalık ona eğlenceli geliyor.

Bu bardağı taşıran son damla.

Sinirim patlar. "Onu yok etmek istiyorum, gerekirse jiletle kolumu kesip kendim çıkaracağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Sinirlerine verebileceğin zararın farkında mısın? Kolunu kullanamaz hale gelebilirsin."

"O zaman doktora gidip bunu yaptırırım."

Onun sırtıtışına karşılık ellerim yumruk olur. "Avrupa'da seni tedavi edecek bir doktor yok."

Onun sırtıtışına karşılık verdim. "Kaliforniya'da bir sürü doktor vardır eminim." "Kaliforniya'ya gitmeyeceksin."

Damarlarımdan lav fışkırıyor, öfkem yepyeni bir öfke düzeyine ulaşıyor. "Beni durduramazsın."

"Engelleyebilirim. Pasaportun bende."

Adi herif. İfademi düzeltip taktiğimi değiştiriyorum. Parmağımı alt dudağıma dokundurarak, "Oh, doğru ya. Öyle yaparsın. Hmm, başımız belada. Ne yapmalı? Ne yapmalı?" diye soruyorum. Ona gülümsüyorum. "Biliyorum. Babanı görmeye gideceğim ve bana ne yaptığını, neden yaptığını anlatacağım, sonra pasaportumu bulmama yardım edip edemeyeceğini soracağım."

Tehditlerim onun tepki vermesine neden olur. Yataktan atlar. "Beni sınama, Imogen."

"Bu bir test değil. Gerçekler. Seni terk ediyorum." Giyinme odasına girip üst raftan bir çanta alıyorum. Alexander saniyeler içinde üzerime atlıyor. Çantayı elimden kapıp bir kenara atıyor.

"Beni terk edemezsin. Baban bir anlaşma imzaladı."

"Bu anlaşma, *güvene* dayalıydı; kızının kontrol edilmeyeceği, takip edilmeyeceği ve iradesi dışında doğum kontrol hapi almaya zorlanmayacağına dair bir anlaşmaydı. Babamın imzaladığı anlaşma ne olursa olsun, artık geçersizdir." Bu anlaşmanın ayrıntılarını hiç bilmedim, ama artık umurumda da değil. Babam kendi sorunlarını kendisi çözmek zorunda. Onun piyonu olmaktan bıktım. Alexander'ın piyonu olmaktan bıktım.

Kimsenin piyonu değilim.

Dolaba uzanırken bileğimi tuttu. "Yanlış."

"Bırak beni, yoksa yemin ederim, avazım çıktığı kadar bağıracağım ve koşarak gelen herkese senin ne kadar kontrol delisi olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatacağım."

Omuzları çöküyor ve beni bırakıyor. "Yaptığım şeyi, doğru nedenlerle yaptım. Sana karşı hisler beslemeye başladım. Seni çok

çok istedim ve sana bir şey olmasından çok korktum. Kabul ediyorum, doğum kontrolü benim yararına idi, ama takip cihazı..." Ellerini birbirine doladı. "Takip cihazı seni korumak içindi, kontrol etmek için değil."

Sanırım söylediklerine inanıyor, ama bu, benim rızam olmadan vücuduma bir şeyleri soktuğu gerçeğini değiştirmez. Bu konuda affedilemez. Onu terk etme düşüncesi kalbimi acıtıyor, kısa bir süre için olsa bile, ama bunu görmezden gelemem. Harekete geçmemem, onun davranışını onaylamak anlamına gelir.

"Öyle olabilir, ama önce benimle konuşsaydın, belki de kabul ederdim, özellikle de Annabel'den çok daha önce bahsetseydin. Senin mantığını *anlardım*. Ama sen bunların hiçbirini yapmadın. Benimle önceden konuşmadan, benim bedenimi ve hayatımı etkileyen bir karar, hatta *iki* karar verdin. İsteddiğini yapmaya o kadar alışmışsın ki, rızamı almayı akıl etmedin."

"Hatırlarsan, balo sırasında benden nefret ediyordun. Nefes aldığım havayı bile hor gördüğün bir zamanda sana Annabel'den nasıl bahsedebilirdim?"

"Bana kötü davrandığın için senden nefret ediyordum."

"Sen de bana kötü davrandın, Imogen. Bu konuda sen de suçsuz değilsin."

Ellerimi belime koydum. "Suçsuz olduğumu hiç söylemedim, ama sana yaptığın şeyi sana önce konuşmadan *asla* yapmazdım. Aramızdaki fark bu." Elimi uzattım. "Pasaportunu ver, Alexander."

O dönüp gider ve süitimizin kapısı çarparak kapanır. Gözlerim yaşarır ama çantamı toplarken gözlerimi kırıp yaşları silirim. Sonsuza kadar gitmiyorum, en azından öyle sanmıyorum, ama kocam olan bu yoğun ve sinir bozucu adamdan uzaklaşmam gerekiyor. Anne babamın kucaklamasını hissetmem, Emma'yı ve üniversiteden arkadaşlarımı görmem, Pasifik Okyanusu'nun kokusunu içime çekmem ve Hermosa Plajı'nda kumların üzerinde yürümem gerekiyor. Burada kalırsam, Alexander yaptığı şeyin *yanlış* olduğunu kabul etmek için yapması gerekenleri yapmayacaktır. Ne kadar istemem de, beni bırakmazsa babasına yaptıklarını anlatacağım.

O geri dönüp pasaportumu uzattığında, çantamı kapatıyorum.

"Beni bırakma. Lütfen."

O kadar kaybolmuş ve yalnız görünüyor ki, neredeyse fikrimi değiştiriyordum. Neredeyse. Bir yerlerden, çantamı alıp pasaportumu yan cebine koyacak gücü buluyorum.

"Biraz zamana ihtiyacım var. Ne yapacağımdan henüz emin değilim." Yüzü biraz aydınlanıyor. "Yani, bizim için hala bir şans var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum." Parmak uçlarımda yükselip yanağına öpücük konduruyorum. "Hatalı olan sensin Alexander ve bunu kabul edene kadar, bundan sonra ne yapacağımızı bilemiyorum."

Çantamı omzuma asıp merdivenlerden aşağı inerek büyük giriş salonuna doğru ilerliyorum. Google'da yerel taksi şirketlerini ararken Saskia ortaya çıkıyor. Yüzüme bir bakış atıyor, çantama göz atıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kaliforniya'ya. En azından bir süreliğine." "Eve" demediğimi fark etmemek mümkün değil.

"Neden? Dün olanlar yüzünden mi? Seni görmeye gelmek istedim, ama Alexander bize yasak koydu ve kardeşim bir konuda bu kadar ısrarcı olduğunda, onu dinlemek en iyisidir."

"Dün olanlarla ilgisi yok." En azından doğrudan değil, ama Will'in beni alması ve Alexander'ın beni bu kadar çabuk bulması, sonrasında olan her şeyin katalizörü oldu. Tehditlerime rağmen, evlilik sorunlarımı onunla veya Alexander'ın ailesinin herhangi bir üyesiyle paylaşmaya niyetim yok. Sorunlarımızı kendimiz çözmeliyiz. Yalnız başımıza.

Kollarımı kavrayarak beni rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Beni havaalanına götürebilir misin?"

"Ondan daha iyisini yapacağım." Cep telefonunu cebinden çıkarır ve kulağına götürür. "Saskia arıyor. Jeti hazırla. Bir saat içinde orada olacağız."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

ALEXANDER

Imogen'a yaralarını sarmak için bir hafta süre veriyorum, ama Oakleigh'e dönme ya da mesajlarıma veya telefonlarıma cevap verme gibi bir niyeti olmadığını görünce, daha fazla beklersem bir daha asla dönmeyeceğinden korkuyorum. Bu yüzden pazar sabahı saat yedide uçakta oturmuş, hava trafik kontrolünün kalkış izni vermesini bekliyorum.

Imogen'ın ayrılığımızı kalıcı hale getireceği düşüncesi bile midemi bulandırıyor. O olmadan yatağım soğuk ve göğsüm sürekli ağrıyor. Hayatımın en uzun haftasıydı ve hiçbir şey beni rahatlatmadı. Kendimi işe atmak, başka bir hedef seçmek, Lilian'ı ziyaret etmek ve bu durumu nasıl çözeceğimi bulmaya çalışmak bile. Spor salonunda kendimi yormak veya tarlalarda dörtnala koşmak bile uyumama yardımcı olmadı.

İhtiyacım olan tek kişi o, sadece o.

Sonunda babama takip cihazı yüzünden kavga ettiğimizi söyledim, ancak doğum kontrolü konusunu kendime sakladım. Yüzündeki hayal kırıklığını görmeye hazır değilim ve hazır olup olmayacağımı da bilmiyorum. Ancak, ona takip cihazı takmamın nedenini anladı. Korunmasız kalırsak başımıza gelebilecek korkunç şeyleri herkesten daha iyi bilen kişi odur.

Artık tüm gerçek ortaya çıktı. Karımın sevgisini geri kazanabilirsem, benim için geri döneceğini ve çocuksuz durumumuzu kabul ettiğini bileceğim.

Bunu kabul edemezse, onu bırakacağım. Onu kaybetme düşüncesi karnımın kesilip bağırsaklarımın çıkarılması gibi olsa da, zaten başından beri planım buydu.

Ama yalanlarım yüzünden onu kaybetmek... Bunu kabul edemem. Keşke farklı davranmış olsaydım, ama zamanı geri alamam. Özellikle Edgerton'la olanlardan sonra, ona takip cihazı takma kararımın arkasındayım, ama onunla daha önce konuşmalıydım. Ona Annabel'den ve en yakınlarımın kaçırılmasından duyduğum korkulardan bahsetmeliydim. Öyle yapsaydım, belki sonuç farklı olurdu... ama Imogen çok inatçı biridir. Muhtemelen bana karşı çıkardı, ama kazanamazdı ve sonunda, özellikle Annabel'in kaçırılması ve öldürülmesi gibi ek koşullar göz önüne alındığında, mantıklı davranırdı.

Uçak havalanır ve ben çalışmaya başlarım, ama konsantre olamıyorum. Imogen'ı geri kazanmak için, habersizce ortaya çıkıp ona eve dönmesi için yalvarmaktan daha fazlasını yapmam gerekiyor. Onu terk etmemesi için yalvardım, ama o gitti. Ona evliliğimizin bir değeri olduğunu, uğruna savaşmaya değer bir hayatımız olduğunu göstermem gerekecek.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Uçağım planlanandan otuz dakika önce iniş yaptı ve Kaliforniya saatiyle sabah saat on birde, Donovan'ın benim için ayarladığı güvenli bir yere giden zırhlı arabamdaydım. Eve giderken onu aradım.

Imogen'ın bir süreliğine Kaliforniya'ya geri döneceğini ona söylemek bana çok acı verse de, o bunu yüzüme vurmayarak beni şaşırttı. Zaten er ya da geç öğrenecekti. Benim ağzımdan duyması daha iyiydi. Ayrıca, bir hafta önce Kaliforniya'ya döndüğünden beri güvenliğini sağlamak ve onu gözetlemek konusunda çok yardımcı oldu.

"Buradayım. Herhangi bir sorun var mı?"

"Üç kez dışarı çıktı. Bir kez arkadaşı Emma ile, bir kez annesi ile. Onları sürekli izlettim."

"Üç kez dedin."

O gülümsedi. "Evet. Üçüncü sefer, evinin 20 mil çevresindeki birkaç doktoru ziyaret etmek içindi. Söylemeliyim ki, dostum, kadının çok ısrarcı."

Takip cihazını çıkarmak için tıbbi yardım isteyeceğini bilmeliydim. Onun böyle bir hamle yapacağını tahmin etmek, Donovan'ı arayıp olanları anlatmamın bir başka nedeniydi. Böylece, onu çıkarmaya cesaret edecek tek bir doktor bile kalmayacaktı.

"Tamam, teşekkürler. Çok sağ ol."

"Acımış olmalı." Bir kahkaha daha.

"Siktir git."

Telefonu kapattığımda hala gülüyordu.

Ev benim zevkime göre fazla modern olsa da yeterince konforlu. Hızlıca kendimi tazeleyip Kaliforniya yazına daha uygun bir şeyler giyindikten sonra arabaya geri dönüyorum. Şoförümün Imogen'in evinin önüne gelmesi otuz dakika daha sürüyor. Donovan'ın ayarladığı güvenlik görevlileri evin çevresinde göze çarpan yerlerde konuşlanmışlar, bu da bana biraz rahatlık veriyor. Edgerton'la olanlardan sonra, hiçbir riski göze alamam.

Şoförümün beni dışarı çıkarmasını beklemeden araçtan inerim ve gömleğimin önünü düzeltirim. Kapıyı çalma fırsatı bulamadan Scott verandaya çıkar.

"Scott." Kısa bir selam veriyorum. "Imogen'ı görmeye geldim."

Tereddüt etmeden geri çekilir ve beni içeri davet eder. "Gelmeni umuyorduk. Çok mutsuz."

Bu haber yüzümdeki gülümsemeyi saklamamı zorlaştırıyor, ama başarabiliyorum. "Neden burada olduğunu söyledi mi?" Onun cevabı benim yaklaşımımı belirleyecek.

"Hayır. Sadece ikinizin bir anlaşmazlık yaşadığını ve birkaç günlüğüne eve gelmeye karar verdiğini söyledi."

Bir haftanın birkaç günden fazla olduğunu belirtmekten kaçınıyorum, ancak Imogen'in kavgamızın ayrıntılarını gizli tutması bana umut veriyor.

"Onu görmek istiyorum. Odası nerede?"

Scott, izin almak yerine yol tarifi istememden rahatsızlık duymuyor. Girişin sol tarafındaki merdiveni gösteriyor

. Sağ tarafta da aynısı var. "Odası merdivenlerin en üstünde. Sağdan ikinci oda."

Kapısını bir kez çalıyorum ve izin vermesini beklemeden içeri giriyorum. Tuvalet masasında oturuyor ve aynada benimle karşılaşan şaşkın bakışları var.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Senin için buradayım, Küçük Piyon." Ona doğru yaklaşıp, saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradım. Parmağımı ensesinin arkasına götürdüm, eğilip oraya öptüm. Titredi ve bu, her şeyin kaybolmadığını kendime ikna etmek için ihtiyacım olan tek işaretti.

"Sana bittiğini söylemiştim."

"Hayır. Bana zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Ben de sana zaman verdim." "Bana bir hafta verdin."

"Başka kimseye vermeyeceğimden daha fazlasını verdim. Çok daha fazlasını." Omuzları, bana dönmeden önce aldığı derin nefesle yükselip alçalır. "Hatalı olduğunu kabul ediyor musun?"

"O zamanlar başka seçeneğim olmadığını düşünmeme neden olan koşullar olsa da, yanlış bir yol izlediğimi kabul ediyorum."

"Yani, hala koluma bir tür ana kart enjekte etmenin doğru bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." O küçük teknoloji parçası onu kurtardı ve dolayısıyla beni de kurtardı. Imogen'ı sevdiğim kadar derinden sevdiğim başka birini kaybetmeyi kaldıramazdım. Annabel'i sevdiğim kadar derinden. Çocuk sahibi olamayacağım için beni terk ederse, bunu kabul ederim — onu bırakmam için bir neden olur. Ama benden alınsaydı...

Bunu düşünmeye bile
dayanamıyorum. "Alexander."
Kafasını sallıyor.

"Ancak, Annabel hakkında sana bahsettiğimde, çocuklar hakkındaki düşüncelerimi de paylaşmalı ve doğum kontrolü hakkında sana bilgi vermeliydim. Bu yanlıştı. Bunu sana zorla kabul ettirmek çok yanlıştı. Seni çok istediğim için yaptım, ama bu onu doğru kılmaz."

"Hayır, haklı."

"Lütfen, Imogen." Ellerini ellerime alıp kendime yaklaşıtıyorum.
"Bunun bir çözümü olduğunu söyle bana."

"Takip cihazını çıkar."

"Kesinlikle olmaz."

"Neden?"

"Çünkü seni güvende tutuyor. Edgerton olayında değerini kanıtladı. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin." Ellerini öptüm. "Benim dünyam tehlikeli. Ailemin birçok düşmanı var."

"Vay canına. Bana bu evliliği satıyorsun. Çocuk yok. Kapıdan dışarı adımımı attığım her an kaçırılma ihtimalim var." Acı bir gülümsemeye gülüyor. "Sen tam bir avsın, değil mi? Gerçek bir av."

"Sana olan aşkım gerçek. Bana bir şans verirsen, seni çok mutlu edeceğim. Çok mutlu. Zor bir başlangıç yaptık, ama benimle eve dönersen, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Sana hiçbir şey olmayacağından emin olacağım. Senin kayanın, güvenli limanın olacağım. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Gözleri gözlerime kilitlenir ve en az otuz saniye boyunca hiçbir şey söylemez. Hayatımın en uzun otuz saniyesi. Belki de ayrı geçirdiğimiz bir haftadan daha uzun.

"Hazır değilim. Belki de hiç hazır olmayacağım, bunu kabul etmelisin."

Midem yere çakılır. "Gerçekten anlaşılmayı bozan şey takip cihazı mı, yoksa çocuk sahibi olmayacağım gerçeği mi?"

"İkisi de diyorsam ne dersin?"

Hayatımda ilk kez, bir cevap bulamıyorum. "Bilmiyorum."

"Birine razı olacağımı, diğerine razı olmayacağımı söylersem ne dersin?"

Onun pazarlık yapması beni onunla gururlandırıyor, patlayacak gibiyim. Her ikisinde de taviz verebileceğim bir yol göremesem bile.

"Hangisi?"

"Emin değilim. Düşüneceğim."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Sana haber veririm." Tuvalet masasına geri dönüp saç fırçasını aldı. "Artık gidebilirsin."

Başka biri beni bu kadar basitçe kovsa, kafasını koparırdım. Ama Imogen bunu yaptığında, ayaklarına kapanıp ona tapmak istiyorum.

"Yarın ararım."

"Hayır. Ben ararım. O zamana kadar... Beklemen gerekecek." Karım. Kraliçem. O inanılmaz.

"Nasıl istersen."

Scott ve Jessica merdivenlerden indiğini duymuş olmalılar, çünkü oturma odasından çıkıyorlar. Jessica ellerini ovuştururken Scott ensesini ovuyor.

"Seninle birlikte geri dönecek mi?" diye sorar Jessica. "Hayır."

Yüzü düşer. "Onunla konuşmayı denedik, ama dinlemiyor. Sadece özür dileyebilirim, Alexander. Onu böyle yetiştirmedim. Ben itaatkar bir kız yetiştirdim, kocasına böyle karşı gelmeyecek bir kız."

İnanmazlığımın yüzüme yansımamasını nasıl sağladığımı bir muamma. Imogen'dan daha itaatsiz bir kadınla hiç tanışmadım ve dürüst olmak gerekirse, ilk aşık olduğum şey de buydu. Aile dışından kimse bana meydan okumadı. O, içime çekene kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim, yıllardır boğulduğumu fark ettiğim bir nefes gibiydi.

Jessica dudaklarını birbirine sürter, bir şey söylemek için ağzını açar, sonra tekrar kapatır.

"Ne var, Jessica?" Ses tonum sabırsızlıkla doludur.

"Biz... Scott..." Başını sallar. "Imogen seninle dönmezse, Scott işini kaybedecek mi?"

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp burnumdan nefes veriyorum. Imogen'ın beni terk etmesinin sonuçlarını düşünceleri şaşırtıcı değil. Babamla imzaladıkları sözleşme, Scott'ın işinin başarısının Imogen ile evliliğime bağlı olduğunu açıkça belirtiyor. Evlilik başarısız olursa, desteklerimizi geri çekeceğimiz ve bununla birlikte Scott'ın başarılı bir iş kurduğu bağlantıları ve tedarik zincirlerini de geri çekeceğimiz onlar için mantıklı bir sonuç olur.

"Anlaşma, Imogen'ın benimle evlenmesi idi ve o da bunu yaptı. İşiniz, benim veya ailemin herhangi bir eylemi nedeniyle zarar görmeyecek.

Jessica'nın omuzları düşer. "Teşekkür ederim. Ve söz veriyorum, ona sana dönmesi için ısrar etmeye devam edeceğiz."

"Hayır." Reddim anında gelir. Imogen'ın zorlanmasını istemiyorum. Kendi isteğiyle bana dönmesini istiyorum. "Bu bizim evliliğimiz.

Sorunlarımızı özel olarak çözeceğiz."

Karım üç gün boyunca benimle iletişime geçmeyince sabrım taşar. Babama mesaj atarak ilk kez aile yemeğine katılamayacağımı bildiririm, ama bu çok büyük bir kriz olduğu için babamın bir sorunu olmaz. Tek istediği Imogen'la birlikte eve dönmemdir.

Sonunda ne yapmam gerektiği belli oldu. Karıma, sahip olduğumuz şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu hatırlatmalıyım. Kalem ve kağıt alıp, ona benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için yapabileceğim şeylerin bir listesini yazıyorum.

Yarın, Imogen'ı geri kazanma planım başlıyor.

Kırkınıc Bölüm

IMOGEN

Alexander'ın oturup evliliğimizin sona ermesini bekleyecek sabrı olmadığını tahmin etmeliydim. O, eylemci, kararlı ve sonuçları hesaplayan bir adam. İstedğini elde etmeye alışkın ve bu sefer gözünü bana dikti.

İlk başta hediyeler küçük şeylerdi. Kahvaltı için yerel bir şarküteriden yeşillik ve Sriracha soslu avokado tostı. En sevdiğim fırın Madeleine's'ten bir kutu tatlı. Muhteşem kokan ve en sevdiğim çiçek olan beyaz ve sarı zambaklar. Sanırım annem ona bir şeyler söylemiş ya da ekibinden birine benim sevdiğim şeyleri araştırmasını istemiş.

Ben aramayınca, oyununu bir üst seviyeye taşıyor. Tiffany's'ten zarif bir elmas yüzük ve ona uygun küpeler. Yanına baş harflerim kazınmış yumuşak deri binici çizimleri. Kalbimi sızlatan muhteşem bir kristal satranç takımı.

Sorun şu ki, hala bir karara varamadım. Oakleigh'den ayrıldığımdan beri çok düşündüm ve mantıklı düşünürsem, takip cihazı mantıklı geliyor. Sorunum cihazın kendisi değil, Alexander'ın bana danışmadan benim adıma karar vermiş olması.

Gerçi... adil olmak gerekirse, bana önce cep telefonunu verdi ve içinde takip cihazı olduğunu söyledi. Benim inatçılığımdan dolayı

ve o da benim nerede olduğumu bilmesin diye telefonu bırakmayı seçtim.

Gerçek şu ki, ikimiz de hatalıyız. Birbirimiz kadar kötüyüz.

Mesafeyle birlikte, kabul etmekte zorlandığım şeyin çocuk sahibi olmama olduğunu fark ettim. Babamın Charles De Vil ile yaptığı bir anlaşmanın parçası olarak varisler yetiştirme fikri bana her zaman iğrenç gelmiş olsa da, asıl karşı çıktığım şey bunun zorla dayatılmasıydı. Her zaman çocuk sahibi olmak istedim, ama kendi seçtiğim bir erkekle.

Bir şekilde Alexander o adam oldu, ama şimdi bunun bir bedeli var. Bu bedeli ödemeye hazır mıyım? Çocuksuz bir hayatı tatmin edici bulacak mıyım? Birçok insan bunu yapıyor. Cevaplamam gereken soru, ben de onlardan biri olup olmadığım.

Bilmiyorum.

Ertesi sabah, şafak sökmeden kalkıp şort ve tişört giydim. Okyanusa yakın olmak genellikle düşünmeme yardımcı olur ve şimdi gidersem, kalabalıklar gelmeden önce biraz huzur bulabilirim.

Kaldırıma adımımı attığımda, evi koruyan ve her dışarı çıktığımda peşimden gelen korumalar arkamdan yürümeye başlarlar. Evliliğimizin bir dönüm noktasında olmasına rağmen, Alexander hala güvenliğimi sağlıyor.

Göğsüm ağrıyor. Onu özlüyorum. Birbirimizi sadece iki buçuk aydır tanıyor olabiliriz, ama kalp gerçeği bilir ve benim gerçeğim, kocama delicesine aşık olduğumdur. Bunu aşmanın bir yolu olmalı.

Birkaç koşucu var ve bir iki yoga meraklısı sahilde kamp kurmuş, ama çoğunlukla boş. Dalgalar kıyıya nazik ve sakin bir şekilde vuruyor. Kumda bağdaş kurup oturuyorum, birkaç metre ötede duran korumaların farkındayım. Gözlerimi kapatıp onları görmezden geliyorum, zihnimin sadece Alexander'ı ve bana bıraktığı muammayı düşünmesine izin veriyorum.

İnsanlar neden çocuk sahibi olur? Toplumsal baskı yüzünden mi? Onlardan beklendiği için mi? Partnerlerine duydukları sevginin bir uzantısı olduğu için mi?

Daha doğru soru, neden onları istiyorum? Ya da istediğimi düşünüyorum. Bu temel bir ihtiyaç mı? İnkâr edemeyeceğim bir dürtü mü? Yoksa görmezden gelip kendim için farklı bir yol seçebileceğim bir şey mi? Ve

Şu anda istediğimiz şey, on ya da on beş yıl sonra isteyeceğimiz şeyle aynı mı?

"Burası çok güzel."

İrkilerek göğsümü tutuyorum. "Beni korkuttun."

Alexander, kravat takmamış olmasına rağmen, olabildiğince uygunsuz bir şekilde yanıma oturur. Açık yakalı gömlek ve pantolonlar tam olarak plaj kıyafeti sayılmaz, ama aynı zamanda, benim gibi şort ve tişörtle burada oturuyor olsaydı, ona tuhaf görünürdü. O böyle biridir.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" Kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı sallıyorum. "Sormuş olduğumu unut."

"Güvenlik ekibin beni arayıp evden çıktığını söyledi."

"Oh. Yani, takip cihazıyla beni takip etmiyordun?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Hayır."

"Güvenlik olmadan hiçbir yere gitmeyeceğime söz verirsem, onu çıkarmama izin verir misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü güvenlik kusursuz değildir. Seni güvende tutan teknoloji kusursuzdur."

"Teknoloji hatasız kusursuzdur, . Değilgördün son son haftaki sosyal medya uygulamalarının yarısı çalışmayı durdurduğunda yaşanan toplumsal çöküşü görmedin mi?

"Ben sosyal medya kullanmıyorum."

"Ben bozulabileceğini söylüyorum." "Onlarınki bozulabilir. Benimki bozulmaz."

Derin bir nefes alıp dalgalara bakıyorum. Rüzgâr biraz hızlandı, dalgaları daha büyük ve köpüklü hale getirdi. Sörfçüler mutlu olacaklar.

"Ego düşüşten önce gelir."

"Bu gurur. Gurur düşüşten önce gelir."

"Aynı şey."

Göğsünden bir kahkaha yükselir. "Seni özledim, Imogen. Tarif edemeyeceğim kadar çok." Elini boynuma dolayarak başımı omzuna bastırır. "Sensiz yalnızım. Yatağım soğuk, kalbim boş. Lütfen bana bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle."

"Koluna bir takip cihazı taktır, böylece ne zaman istersem *seni* takip edebilirim" derken şaka yapıyorum.

Manşetindeki düğmeyi açıp kolunu sıvadı.
Kolunun dış tarafında küçük bir çürük var. "Zaten yaptım."
Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Yapmadın değil mi?"
Elini uzatıyor. "Telefonunu ver."

Cebimden çıkarıp ona veriyorum. Ekran kilidini açmak için yüzüme doğru kaldırıyor, sonra birkaç saniye boyunca ekrana dokunuyor. Bana geri verdiğinde, ekranda yanıp sönen kırmızı bir nokta ve o noktanın yerini gösteren bir harita var. Tam burada, sahilde. Yanımda otururken.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Kollarını sıvadı. "Senin benden daha savunmasız olduğunu söylerken kadın düşmanı olduğumdan değil. Bu gerçek. Öylesin. Ama bu, bizim bir ortaklık içinde olduğumuzu, bu işte birlikte olduğumuzu hissettiriyorsa, o zaman bunu yaptığıma memnunum."

Başımı eğiyorum. "Bunu beni korumak için yaptığını biliyorum, kontrol etmek için değil."

"Evet. Tek umursadığım senin güvenliğin." Saçımı öptü. "Çocuklar konusuna gelince, bu konuda ne yapacağız?"

"Sen çocuk istemiyorsun."

"Evet. Ben... Yapamam Imogen. Zaten uyumakta zorlanıyorum. Bir çocuğum olursa, bir şeylerin olacağı korkusu hayatımı ele geçirir. Beni felç eder."

"Onlara takip cihazı takabilirsin." Ciddi olmadığımı belirtmek için güldüm, ama tüm vücudu gerildi.

"Bu... bir fikir."

Dik oturuyorum. "Alexander, bu bir şakaydı. Bir bebeğe yabancı bir teknoloji enjekte edemezsin."

"Onları koruyacaksa yapabilirim." "Hayır. Bu çok aşırı bir adım."

Kafasını sallar. "Zaten bunun beni daha iyi hissettireceğinden emin değilim." İç çekerek ekler, "Bundan sonra ne yapacağız?"

O kadar samimi ki, kehribar rengi gözleri benimkilere dikilmiş, yakışıklı yüzü çocuk sahibi olma ihtimaline karşı onu seçmem için bana yalvarıyor. Tanrım, o çok güzel. Onun sadece gri tonları olduğunu sanıyordum, ama şimdi içindeki rengi görüyorum ve bu renk göz kamaştırıcı.

"Keşke çizim defterim olsaydı."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü sen muhteşemsin ve seni çizmek istiyorum."

Yüzümü avuçlayarak bana doğru eğilir ve alnımı öper. "O zaman eve gel, istediğin zaman beni çizebilirsin."

Dalgalar hızlanır, ilk geldiğimde olduğu gibi nazikçe kıyıya vurmak yerine kıyıya çarpar. Sanki doğa bana karar verme zamanının geldiğini söylüyor, ama bu kararı vermeden önce bilmek istediğim başka bir şey var. Alexander savunmasız bir durumda ve doğrudan bir soruyu kaçırma olasılığı daha düşük - bu soruyu aileme birkaç kez sordum, ama hiç tatmin edici bir cevap alamadım.

"Babam beni neden sana sattı?"

Çenesini sıkıca kapatır. "Sana ne söyledi?" "Ona değil, sana soruyorum."

"Cevabı beğenmeyeceksin."

Tüylerim diken diken oldu. "Bunu ben karar veririm."

"Haklısın." Vücudunu benden uzaklaştırdı. "Babanın nasıl para kazandığını biliyor musun, Imogen?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Detaylı olarak bilmiyorum. O bir iş adamı." "O bir silah tüccarı."

Omurgam kaskatı kesildi. "Nereden biliyorsun?"

"Yıllar önce, baban Avrupa pazarına girmek istiyordu. Tedarik kanalları açılması gerekiyordu. Babamdan yardım istedi ve babamın sahip olduğu bağlantılar karşılığında sahip olduğu tek değerli şeyi teklif etti."

Gözlerim buğulanır. "Beni."

"Evet, seni. Aileniz bizimkiyle para ve güç açısından eşit olmasa da, baban ne derse desin babam kabul etti ve anlaşmayı yaptı."

Her seferinde bu konuyu açtığımda annem ve babamın konuyu geçiştirmelerine şaşmamalı. Babam iş çıkarları için beni satmış.

"Hey." Alexander yüzümü kendine çevirip gözlerime bakmamı bekledi. "Ne düşündüğünü biliyorum, ama beni dinle. Bizim çevremizde işler böyle yürür. Bu, annenle babanın seni sevmediği anlamına gelmez. Seni seviyorlar. Hem de çok. O anlaşma için minnettarım. Seni bana getirdi."

"Ama... beni sattı, böylece insanları öldüren silahlar satarak daha fazla para kazanabilecekti. Bu... iğrenç."

"Bu iş." Yüzünü buruşturur. "Kulağa sert gelse de, öyle demek istemiyorum, ama sen bu olaya yanlış bir açıdan bakıyorsun. O seni satmadı. Senin her zaman iyi bakılacağından emin oldu. Silahlara gelince... hayat böyle, Imogen."

Onun dünyasında, ve babamın dünyasında da öyle görünüyor, sanırım haklı. Bu evliliği yürütmek istiyorsam, artık bunun benim de dünyam olduğunu kabul etmeliyim.

Düğünümde dans ederken Charles ile yaptığımız konuşma aklıma geliyor. Görücü usulü evliliklerin başarı oranı, çiftlerin tesadüfen tanıştığı evliliklerden çok daha yüksektir.

"Ailene kızma."

Kafamı sallıyorum. "Kızgın değilim." Ama gelecekte bu konuşmayı tekrar gündeme getireceğim. Alexander'ın tarafını dinledim. Bir gün babamın tarafını da dinlemek istiyorum.

"Lütfen eve gel. Seni seviyorum ve yanımda olmanı istiyorum. Sonsuza kadar."

Kararlılığımın son kırıntıları da eriyip gidiyor. Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. "Eve döneceğim... tek bir şartla."

Başını eğiyor. "Imogen, ben yapamam..."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum. Ne söyleyeceğimi bildiğini sanıyor, ama yanılıyor.

"Çocuklar konusunda fikrini değiştirirsen, kaç yıl sonra olursa olsun, bana söyle."

Yüzümü avuçları arasına alır, büyük elleriyle iki yanağımı da kaplar. "Bebeğim, bunun olacağını sanmıyorum."

"Hiçbirimiz geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz. Sen bile."

Dilini yanağına soktu. "Doğru. Evet, sana bu tavizi verebilirim, ama benim de bir şartım var."

"Nedir o?"

"Bunun gerçekleşeceğine umut bağlama."

"Umutlanmayacağım. Söz veriyorum. Ayrıca, bakmam gereken yeğenlerim olacak. Ekstra bonus olarak, ağlamayı kesmediklerinde onları geri verebilirim." Kaşlarımı çattım. "Kardeşlerin de senin gibi çocuklara karşı aynı şekilde hissetmedikçe."

"Hissetmiyorlar. Sorunlu olan benim. Nicholas muhtemelen düğün gecesinde Elizabeth'i hamile bırakacak."

"Sen berbat biri değilsin. Korkunç bir deneyim düşünme şeklini değiştirdi. Utanılacak bir şey yok. Çok üzücü, ama anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

O eğilip beni öper. "Seni seviyorum, Bayan De Vil."

"Seni seviyorum, Bay De Vil, tüm kusurlarıyla birlikte."

Alexander ile eve döndüğümünden beri geçen son bir ay, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir mutlulukla doluydu. Oakleigh'deki hayata yeniden alıştım; artık burayı evim olarak görüyorum. Birkaç hafta önce, yirmi ikinci doğum günümde, Alexander beni ata binmeye götürdü. Oakleigh'in muhteşem manzarasını sunan üst padoklardan birinde piknik ayarlamıştı ve ahıra döndüğümüzde, boynuna büyük kırmızı bir fiyonk bağlanmış Sundance bizi bekliyordu. Kocamın bana hediyesi. Geldiği anda bağlandığım bir attan daha güzel bir hediye hayal edemezdim.

Üç gün önce Zenith'te çalışmaya başladım. Şu anda Oakleigh'de, Alexander'ın annesinin eski ofisinde çalışıyorum, ama Malawi'ye gitme zamanı geldiğinde, Alexander ne kadar kalmam gerekirse o kadar süre benimle birlikte olacağını söyledi.

Bazen çocuklar ve asla anne olamayacağımı düşünsem de, Alexander'a olan sevgim çocuk sahibi olma isteğimden daha büyük. Seçimimden memnunum. Tek istediğim o.

Kararımdan ne kadar memnun olduğumu kanıtlamak için, inisiyatif alıp doğum kontrol hapımı yenilemek için doktorundan randevu aldım. Alexander, yakında babasının neden hala hamile olmadığını soracağını söyledi. O zaman geldiğinde o köprüyü geçeriz, ama şimdilik kocamın kollarına geri dönmenin tadını çıkarıyorum.

Son birkaç gündür hava soğudu. İngiltere'de dedikleri gibi sonbahar çok uzak değil.

Ağaçların yeşil renginden altın sarısı, bronz ve kırmızıya dönüşmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Alexander'a göre biraz daha beklemem gerekecek, ama yine de yeterince çabuk gelmiyor. Ayrıca Nicholas ve Elizabeth'in düğününü de iple çekiyoruz ve Vicky'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Kaçırılma olayından sonra, ailesi onu birkaç haftalığına "yaptıklarını düşünmesi" için uzaklara gönderdi. Neyse ki telefonlarımız var ve iletişim halinde kaldık. Zavallı Vicky, ailesi kadar kendini de suçluyordu, ama ben ona bu seçimlerin tamamen bana ait olduğunu ve bu nedenle olanlardan sorumlu olan tek kişinin ben olduğumu anlatarak onu rahatlattım.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, ama bilgisayar açılana kadar beklerken ofisi geçip, takıntılı olduğum bir tablonun önüne geçiyorum. Kaç kez baksam da, hala hayranlık duyuyorum. Muhteşem bir gün batımı resmedilmiş ve tablonun turuncu, altın ve bronz renkleri büyüleyici. Alexander'ın annesinin tabloda yakaladığı güzellik inanılmaz. Nefesimi kesiyor.

"O harika bir sanatçıydı."

Dönüp yanıma gelen kocama gülümsüyorum. "Kesinlikle öyleydi."

"Manzaralar onun uzmanlık alanıydı," diyor. "Sık sık malikanenin bir yerine gider, saatler sonra gözüne çarpan bir manzarayı resmettiği tablosuyla geri dönerdi. Babam bunların çoğunu şu anda depoda saklıyor, ama o öldükten sonra birkaç yıl boyunca evin her yerinde bu tablolar vardı."

"Onu çok özleyor olmalısın." Annemi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Çoğu anne ve kız gibi biz de kavga ederiz, ama onu bir daha göremeyeceğimi bilmek beni mahvederdi.

Sonunda, Alexander'ın Kaliforniya'daki kumsalda benimle paylaştığı şeyi aileme söylememeye karar verdim. Charles ile neden böyle bir anlaşma yaptıklarını bilmemi isteselerdi, bu konuyu her açtığımda kaçınmazlardı. Şimdi biraz düşündüm ve onların gerekçeleri artık benim için önemli değil.

"Bununla yaşamak daha kolay hale geliyor. Keder, bir kutuya koyup unutabileceğiniz bir şey değildir. Günün her dakikasında sizinle birlikte, ancak çoğu zaman bastırılır. Sonra, birdenbire tetiklenir

tetiklenir ve birden nefes alamaz hale gelirsin. Acımasız ve merhametsizdir." Çenesini başımın üstüne koyar ve kolları belime dolanır. "Sen artık yanımda olmadığında ben de öyle hissettim."

Kollarında dönerek, "Özür dilerim," diyorum.

"Hayır, üzülme. Beni terk etmedin. Seni ben uzaklaştırdım."

"Ama şimdi buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi ki öylesin, çünkü nereye gidersen git seni takip ederim."

"Takipçi."

"İnkar etmiyorum." Gülümsüyor ve kalbim eriyor. Alexander'la ilk tanıştığımda hiç gülümsemezdi. Ama son birkaç ayı düşününce, yakınlaştıkça gülümsemeleri çok daha sık olmaya başladı. Kendimi övmek istemem ama bunun için kendime pay çıkarmalıyım.

"Ah, söylemek istediğim, geçen gün yer açarken çekmecelerden birinde bir şey buldum." Kollarından kurtulup masamın arkasına geçtim ve bulduğum kar küresini aldım. Hediye dükkanlarında bulabileceğiniz ucuz kar kürelerinden değil. Bu, süslü ve el yapımı gibi görünüyor. İçinde altı çocuk, Noel ağacının etrafında toplanmış, hediyelerini açarken bir aile sahnesi var.

Alexander gülümser ve yanıma gelerek onu benden alır. "Bunu tamamen unutmuştum. Annabel ve ben kaçırılmadan birkaç hafta önce annem bunu yaptırmıştı. Noel ağacının etrafında toplandığımız bir fotoğrafımızı çekmiş, sonra bir sanatçıya bunu elle yapmasını istemişti."

"Çok güzel."

Onu sallıyor ve kar yağmaya başlıyor. "Işıkları da yanıyor ve müzik çalıyor." Onu ters çevirip düğmeye basıyor, ama hiçbir şey olmuyor.

"Pil bitmiş ya da akmış olmalı." Pil bölmesini açar ve kaşlarını çatır.

"Ne oldu?"

"Pil yok, ama bu var." Bir anahtar çıkarır. "Annem neden kar küresinin içinde bir anahtar saklasın ki?"

Daha yakından bakmak için yaklaşıyorum. Anahtar çok küçüktür ve nereye sığabileceğini hayal edemem.

"Yer açarken sığabileceği bir şey buldun mu?" diye sorar.

"Hayır. Hiçbir şey. Sadece o küre."

"Anlamıyorum. Annem hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı. Bu kar küresine bir anahtar sakladıysa, bir nedeni vardı." Alnını ovuşturur.

"Ama ne olabileceğini bir türlü düşünemiyorum."

"Belki kardeşlerin ya da Saskia bir fikir sahibi olabilir."

"Evet, belki." Anahtarı cebine koyar, elimi tutar ve beni odadan çıkarır. "Onlara soralım."

Kırk Birinci Bölüm

ALEXANDER

Saskia ve Tobias Oakleigh'de, ama Nicholas ve Christian iş için birlikte seyahatte, bu yüzden en küçük ikisine ofisime gelmelerini söylerken, diğer ikisine video görüşmesi yapıyorum. Imogen ve benim sahip olduğum bilgileri aldıklarında, anahtarı çıkarıp Saskia'ya veriyorum ve parmaklarımı Imogen'inkilere kenetliyorum.

"Bunu fazla abartmıyor musun?" diye soruyor. "Sadece aptal bir anahtar."

Saskia için bu daha zor. Annem öldüğünde o sadece dört yaşındaydı. Onu bizim tanıdığımız gibi tanımadı. Tobias'ın bile hatıraları eksik. Ama ben, Nicholas ve Christian, onu gerçekten tanıyacak kadar büyümüştük. Elbette babamız kadar iyi tanı mıyorduk, ama annemin bir anahtar saklamasının önemli olduğunu anlayacak kadar tanıyorduk.

"O kadar basit değil. İçimden bir his öyle söylüyor. Kafa karıştırıcı olan kısım, neden bulmamızın imkansız olduğu bir yere saklamışlar? Imogen annemin masasının çekmecesinden küreyi çıkarmamış olsaydı, onu asla bulamayabilirdik. Ben küreyi unuttum bile."

"Annemin ofisinde açabileceği bir şey olmadığını söylemiştin," diyor Nicholas. "Ama anahtarı saklamak için bu kadar zahmete girmişse, açtığı şey de saklanmış olmalı. Bildiğimiz kadarıyla, onu malikanenin bir yerine gömmüş olabilir. Asla bulamayız."

"Bence unutam," diyor Saskia. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir."

"Ya da önemli bir şey olabilir." Christian, düşündüğünde yaptığı gibi, işaret parmağını alt dudağına dokundurur. "Annemin neden intihar notu bırakmadığını hep merak etmişimdir. Belki de oraya koymuştur."

"Ama neden?" Yanağımlı kaşıyorum. "Neden bir not yazıp, onu bir kutuya koyup, hem kutuyu hem de onu açan anahtarı saklasın ki? Üstelik, hepimiz onun neden intihar ettiğini biliyoruz." Göğsümde bir acı hissediyorum, on dokuz yıl önce olduğu gibi, birkaç hafta arayla kaybettiğim kız kardeşim ve annemin kaybı hala çok taze.

"Kendini bu kadar zorlama, Xan," diyor Tobias. "Her küçük şeyin cevabını bilmek istediğini biliyorum, ama bu... On dokuz yıllık bir gizem, belki de asla çözemeyeceğiz. Bildiğimiz kadarıyla, anahtar annemin babamın aşk mektuplarını sakladığı kutuyu açabilir, bu durumda da mektuplar gizli kalmalı." Gülümsüyor ve titriyor.

"Babamla konuşmalıyız," diyor Nicholas. "O bir şeyler biliyor olabilir."

"Henüz değil," diyorum. "Önce biraz daha araştırmak istiyorum."

"Annemin arkadaşlarıyla iletişime geçmeye ne dersin?" diye sorar Tobias. "Anahtarın neyi açtığını biliyor olabilirler. Kadınlar konuşur, değil mi?" Saskia'ya bakar, sonra Imogen'a onay için bakar.

"Bence sen yoktan bir gizem yaratıyorsun," diyor Saskia. "Ayrıca, annemin arkadaşlarını nasıl bulacağız ki?"

"Bir adres defteri olmalı." Tobias onay için bana bakar, ben de omuz silkerim. Hatırlamıyorum, ama bu yok demek değildir.

"Bir çalışanımıza annemin eşyalarını depodan toplamasını söyleyeceğim. Ofisinde bir şey yoksa, bu anahtarın açtığı şey annemin kişisel eşyaları arasında olabilir." Annemin eşyalarını karıştırıp acı hatıraları canlandırmak hoşuma gitmiyor, ama anahtarın gizemini çözerse, yaparım.

"İyi fikir," diyor Nicholas. "Christian ve ben birkaç gün içinde geri döneceğiz. Belki birlikte eşyalarını karıştırabiliriz."

"Biz de yardım ederiz," diyor Tobias, Saskia'ya bakarak, Saskia da başını sallıyor.

"Harika," diye iç geçiriyorum. "Dediğin gibi, belki de önemsiz bir şeydir, belki de önemli bir şeydir."

"Senin ve Annabel'in kaçırılmasının arkasındaki gerçek mühendisin kim olduğu gibi," diyor Nicholas.

Yine omuz silkiyorum. Kardeşlerim, öldürdüğüm o iki adamın kaçırılmamızı planladıkları teorisine hiç inanmadığımı biliyorlar. Her şey çok titiz, çok iyi düşünülmüştü. Ta ki kaçıp, o günden beri beni rahatsız eden bir dizi olayı başlatana kadar.

"Mümkün."

"Umarım öyledir," diyor Christian. "Cevapları hak eden biri varsa, o da sensin, Xan."

"Evet." Imogen'ın elini sıkarak dikkatini çekiyorum ve başımı kapıya doğru çeviriyorum. "Şu an için yapabileceğimiz başka bir şey yok sanırım. Hava çok güzel, ben de güzel karımı gezmeye götüreceğim."

"Ona dikkat et, Imogen," diyor Tobias gülümseyerek. "Sen onun atlardan bahsettiğini sanıyorsun, ama ben gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. Aklında başka bir tür gezinti var."

Imogen kıkırdar. Ben gözlerimi deviririm. "Yirmi altı yaşındasın Tobias. Artık büyüme zamanı değil mi?"

"Tanrım, hayır. Asla. Büyümek çok sıkıcı geliyor, özellikle de poster çocuğuyun."

Christian'ın omuzları bastırılmış kahkahalarla titrerken, Saskia Tobias'ın koluna yumruk atar. "Sen cesursun, sevgili kardeşim. Çok cesursun."

"Ya da aptal," diyor Nicholas.

Kardeşlerimi şakalaşmalarına bırakıyorum. Kulaklarının duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde durup Imogen'in beline sarılırım.

"Tobias'a bunu asla itiraf etmem, ama o yanılmıyordu."

Şaşırmış gibi davranıyor, gözlerini kocaman açıp hızla kırıştırtıyor. "Alexander De Vil, günün ortasındayız."

"Bu da seninle oynamak için saatlerce vaktim olduğu anlamına geliyor." "Yapmam gereken işler var."

"Kaliforniyalılar henüz internete girmiyorlar. Bolca vaktimiz var."

"Öyleyse ben de biraz eğlenebilirim." Vücudumuzun arasına elini uzatıp sikimi okşadı. Zaten yarı ereksiyon halindedir, ama onun dokunuşuyla elmas gibi sertleşir.

Onu kollarımın arasına alıyorum, ılığı duvarlarda yankılanıyor, Şüphesiz Tobias'ı niyetimden haberdar ediyor. Normal desibel seviyesinde duyulmayabiliriz, ama Imogen o ılığıyla muhtemelen atları korkutmuŐtur. Tobias bir dahaki görüŐmemizde tek kelime bile ederse, dişlerini dökerim. Ama yine de, en küçük kardeşim eylemlerinin sonuçlarını düşünmez ve pek de umursamaz. Sadece bir set implant taktırır ve gününe devam eder.

Karımın içine girme isteğim her zamanki gibi g   l , ama onun kıyafetlerini ve sonra da benimkileri çıkarırken yüzündeki ifade beni duraksatıyor.

Birkaç adım geri çekilip, kendimi k   nden tutuyorum. Imogen dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Omurganın tabanı ısınır ve testislerim gerilir. Dudaklarını ayırır ve ben de penisimin altını dilinin üzerine koyarım. O hafif dokunuş bile beni doruğa yaklaştırır. Umarım o masumiyetini ya da büyük gözlerinin benimkilere kilitlenip, ağzını benim etrafımda kapatıp emmeye başladığında göz kırpmasını asla kaybetmez. Bu her seferinde benim sonum oluyor.

Gelme düşüncelerini bir kenara bırakıp, rahatlamaya çalışıyorum. Ağzının  ekiciliği, dilinin dokunuşu, yumuşak ellerinin testislerimi okŐadığı hissi. Sürekli övgüde bulunuyorum ve o da her övgüde mırıldanıp gururlanıyor.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, Imogen. Ağzın benim için yaratılmış, tıpkı amın gibi. Islandın mı, Küçük Piyon?"

Yutkunur ve bir kez göz kırpar.

"Ne kadar ıslak? Göster bana."

Eğilip bacaklarının arasını okşadıktan sonra ıslak parmaklarını bana gösterdi. Eğilip dilimi parmaklarının üzerinde gezdirdim ve onu temizledim. Tadı beni çılgına çevirdi. Sikimi ağzından çıkardım ve elimi uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettim. "Yatağa."

"Ama sen... boŐalmadın."

Tanrım, domates rengi olmaya çalışmadan cinsel bir Şey söylemeye çalışmasını çok *seviyorum*.

"Oh, boŐalacađım. Yüzüme fıŐkırtmanı sağladıktan sonra."

Şimdi iki kez yaşadığımız gece olarak düşündüğüm o geceden beri ona bunu yaptıramadım. Bu, doğru miktarda sabır ve vücut işaretlerine dikkat ederek orgazm elde etmek gibi bir Şey değildir.

doğru miktarda sabır ve vücut işaretlerine dikkat ederek kesin bir garanti gibi değildir. Aşırı rahatlamış bir durumda, bir tür trans halinde olmalı, nerede olduğunu, ne yaptığını unutmali ve vücudunun onu yönlendirmesine izin vermeli.

Sırt üstü yatıyor, başı tek bir yastığa yaslanmış. Ben yatağın ayak ucunda durup ona bakıyorum. Ateş kırmızısı saçları, solgun teni (kızarmadığında) ve hissettiklerini yansıtan parlak yeşil gözleriyle bir güzellik. Ama o bundan daha fazlası. O benim kurtuluşum. Bir şekilde, kırık kalbimi sevgi ve şefkatle sarmış ve ben farkına varmadan beni yeniden bir araya getirmiş.

"Bana öyle baktığında kendimi açıkta hissediyorum."

"İyi. Açık olmanı istiyorum. Benimle birlikteyken savunmasız olmanı istiyorum."

"Görev tamamlandı."

Gülümsüyorum, ayak bileğinden dizlerine, uyluklarına kadar öpüyorum. Parıldayan amını atladığımda, hayal kırıklığıyla homurdanıyor ve göğsümde bir kıkırdama uyandırıyor.

"Bugün çok talepkarsın."

Uyluklarını genişçe açarak, aralarına yerleşip güzel göğüslerini yalıyorum. Onun tatlı dudaklarını öpüyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. Onunla acele etmiyorum. Vücudu gevşediğinde ve tamamen rahatladığında, bacaklarının arasına geçiyorum. Onu yalıyorum, sert küçük meme ucunu dişlerimle emiyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum, onu yataktan kaldırıp adımı haykırmasına neden olan noktaya ulaşmak için parmaklarımı eğiyorum.

Orgazmının ilk dalgası parmaklarımda dalgalanıyor, vücudu yapması gerekeni yaparken kasları dalgalanıyor. İkinci dalga bana arzuladığım şeyi veriyor ve yüzümü onun sıvılarıyla ıslatırken kendimi lanet bir kral gibi hissediyorum. Piyonunun ayaklarının dibinde yatan bir kral. Onun amından içiyorum ve klitorisini ovuyorum, ta ki o saçımı tutup sertçe çekene kadar.

"Çok fazla," diye mırıldanıyor.

"Yapamıyorum..." "Hassas mısın?"

"Evet. Acıyor."

Onun yanına uzanıp kollarımla onu sarıyorum, nefesimizi düzenlerken göğüslerimiz inip kalkıyor.

"Şimdi beni sikebilir misin?" Kızarıyor ve ben sırtıyorum.

"Seni seviyorum." Hala hassas olması ihtimaline karşı, onu üstüme çekip sikimin üzerine oturtuyorum. Böylece kontrol onda oluyor. Kendini tamamen aşağı indirirken iç çekiyor ve beni köküne kadar alıyor. Ben de iç çekiyorum. Amcığı ruhuma merhem gibi geliyor.

"Ben de seni seviyorum." İki avucunu göğsüme koyar. "Beni nefret etmen için çok uğraştım, böylece beni bırakırsın diye, ama şimdi sensiz tek bir gün bile yaşamak istemiyorum."

Kaşlarımı çatarak, ayağa kalkmadan önce onu durduruyorum. "Bekle. Yaptığın onca şey, evliliği bitiren kişinin ben olmam için miydi?"

"Evet." Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi, gayet doğal bir şekilde söylüyor. Gülmeye başlıyorum ve birkaç saniye içinde durduramıyorum. "Biz aptalız." "Ne demek istiyorsun?"

"Seni izole ettim çünkü *senin* bitirmeni istedim. Babamı zayıf göstererek Konsorsiyum ile sorunlar yaşamayı göze alamazdım. Boşanmayı talep eden kişinin sen olman gerekiyordu."

"Ben de sana sormadım çünkü sorarsam babama ne olacağından endişelendim."

"Yetişkin gözetimine ihtiyacımız var."

O gülümsüyor. "Bence kendi başımıza gayet iyi idare ediyoruz." Gülümsemesi sönüyor. "O zaman boşanma belgelerini hazırlatmak *senin* için çok zor olmuş olmalı. Neyi riske attığını bilerek."

Penisim gerilir, rahatlamamı ister. Onun içine girerim ve o nefesini tutar.

"Öyleydi, ama seni özgür bırakmak daha önemliydi."

Sonrasında yaşananlar hala benim için çok taze, uzun süre düşünemiyorum. Evrenin benim eşim, eşim olarak yarattığı kadını neredeyse kaybediyordum ve hepsi benim hatam olacaktı. Kendimi başka bir güçlü itişle oyalıyorum ve o konuşmayı bırakıp hareket etmeye başlıyor.

Uzun süre dayanamıyorum, kendimi tutmaya da çalışmıyorum. Boşaldığımda, karımın gözlerine bakıp onu sevdiğimi tekrar söylüyorum.

Bu güzel, masum, yirmi iki yaşındaki kadın bana aşk hakkında hayal edebileceğimden çok daha fazlasını gösterdi. Kaybolmuştum, çok kaybolmuştum

ve o beni buldu.

Beni buldu ve sefalet dolu bir hayattan kurtardı.

Bunu ona asla ödeyemeyeceğim, ama hayatım boyunca bunu deneyeceğime emin olabilirsiniz.

Kırk İkinci Bölüm

IMOGEN

Camlara vuran yağmur sesiyle uyanıyorum. Dışarısı aydınlık ama gökyüzündeki bulutlar sanki şafak vakti değil de alacakaranlık vaktiymiş gibi bir hava yaratıyor. Alexander'ın geniş göğsüne sokulmuş olsam da, mesanem patlamak üzere.

Kollarını belimden çekip yataktan kayıyorum. Her yerim ağrıyor. Alexander saatlerce benimle oynamayı planladığını söylerken şaka yapmıyordu. Şikâyet ettiğimden değil. Beş orgazmdan şikayet edecek olan ancak bir aptal olabilir.

Banyo ışığını kapalı bırakarak, aynanın altına elimi salladım ve ışık yandı. Nereye gittiğimi görmek için bu ışık fazlasıyla yeterliydi. Tuvaleti kullandım ve ellerimi yıkadım. Ellerim biraz kuru hissettirdi, bu yüzden dolabı açtım ve el kremi almak için uzandım, ama gözüm açılmamış tampon paketine takıldı.

Bir saniye sonra midem bulanır. Oda dönmeye başlar, lavabonun kenarlarına tutunurum, o kadar sıkı tutunurum ki parmak eklemlerim beyazlar. Olamaz. Olamaz. İki hafta sonra bir sonraki iğne vuruşum olacak. Kafamda hızlıca hesap yaparım. Adet dönemim dört gün önce başlamalıydı. Geciktim. Hiç gecikmezdim. Ben şanslı olanlardanım. On üç yaşında ilk adetimi gördüğümünden beri, saat gibi düzenliyim ve göğüs ağrısı ve mide krampları gibi birkaç yan etki dışında pek bir sorunum yok.

Kontraseptif iğne vurulmasına rağmen hala adet görüyordum. Ama şimdi... hiçbir şey yok.

Midem bulanıyor. Lavaboya eğilip yüzüme soğuk su serpiyorum. Hamileysem, bu ne anlama geliyor? Kontraseptif nasıl başarısız olabilir? Neredeyse kusursuz olduklarını sanıyordum.

Yatak odasına geri dönerken bacaklarım titriyor. Alexander hala derin uykuda, kolu benim tarafıma uzanmış, sanki bilinçaltı hala orada olduğumu düşünüyor gibi.

Cep telefonumu alıp arama motoruna sorumu yazıyorum. Aldığım cevap beni hiç rahatlatmıyor. Alexander'ın doktorunun bana verdiği doğum kontrol iğnesi yüzde doksan dokuz oranında etkilidir. Bu, her yüz kişiden birinin kendini güvende hissederken hamile kalacağı anlamına gelir.

Yüz kişiden biri olmak da benim şansım.

Ancak, belki de fazla aceleci davranıyorum. Son üç ayda çok şey yaşadım. Belki vücudum uyum sağlıyor ve aslında hamile değilimdir. Geçen ay ve ondan önceki ay adet dönemim gecikmedi, ama bu bir şey ifade etmiyor. *Etmiyor.*

Bacaklarımın gücü kesilmeden önce yatağa çöküp, avucumu karnıma bastırıyorum. Hamile kalırsam, bu Alexander ve benim için ne anlama gelir? Onun mantığına katılmasam da, çocuk sahibi olma konusundaki korkusu onun için gerçek, bu yüzden saygı duyuyorum. Ama seçim yapmak zorunda kalırsam...

Kürtaj düşüncesi beni derinden rahatsız ediyor — zihnimin derinliklerinden süzülüp gelen ve beni boğmakla tehdit eden karanlık bir gölge gibi. Kadınların seçim hakkını tamamen destekliyorum, ama bu benim kendim için yapabileceğim bir seçim değil. Alexander benden onu mu yoksa bebeği mi seçeceğini sorarsa, bu benim için düşünmeye bile gerek olmayan bir şey, ancak onu kaybetmek kalbimi ikiye bölecektir.

Çok ileri gidiyorsun.

İlk yapmam gereken şey test yaptırmak, ama bu da başlı başına bir sorun yaratıyor. Alexander'ın haberi olmadan Oakleigh'den ayırlamam, ayrılabilsem bile ona nereye gittiğimi söylemek istemiyorum. Yalan söylemeyeceğim. Uyandığında, ben...

"Ne oldu?"

Omzumun üzerinden bakıp gülümsediğimden emin oluyorum. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

Gülümsememe karşılık vermiyor. "Ne oldu diye sordum. Konuyu saptırmayı bırak."

Beni bu kadar kolay okumasından midem bulanıyor. Yalan söylemek istesem bile söyleyemem. Bir saniyede içimi okur.

Yatakta kıvrılarak bacaklarımı çapraz yapıp ellerimi birleştiriyorum. "Geç kaldım."

Kaşları çatılır. "Neyi geç kaldın? Bir yere gitmen gerektiğini bilmiyordum."

Hafifçe başımı salladım, dişlerimi dudağıma ısırdım. "Adetim gecikti."

Alexander'ın yüzündeki tüm kan çekilir ve onu hiç bu kadar solgun görmemiştim. Yanağındaki bir kas titrer ve arka arkaya en az on kez gözlerini kırpar. "Bu normal değil mi?"

Gerçeği saklayacak değilim. "Evet. Hiç gecikmedim."

"Yani, sen...?" Gözleri karnıma düşer. "Sen... olabilir misin?"

"Hamileyim. Evet."

Başlangıç silahı ateşlenmiş gibi yataktan fırlar. Odanın uzunluğunu birkaç kez boydan boya yürür. Başka bir durumda, çıplak, elleri belinde, yukarı aşağı yürürken penisi sallanan halini izlemek komik olurdu. Ama şu anda içinde bulunduğumuz durumda komik olan hiçbir şey yok.

Yatağa geri dönerek, komodinden telefonunu kapar ve ekrana dokunur.

"Kimi arıyorsun?"

"Carter. Lanet olası cevaplar istiyorum."

Onun beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceği ve ben giyinirken talihsiz Doktor Carter'a bağırmaya devam edeceği yönündeki aptalca umudumu bir kenara atıyorum. Şüphesiz doktoru buraya çağırıp hamilelik testi yaptıracaktır, böylece endişelenecek bir şey olup olmadığını ya da hayatımda ilk kez adetimin geciktiğini öğreneceğiz.

Zaman geçerken, hangisi için dua ettiğimi bilmiyorum.

Birine aynı anda iki seçeneği sunan evren ne kadar acımasız. Eğer hamileysem, çocuğumu korumak için Alexander'dan vazgeçmek zorundayım.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Kot pantolonumu giyiyordum ki, o dolabımın kapısında belirdi. Saçları parmaklarıyla taramış olmalı ki dağınıktı ve hala tebeşir gibi solgundu.

"Carter yarım saat sonra burada olacak."

"Tamam." Kot pantolonumu ilikledim, ama yanından geçerken kolumu tuttu.

"Konuş benimle."

Yutkunuyorum. "Ne söylememi istiyorsun? Senin pozisyonun ne olduğunu açıkça belirttin. Ve ben de buna uymaktan memnundum, çünkü seni elde etmemin tek yolu buydu. Ama hamileysem, kürtaj yaptırmayacağım. Bunu açıkça belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Beni bırakır ve elini yine kalın saçlarına daldırır. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Carter bana hamile kalma ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu söylemişti."

"Neredeyse kelimesinin çok ağırlığı var, değil mi? Hiçbir şey yüzde yüz kesin değil, ya da öyle görünüyor." Ama o kadar şaşkın görünüyor ki, bir şekilde yükünü hafifletmek için şiddetli bir dürtü duyuyorum. "Belki de süper spermin vardır."

O hafifçe gülümsediğinde içimde bir umut ışığı parlar.

"Bir pelerin yaptıracağım."

"Öyle yapmalısın." Elimi koluna koyuyorum. "Endişelenecek bir şey olduğu kesinleşene kadar endişelenmeyelim."

Onu giyinmesi için yalnız bırakıyorum ve giyinince, doktoru beklemek için çalışma odasına gidiyoruz. Alexander huzursuz ve beyninde çarkların döndüğünü, en azından onun için korkunç olan bu durumdan bir çıkış yolu aradığını neredeyse görebiliyorum.

Ya bir şekilde kürtaj yaptıırırsa? Yemeğime zehir katarsa ya da haberim olmadan beni uyutursa? Bunu çok kolay yapabilir ve çocuklara karşı görüşlerini hiç gizlemiyor.

Hayır. Bu kadar yol geldik. Eğer hamileysem, bizim için bir yol olmalı. *Olmalı*. Ve eğer o kırmızı çizgisinde ısrar ederse,

çocuğu tek başıma büyüteceğim. Ondan hiçbir şey istemeyeceğim, ama çocuğumu aldırmayı reddediyorum.

Anne olma fikrine o kadar çabuk alıştım ki, test sonucu negatif çıkarsa yıkılırım. Asla kasten hamile kalmazdım, ama hamile olma ihtimalim beni kendimi kucaklayıp odada dans etmek istememe neden oluyor.

Ama yapmayacağım. Bu Alexander'ı çileden çıkarır. Ben sevinçten patlarken, o en kötü kabusunu yaşıyor.

Doktor Carter geldiğinde, Alexander'dan daha solgun görünüyor. Zavallı adam, testim pozitif çıkarsa asılacağını, parçalanacağını ve dörde bölüneceğini düşünüyor olmalı ve Alexander'ı tanıdığım kadarıyla, bu mümkün de olabilir.

Kocam sosyal nezaket kurallarını bir kenara bırakıp parmağını bana doğru uzatıyor. "Onu test edin."

Elleri titreyerek, doktor çantasından bir kutu çıkarır. Bu, birçok mağazada gördüğüm yüzlerce hazır hamilelik testi kitine benzer. Kutu bana uzatılır.

"Sonuç pozitif çıkarsa, kan örneği alıp hamileliği doğrulamak için laboratuvara göndereceğiz. Ancak bu testler çok güvenilirlerdir."

"Peki ya negatif çıkarsa?" diye soruyorum.

"Bu size kalmış." Alexander'a gergin bir bakış atar, Alexander ise adama öylesine zehirli bir bakış atar ki, adam titremeye başlar. "Yine de kan testi yapabilirim, özellikle adetiniz gecikmişse ve endişeleniyorsanız. Ya da bekleyip ne olacağını görebiliriz."

Kutuyu ondan alıyorum. "Yani, ne yapacağım? Çubuğa işeyip bekleyeceğim mi?"

"Öyle sayılır." "Ne kadar süre?" "Üç dakika."

"Tamam." Asben kapatırken kapıyı kapıyı kapıyı banyo banyo Alexander'ın ofisine bitişik olan kapı açılır.

"Ne oluyor, Carter? Bir cevap bulsan iyi olur."

Doktorun ayrıntılı cevabını duymuyorum, sadece cevap verirken çıkardığı düşük bir gürültü duyuyorum. Kutuyu yırtıp açıyorum ve kot pantolonumu ve

k lotumu aŗađı çekerim.

"Babamın bununla ne ilgisi var?"

Kaŗlarımı  atıyorum. İyi soru. Yine, doktor çok sessiz konuŗuyor, onu duyamıyorum. Kendimi iŗemeye zorluyorum. Emir  zerine yapmak daha zor, ama çubuğu ıslatacak kadar yapabiliyorum.

"Oh, buna emin olabilirsin," diye bağırıyor Alexander.

Kapının ötesindeki oda sessizliğe bürünür. Alexander ona yumruk atmıŗ olsaydı, bunu duyardım, değil mi?  ubuğu lavabonun kenarına koyar, kendimi silip i   amaŗırımı giyer ve kot pantolonumu bağlarım. Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra saatimin zamanlayıcısını    dakikaya ayarlarım. Hayatımın en uzun    dakikasıdır.

Alarm  alar.

 ubuğu alırım.

Kalbim g  s mde g m g m atıyor, sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Alexander'ın ofisine geri dönüyorum. O masasının yanında duruyor. Doktor Carter oturuyor, ya da belki bacakları tutmadı. Alexander'ın ona oturması için nezaket gösterip davet edeceğini hayal edemiyorum. Ciğerlerimi patlatacak kadar derin bir nefes alıyorum.

Bandajı bir çırpıda çıkar. Bandajı bir çırpıda çıkar.

"Sonuç pozitif."

Kırk Üçüncü Bölüm

ALEXANDER

Dünyam alt üst oluyor, oda eğiliyor ve dönüyor. Masamın kenarını tutuyorum ve her şeyin düzelmesini bekliyorum, ama düzelmeyecek. Düzelemez. Kendime asla yapmayacağıma söz verdiğim tek şey başıma geliyor ve bu noktaya nasıl geldiğimi anlamıyorum. Zihnim dönen tabaklar gibi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, etrafımda parçalanıyorlar ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Kontrolü kaybetmiş hissetmek, sanki olaylar benim tarafımdan değil de bana oluyor gibi, benim için bir tetikleyici. En kötü kabusum ve onu yaşıyorum.

Carter'ın ceketinin yakalarını tutup onu kendime doğru çekerim, yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıktadır. "Bu nasıl oldu *lan*? Ve bir kez daha babamla konuşmam gerektiğini söylersen, Tanrı şahidim olsun, seni pencereden dışarı atarım."

"Alexander." Imogen elini koluma koyar, ama normalde dokunuşu beni sakinleştirirken, bu sefer sinirlenirim. Kolumu havaya kaldırıp onu iteklerim ve Carter'ı tekrar yakalarım.

"Bana bunun nasıl olduğunu anlatmak için beş saniyen var ve sana yüzde bir ihtimal olan saçmalıklardan uzak durmanı şiddetle tavsiye ederim.

. Olasılıkların farkındayım, ama bu öyle değil. Bunu biliyorum. Cevaplar istiyorum ve sen bana cevap vereceksin."

Carter'ın gözleri şişer ve sanki birinin gelip onu kurtarmasını beklermiş gibi sağa sola bakar.

"Beş," diyorum.

Sessiz kalır.

"Dört."

Hala bir şey yok. Onu pencereye doğru çekerim. "Üç!" diye bağırırım. "İki. O..."

"O bir plasebo idi!" diye bağıırır Carter. "Baban bana, eğer bana gelip karına doğum kontrol hapı vermemi istersen, ona plasebo enjekte etmemi söyledi."

Imogen sendeliyor, öne doğru eğilerek ellerini kanepenin koluna dayıyor. Carter'ı o kadar ani bir şekilde bırakıyorum ki, kışının üstüne düşüyor. Kalkmaya çalıştığında, ayağımı göğsüne koyuyorum.

"Yalan söylüyorsun." Artık bağırmıyorum. Sesim ölümcül bir hava aldı, bir hedefi öldürmeden hemen önce kullandığım tonla.

"Yalan söylemiyorum. Yemin ederim, Alexander. Babana sor. Sana yalan söylemem."

Ayağımı çekip çömeliyorum ve onu boynundan yakalıyorum. "Ama yalan söyledin, Carter. Bana yalan söyledin. Artık sadakatinin kime olduğunu biliyorum ve o kişi ben değilim. Sadakatsiz çalışanlara ne olur biliyor musun? Kovulurlar."

"Alexander." Imogen'in sesi şimdi daha sert, dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Onu bırak."

Parmaklarımın kasılmasından Carter'ın dudakları maviye dönüyor, bacakları çırpınıyor, o da benim görüş alanıma giriyor. "Onu bırak, bebeğim. Benim için. Onun suçu değil."

Karımın gözlerine bakıyorum ve karşımda sadece sevgi ve anlayış gördüğümde, içimdeki öfke sönüyor ve içime bir huzur yerleşiyor. Carter'ın boğazını tutan ellerimi bırakıyorum. Carter yanına yuvarlanıyor, öksürüyor, nefes nefese kalıyor ve boynunu tutuyor. Dik duruyorum ve eğilmiş olan karımı ayağa kaldırıyorum.

"Çık git Carter, fikrimi değiştirmeden."

Ayağa kalkar, çantasını alır ve kapıya doğru koşar. O gittikten sonra, gözlerimi tekrar Imogen'a çeviririm. "Sanırım

babamla konuşsam iyi olacak."

"Hayır, Alexander. Babanla konuşmayacaksın. Babanla *biz* konuşacağız. Ben senin karınım. Fırtınada sığınağınım. Senin destek yapınım, senin de benim. Ayrıca, bunu bana yapan sensin. Bence babanın açıklamasını ilk elden dinlemeyi hak ediyorum." Kollarını boynuma doladı ve bana doğru yaklaştı. "Bunu aşmanın bir yolunu bulacağız. Sana söz veriyorum."

Ona inanmaktan başka bir şey istemiyorum, ama inanabileceğimden emin değilim

Babamın odalarının birkaçını kontrol ettikten sonra, onu kişisel kütüphanesinde buluruz. İçeri girdiğimizde kaşları yukarı kalkar. Okuduğu kitabı bırakır, gözlüklerini çıkarır ve kitabın yanına koyar.

"Merhaba, siz ikiniz. Neden bu kadar ciddisiniz? Bir sorun mu var?"

Onu bulmamız on dakika sürdü ve bu süre içinde çeşitli açılış cümleleri düşündüm, ama şimdi o burada ve tüm o iyi çalışılmış monologlarım uçup gitti.

"Imogen hamile."

Hiç tereddüt etmeden, yüzünde parlak bir gülümseme belirir ve ayağa kalkarak elini uzatır. "Bu harika. Tebrikler. Çok heyecanlıyım..."

Elini havada bırakarak, "Carter'la konuştum" diye bağırdım.

Imogen belime dokundu. Beni desteklemek için mi, yoksa sakın olmamı sağlamak için mi, emin değildim.

"Ah." Babam koltuğunun yanındaki kanepeye işaret eder ve yerine oturur. "Oturmayacak mısın?"

Ayakta kalırım. "Neden? Tek bilmek istediğim bu, baba. Neden?"

Parmaklarını ağzının önünde birleştirip derin bir nefes aldı. "Lütfen oturun. İkiniz de."

Imogen önce hareket eder ve o oturduktan sonra benim ayakta durmamın bir anlamı kalmaz. Kanepenin kenarına otururum, vücudumdaki her sinir

sıkıca çekildi. Bu bir ihanet. Her zaman arkamı kollayacağına güvenmem gereken birinin korkunç bir ihaneti.

Tıpkı Imogen'a onu ve takip cihazını enjekte ettirdiğimde onu aldattığım gibi. Bu ikilem benim için de geçerli. İlk kez, kendimi gerçekten Imogen'ın yerine koyabiliyorum ve neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı ve o iki işkence dolu hafta boyunca beni terk ettiğini anlayabiliyorum.

"Nedenini bilmek ister misin? Çünkü, sevgili oğlum, bazen ebeveynler çocukları için en iyisinin ne olduğunu çocuklardan daha iyi bilir."

"Yani, torun istediğin için, *benim* isteklerimi, ihtiyaçlarımı hiçe saymanın sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Senin ihtiyacın olduğunu düşündüğün şey ile benim ihtiyacın olduğunu bildiğim şey aynı şey değil."

Göğsümde bir sıcaklık yükselir, çenem gerilir, ellerim yumruk olur. Imogen bu sefer omzuma dokunur. Bir nefes alırım, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Kalp atışlarım yavaşladıkça beynim çalışmaya başlar. Babam çocuk sahibi olmamaya karar verdiğimi nasıl biliyor?

"Kim söyledi? Nicholas mı? Tobias'tı, değil mi?" Çocuk sahibi olmamaya karar verdiğimi lanet olası kardeşlerime hiç söylememeliydim. Kendimden başka kimseye güvenemem. Tabii... Lilian bunca zamandır babama rapor veriyorsa? Carter verdi, o zaman neden o da vermesin? Yıllardır bana yalan mı söylendi?

"Kimse konuşmadı." Babam öne doğru eğildi. "Alexander, sen benim oğlumsun. Seni kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Imogen mezun olduktan sonra onunla evleneceğini bilmeme rağmen, zaman yaklaştıkça, kararlarının hala Annabel ve annene olanlardan etkilendiğini biliyordum." Sağ omzunu kaldırdı. "Bu yüzden müdahale ettim."

"Buna hakkın yoktu!" diye bağırırım. "Bana ya da Imogen'e bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Senin de onun bilgisi olmadan ona doğum kontrolü yaptırmaya hakkın yoktu, ama bu seni durdurmadı."

Ben yüzümü buruşturuyorum, o da iç çekiyor. "Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaparız, ama evlat, baba olmak senin kaderin. Bebek doğduğunda, tüm bunların değiştiğini anlayacaksın." Elini dizime koyuyor. "Bu

Senin görevin bu, Alexander. De Vil soyadı benden, senden, hepimizden daha önemlidir."

Boğazıma bir yumru oturur ve birkaç yudum yutkunmadan geçmez.

"Ya bir şey olursa, baba? Annabel'i ya da beni kaçırılmaktan koruyamadın. Ya ben de çocuğumu koruyamazsam?"

Bu acımasız ve zalim bir darbe. Gözlerimin önünde küçülüyor, omuzları bunca yıldır taşıdığı yükün ağırlığı altında eğiliyor. Kendini "ya eğer"lerle nasıl işkence etmiş olmalı. Ben bir kız kardeşi kaybettim, ama o bir çocuğu ve bir eşini kaybetti. Bu beni mahvettiye, onu mahvetmiş olmalı.

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Hayır." Babam başını sallar. "Sana defalarca söyledim evlat, bana asla özür dilemek zorunda değilsin. Koruma konusunda ise hiçbir garanti yok. On dokuz yıl öncesine göre daha iyi teknolojimiz var, ama hayat risklerle doludur. Tüm çocuklarımı pamuklara sarmak istesem de bunu yapamam, sen de kendi çocuklarına bunu yapamazsın. Ama kendimizi hayatın acılarından uzak tutmak çözüm değildir. Böyle yaparsak potansiyelimizi gerçekleştiremeyiz."

Bana gülümsüyor, sonra Imogen'a. "Kararı senden aldığım için üzgünüm, Imogen, ama ikinize de söylüyorum, çocuğunu ilk kez kucağına aldığı anda, başka hiçbir şeye benzemeyen bir sevgi duyarsın." Bakışlarını sadece bana çeviriyor. "Asla gerçekleşmeyebilecek bir olay yüzünden kendinizi bundan mahrum bırakmanıza izin veremezdim. Belki doğru şekilde davranmadım, ama bu sizin için ve bu çocuğa ve umarım daha sonra doğacak tüm çocuklara harika bir anne olacağını bildiğim bu muhteşem kadın için en iyi yoldu."

Babamın söylediği şey mümkün mü? Bir yalandan doğan sözde bir gerçek mi yarattım, gerçekte tam tersi olmasına rağmen korkunun beni baba olmak *istemediğime* ikna etmesine izin mi verdim?

Yıllar boyunca Lilian ile yaptığım yüzlerce konuşmanın etkisiyle, Imogen'a bakıyorum.

"Baba, bizi yalnız bırakır mısın? Karımla konuşmam lazım."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. O da elimi tuttu ve avucunu benim avucuma sürttü. Dairemize çıkmak yerine, onu

aşağıya, ön kapıya doğru götürdüm. Sabah yağmurunu dinmiş, gökyüzü kabarık beyaz bulutlarla dolmuştu, güneş o kadar sıcaktı ki ceketlerimize gerek kalmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Görürsün."

Şapele vardığımızda, içeri girmek yerine, annem ve kız kardeşimin gömülü olduğu mezarlığa doğru yöneliyorum. Mezarlarının başında duruyorum. Imogen hiçbir şey söylemiyor, ama onun desteğinin, sevgisinin gücünü hissediyorum ve bu beni alçakgönüllü kılıyor.

"Annabel öldükten sonra, duygularımdan kendimi kopardım. Çok acı vericiydiler. Nadiren neşe, heyecan veya zevk hissettiğimde, suçluluk duygusu beni ezip geçiyordu, çünkü Annabel bunları hissedememişti ve bildiğiniz gibi, onu kurtaramadığım için kendimi suçluyordum. Ama bu, onu ve annemi kaybetmenin beni mahvetmesinin sadece bir yönüydü."

Ona dönüp parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Yüzlerce terapi seansı yaptım, ama Lilian'ın söylediklerini hiç gerçekten dinlemedim. Haftada bir kez yaptığım ziyaretlerin dışında, duygularımın gerçeğini ortaya çıkarmak için hiçbir çaba sarf etmedim. Bunun yerine, onları yalanlarla maskeledim ve bu yalanlar o kadar kök saldı ki, beynim onları gerçeklerden ayıramadı. Çocukların güvenliğini garanti edemeyeceğim için çocuk istemediğime kendimi inandırdım. Fark edemediğim şey, olası bir geleceğe dair korkumun hayatımı nasıl yönlendirdiğiydi. Kendimi zarardan koruduğumu sanıyordum, ama tam tersi doğrudu. Baba olma şansını kendimden esirgediğim için, kendime zarar vererek yıkıma kadar götürdüm."

Ellerini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Özür dilerim, Imogen. Her şeyi yanlış yaptım. Testin pozitif çıktığını söylediğinde, ilk yapmam gereken şey seninle konuşmaktı. Nasıl olduğunu, nasıl hissettiğini sormalıydım. Bunun yerine, sevgi dolu bir kocanın yapması gerekenin tam tersini yaptım. Lütfen beni affet. Tüm kalbimle daha iyi olacağıma söz veriyorum."

"Tek bir sorum var," diyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Neymiş o?"

"Bu bebeği istiyor musun?"

Bakışlarımı kız kardeşimin mezarına çeviriyorum. Yaşama, sevme, harika bir kadın olma şansını hiç bulamadan toprağın altına girmişti. Ne kadar harika *bir anne* olabilirdi. Ve birçok yönden Imogen bana onu hatırlatıyor. O da aynı ateşli, aynı yaşam sevinci ve tanıdığım çoğu erkekten daha cesur.

Annabel burada olsaydı, ne diyeceğini biliyorum. Ama yine de, o burada *olsaydı*, her köşede kötülüğün pusuda beklediği, bir hayatı yok etmek için fırsat kollayan bir dünyaya çocuk getirmek konusunda bu kadar içimi parçalayan korkularım olmazdı.

Konuş benimle Belle.

Imogen, sorusuna cevap vermemi sessizce bekliyor, ama ağırlığını dengelerken artan endişesini hissediyorum. Sorusuna hayır dersem, beni terk edecek. Beni değil, bebeği seçecek ve onu bunun için suçlamayacağım.

Boynumun arkasına bir esinti geliyor ve titriyorum. Annabel mi yoksa annem mi bana düşüncelerini bildiriyordu?

"Korkuyorum."

Imogen bedenime girerek kollarını belime doladı. "Ben de korkuyorum, ama bunu birlikte çözeceğiz. Buna dayanacak kadar güçlüyüz, Alexander. Seni kaybetmek istemiyorum." Başını geriye eğerek bana baktı ve gözlerinde o kadar çok sevgi vardı ki, içimde duygular kabardı.

"Ne karar verirsen ver, baba olacağın gerçeğini değiştirmez. Bu bebek De Vil soyadını alacak, yani artık "ya olursa" aşamasını geçtik. Ve bizimle birlikte, bizi koruyabileceğin burada yaşamamızın daha iyi olacağını düşünüyor musun?" Bir süre durup, sözlerinin etkisini bekledi. "Ve ne olursa olsun, bir çocuğa verebileceğin disiplin ve yönlendirme seni harika bir baba yapacaktır. Bu durumun böyle gelişmesinden nefret ediyorum. Seni her zaman korktuğun bir şeyi kabul etmeye zorlamak haksızlık, ama işte buradayız."

O haklı. Ne olursa olsun, ben baba olacağım. İş bitti, tohum ekildi. Kelimenin tam anlamıyla. Ve kimse karım ve çocuğuma benden daha iyi koruma sağlayamaz.

Ellerimi yüzüne koyup titrek bir nefes verdim. "Sen hamile olduğun için korkularım ortadan kalkmadı. Hiçbir zaman kalkmayacağını da sanmıyorum. Otoriter olmayacağıma söz veremem. Malikanedeyken bile boğucu bir güvenlik önlemi altında olacaklar ve muhtemelen bunun için benden nefret edecekler. Onlara takip cihazı taktırmakta ısrar etmeyeceğime de söz veremem. Bu konuyu bir süre düşünmem gerek, ama böyle bir karar verirsem, kararımı desteklemenizi istiyorum."

Onun samimi ve içten gülümsemesi beni büyüledi. "Eh, onları kendi özel yöntemimizle mahvedebiliriz."

Elimi saçlarının üzerinde gezdirip gülümsüyorum.

"Doğru." Başını omzuma yaslıyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Küçük Piyon. Hiç düşünmediğim kadar çok."

Birkaç dakika sessizce durup birbirimize sarılırız, hayatımızın geçirdiği ve geçireceği büyük değişimi sindiririz. İlk yağmur damlaları düşerken Imogen bana bakar.

"Kızımız olursa, ona Annabel adını koyabilir miyiz?"

Saf mutluluk dalgası beni sarar, kalbim genişler, içimdeki karanlık köşeleri ışık ve umutla doldurur.

"Güzel karım, bundan daha çok istediğim bir şey yok."

Kırk Dördüncü Bölüm

NICHOLAS

Xan ve Imogen'in birlikte satranç oynamasını izlemek benim için acı tatlı bir an. Onların birbirlerine ne kadar aşık olduklarını, nasıl güldüklerini ve birbirleriyle nasıl dalga geçtiklerini görünce içimde kıskançlık duyduğumu inkar edemem. Ama kararımı verdim ve bundan memnunum. Elizabeth iyi bir eş ve iyi bir anne olacak. O kolay bir seçim ve ben kolay olanı tercih ederim.

Imogen'in içinde çok fazla ateş var. Benim gibi baskın bir kişiliğe sahip biri için fazla kavgacı. Xan'ın da benzer olduğunu söyleyebilirdim ve Imogen ile evlenmeden önce o da benimle aynı fikirde olurdu. Ama Imogen sihrini konuştu ve kralı devirdi.

Elizabeth beni devirmeyecek. Denemeye bile niyeti yok.

Bu yüzden o benim için mükemmel eş. Babam bana Montague kardeşler arasında seçim yapmamı istediğinde tereddüt etmedim. Victoria, Imogen'a çok benziyor. Gözlerinde kötü niyetli bir bakış var. "Gel de gör ne olacağını" diyen bir bakış.

Onu evcilleştirebilirim, ama istemiyorum. Enerjimi işime harcamayı ve günün sonunda eve geldiğimde ne zaman çenesini kapatıp bacaklarını açacağını bilen uysal bir eşle karşılaşmayı tercih ederim.

"Oh, çok yaklaştın!" diye bağırır Imogen.

"Çok yakın, rahat edemiyorum," diye cevaplar Xan. "Sana çok iyi öğrettim."

"Pfft." Imogen, küçümseyen bir hareketle elini salladı. "Çalışmak için canımı dişime taktım. Bir gün, sevgili kocam, seni alt edeceğim."

"Her gün öyle değil mi?" Ona göz kırpar ve ben inlerim. "Lütfen, cinsel imalardan vazgeç."

Xan kıkırdar. Kardeşim, neredeyse hiç gülümsemeyen, somurtkan adamdan neredeyse tanınmaz hale gelmiştir. Onun adına mutluyum. Annabel'i kaybettiğimizde, çoğu kişiden daha fazla acı çekti. Benim için annemi kaybetmek en büyük darbe oldu, özellikle de onu suyun altında bulan kişi ben olduğum için. Gözleri, aşırı doz almayı seçtiği için pişmanmış gibi, ama hatasını çok geç fark etmiş gibi, kocaman açılmıştı.

O gözler o günden beri beni rahat bırakmıyor. Bu yüzden kendime birini sevmeme izin vermiyorum. Düşmanlarım buna inanmasa da, eskiden annesinin oğluydum. Onunla vakit geçirmeyi herkesten çok tercih ederdim, ama o Annabel olmadan yaşayamayacağı için beni terk etmeyi seçti. Bir taraf seçti ve o taraf ben ya da diğer yaşayan, nefes alan çocukları değildi. Bizimle kalmak yerine kız kardeşimi mezara kadar takip etmeyi seçti. *Benimle* kal.

Bu kararı için onu hiç affetmedim ve asla affetmeyeceğim.

Anneniz toprağın altında ve ulaşılamaz haldeyken ondan nefret etmek en kötü işkence türüdür. Kardeşlerimle onun hakkında konuşamıyorum. Onu bir kaideye oturtmuşlar ve hiçbir şey onu o yüce yerinden indiremez. Artık öldüğü için. Bu yüzden, kendimi zorlayıp patlatamadığım bir çıban gibi, bu duyguyu içimde çürümeye bırakıyorum.

"Sanırım dışarı çıkmak istemiyorsunuz." Huzursuz ve sıkılmış durumdayım, annemin sakladığı anahtarı bulmak, hatırlamak istemediğim anıları geri getirdi.

Şimdiye kadar eşyalarının yaklaşık yarısını inceledik, ama anahtarın uyabileceği bir şey bulamadık. Hepimiz için onun eşyalarını karıştırmak kolay değil, bu yüzden aşamalı olarak yapıyoruz. O anahtar on dokuz yıldan fazla bir süredir kar küresinin içindeydi. Birkaç hafta daha beklemek bir şeyi değiştirmez.

"Neredeydin?" diye soruyor Xan.

Omuz silkiyorum. "Noir?"

"O bir kulüp mü?" diye soruyor Imogen.

Başımı sallıyorum. Noir, ailemin sahip olduğu bir dizi gece kulübünden biri, ama en sevdiğim yer. Ortamını, müziğini, VIP alanına bakan güzel kızları seviyorum. Her şeyi seviyorum.

"Ben varım. Dans etmek istiyorum." Ayağa kalkar ve hafifçe sallanır. "Bir ev kadar büyüüp kapıdan geçemez hale gelmeden önce."

Xan sırtıyor. "Sence bu bebek ne kadar büyük olacak?" "Kim bilir? Yani" —onu baştan aşağı süzer— "sen oldukça irisin."

"Sakin söyleme," kardeşim cevap veremeden araya girdim.

"Bir şey söylemeyecektim."

"Yalancı." Parmakla onu işaret ediyorum. "Seni tanıdığımı unutuyorsun. İçini dışını."

"Farkındayım. Bu oldukça rahatsız edici."

Ayağa kalkıp kanepenin arkasından ceketimi alıyorum. "Elizabeth'i arayıp onu yolda alacağımızı söyleyeceğim."

"Vicky de gelebilir mi?" diye sorar Imogen.

"Hayatta olmaz" sözleri dilimin ucuna gelir, ama Xan benden önce davranır.

"Neden olmasın?"

Ben biliyorum.

"Gooseberry oynamak isteyeceğinden emin misin?"

Imogen kaşlarını çatır. "Gooseberry oynamak ne demek?"

"Bir kişi fazla olduğunda," diye açıklıyor Xan. "İki çift ve Victoria."

Imogen yeşil gözlerini bana çevirir ve nedenini bilmiyorum ama gözlerinde gördüğüm şey beni rahatsız eder.

"O zaman hepimiz onun böyle hissetmemesini sağlamalıyız, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Tamam. Gelebilir, ama o senin sorunun. Onun saçını okşayıp ona güzel olduğunu söylemem için benden özel bir çaba bekleme."

Kollarımı ceketimin kollarına sokarken, doğruca kapıya yöneldim. Şansım yaver giderse, Victoria daveti reddeder, ama her halükarda, ruh halim çoktan dibe vurmuştu ve gitmemeyi düşünmeye başlamıştım.

Ama bunu öneren ben olduğum için, öneriyi yaptıktan otuz saniye sonra vazgeçersem aptal gibi görüneceğim.

Victoria ile konuşmak zorunda değilim. Hatta ona bakmak zorunda bile değilim. Düğün günümün üç hafta kaldı. Elizabeth ile evlendiğimizde, kız kardeşinin parmaklarını yavaşça ceketinin eteğinden çekip çıkaracağım ve Montague'ların büyük kızını serbest bırakacağım.

Imogen başka bir en iyi arkadaş bulmak zorunda kalacak.

Ne yazık ki benim için bu gece Victoria da bizimle geliyor.

VIP alanına giriyoruz ve ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum. Bana birkaç kez sert bakışlar attı ve onun "Kız kardeşime bir prenses gibi davranmalısın" şeklindeki ateşli konuşmalarını dinleyecek havamda değilim.

Şans eseri, Imogen Victoria'yı dans pistine sürükler, ancak Elizabeth gitmeyi reddeder. Her zamankinden daha solgun görünüyor ve normalde de konuşkan biri olmasa da, bugün daha da sessiz.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "İyiyim. Biraz yorgunum, hepsi bu. Düzenlenmesi gereken çok şey var."

"Yakında bitecek," diyorum. "O zaman rahatlayıp nefes alabilirsin." Başını sallar. "Evet. Nefes almak. Bu çok iyi olacak."

Kısa sohbetimiz sessizliğe büründü. Düğün organizatörü yükün çoğunu üstlenmiş olsa da, düğün hazırlıklarıyla boğulmuş olduğunu düşünüyorum. Hala onaylaması, karar vermesi veya denemesi gereken şeyler var. Benim tek yapmam gereken takımımı giyip zamanında gelmek.

Onu düşünceleriyle baş başa bırakarak, Xan'a yaklaşıyorum ve her zamanki gibi iş konuşmalarına dalıyoruz. Araştırdığım bir izi öneriyorum ve o çok heyecanlanıyor, ki bu beni biraz rahatlatıyor. Imogen her şeyi öğrendiğine göre, Xan'ın içindeki şeytanları yok edip etmediğini merak ediyordum. Ama o, başka bir pisliği ortadan kaldırıp dünyayı biraz daha güvenli hale getirme fırsatı karşısında her zamanki gibi heyecanlı.

Tartışmamızı bitirdiğimizde, Elizabeth'i kontrol etmek için arkama dönüyorum, ama o orada değil. Dans pistini tarıyorum, ama sadece Imogen ve Victoria'yı görebiliyorum.

"Elizabeth'in nereye gittiğini gördün mü?"

"Hayır." Xan da dans pistini tarar. "Belki tuvalete gitmiştir."

"Evet, belki." Birkaç dakika bekledim, ama geri dönmediğinde, Xan hemen arkamda, dans pistine doğru yola çıktım. Imogen'in omzuna dokundum. İki kötünden daha az kötü olanı oydu. "Elizabeth'i gördün mü?" diye kulağına bağırdım.

Kafasını sallar, sonra eğilip Victoria'ya bir şey söyler, muhtemelen ona da aynı şeyi soruyordur. Victoria bizim masamıza bakar, sonra gözleri benimkilere kayar.

"Ona ne dedin?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Hiçbir şey. Düşün falan yüzünden biraz yorgun olduğunu söyledi, hepsi bu. Xan'la sohbet ettim, sonra arkamı döndüğümde gitmişti."

"Tuvaletlere bakayım," diyor Imogen.

"Seninle gelirim."

Victoria Imogen'ı takip eder, ama iki kadın Elizabeth'i bulamadan geri döner. Kalabalığın arasından geçerek kulübün daha sakin bir bölümüne giderim ve cep telefonumu çıkarırım.

"Sesli mesaj." Belki de Xan'ın Imogen'a yaptığı gibi ona da çip takmalıydım, o zaman yerini tam olarak belirleyebilirdim. Ama bu hiç aklıma gelmemişti. Xan, şüphesiz kişisel deneyimleri nedeniyle, her zaman güvenlik konusunda çok daha bilinçli olmuştur. Benim görüşüm, her hareketimizi takip eden yeterince güvenlik görevlisi olduğu için bunun gereksiz olduğu yönündedir. Ayrıca Elizabeth, Imogen gibi değildir. Güvenlik ekibi olmadan asla gizlice kaçmaya cesaret edemez.

"Ben deneyeyim," diye tersler Victoria. "Muhtemelen onu üzmüşsündür, ama egonla o kadar meşgulsün ki farkına bile varmamışsındır."

"Onu üzmedim."

Elini sallıyor ve ben onu kırmak istiyorum. "Her neyse." Telefonunu kulağına dayayıp birkaç saniye bekliyor, sonra başını sallıyor. "Cevap vermiyor."

"Belki de onu üzen sensin." "Siktir git Nicholas."

Yakında baldızım olacak kişi dışında biri bana böyle konuşsaydı, şu anda ellerim boynuna dolanmış halde morarmış olurdu. Parmaklarım, Victoria'ya da aynısını yapmak için kaşınıyor

ama Elizabeth sessiz bir fare gibi olsa da, kız kardeşini öldürmek onun bile sınırını aşar diye düşünüyorum.

"Belki midesini bulandırdı ve temiz hava almak için dışarı çıktı," diyor Imogen.

"İyi noktaya değindin." Victoria, göz açıp kapayana kadar ortadan kaybolur. Üçümüz onun peşinden gideriz ve bir iki saniye sonra kulüpten çıkarız.

"Onu göremiyorum." Victoria caddeyi tarar.

Ben de aynısını yapıyorum. "İşte orada." Sokağın biraz ilerisinde bir taksiye biniyor. Victoria ensemdeyken koşmaya başlıyorum. Ne olup bittiğini hiç anlamıyorum ama cevaplara ihtiyacım var.

Taksi kapısı ben oraya varmadan bir saniye önce kapanır. Elimi cama vururum, Elizabeth irkilir.

Kolu tutuyorum. Kilitli. "Elizabeth, kapıyı aç."

Pencere açılır. "Gecenizi mahvetmek istemedim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sorun değil." Ses tonumu yumuşatırım. "Taksiden in. Seni hemen eve götüreceğim."

"Onu ben götürebilirim," diye araya girer Victoria.

"Hayır," diye terslerim. "O benim nişanlım. Onu ben götüreceğim."

"İkiniz de beni götürmeyeceksiniz!" Bu bağırış karakterine hiç uymuyor ve hem Victoria hem de ben sessizleşiriz. "İçeri girin. Gecenizin tadını çıkarın. Biraz uyuduktan sonra iyi olacağım."

"Lütfen, seninle gelmeme izin ver," diye yalvarır Victoria. "Sen benim kız kardeşimsin. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, sana bakmak istiyorum."

"Vicky, sorun yok. Kendi başıma iyiyim. Yarın görüşürüz. Nicholas seni eve güvenle götürür, değil mi?"

İsteksizce başımı sallıyorum. "Evet." Elizabeth pencereyi kapattığında, bizi dışarıya kadar takip eden korumalardan birine işaret ediyorum. "Taksiyi takip et. Eve güvenli bir şekilde vardığından emin ol."

Adam başını salları ve kısa bir mesafede park etmiş siyah bir SUV'ye doğru yürür.

Kaşlarımı çatarak, taksinin sokağın sonundaki köşeyi dönmesini izliyorum. Elizabeth'i tanıdığım süre boyunca, onun sesini yükselttiğini hiç duymadım. Sadece bana değil, kimseye karşı. Belki de

düğünle ilgili şüpheleri vardır. Onun bu kadar karakterine aykırı davranmasının sebebinin bu olup olmadığını bilen biri varsa, o da Victoria'dır.

"Elizabeth söyledi mi...?"

Patlama beni yere devirdi. Kafamda bir ağrı patladı, gözlerimi kör eden bir acı dalgası ciğerlerimdeki havayı çaldı. Orada yatarken, nefes almaya çalışırken gözlerimde yıldızlar dans ediyordu. Kulaklarımda tiz bir çınlama yankılanıyordu. Zaman bloklar halinde geçiyordu. Bir şekilde ayağa kalktım. Dünya sallanıyor ve dönüyordu, destek almak için yakındaki bir lamba direğine tutundum.

"Nicholas." Xan omzumu tutar ve beni sallar. "İyi misin?"

Başımın arkasına dokunuyorum. Parmaklarım kırmızı oluyor. "Sanırım. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir şey patladı."

"Imogen iyi mi?"

"O iyi. Biz sen ve Victoria'dan daha uzaktaydık."

"Tanrım, Victoria." Yüzüstü kaldırıma düşmüş, ben de sokak lambasını bırakıp ona doğru sendeleyerek yaklaşıyorum. "Victoria." Onu nazikçe sallıyorum ama tepki vermiyor. "Ambulans çağır."

"Aradım bile," diyor Xan. "Steven hallediyor."

"Onunla kal." Sallanıp sendeleyerek, Elizabeth'in taksisinin gittiği yere doğru caddede tökezleyerek ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde, içimi parçalayan bir dehşet göğsümde donuyor.

"Hayır! Elizabeth!"

Yanan taksiye doğru koşuyorum, ama ateşin sıcaklığı beni geri püskürtüyor. Uzakta siren sesleri duyuluyor, ama onu kurtarmak için çok uzaklar.

Nişanlım öldü...

İkinci bir patlama beni havaya uçurur. Zaman yavaşlar, ikinci patlamanın sağır edici gürültüsü diğer tüm sesleri bastırır. Enkaz parçaları üzerime yağar, giysilerimi, saçlarımı, cildimi yakar. Mide bulandırıcı bir sesle ikinci kez yere çakılırım. Bilincim kum taneleri gibi parmaklarımdan arasından kayıp giderken, gerçeklikten koparım.

Sonra dünya griden siyaha dönüşür, ta ki kalbimin atışlarının yankısı ve intikam için şiddetli bir arzu kalana kadar.

The Devil's Pawn'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu dünyayı sizinle daha fazla paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ücretsiz bonus sahneye ulaşmak için okumaya devam edin.

Bir sonraki bölümümüzde gizemli Nicholas De Vil sahneye çıkıyor. Umarım bu küçük tanıtım, De Vil ailesinin ikinci en büyük oğlunu biraz olsun tanıtmıştır. Sabırsızlanıyorum. Oldukça sürpriz bir karakter olduğu ortaya çıktı...

De Vil Hanedanlığı'nın 2. kitabı hakkında daha fazla bilgi edinmek için [buraya](#) tıklayın.

Hayatınızda daha fazla Alexander ve Imogen'e mi ihtiyacınız var? Sizinle paylaşmak istediğim çok ateşli bir sahne var, maalesef son kurguda yer almadı ama kendime saklayamayacak kadar özel bir sahne.

Ücretsiz kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı doğrudan _____ tarayıcınıza _____ kopyalayın -
<https://dl.bookfunnel.com/8lmvmlbg20>

Facebook'taki The De Vil hayran grubuna katılmak ister misiniz?
[Buraya](#) tıklayın veya Facebook'ta The De Vil Dynasty'yi arayın

Teşekkürler

Yaklaşık iki yıl önce, dünyanın gerçek gücünün arkasında gizli bir örgütün parçası olan zengin bir İngiliz ailesi hakkında bir fikir aklıma geldi ve böylece Dynasty Serisi doğdu. De Vil Hanedanlığı, önümüzdeki yıllarda yazmaktan büyük heyecan duyduğum kitapların oluşturduğu evrenin sadece ilki. Evet, yıllar. Çünkü bu dünya MUazzam.

Bu dünyaya dalmak için çok heyecanlıydım, ancak bunun çok fazla planlama gerektireceğini biliyordum ve yanılmadım. Ayrıca, düzenli panik ataklarımı tolere eden bir grup insan olan kabilemin desteği, rehberliği ve ara sıra kıcıma attığı tekmeler de gerekti. Bazen bu dünya bana çok büyük geliyordu ve bunu başarabileceğime şüphe duyduğum birçok an oldu.

Hâlâ bunu başarabileceğimden şüpheliyim, ama neyse. Yine de yapacağım.

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir sözü, kitap yazmak için de geçerlidir ve ben dünyanın en iyi köylülerine sahip olduğum için şanslıyım.

Şükran listemin başında, her zamanki gibi, muhteşem kocam var. Onun sonsuz desteği, saatlerce kendimi odama kapattığımda bana katlanmaya hazır olması ve yazma dışında her şeyi halletmesi, benim için asla hafife almadığım ve almayacağım bir şey. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum ve bunu ona sık sık hatırlatmaya çalışıyorum.

Bu kitabın, eşlerim Lasairiona ve Clare olmasaydı yayınlanamayacağını söylerken abartmıyorum. Bu proje benim için çok ağır geldiğinde elimi tuttular, saçımı okşadılar ve Zoom görüşmelerine katıldılar. Beyin fırtınası yaptılar.

benim için zamanlarını ve geri bildirimlerini ayırdılar, onlar olmasaydı gerçekten kaybolurdum. Onlar, içinde yaşadığımız bu fırtınalı kitap dünyasında benim dayanağım. İkinizi de seviyor ve hayranlık duyuyorum.

Arkadaşlarım, görevleri başkalarına devretme konusunda en kötüsü olduğumu bilirler. Bu, hatırlayabildiğim kadarıyla hep yaşadığım bir sorundur, ancak hayatım o kadar yoğunlaştı ki her şeyi tek başıma idare edemez hale geldim ve catsandbookstacks.com'daki inanılmaz Alyssa'dan ekstra yardım aldığımı söylerken hiç tereddüt etmiyorum. İlk tanıştığımız andan itibaren beni rahatlattı ve birlikte çalışmaya başladığımızdan bu yana geçen aylarda sağ kolum oldu. Onsuz bu yılı atlatamazdım ve umarım benden bıkmaz ve birlikte daha uzun yıllar çalışırız. Teşekkürler Alyssa. Harikasın.

Başından beri yanımda olan ve yedi yıl sonra hala benimle olan Louise'e sonsuz teşekkür ve minnettarlığımı sunuyorum. HEA Author Services'ten Editör Jess'e kapsamlı geliştirme düzenlemesi için (Pawn'ı hayata geçirmek için gereken derinliği ortaya çıkarmak için beni çok çalıştırmış olsa da) ve The Indie Hub'dan Vicki James'e sözlerimi şarkı gibi hale getirdiği ve Alexander'ı tarihe geçecek bir "pislik" olarak değerlendirdiği için teşekkür etmek istiyorum!

Bir kez değil, iki kez okuduğu ve değerli geri bildirimleri için Katie'ye, haber bültenimi ve ARC ekibimi yönettiği için Emily'ye, inanılmaz düzeltmeleri ve detaylara gösterdiği özen için Jacqueline'e de teşekkür ederim.

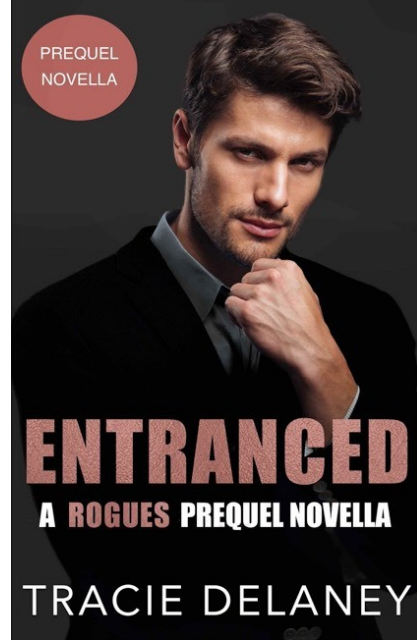
Kapak sanatçım Clarise Tan, bu seriyle yine muhteşem bir iş çıkardı. Seni seviyorum ve hayranım, Clarise! Oh, ve en iyi fotoğrafları çeken inanılmaz yetenekli Wander Aguiar'ı da unutmayalım.

Son olarak, bana ve dünyalarım şans tanıdığınız için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyor ve takdir ediyorum. Sizler olmadan ben bir hiçim. Yakında çıkacak olan diğer De Vil kitapları için hazır olun.

ÜCRETSİZ TRACIE DELANEY KİTABI ALIN!

Tracie'nin posta listesine katılarak yeni yayınlar, ücretsiz kitaplar, özel fiyatlar ve diğer yazar hediyeleri hakkında ilk bilgi sahibi olun.

[BUGÜN KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Büyük başarılarla imza atmaya yazgılı altı arkadaş.

İnkar eden iki sevgili.

Kalpieri kıracak büyüleyici bir hikaye.

ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, özetler, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.

Sizin de benimle ve Racy Aces ılgın çetesinin diğeri üyeleriyle birlikte olmanızı çok isterim. Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Tracie Delaney'nin kitapları

Tracie'nin kitaplarının tam listesi ve satış yerleri için web sitesini ziyaret edin:

www.authortraciedelaney.com/books

Tracie Delaney hakkında

Tracie Delaney, erkeklerin aşık olduğu ve kadınların onları uğraştırdığı milyarder aşk romanları yazıyor.

Birkaç seri halinde 35'ten fazla roman yayınlamış olsa da, kendini her şeyden önce bir okuyucu olarak görüyor.

Kocası, bu durumlarda çıkardığı yüksek sesli çığlıkları pek hoş karşılamasa da, Delaney, geniş bir kitap listesi olan yeni yazarlar keşfetmekten büyük keyif almaktadır.

Geceleri, iki Westie köpeği Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Bu sırada şarap da içiyor olabilir...

Web sitesini ziyaret edin: www.authortraciedelaney.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

